

SECRETELE VIEȚII

Cuprins

Prefață

- Capitolul 1.** Francmasonii
- Capitolul 2.** Despre lumină, viață și iubire
- Capitolul 3.** Cerul, iadul și pământul
- Capitolul 4.** Despre sănătate, boală și moarte
- Capitolul 5.** Corpul, spiritul și sufletul
- Capitolul 6.** Despre evoluția copil - tânăr - adult și bătrân
- Capitolul 7.** Iarna, primăvara, vara și toamna
- Capitolul 8.** Cele patru perioade de creație ale lumilor și ale planetelor
- Capitolul 9.** Viața spiritului, viața sufletului, viața angelică și viața divină
- Capitolul 10.** Un răspuns adresat unui raționalist -1
- Capitolul 11.** Fată, fecioară, mamă și soție
- Capitolul 12.** Credință, încredere și siguranță
- Capitolul 13.** Un răspuns adresat unui raționalist - 2
- Capitolul 14.** Despre limbaj, artă și muzică
 - Arta
 - Muzica
- Capitolul 15.** Limbajul
- Capitolul 16.** Energie, substanță și spirit
- Capitolul 17.** Despre alchimiști
- Capitolul 18.** Despre diferitele forme și tipuri de animale
- Capitolul 19.** Esența vieții
- Capitolul 20.** Demnitatea umană
- Capitolul 21.** Rugăciunea „Tatăl nostru”
- Capitolul 22.** Lumea gândurilor
- Capitolul 23.** Viața spiritelor și viața cosmică
- Capitolul 24.** Viața în lumina iubirii
- Capitolul 25.** Cuvântul
- Capitolul 26.** Viața umană
- Capitolul 27.** Zahărul, sarea și oțetul
- Capitolul 28.** Creșterea
- Capitolul 29.** Din nou despre limbaj și despre originile sale
- Capitolul 30.** Infinitatea
- Capitolul 31.** Viața cosmică
- Capitolul 32.** Latura întunecată a naturii
- Capitolul 33.** Latura întunecată a naturii și viața umană
- Capitolul 34.** Sfinții din Ziua Judecării

PREFAȚĂ

Inspirat de vocea spirituală interioară, Gottfried Mayerhofer a scris Lebensgeheimnisse, dar și alte lucrări, publicate de Lorber-Verlag, Bietigheim. Autorul s-a născut în anul 1807, ca descendent al unei familii nobile, în tinerețe, el a intrat ca ofițer în serviciul regal grecesc, s-a căsătorit în Atena cu fiica unui comerciant angrosist, după care s-a mutat la Trieste, ducând o viață îmbelșugată. Aici, el a intrat în contact cu scrierile Noii Revelații, a lui Jakob Lorber, și a devenit un adept entuziast al acestuia. L-a ajutat cu bani pe editorul Johannes Busch să publice [Marea Evanghelie a lui Ioan](#)* și alte scrieri ale lui Lorber.

Mai târziu, Gottfried Mayerhofer a primit el însuși harul Cuvântului Interior, ca urmare a aspirației și devoțiunii sale față de Domnul. A scris astfel mai multe lucrări, care oferă răspunsuri la numeroase întrebări legate de creație, de viață, de calea către mântuire, de comunicarea cu lumile spirituale, etc. Cea mai frumoasă lucrare pe care a oferit-o Gottfried Mayerhofer umanității este o colecție unică ce cuprinde 53 de predici ale Domnului, intitulată „[Predicile Domnului](#)“ **, care aduce numeroase clarificări legate de mesajul și învățăturile Mântuitorului Iisus Hristos.

În Vinerea Mare din anul 1877, Gottfried Mayerhofer s-a întors în lumea spirituală la care a avut acces în timpul vieții și din care ne-a oferit atâtea informații.

(* Vezi: <http://www.scribd.com/doc/8124476/Marea-Evanghelie-a-Lui-Ioan-Vol-1> n.r.)

(** Vezi: <http://www.scribd.com/doc/6431583/Predicile-Domnului-Iisus-Hristos-Primate-Prin-Gottfried-Mayerhofer> n.r.)

Capitolul 1

Francmasonii

(7 mai 1870)

Dorești să știi ce reprezintă francmasonii astăzi? Nu ai decât să privești ceremonialul actual al Bisericii Creștine. El nu mai reprezintă decât o aparență, și același lucru este valabil și în ceea ce îi privește pe francmasoni. Ei nu fac altceva decât să pună accentul pe tot felul de ceremonii și de cuvinte goale. Pretind că ajută umanitatea, dar deși au avut regi, împărați și tot felul de figuri notabile printre ei, îți poți da seama cu ușurință din comportamentul acestora cât de preocupați sunt ei cu adevărat de drepturile omului.

Ceea ce spuneam odată despre esenieni, cum că nu ar trebui să se ascundă atât de mult în spatele secretului, ci ar trebui să facă totul deschis, este la fel de valabil și în ceea ce îi privește pe francmasoni. Ei susțin că principiul după care se ghidează sunt drepturile omului și egalitatea între semenii. Chipurile, toți sunt „frați”, dar acest lucru nu este valabil decât în cadrul lojii; în afara acesteia orice egalitate încetează, regele redevine rege, iar cei lipsiți de bani sau de putere reprezintă pentru el mai puțin decât o non-entitate, nefiind folosiți decât ca niște pioni pentru atingerea unor scopuri.

Știi ce ar trebui să fie de fapt francmasoneria? Chiar și după standardele actualei societăți, ea ar trebui să fie întruparea celei de-a doua porunci pe care am dat-o Eu: iubirea de aproape!

Cât de frumoasă ar deveni francmasoneria dacă membrii ei ar respecta acest principiu, dar nu numai în cadrul lojii, ci pe parcursul întregii lor vieți! Ei ar contribui atunci din plin la instaurarea împărăției lui Dumnezeu pe Pământ. Din păcate, lucrurile stau cu totul altfel. La fel ca și în cazul bisericii, în spatele ceremoniilor și ritualurilor lor se ascund cu totul alte interese. De aceea, membrii de rând care iau parte la aceste ceremonii, fără să știe care sunt interesele din spatele acestora, nu știu practic ce fac.

Puteți fi și voi francmasoni, dar numai în sensul cel mai nobil al cuvântului! Ajutați-i pe cei săraci, căci ei sunt frații voștri. Orice ați face, faceți la vedere, în mod deschis, căci nu trebuie să vă fie rușine să acționați în fața ochilor Mei atotvăzători. În rest, nu vă mai preocupați de alte lucruri!

Clădiți masoneria învățării Mele, în mod deschis, pentru ca toată lumea să vadă ce faceți. Abia atunci veți merita titlul de „masoni liberi”, într-o măsură mult mai mare decât cei care își fac semne cu mâna și tot felul de alte gesturi golite de orice conținut, pentru a se recunoaște între ei.

De aceea, urmați învățătura Mea, și voi deveni Eu însumi întâiul „francmason” și Președintele vostru, și în scurt timp vom reuși să construim împreună zidul protector al iubirii și al adevărului, care nu va mai putea fi distrus niciodată de forțele politice sau elementale!

Cam atât am dorit să vă spun despre francmasonerie și membrii săi, care ar trebui să fie frați între ei, dar nu sunt. Deocamdată atât pentru astăzi. Amin!

Capitolul 2

Despre lumină, viață și iubire

(30 iunie 1870)

Dorești să afli despre aceste trei lucruri. Nu ai fi putut alege trei subiecte mai sublime oricât de mult ai fi căutat în vocabularul uman, căci aceste trei cuvinte reflectă întreaga chintesență a creației, a existenței și duratei ei neîntrerupte.

Vezi tu, tot ce am creat Eu, am creat din lumină. Această creație a primit suflul vieții și nu a mai putut fi anihilată niciodată, din cauza iubirii pe care i-am purtat-o.

Există ceva în marea sferă a infinității care să nu-și datoreze existența eternă acestor trei cuvinte atât de semnificative?

Odată cu lumina, începe viața, și odată cu viața, începe iubirea. Lumina reprezintă puterea creatoare, care continuă să aducă la viață noi lucruri, curgând ca un flux în toate direcțiile infinității, trezind pretutindeni viața, alungând întunericul, iar apoi - prin intermediul iubirii - preservând ceea ce a creat și aducând la viață noi creații infinite.

Lumina aduce după sine căldura, care corespunde vieții. Fără căldură, viața încetează, iar iubirea nu mai poate prinde rădăcini, căci ea nu este altceva decât o aspirație fierbinte de a vedea pe toată lumea fericită și împlinită.

De aceea, oriunde există lumină, razele blânde ale acesteia stimulează elementele haotice, care se ordonează în funcție de legea atracției și a respingerii, generând astfel fenomenul căldurii. Oriunde apare această fierbere, acolo există viață.

Viața dorește însă să fie fericită, să devină totul în toate, și unicul instrument prin care își poate împlini acest vis este iubirea.

Iubirea dorește să prezeve viața, în timp ce ura dorește să o distrugă. Oriunde veți privi, veți descoperi că aceste trei elemente principale se află în conflict cu opuzii lor.

Lumina trebuie să ducă bătălia cu întunericul, viața cu moartea, iar iubirea cu ura. În timp ce primele trei doresc să prezeve creația și să o atragă către sine, celelalte nu doresc decât să respingă și să distrugă.

Fuziunea celor trei elemente pozitive dă sensul Divinității Mele, ca eternă păstrătoare a întregii creații. Cele trei elemente opuse alcătuiesc esența lui Satan, adversarul Meu, cu răceala și imensa sa capacitate distructivă.

Conflictul afectează astfel întreaga materie, de la lumea îngerilor și până la ultimul spirit, cel mai redus și cel mai împietrit, care este implicit și cel mai limitat de rigorile legii, în această luptă constantă pentru viață, iubirea învinge, distrugând întunericul, moartea și ura.

Pe scurt, cele trei cuvinte și elementele lor opuse sintetizează principiul preservării tuturor lucrurilor create.

Atunci când Eu, lumina pură, am decis să creez o lume exterioară Mie, alcătuită din spirite a căror menire era aceea de a Mă iubi, de a Mă înțelege și de a deveni treptat la fel ca Mine*, această decizie a reprezentat primul impuls al creației. Așa se explică afirmația din cărțile mozaice: „Iar pământul era gol, nu avea formă, și Domnul a creat lumina!”

Odată cu apariția luminii, activitatea elementelor s-a trezit, iar spiritele au început să devină conștiente de sine, atrăgându-se și respingându-se reciproc. Odată cu lumina a apărut viața, căci până și distrugerea - oricât de crudă vi se poate părea - are la origini scopul suprem al apropierei de lumina supremă prin abandonarea formelor inferioare cu scopul de a-și asuma forme superioare, mai apropiate de lumina universală.

Odată cu trezirea primelor două principii, lumina și viața, de îndată ce primele ființe create au început să se bucure de existența lor, scăldate în vibrația luminii eterne și primordiale din ceruri, a apărut și cel de-al treilea gând, acela de a uni toate aceste ființe din lumile vizibile și invizibile. Acest gând a fost iubirea, un concept la fel de fundamental ca și lumina și viața, care nu dorea altceva decât să unească în eternitate și să aducă la perfecțiune ființele care au început să se bucure de existența lor.

Cei mai puri dintre îngeri, veritabile personificări ale iubirii, au fost trimiși atunci în lume cu scopul de a împărtăși viața lor trăită cu maximum de intensitate celorlalte ființe vii, în lumina grației care le-a fost acordată din plin.

Astfel întărite, iluminate și încălzite, ființele vii s-au unit și și-au recunoscut menirea supremă, către care au început să aspire, luptând și bucurându-se de viață. Orice spirit inferior renunță cu bucurie la învelișul care i-a întârziat până acum progresul. El își distruge propria sa existență, cu scopul de a cunoaște o existență superioară, în care să poată absorbi mai multă lumină, mai multă viață și mai multă iubire de la sursa primordială și unică a tuturor lucrurilor.

Așadar, ceea ce voi numiți distrugere - în orbirea voastră -, nu este altceva decât o eliberare care permite atingerea unei stări superioare, căci în momentul întemnițării sale în formă, spiritul este nevoit să suporte suferința materiei și să aștepte clipa în care această zeghe va cădea, iar el poate ocupa un loc superior în marea sferă a creației, individual sau colectiv, unit prin iubire cu semenii săi cu care este compatibil.

Impulsul care încurajează spiritul să lupte pentru perfecțiunea destinului său, și astfel să se întoarcă treptat către sursa primordială a luminii din care a emanat, este iubirea, această căldură binecuvântată care emană din sursa unică.

Acest proces se repetă în cazul tuturor spiritelor angelice. Nu întâmplător, strămoșii voștri l-au numit pe îngerul căzut Lucifer, „Păstrătorul Luminii”.

Într-adevăr, el a fost păstrătorul luminii în imensa vastitate a creației Mele. Conștient de grația nemăsurată pe care a primit-o de la Mine, care l-a înzestrat cu o putere pe care nici un alt spirit nu o mai avea, el nu a mai putut controla căldura prea mare care s-a dezvoltat din cauza acestei lumini infinite, care s-a transformat astfel în opusul iubirii, ura față de Cel care l-a înzestrat cu lumina sa strălucitoare. Chiar și astăzi el rămâne un spirit angelic căzut, dușmanul Meu cel mai înverșunat. El nu se va mai putea bucura însă multă vreme de libertatea sa actuală și va trebui să facă o alegere clară dacă dorește să adopte primele Mele trei principii ale creației sau preferă să cultive în continuare opusul lor.

Nu va mai reuși multă vreme să aleagă calea de mijloc, evitând cu viclenie întoarcerea la Mine la care îl silește însăși legea firii. Cât de curând, va trebui să declare categoric dacă dorește să se întoarcă la viața eternă a luminii și a iubirii, sau preferă întunericul și răceala morții eterne.

La fel stau lucrurile și cu voi, oamenii, în care Eu am aprins, prin lumina grației Mele, o scânteie din viața divină. Ar trebui să deveniți mai conștienți de comoara pe care o purtați în sufletul vostru! Voi purtați la sânul vostru o lumină divină, viața și iubirea primite de la Tatăl vostru ceresc.

El v-a dăruit această treime ca semn al originii voastre, al începutului din care v-ați născut și al menirii voastre supreme. Nu neglijați aceste daruri divine, căci ele sunt darurile Grației, iar cei care le manifestă plenar dispun de un mare avantaj față de milioane de alte ființe din univers. Conștientizați lumina divină, dăruită vouă din iubire și care reprezintă viața sufletului și spiritului vostru lăuntric. Amintiți-vă de Cel care v-a dăruit-o și care a plătit cândva - din propria Sa voință - cu propriul Său sânge și cu o mare suferință, pentru ca voi, copiii Lui, să fiți mântuiți. El nu dorește altceva decât ca voi să

reveniți la menirea pe care o aveți în sfera infinită a creației. Nu uitați că iubirea Lui este cea care dorește să vă conducă spre viața eternă, motiv pentru care a aprins în voi lumina cunoașterii și a conștiinței divine.

Luptați pentru perfecțiunea pe care o puteți atinge în calitatea voastră de ființe create, astfel încât să puteți conștientiza și manifesta cele trei daruri primite, rafinându-le din ce în ce mai mult și ridicându-vă astfel pe noi culmi ale existenței. Căci lumina Mea divină, care emană din Mine și se extinde în întreaga creație infinită, nu cunoaște limite. Ea trezește pretutindeni o viață nouă și nu dorește altceva decât să unească toate ființele create în jurul Celui care este El însuși Lumina supremă a Vieții și a Iubirii.

În acest fel trebuie să înțelegeți aceste trei cuvinte, dragii Mei copii. Ele se referă la sursa primordială a întregii existențe. Sunt fundamentul întregii creații și nici o creatură vie nu ar putea exista fără ele. Acolo unde lipsesc, orice progres încetează și nu mai există decât moarte, întuneric și ură eternă.

Ca dovadă a faptului că această treime a atributelor lui Dumnezeu va învinge întotdeauna, un înger al vieții veghează asupra ei, îmbrăcat într-un veșmânt de lumină și purtând pe cap coroana victoriei. Toți cei care se opun acestei sfinte treimi, preferând întunericul în fața luminii, moartea în fața vieții și ura în fața iubirii, vor fi nevoiți să se ascundă în colțurile cele mai întunecate ale pământului.

Copiii Mei, întreaga creație merge înainte, mână de aceste trei principii: de iubirea care nu își găsește odihna, dăruind în permanență pentru a putea primi din nou la sânul ei, de lumina care iluminează totul, astfel încât colțurile întunecate să poată fi izgonite din creație, și de viața care înseamnă mișcare, schimbarea formelor și progresul de la o etapă la alta, superioară. Acestea sunt principiile care vă cheamă, spunându-vă: „Fără noi nu există lume, nici trecut sau viitor! Noi suntem creatorii acestora, în lumina Domnului Suprem. Noi manifestăm întreaga Sa ființă!”

De aceea, avansați și voi, descendenți ai luminii! Ridicați-vă deasupra orizontului, acolo unde nu mai există apus, ci numai un răsărit etern, acolo unde moartea nu mai alternează cu viața și unde ura, efortul și mânia nu mai întrerup splendida armonie a concertului iubirii!

Ascultați armoniile angelice stârnite de aceste trei cuvinte și care penetrează întreaga infinitate. Ele sunt imnul etern de laudă adresat Domnului și Creatorului unic, Tatăl vostru, care nu își va găsi fericirea desăvârșită și beatitudinea decât atunci când voi, ființele create de El, vă veți bucura de El și veți învăța să-L cunoașteți și să-L iubiți din ce în ce mai mult. Sfânta Treime, atât de greșit interpretată de multe ori, nu poate fi descoperită decât în aceste trei principii atotputernice, care se regăsesc la scară microcosmică în orice ființă vie, sub forma unei semințe capabilă să se dezvolte și să crească până la potențialul său maxim, devenind un înger de lumină aflat veșnic în prezența Domnului întregii creații.

Copiii Mei, recunoașteți acest dar divin! Bucurați-vă de capacitatea pe care o aveți de a deveni copiii Mei! Va veni o vreme când, înzestrați cu viziunea spirituală, veți putea privi nemăsuratele spații ale creației, pornind de la tronul Tatălui și până la ultimul spațiu. Veți descoperi atunci că oriunde poate pătrunde o rază de lumină, principiile fundamentale ale naturii Mele acționează în milioanele de ființe vii, alcătuind la nivel macrocosmic imnul suprem al slavei Mele.

De aceea, faceți eforturi să meritați această stare supremă de iluminare, înțelegând-o așa cum trebuie!

(* Vezi: <http://www.scribd.com/doc/5880817/CINE-ESTE-DUMNEZEU-Explicat-de-insusi-Dumnezeu-prin-Bertha-Dudde-n.r.>)

Capitolul 3

Cerul, iadul și pământul

(9 iulie 1870)

Mi-ai cerut să aleg trei cuvinte importante și să îți explic semnificația lor. Iată cuvintele pe care le-am ales: cerul, iadul și pământul. Să vedem acum ce semnificație putem descoperi pentru aceste concepte, astfel încât toți oamenii să beneficieze de pe urma acestor explicații.

Primul din cele trei cuvinte este și cel mai mare dintre toate. Chiar și voi, dacă doriți să-l rostiți așa cum trebuie și cum merită să fie pronunțat, ar trebui să ridicați vocea și să sporiți tensiunea la nivelul coardelor vocale.

Știți voi oare ce pronunțați atunci când rostiți acest cuvânt? Nu, nu știți, dar puteți intui. Căci iată, Cerul este sălașul suprem, în care locuiesc spiritele cele mai înalte*.

Mai mult decât atât, este sălașul Meu permanent. Cerul este suma totală a tuturor beatitudinilor, locul în care toate spiritele care trăiesc în lumina cea mai pură, fără nici cel mai mic păcat, aspirând exclusiv către atributele Mele divine, duc o viață extatică, pe care voi, cei care trăiți pe această planetă micuță, nu ați putea-o înțelege niciodată și abia dacă v-ați putea-o imagina.

Evident, și la acest nivel există diferite grade de perfecțiune, căci procesul de evoluție nu încetează niciodată, atâta vreme cât Eu creez în permanență noi universuri, în care apar și se dezvoltă noi sfere de acțiune.

Născute în ceruri, toate scânteile vieții (sufletele) ieșite din Mine călătoresc - însoțite de spiritele Mele angelice - către zonele inferioare ale creației, în care scânteia divină abia dacă mai licărește, îngropată în stratul gros de materie. Cerurile se află dincolo de globurile și de sistemele solare materiale, în ele domnesc pacea eternă și iubirea divină. Spiritele care trăiesc în ele cunosc fericirea supremă, căci primul principiu fundamental al vieții spirituale divine constă în imitarea atributelor Mele și în împlinirea continuă a voinței Mele, în mod conștient și din iubire față de Mine.

Cerurile cele mai înalte, acolo unde domnește armonia eternă a spiritelor, sunt caracterizate de asemenea de simplitate, smerenie și iubire față de semeni, duse la perfecțiune. Eu însumi sunt expresia acestor calități.

Acolo Mi-am aranjat Eu însumi sălașul, în conformitate cu gândurile și cu dorințele Mele. Așa stau lucrurile dintotdeauna și așa vor rămâne de-a pururi. Acolo Mă vor găsi, peste miliarde de ani, acele suflete pierdute din punct de vedere spiritual care se vor regăsi pe sine și se vor purifica prin diferite încercări, descoperind din nou calea către Mine.

Atunci când se va produce acest lucru, toate lumile vor fi transformate, așa cum am afirmat cândva, căci atunci ele își vor fi împlinit menirea și nu vor mai fi necesare aceste școli ale încercărilor și purificării. Așa cum este firesc, atunci când toate ființele vor deveni conștiente de spiritualitatea lor superioară, lumile vor trebui altfel aranjate, fiind înzestrate cu o strălucire, o splendoare și o beatitudine mai mari, pentru ca aceste spirite purificate să aibă la dispoziție un nou material pentru evoluția lor ulterioară, către o maturizare spirituală încă și mai deplină. Căci trebuie să știți că spațiul este infinit, la fel cum sunt Eu însumi, Cel Suprem și Omniprezent; de aceea, este firesc ca gradele de perfecțiune să fie și ele infinite.

Acest cer spiritual, din care grația divină născută din Mine se revarsă asupra tuturor spiritelor, în care cele mai pure armonii conduc inimile celor care le ascultă către o aspirație încă și mai înaltă către Mine, reprezintă chintesența iubirii Mele nesfârșite, exprimată sub formă de sunete, culori și cuvinte.

Acolo, toți trăiesc la unison, și fiecare se bucură mai presus de orice de fericirea celui alt!

Cea mai înaltă exaltare pe care o puteți cunoaște voi, pământeni, fie prin rugăciune, fie prin lectura poeziei sau ascultarea muzicii elevate, și care vă poartă „în al nouălea cer”, după cum spuneți voi înșivă, intuind astfel existența superioară din ceruri, nu reprezintă în cerul Meu suprem decât cel mai inferior grad de fericire, cu mențiunea că acolo fericirea este permanentă, nu o stare trecătoare.

Nu vă pot explica, dar mai ales nu vă pot exemplifica ceea ce simte un spirit în această lume perfectă, căci nu ați putea suporta această exemplificare în trupul vostru pământesc, iar dacă ați putea reține în memoria voastră chiar și numai pentru o singură secundă această fericire, tot ceea ce există pe pământul vostru v-ar umple de dezgust. Vă spun acest lucru numai pentru a vă încuraja să aspirați mai

sus, știind ce fericire îl așteaptă pe acela care se supune pe sine marilor încercări, plin de perseverență și dintr-o iubire pură față de Mine.

În această lume în care ziua este veșnică, fără să alterneze cu noaptea, căldura nu este înlocuită niciodată de frig, iar viața nu mai poate fi învinsă de moarte. Spiritele beatifice sunt înconjurate de o mare permanentă și eternă de lumină, care face ca tot ce le înconjoară să strălucească, și pot vedea tot ceea ce se petrece în alte lumi create, în esența lor spirituală. Spre exemplu, voi puteți vedea o floare ale cărei culori vă desfată ochiul, al cărei parfum vă mângâie simțurile, dar nu îi puteți cunoaște semnificația spirituală, acea substanță spirituală care curge în sus și în jos prin venele ei tubulare, și toate emanațiile naturii superioare, începând cu lumina solară care reprezintă mama acestor culori și parfumuri ale florii, și până la cele mai înalte și mai rafinate calități ale ei.

Această floare poate fi găsită și în cerul Meu, unde se reflectă tot ceea ce a fost creat vreodată. Dacă ați putea vedea această floare acolo, ați înțelege că forma ei este alcătuită din lumină, culoarea ei fiind o strălucire pură, iar parfumul ei având drept corespondență spirituală supremă un imn etern de laudă adus Creatorului său!

Numai atunci ați putea înțelege ce înseamnă contemplarea spirituală și cât de limitate sunt simțurile voastre în această lume. Nu vă faceți însă probleme în legătură cu starea simțurilor voastre atâta vreme cât sunteți pe pământ. Cea care a aranjat astfel lucrurile a fost mâna înțeleaptă a Tatălui preaplin de iubire, și deși voi nu îi veți putea înțelege niciodată scopurile Sale, puteți fi convinși că acestea au întotdeauna ca fundament iubirea și înțelepciunea cea mai înaltă, și că există o motivație foarte bine întemeiată pentru care voi nu veți putea cunoaște fericirea supremă decât după numeroase conflicte și după o perioadă îndelungată, și nici chiar atunci cu toții, ci numai o parte dintre voi (în funcție de iubirea fiecăruia).

Dragii Mei copii, dacă v-aș permite să vă bucurați pe loc de toate aceste preafericiri (pe care le rezerv numai celor care Mă iubesc cu adevărat și care au făcut mari eforturi pentru a deveni copiii Mei), fără să mai parcurgeți perioada necesară de conflicte și tensiuni, vă asigur că ele și-ar pierde valoarea și nu ar mai reprezenta o mare atracție pentru voi, căci nu ar mai fi propria voastră realizare, ci un dar primit, ca să spun așa, fără nici un efort din partea voastră. Valoarea lor s-ar reduce astfel și perioada în care v-ați bucura de ele s-ar micșora considerabil.

Numai ceea ce se obține prin efort devine o bucurie reală, fiind răsplata meritată a efortului depus!

Ce importanță mai are încoronarea pentru un prinț născut deja dintr-un rege și care își cunoaște încă de mic statutul regal? Vă asigur că actul încoronării este mult mai puțin important pentru prinț decât pentru cei de rang inferior acestuia. Dar un monarh ereditar nu înseamnă nimic prin comparație cu cel care după ce s-a luptat cu toate adversitățile, deopotrivă fizice și spirituale, și-a atins în sfârșit țelul, pe care l-a urmărit o viață întreagă. Un asemenea om este un gigant spiritual, în timp ce monarhul nu are de multe ori nici cea mai mică valoare spirituală, fiind practic o non-entitate, cu tot statutul său social.

De aceea, toți cei care doresc să devină copiii Mei, cărora le-am rezervat preafericirea supremă, trebuie mai întâi să-și merite acest statut, prin eforturile depuse. După atingerea stării supreme de conștiință, el va ajunge să binecuvânteze toate conflictele și suferințele la care a fost supus și care l-au condus la respectiva stare de preafericire, în care poate înțelege în sfârșit spiritualitatea care unește toate lucrurile. În această etapă, el primește noi îndatoriri, specifice unui înger, prin îndeplinirea cărora poate avea acces la un nou nivel de fericire, superior.

Spuneam odată că orice ființă umană poartă în sine un întreg univers. Doresc acum să adaug că ea conține în sine, la o scară microcosmică, desigur, și cerul suprem de care v-am vorbit până acum.

Cu fiecare faptă bună, cu fiecare victorie câștigată împotriva pasiunilor ei, în inima sa pătrunde o nouă rază de lumină din acest cer miniatural al iubirii, care corespunde lumii spiritului. Este doar o rază trecătoare, o intuiție, un strigăt de bucurie al sufletului, care, vai!, nu este permanent. Este doar un moment în care spiritul lăuntric îi arată omului ce comoară poartă în inima sa, comoară care îi va aparține pe deplin într-o bună zi, dacă își va continua cu perseverență calea dificilă.

Singura urmă pe care spiritul o lasă asupra sufletului nu este decât o briză ușoară, care vine și pleacă, fără ca cineva să știe unde a dispărut. Raza din cer nu a fost decât un avertisment care i-a spus: „Nu te mai plânge, ci îndură! Va veni ziua când te vei bucura pentru totdeauna de preafabricarea care acum a trecut prin viața ta cu viteza fulgerului!”

Așadar, nu disperați, copiii Mei! Cerul vă așteaptă cu brațele deschise! Ca să vă încurajez, vă permit uneori să-l simțiți, atât cât vă permite constituția voastră fizică și spirituală actuală. Mai mult nu ați putea suporta. Și chiar dacă unul dintre voi ar putea suporta mai multă beatitudine, în mijlocul semenilor săi el s-ar simți nefericit, și în loc să-și urmeze cu perseverență calea, s-ar prăbuși sub povara disperării. De aceea, vă reamintesc din nou că Eu, Tatăl vostru, am aranjat astfel lucrurile - în înțelepciunea Mea infinită - încât copiii Mei să poată suporta și profita de pe urma acestor momente de extaz.

Să ne întoarcem acum atenția asupra iadului. Tot ce v-am spus până acum în legătură cu cerul poate fi aplicat în egală măsură și iadului, dar, cred că nu mai trebuie să insist, cu semn schimbat. De aceea, nu vă voi spune la fel de multe lucruri despre iad, despre organizarea și natura acestuia, căci nu-Mi face nici o plăcere să Mă gândesc la el, iar vouă nu v-ar servi prea mult dacă vi l-aș descrie în detaliu. Este suficient să știți că acesta există în realitate, spre dezavantajul Meu și al vostru, deopotrivă. Singurul lucru pe care doresc să-l știți este că iadul este împărțit și el în diferite gradații, care corespund unor trepte progresive ale răului, având în centrul său reședința lui Satan însuși**!

Satan este personificarea răului, așa cum Eu reprezint personificarea binelui. De aceea, atributele lui sunt opuse atributelor Mele, fiind o chintesență a tuturor pasiunilor posibile. De pildă, în timp ce Eu fac toate eforturile să păstrez întreaga creație, din cauza iubirii pe care i-o port, el face tot ce îi stă în puteri să o distrugă, din cauza urii pe care o poartă tuturor ființelor create, mai întâi datorită faptului că au fost create de Mine, iar apoi pur și simplu pentru că au fost create.

Dacă ar fi lăsat după voia lui, el ar crea în permanență ființe de toate felurile, dar nu pentru a se bucura de existența lor, ci pentru a se desfăta (în mod satanic) de distrugerea lor, pentru a lua apoi din nou totul de la capăt.

El își subordonează acele spirite care, deși au fost create de Mine ca ființe vii, au devenit atât de întunecate încât nu se mai pot bucura decât de beznă, la fel cum îngerii Mei se bucură de lumină, în funcție de intensitatea răutății lor, acestea se află mai aproape sau mai departe de Satan, aflându-se din punct de vedere fizic fie în interiorul pământului, fie la suprafața acestuia. Aici, ele continuă să-și urmărească plăcerile lor satanice, încercând să-și imite maestrul cât de mult le stă în puteri. Cea mai mare plăcere a lor constă în a-i deturna pe oameni de pe calea cea bună.

Întrucât nu cunosc decât „iubirea” satanică, la fel ca și stăpânul lor, ele își găsesc plăcerea în a sădi această sămânță în inimile celor dispuși să le asculte.

Astfel, ele nu ezită să le descrie naivilor lumea exterioară și plăcerile ei ca fiind minunate, pentru a trezi în ei gustul înșelăciunii, al minciunii, al desfrâului și al tuturor pasiunilor inferioare, pentru a-i transforma în „frații” lor demni de acest nume.

Mă veți întreba: „Bine, dar cum poți permite Tu, Creatorul, existența acestor hoarde de spirite malefice și pe cea a stăpânului lor? De ce nu accepți printr-un singur cuvânt distrugerea acestor ființe care se opun chemării blânde a iubirii Tale și a atributelor Tale divine? La urma urmei, de ce le-ai izgonit tocmai pe pământ, între toate locurile din univers, în condițiile în care există atâtea milioane de planete și de sori care își urmează calea pe orbitele lor în spațiul infinit? De ce ființele care trăiesc pe ele își pot urma nestingherite evoluția către purificare, fără să fie expuse unui asemenea chin? De ce tocmai noi, cei pe care Tu îi numești 'copiii Tăi', de dragul cărora Te-ai întrupat pe acest pământ, asumându-ți acea suferință imensă, de ce tocmai noi - cei privilegiați - trebuie să fim supuși celor mai cumplite încercări, fiind expuși tuturor tentațiilor posibile?”

Dragii Mei copii! Din perspectiva voastră, această întrebare este într-un total justă. De aceea, trebuie să vă explic comportamentul Meu, ca să vă dați seama că Eu sunt Tatăl vostru preaplin de iubire (chiar dacă la prima vedere lucrurile nu par să stea chiar așa!), aranjând lucrurile încă de la începutul eternității numai în avantajul vostru și continuând apoi să acționez numai pentru bunăstarea copiilor Mei.

Am vorbit într-o lucrare anterioară de un înger căzut, care a tras după el un număr imens de spirite. V-am explicat în cartea „[Casa Domnului](#) *** “ că **după cădere, întreaga substanță a sufletului**

lui i-a fost luată, divizată în particule și întemnițată în materie, având grijă să se întoarcă treptat către Mine, urmând calea perfecționării de sine. Toți cei născuți pe acest pământ, cu excepția spiritelor venite din alte lumi care au fost mutate aici cu scopul de a deveni copii ai Mei, reprezintă aceste particule din sufletul îngerului căzut. Ele trebuie să urmeze același drum al evoluției ca și celelalte spirite întemnițate în materie.

V-am mai explicat acolo că îngerul căzut a fost izgonit în locul care reprezintă școala Mea pentru ceruri, adică pe pământul vostru. Aici își desfășoară el cel mai intens activitatea, opunându-se Mie și ordinii Mele.

V-am explicat anterior toate aceste lucruri, precum și motivul pentru care cele mai mari tentații și pericole trebuie să existe exact în locul în care spiritele și-au asumat misiunea de a intra în împărăția Mea, purtând prin iad și printr-un ținut blestemat crucea suferinței și a iubirii, întru slava Mea și spre dezonoarea marelui Meu adversar. Așa se face că în pofida tuturor seducțiilor și marilor tentații cu care Satan își racolează adeptii, făcându-i apoi să plătească însutit pentru fiecare dintre ele, prin cele mai cumplite chinuri ale iadului, pe pământul vostru există totuși suflete capabile să reziste tuturor tentațiilor, să întoarcă spatele tuturor promisiunilor lui, nedorind să-i aparțină lui, ci numai Mie. Aceste suflete virtuozite reușesc să țină ridicat stindardul smereniei, al credinței și al iubirii, cu toate suferințele cu care se confruntă!

Atunci când Satan M-a respins, am fost nevoit să-l părăsesc, pe el și pe adeptii lui, lăsându-i să-și urmeze calea individuală, fără de care nici un spirit nu ar putea deveni liber și nu ar fi vreodată vrednic de Mine.

Întoarcerea la Mine trebuie să vină din interior și în mod voluntar, nu prin coerciție. Din acest motiv, sunt nevoit să tolerez comportamentul marelui Meu adversar, inclusiv pe cel al adeptilor lui, lăsându-i să facă ce doresc, atâta vreme cât nu interferează cu ordinea Mea prestabilită.

Triumful binelui constă în faptul că orice ar face ei, rezultatul va fi întotdeauna unul opus intențiilor lor, căci potrivit legii, nici chiar răul nu are altă cale decât aceea a îmbunătățirii de sine, stimulând astfel calea binelui.

Așa se explică de ce Satan și slujitorii lui au fost izgoșiți în acel loc în care pot încerca orice pentru a-și demonstra teoria asupra vieții, opunându-se Mie. Într-adevăr, lui Satan i s-a permis chiar să Mă tenteze pe Mine în timpul călătoriei mele pământești, deși Eu nu sunt un spirit creat, ci Creatorul tuturor ființelor create, întrucât nu am evitat întâlnirea cu el, deși eram întrupat ca om, supus deci tuturor pasiunilor umane, a îndrăznit să Îl tenteze pe Cel Preaînalt, lucru care i s-a permis. Rezultatul îl cunoașteți: el a început să își dea seama, atât la scară macro cât și la scară micro, că toate eforturile lui sunt în zadar și că de-a lungul atâtor eoni s-a opus inutil Celui care l-a creat și care l-ar primi și astăzi cu brațele deschise, ca pe un „fiu risipitor”, dacă s-ar căi. Toate aceste lucruri se vor petrece cu siguranță, dar nu imediat, ci treptat, așa cum v-am povestit deja în lucrarea „Cele douăsprezece ore”.

Atunci când spuneam că fiecare om poartă în sine, la scară micro, toate cerurile Mele, Mă refeream implicit și la sămânța iadului, și deci la înclinația de a păcătui sau de a acționa împotriva ordinii Mele, creându-și astfel un iad în miniatură. Această sămânță se află în inima omului pentru că fără recunoașterea opusului său - viciul, virtutea nu ar putea fi virtute, și fără recunoașterea urii, iubirea nu ar putea fi iubire! Dacă întunericul nu ar exista, voi nu ați putea aprecia lumina; dacă nu ați experimenta din când în când frigul și înghețul, nu v-ați putea bucura de plăcuta senzație a căldurii care vă învăluie treptat.

De aceea, singurul loc în care Mi-aș fi putut crea „școala de copii ai Mei” era acela în care spiritele sunt supuse tuturor tentațiilor și tuturor pasiunilor!

Ce ar fi viața fără conflict? O simplă trecere a timpului, monotonă, fără ca voi să vă dați seama că a trecut o zi și că începe o alta. Viața voastră nu ar mai avea nici un sens, ar fi lipsită de sare și piper!

Așa cum sarea din alimentele voastre, din plante, metale, și chiar din aer și din stomacurile voastre, reprezintă o componentă importantă a unei digestii corecte, stimulând viața, la fel, sarea vieții spirituale este tentația, adică tendința de a gândi și de a acționa în afara regulilor. Datorită acestui contrast și acestei incitări, partea superioară a Sinelui vostru este întărită. Viața voastră fizică și spirituală este susținută de acest aliment, iar continuitatea ei este asigurată. Bucuria de a atinge un nou grad de

perfecțiune nu apare decât datorită luptelor și conflictelor, căci dacă ați putea avansa fără să vă izbiți de nici un obstacol, nu ați mai deveni conștienți de progresul făcut.

Când soarele de dimineață își trimite primele raze asupra pajiștilor de pe pământ, întreaga natură scoate un strigăt de bucurie. Toate ființele cântă atunci un imn de slavă adus luminii și Creatorului ei (fiecare pe limba sa: unele cotcodăcesc, altele ciripesc, sau scot diferite alte sunete). Chiar și picătura de rouă de pe o frunză, înveșmântată în strălucirea ei de diamant, reflectă astfel bolta de lumină de deasupra ei, bucurându-se de revenirea zilei după întunericul nopții. - De ce? Tocmai pentru că întunericul și frigul nopții le-a permis tuturor creaturilor să simtă și să conștientizeze valoarea luminii și a căldurii!

La fel se petrec lucrurile și din perspectiva spirituală. Sufletul unei ființe create nu poate recunoaște dulceața iubirii spirituale și nu poate progresa către o viață superioară decât dacă a trecut prin diferite încercări și capcane, cunoscând plener suferința. Abia după ce a început să avanseze cu pași mici, el începe să se bucure de progresul făcut, sporindu-și astfel eforturile pentru a atinge următoarea treaptă de evoluție, în acest fel, el se simte stimulat, iar bucuria succesului crește nemăsurat, nu atât din cauza noii stări atinse, cât datorită obstacolelor pe care a reușit să le depășească.

Vedeți așadar, copiii Mei, ce ar însemna cerul fără iad! Și cât de multă fericire pierd celelalte ființe care trăiesc pe alte planete și sisteme solare, pentru că nu cunosc decât lumina, nu și întunericul!

Mai simțiți nevoia să vă plângeți că iadul este atât de aproape de voi, ba chiar în interiorul vostru? Nu ar fi mai bine să îmi mulțumiți și să vă rugați Mie pentru un iad chiar mai mare, ca să puteți lupta și suferi, meritând astfel în final într-o mai mare măsură statutul de „copii ai Mei”?

Liniștiți-vă însă, căci Eu cunosc foarte bine ce încercări puteți suporta voi. Nu cereți mai mult decât v-am oferit Eu și fiți convingși că ceea ce mâna Mea plină de iubire a revărsat asupra voastră este mai mult decât suficient pentru voi. Orice suferință în plus ar transforma-o într-o mână a pedepsei, iar Eu, Tatăl vostru, nu pot face așa ceva!

V-am demonstrat mai sus cum până și răul suprem în întreaga creație, cu toate acțiunile sale, este exploatat de Mine în beneficiul întregii vieți, și cum însuși Satan și hoarda lui, în loc să-Mi facă Mie rău, contribuie în felul lor la binele general. Să trecem așadar la sălașul vostru, la acest pământ, cel de-al treilea concept pe care Mi-am propus să vi-l explic, pentru a înțelege iubirea și înțelepciunea Părintelui vostru în toată gloria lor. (N. Tr. Pentru mai multă claritate, în paragrafele care urmează am păstrat cuvintele germane pentru „cer”, „iad” și „pământ”, adăugând între paranteze traducerea lor.) Dacă pronunțați cuvântul Himmel (cer) sunteți nevoiți să ridicați vocea, în timp ce atunci când pronunțați cuvântul Holle (iad) sunteți nevoiți să o coborâți. Fiecare din cele două cuvinte necesită o folosire diferită a mușchilor vocali, la fel ca și în cazul cuvântului Erde (pământ), când trebuie să deschideți gura largă. Chiar și atunci când pronunțați aceste trei cuvinte în limba voastră, totul a fost astfel aranjat încât spiritele care sunt mai familiarizate decât voi cu formulele corespondente ale creației să înțeleagă din însăși expresia mușchilor voștri faciali semnificația cuvântului pronunțat. Atunci când pronunțați cuvântul Himmel (cer), ridicarea tonalității corespunde într-un total vibrației specifice lumilor celeste. Atunci când pronunțați cuvântul Holle (iad), cerul gurii trebuie îngustat, la fel ca o peșteră. Corespondența dintre mișcarea mușchilor și descrierea iadului este evidentă. Cuvântul Himmel (cer) este pronunțat cu privirea orientată în mod natural în sus, în timp ce cuvântul Holle (iad) este pronunțat cu privirea orientată în jos, sau în orice caz fără a privi în sus. În sfârșit, cuvântul Erde (pământ) este pronunțat în mod natural cu gura larg deschisă și cu privirea orientată înainte. Am discutat pe larg despre primele două concepte, așa că nu ne mai rămâne decât să ne ocupăm din punct de vedere fizic și spiritual de cel de-al treilea, cel care este pronunțat cu o anumită deschidere. Este vorba de pământ, sălașul vostru. Pentru a pronunța cuvântul Erde (pământ), gura trebuie deschisă pe laterală, cu buzele ridicate în sus, descoperind întregul șirag al dinților. Această mișcare nu este deloc întâmplătoare, într-adevăr, există o corespondență spirituală, în sensul că pe pământ, ceea ce este mai moale, adică buzele din carne, se află sub restricție, expunând partea mai tare - dinții, cărora le corespunde etica sau morala. Iată deci, dragii Mei copii, care este semnificația dinților, această structură osoasă fermă, care simbolizează suportul inițial și permanent, atât la nivelul omului cât și la nivelul pământului. Ei dau o formă frumoasă feței, transferând asupra aspectului exterior al corpului frumusețea morală sau interioară a acestuia, în mod similar, acest suport susține vitalitatea interioară a corpului pământului însuși, aducând la suprafața acestuia frumusețea sa interioară. Printre altele, dinții

simbolizează aspectul moral-spiritual, fiind organul spiritual al digestiei, ceea ce se traduce în viața exterioară prin transmutarea răului în bine. În gură, sărurile din suc digestiv al salivei se amestecă cu alimentele zdrobite de dinți; în mod corespondent, sarea semnifică impulsul de a se opune binelui, iar principala voastră sarcină constă în a rezista acestei tentații, obținând în cele din urmă victoria.

Tot ce primiți aici, pe pământ, este amestecat: binele cu răul, iubirea cu ura, viața cu moartea. Altfel spus, cele două extreme își schimbă cu ușurință rolul, energia având capacitatea de a trece oricând în polaritatea sa opusă. Dacă aveți puterea de a elimina răul și viciul, oricât de des v-ar asalta acestea, ele nu vor mai putea lăsa o impresie permanentă asupra sufletului vostru, și tot ce va rămâne în interiorul acestuia va fi binele. Corespondența pronunțării cuvântului Erde (pământ) cu gura larg deschisă, dar pe orizontală, constă în faptul că din punct de vedere spiritual, pământul vostru - aparent atât de mic din punct de vedere fizic - depășește cu mult toate galaxiile și sistemele solare, putând ajunge până la cerul Meu suprem, căci această planetă micuță a devenit sălașul copiilor Mei, și Eu însumi am pășit pe ea, raportând victoria asupra răului și asupra morții, pe care le-am învins.

Dacă ați fi mai familiarizați cu acest limbaj al spiritului, ați descoperi în interiorul fiecărui cuvânt care se referă la Mine o semnificație spirituală, dincolo de coaja exterioară. Fericirea pe care o conferă acest tip de înțelegere superioară nu poate fi descrisă în cuvinte! Printre altele, ați înțelege că nivelul spiritual al fiecărui popor în parte este revelat de cuvintele și expresiile pe care le conține limba sa, cu referire la Mine. Sau poate credeți că limbile popoarelor au fost inventate, așa cum susțin lingviștii voștri!?! O, vă asigur că greșiți foarte tare! Cuvintele nu au apărut simultan cu obiectele inventate și cu diferitele nevoi ale popoarelor, ci au apărut treptat, în paralel cu percepția spirituală a popoarelor respective. Limba unui popor este așadar un produs spiritual. Vă puteți da seama studiind istoria națiunilor că odată cu progresul sau cu înapoierea spirituală a popoarelor, limba lor progresează sau regresează la rândul ei, iar atunci când o națiune moare, limba ei moare odată cu ea, căci este o ființă vie.

Limba este o expresie a sufletului. Cu cât limbajul este mai exaltat și mai frumos, cu atât mai mare este intensitatea expresiei sale. Acest lucru nu poate fi apreciat însă decât de spirite sau de acei oameni care au fost iluminați prin grația Mea și care descoperă în spatele diferitelor mișcări ale limbii, ale mușchilor faciali și laringelui, precum și în nuanțele diferitelor sunete scoase, șuierate, melodioase, nazale, etc., o semnificație superioară, spirituală, a unui Paradis pierdut, care a devenit pentru voi la fel de incomprehensibilă ca și hieroglifile.

Și în această privință, pământul diferă de celelalte lumi. În general, pe o planetă sau pe un soare este vorbită o singură limbă, și toate ființele de pe ea urmează aceeași cale. Numai pe pământul vostru există mii de limbi diferite, chiar dacă au fost derivate din aceeași limbă ancestrală comună, în afara atâtor alte teste de răbdare și perseverență, locuitorii acestui pământ sunt nevoiți să învețe limba altor națiuni dacă doresc să comunice cu frații lor, exprimându-și gândurile și sentimentele față de ei. Dacă doresc să învețe ceva de la frații lor străini, sau să le spună ceva, ei trebuie să le învețe limba sau să se folosească de un translator.

Oriunde ați privi pe pământ, de la popoarele primitive și până la națiunile cele mai civilizate, veți vedea agitația continuă a oamenilor, aflați în permanență în căutarea a ceva. Evident, principala motivație a acestei mișcări o constituie căutarea de sine. Unul din efectele sale secundare îl constituie însă unirea națiunilor, dorința oamenilor de a se cunoaște reciproc, de a se aprecia și de a se iubi unii pe alții.

Cei care studiază natura, stelele, "suprafața și interiorul pământului, își împărtășesc cunoașterea dobândită prin grația Mea semenilor lor. Cunoștințele lor devin astfel bunul comun al întregii umanități. Fără să-și dea seama, savanții voștri urmează planul Meu, nu pe al lor. În acest fel îi educ Eu pe oamenii acestui pământ, care a fost cândva și sălașul Meu, învățându-i să aspire către o viață mai bună.

La ora actuală, gândurile oamenilor au ajuns să călătorească cu viteza fulgerului de la unul la altul, și ei înșiși și-au construit drumuri de fier pentru a călători dintr-un loc în altul cu viteza unui uragan.

Din păcate, nu numai drumurile sunt construite din fier, ci și inimile majorității celor care călătoresc au ajuns să fie tot de fier (cel puțin în ceea ce îi privește pe semenii lor). Acest lucru nu contează însă; planurile Mele se vor realiza încă și mai rapid datorită acestei comunicații rapide între orașe și sate, fiind mai avansate decât cred constructorii acestor drumuri de fier.

Pe acest pământ, am amestecat în mod intenționat cerul, iadul și pământul, adică oamenii care gândesc în mod preponderent la bine, la rău și la cele materiale. La venire, fiecare are propria sa opinie; la plecare, fiecare lasă în urma sa ceva. Din acest amestec (de pildă, al conversațiilor mixte, între oameni cu convingeri diferite), iadul beneficiază de pe urma raiului, dobândind o anumită cunoaștere benefică ce va avea urmări.

În acest fel îmi duc Eu planul la bun sfârșit, folosindu-Mă de comunicațiile voastre, astfel încât acolo unde domneau altădată regulile rigide care îi separau pe oameni, Eu îi ajut să își uite prejudecățile. Deși principalele forțe care îi mână pe oameni să călătorească în alte țări, expunându-se astfel la tot felul de pericole, rămân încă (alături de căutarea de sine) dorința de distracție și lăcomia de bani, Eu Mi-am atins totuși scopul, și anume acela de a-i apropia pe oameni și a de a-i ajuta să se cunoască reciproc. Umanitatea mai are nevoie doar de un impuls spiritual puternic, iar oamenii vor ajunge să înțeleagă că sunt frați și se vor uni în dorința lor de a Mă urma pe Mine, Eternul Păstor. Abia atunci se va putea spune că pământul și-a atins menirea sa spirituală, iar Eu Mă voi întoarce a doua oară la voi, în persoană, după ce cei încăpățânați vor fi înlăturați și pe pământ nu vor mai rămâne decât cei plini de bunăvoință.

Iată așadar, dragii Mei copii, cum cerul, iadul și pământul, cele trei principii care se regăsesc deopotrivă la nivel microcosmic și macrocosmic, servesc în realitate aceluiasi scop al iubirii - ideea fundamentală a întregii Mele creații.

Nu trebuie să măsurați însă timpul evenimentelor pe care vi le-am descris în ani, căci în cazul Meu nu există timp. Eu nu măsoz timpul în zile și nopți, căci pentru Mine nu există decât o zi permanentă, în care soarele iubirii strălucește de-a pururi, și la fel va străluci până când toți își vor găsi drumul spre Mine, Tatăl lor preaplin de iubire.

Cred că explicațiile Mele v-au satisfăcut. Ele reprezintă o altă lumină în marea vale a creației Mele. Gândiți-vă deci la câtă iubire și grație revărs asupra voastră, inclusiv la pâinea spirituală pe care v-am oferit-o aici, astfel încât să nu vă mai îndoiiți vreodată că tot ceea ce vedeți provine din mâna Tatălui!

Vă binecuvântează pe toți! Amin.

(* Vezi și: „[Raiul și iadul](#)“ de Emanuel Swedenborg n.r.)

(** Vezi și: <http://www.scribd.com/doc/5557412/O-REVELAIE-DIVIN-DESPRE-IAD> n.r.)

(*** Vezi: <http://www.scribd.com/doc/4587568/lorber-casa-domnului-vol-I> n.r.)

Capitolul 4

Despre sănătate, boală și moarte

(13 iulie 1870)

Avem din nou ca temă de discuție trei cuvinte care, luate în sensul lor natural, sunt ușor de descifrat.

Sănătatea se referă la starea normală a vieții voastre vegetative, în care toate organele își îndeplinesc funcțiile așa cum trebuie, fără să vă împiedice astfel să vă urmați chemarea și fără să blocheze dezvoltarea voastră spirituală sau preocupările voastre materiale.

Nu putem vorbi de o stare autentică de sănătate trupească decât la oamenii care nu sunt conștienți de mișcarea și de funcțiile organelor lor. Atunci când apare un dezechilibru interior, unul sau mai multe organe încep să funcționeze altfel decât ar trebui, provocând astfel o senzație de disconfort sau de durere. Simțindu-se handicapat în activitățile sale din cauza corpului, sufletul se întristează, iar din această suferință rezultă ceea ce voi numiți boală.

Dacă această stare se agravează, tot mai multe organe refuză să coopereze cu cele bolnave (sau invers, activitatea lor este afectată de acestea), iar senzația de disconfort se accentuează. Procesul vieții este astfel întrerupt, iar odată cu încetarea procesului de alimentare cu energie vitală și de eliminare a

deșeurilor, mașinăria își încetează până la urmă complet funcționarea, producându-se acel punct terminus pe care voi îl numiți moarte.

Ceea ce a fost până atunci un corp individual se descompune după moarte în elementele sale constitutive, în ceea ce privește sufletul, acesta este blocat în activitatea sa și trebuie să-și caute un alt veșmânt, adică un alt corp, întrucât nu se mai poate folosi de cel vechi, acum complet uzat.

În acest fel încetează viața fizică, dar ea este urmată de o viață spirituală. Sufletul este tras în sus sau în jos, în funcție de dorințele sale, și respectiv de nivelul său de conștiință. Funcțiile corpului fizic sunt înlocuite în viața spirituală de funcțiile specifice acesteia, în acest fel, sufletul își continuă evoluția, până când atinge perfecțiunea.

Acesta este cursul vieții în lumea de dincolo. Pentru ca această cale să fie mai netedă și mai lină, sufletul aflat încă pe pământ trebuie să facă efortul de a-și menține cât mai intactă sănătatea sufletească, dar și cea fizică.

Căci așa cum sănătatea corpului susține și amplifică bunăstarea sufletului, la fel, sănătatea sufletului susține și amplifică starea de sănătate a corpului fizic, astfel încât funcțiile sale spirituale să nu fie tulburate de norii și furtunile pasiunilor.

Atunci când spiritul omului își poate exercita cu regularitate influența asupra sufletului, corpul rămâne sănătos, într-adevăr, atât pe ansamblu cât și la nivelul părților individuale, frumusețea morală a sufletului își găsește expresia corespondentă în formele fizice ale corpului său, așa cum se întâmplă de pildă cu fața omului, care reflectă involuntar toate înclinațiile, aberațiile și pasiunile sale. Puțini reușesc însă să citească acest limbaj al trupului, al liniilor care se modifică pe fața omului, revelând starea sufletească a acestuia. Dacă ați învățat să citiți acest limbaj, ați descifra în această veritabilă oglindă a sufletului numeroase informații care v-ar face să vă schimbați opiniile despre diferiți oameni, astfel încât mulți dintre cei care vă atrag La ora actuală vi s-ar părea respingători.

În înțelepciunea Mea, Eu nu am permis însă revelarea acestui secret al fizionomiei decât pentru un număr mic de oameni, căci dacă toată lumea ar putea citi caracterul în înfățișarea exterioară a celorlalți, evoluția spirituală a multor oameni ar fi încetinită, iar în cazul altora chiar blocată complet.

În acest fel, Eu le permit diavolilor să se ascundă în spatele unui limbaj fermecător sau al unor maniere politicoase, amestecându-se astfel cu cei buni, fără ca cineva să își dea seama ce se petrece. Ființele depravate au astfel și ele șansa să învețe ceva bun din comportamentul celorlalți, lucru care nu ar fi posibil dacă oamenii ar putea citi caracterul în funcție de înfățișarea exterioară, căci atunci, societatea i-ar respinge pe loc pe cei răi, care nu s-ar mai putea asocia decât între ei, fiind complet izolați și fără posibilitatea de a comunica cu ființele mai evolute decât ei. Această situație nu ar face decât să înrăutățească și mai tare lucrurile.

În schimb, în lumea de dincolo situația este diferită.

Acolo, fiecare spirit își dă seama pe loc cum este celălalt, astfel încât îl poate evita pe loc dacă este rău, căutând compania celor la fel ca el sau mai buni. De aceea, posibilitatea de a deveni mai bun este foarte dificilă acolo, căci în acea lume adevărul nu poate fi ascuns, spre deosebire de pământ, unde ipocrizia este la ea acasă.

Așadar, copiii Mei, faceți efortul să vă însănătoșiți sufletele, nu vă opuneți influenței spiritului, dar rezistați în fața tuturor impulsurilor care v-ar putea păta sufletul, lăsând eventual urme neplăcute și pe fața voastră.

Fiți convingeți că aceste amprente ale pasiunilor pe fața voastră, dar și pe restul corpului, cum ar fi anumite gesturi ale mâinilor și anumite mișcări corporale, dar și lumina sinistră a ochilor voștri, inexplicabilă pentru voi, nu pot fi controlate de voi. În lumea de dincolo, gândurile nu pot fi ascunse, iar secretele nu există. Nu veți putea ascunde niciodată acolo impresiile lăsate de gândurile și acțiunile voastre negative, nici privirea voastră necurată, care se va revela pe loc atunci când va fi privită de ochiul curat al inocenței. Privirea sa vi se va părea insuportabilă și sufletul vostru va fi silit să se retragă, căci acolo, cuvintele înflorite și manierele alese nu pot ascunde șarpele trădării care abia așteaptă să iasă la iveală.

Cultivați așadar sănătatea sufletului vostru, pentru ca privirea voastră să o poată întâlni pe a altcuiva fără să ezite și fără să se simtă vinovată.

Vă asigur că nici o calitate spirituală nu atestă mai bine noblețea și puritatea moștenite de la Mine decât ochiul sufletului, decât privirea blândă, plină de iubire!

Din exterior, în ochi se reflectă întreaga lume materială. Din interiorul său este reflectată însă în afară întreaga lume spirituală, de la cele mai înalte ceruri și până la cele mai inferioare iaduri.

Atâta vreme cât veți purta în inima voastră Cuvântul Meu, atâta vreme cât Mă veți căuta pe Mine, și nu lumea exterioară, sufletul vostru va deveni din ce în ce mai sănătos. Această stare de sănătate va deveni atât de intensă încât corpul, care corespundea fostei stări sufletești, va deveni acum un obstacol în calea progresului sufletului. Profund spiritualizat prin învățătura Mea, prin Cuvântul și Grația Mea, sufletul va simți nevoia să renunțe la corpul material, dorindu-și un organ mai potrivit pentru noul său nivel de conștiință, respectiv un corp spiritual.

Atunci când veți atinge această stare, voi ridica personal povara care v-a apăsât de-a lungul întregii voastre vieți pământești și o voi schimba cu un corp eteric, astfel încât natura voastră să devină încă și mai transparentă și să își asume în totalitate forma corespondentă a personalității voastre lăuntrice.

Așadar, sfatul Meu este să deveniți frumoși din punct de vedere spiritual, și vă asigur că în lumea de dincolo veți primi acel veșmânt care va corespunde frumuseții incoruptibile a spiritului, care vă va ajuta să creșteți încă și mai mult în frumusețe, exaltare și transparență.

La fel cum boala trupului reprezintă un dezechilibru la nivelul funcționării organelor, viața netrăită la unison cu iubirea și cu învățăturile Mele reprezintă un dezechilibru al funcționării sufletului. Acesta este deviat de la calea sa reală din cauza pasiunilor și dorințelor sale lumești, cum ar fi ura, mânia, dorința de putere, etc., ajungând să trăiască o viață rușinoasă, nu viața adevărată a spiritului. Astfel de suflete trăiesc numai datorită poftelor inferioare ale corpului lor material, și sfârșesc prin a deveni ele însele materiale. Ele pierd astfel din vedere care este adevăratul lor destin și nu își mai îndeplinesc îndatoririle și menirea pe pământ, în această școală a încercărilor creată special pentru ca sufletele să învețe să își controleze pasiunile până la eliminarea lor completă, pentru a putea pătrunde într-o stare de puritate deplină în sferile spirituale cele mai înalte.

În loc să lupte pentru starea de sănătate spirituală, sufletul orientat către cele lumești preferă starea de boală spirituală. Deși menirea lui este să lupte pentru eliminarea răului și pentru integrarea binelui și a vieții, el face exact pe dos. În loc să lupte pentru viață, el preferă boala, care îl conduce apoi la moarte! Încă în timpul vieții, în loc să își folosească în mod natural corpul, spiritualizându-l, el își pierde nobila sa moștenire, Sinele, scufundându-se în materialitate, identificându-se cu ea, bătându-și joc de calitățile sufletului și spiritului, și devenind astfel un simplu corp lipsit de suflet, ceea ce echivalează cu un act de sinucidere spirituală!

Dacă toate mijloacele folosite pentru a smulge un asemenea suflet din materialitatea lui dau greș, sunt nevoit să dizolv Eu însumi mormântul în care s-a îngropat singur acesta.

Vă puteți imagina cu ușurință ce fel de veșmânt va avea el în lumea cealaltă și cum va arăta el. Cu siguranță nu va fi un veșmânt de lumină, căci încă din timpul vieții trăite pe acest pământ sufletul nu a fost un prieten al luminii, preferând întunericul materiei.

V-am descris așadar în detaliu semnificația celor trei cuvinte, care trebuie să fie un avertisment pentru voi și pentru generațiile următoare care vor citi aceste rânduri.

Aveți grijă ce faceți și pe ce cale o apucați! Legile Mele referitoare la lumea materială și la cea spirituală sunt imuabile, iar greutatea spirituală corespunde greutății materiale. Bine spunea Pavel: „Așa cum cade copacul, așa va zăcea el!” Aveți grijă să nu cădeți ca un copac uscat și găunos, ci ca o mlădiță verde, din care mai pot ieși rădăcini și o viață nouă!

Atunci când cade, trunchiul uscat și mort rămâne la pământ, lipsit de viață și de mișcare. Din el nu va mai răsări nici un lăstar, nici o rădăcină, căci principiul vital a dispărut complet. El putrezește și se descompune din nou în elementele care, pentru o scurtă perioadă de timp, au alcătuit cândva un arbore.

Nu la fel se petrec însă lucrurile cu mlădițele tinere și verzi. Atunci când cad pe un pământ suficient de fertil, acestea prind imediat rădăcini, încep să se ridice din nou deasupra solului, se simt confortabil în noua lor existență, fac muguri și frunze, apoi flori și fructe. După cum este solul, la fel vor fi și roadele noului pom. Partea vie a ramurii, în combinație cu partea valoroasă a solului (substanțele

nutritive), transformă creanga căzută într-un copac nou, mai frumos și mai evoluat decât primul, permițându-i acestuia să se mai apropie cu un pas de destinul său final.

La fel și voi, copiii Mei, faceți efortul să deveniți sănătoși din punct de vedere spiritual, eliminați sechelele bolii spirituale, iar atunci când veți simți nevoia să dispuneți de un instrument mai rafinat decât corpul vostru grosier actual, cădeți precum un lăstar verde pe solul Meu spiritual, fertilizat de iubire, în timp ce pământul propriu-zis este reprezentat de smerenia și iubirea de aproape. Acolo, întindeți-vă brațele ca niște rădăcini în căutarea substanțelor nutritive (iubirea). Creșteți apoi în acel sol, hrănindu-vă cu iubire, până când din sămânța inițială va rezulta un arbore nobil, ale cărui fructe vor fi mai sublime și mai spirituale decât tot ce ați cunoscut vreodată voi, gratie solului ales în care ați crescut, în acest fel prin acțiunile și prin iubirea voastră pentru Mine, cu fructele voastre din ce în ce mai nobile și mai sublime, vă veți simți din ce în ce mai atrași de Acela care v-a hrănit atât de des cu fructele spirituale ale lumii de dincolo și care v-a udat cu apa vieții eterne, potolind astfel setea sufletului vostru.

Rețineți: indiferent de forma în care vă înmânez hrana spirituală, grija Mea este întotdeauna aceeași - ca voi să fiți educați astfel încât să deveniți suflete sănătoase, dobândind astfel viața eternă, și nu să vă îmbolnăviți, căzând pradă morții.

Acestea fiind spuse, vă binecuvântează pe toți, copiii Mei iubiți. Deocamdată atât din partea Tatălui vostru preaplin de iubire. Amin!

Capitolul 5

Corpul, spiritul și sufletul

(18 iulie 1870)

Aceste trei cuvinte au fost frecvent menționate în mesajele Mele, așa că aveți deja o viziune generală asupra conceptelor de „corp”, „spirit” și „suflet”, îndeosebi în ceea ce privește semnificația lor spirituală.

Întrucât în toate cuvintele Mele există un sens infinit, din care poate fi extras întotdeauna ceva nou, o lecție spirituală, vom încerca acum să extragem o altă semnificație, poate la fel de importantă ca și prima, dacă nu cumva chiar mai înaltă și mai sublimă.

Instrucțiunile Mele nu sunt niciodată întâmplătoare, ci sunt date pas cu pas, în conformitate cu puterea voastră de înțelegere. Aici se încadrează și explicațiile pe care vi le-am dat până acum, potrivit cărora corpul sau materia reprezintă o temniță în care este închis un spirit sau o idee de-a Mea fixată în această formă. Considerând că v-ați maturizat și că ați început să vedeți mai adânc în profunzimile creației Mele, Mi-am propus să vă explic acum cuvântul „corp” dintr-o altă perspectivă, lărgindu-vă astfel cunoașterea, în beneficiul sufletului vostru. Veți constata astfel că deși folosesc mereu aceleași cuvinte, pe care vi le-am explicat deja, Eu pot găsi în acestea noi sensuri și noi semnificații, care să vă permită să vă minunați și mai profund de iubirea și de înțelepciunea Mea. Într-adevăr, dacă Mi-aș propune să găsesc o mie de semnificații noi acestui cuvânt, v-aș putea prezenta tot atâtea aspecte pe care nu le-ați fi bănuț niciodată. Dar să revenim la problema noastră.

Așa cum v-am explicat în mesajele Mele anterioare, „corpul” este un sinonim pentru „materie”, dar, așa cum v-am demonstrat, nu există nimic cu adevărat material în materie, totul fiind pur spiritual (altfel spus, este vorba de spirite înlănțuite sau supuse restricției), în alte texte, v-am explicat că materia

reprezintă ideile Mele fixate, care vor rămâne sub această formă atâta vreme cât Eu nu le voi retrage miezul spiritual.

Toate aceste explicații sunt corecte, mai întâi pentru că desemnează un adevăr, iar în al doilea rând pentru că cel care vi le-a oferit am fost Eu.

Dacă ne-am propune însă să definim conceptul de „materie” sau de „corp” dintr-o perspectivă diferită, v-aș putea întreba: „Ce semnifică de fapt cuvântul „corp”?”

Pentru a începe de la temelie și a avansa apoi pas cu pas către înțelegerea imensului joc al creației Mele, inclusiv al Ființei Mele, trebuie să stabilim exact semnificația unui cuvânt, nu doar să ne limităm să-l repetăm la infinit, fără a descrie pe larg natura lui. Să începem așadar cu alfabetul, la fel ca elevii care învață să citească.

Cuvântul „corp” se referă la un obiect individual, care dispune de trei dimensiuni: lungimea, lățimea și înălțimea, complet și separat în mijlocul infinității nesfârșite. El ocupă un loc în spațiu și are un înveliș care face ca ființa lui individuală să fie separată de Existența universală (totalitate).

Să mai adăugăm și faptul că un corp poate avea diferite grade de densitate și o greutate variabilă, putând fi infinitezimal de subtil, de-a dreptul imponderabil pentru voi, sau extrem de comprimat într-o rocă solidă precum granitul, supranumit și „substanța primordială a corpului terestru”. Oricare ar fi condiția sa, el rămâne totuși un corp, adică un obiect separat, cu dimensiuni ce pot fi uriașe, dacă se află într-o stare volatilă, sau foarte mici, dacă se află într-o stare solidificată. Sub influența forțelor de atracție și de fuziune cu alte obiecte de același fel, aceste corpuri pot alcătui stânci, pământuri, sisteme solare, etc.

Așadar, cuvântul „corp” reprezintă expresia verbală a unui obiect individual care are o existență fizică și care, prin separarea sa de Omniprezență, a devenit o entitate cu o existență independentă.

Orice corp este divizibil la infinit, chiar dacă ochii și instrumentele voastre nu sunt suficient de rafinate pentru a observa acest lucru. Oricât de mult l-am diviza însă, el va continua să existe în spațiul tridimensional, adică să aibă cele trei dimensiuni de care am vorbit mai sus, până la granița dincolo de care divizibilitatea sa încetează și unde începe esența lui spirituală.

Fără corpuri nu ar putea exista o creație vizibilă!

Există corpuri sau substanțe transparente și imponderabile, cum ar fi lumina și electricitatea, dar ele apar astfel numai în fața ochilor voștri, nu și în ochii spiritelor. Pentru voi, tot ceea ce transmite mai departe lumina, fără să o reflecte pe suprafața sa, apare ca fiind invizibil, în realitate, voi nu vedeți obiectele sau lumina care cade asupra lor, ci le percepeți numai prin intermediul razei luminoase care este reflectată de ele. Voi nu puteți vedea o rază luminoasă care aleargă în infinitate.

De aceea, dacă un obiect are un corp cu o densitate foarte redusă, el este inexistent pentru ochiul vostru.

Dacă nu ar exista chimia, care v-a demonstrat existența mai multor „elemente”, voi ați fi convinși că aveți de-a face cu unul singur, așa cum se întâmplă cu aerul în care trăiți și pe care în respirați, reducându-l în plămâni la elementele sale constitutive și extrăgând substanța sa vitală, după care expirați substanțele uzate sau carbonizate.

Toate aceste elemente componente sunt inexistente pentru ochii voștri, în timp ce pentru corpul vostru ele sunt perceptibile, căci dacă „sarea - aerului”, sau oxigenul, așa cum îl numiți voi, ar lipsi, iar în aer ar fi prezent numai carbonul, viața ar înceta pe loc pentru voi și pentru toate ființele vii care l-ar inhala. Același principiu se aplică și celui de-al treilea element care există în aer, azotul.

Aerul conține însă și multe alte substanțe pe care nu le cunoașteți, toate având corpuri imperceptibile pentru simțurile voastre.

Toate aceste elemente ale aerului apar însă ca fiind grosiere prin comparație cu cele pe care le găsim în eter. Cu cât aerul este mai apropiat de pământ, cu atât mai dense și mai grosiere sunt elementele din care este alcătuit. Dizolvat în apă, el se condensează, devenind lichid, și poate fi chiar transformat în gheață, devenind astfel un corp compact,

Procesul de solidificare are mai multe etape succesive, începând cu apa și continuând până la metalele cele mai compacte și la pietrele grele pe care le conține pământul. Toate aceste obiecte, extrase și separate din Existența Omniprezentă, sunt numite „corpuri” și reprezintă la scara creației gândurile Mele fixate. Cu ajutorul lor, începând cu atomul aparent imponderabil, dar cu o formă fizică, Eu am

construit toate lucrurile din univers, unul mai perfect decât celălalt, până la Mine însumi, cu ajutorul sistemelor solare și al corpurilor cerești, mergând până la cerul Meu cel mai înalt, unde sălășluiesc gândurile Mele creatoare cele mai subtile, dar care mai au încă o formă corporală, deși pentru simțurile voastre ele apar ca fiind de o spiritualitate extremă.

Iată cum este influențată existența universului fizic:

La fel cum spiritele preferă să se asocieze între ele, nici elementele care alcătuiesc corpurile din natură nu se pot opune imensei forțe de atracție; în conformitate cu legea creației (care este un alt gând al Meu, universal și inerent întregii creații), ele se unesc într-o anumită măsură, asumându-și uneori forme bine definite, gândite de Mine, astfel încât devin vizibile pentru ochiul fizic în structuri neregulate.

Așadar, întreaga lume a corpurilor este unită de legea unică a iubirii, deși fiecare dintre ele este separat de celelalte. Ele sunt purtătoarele vizibile sau invizibile ale gândurilor Mele, adică ale scânteilor pe care Spiritul Meu le-a așezat în interiorul lor și care sunt mai mult sau mai puțin legate de ele (întemnițate).

Forța care determină aceste corpuri să se atragă sau să se respingă reciproc, potrivit anumitor legi ale naturii, nu este altceva decât impulsul interior primit de la Mine, adică spiritul întemnițat în materie. Căci cuvântul „spirit” (spirit al naturii, în cazul de față) reprezintă tot una cu ceea ce voi numiți „forță a naturii”.

Spiritul este impulsul esențial care acționează în interiorul corpului pentru prezervarea formei acestuia, pe care a construit-o el însuși, în funcție de inteligența sa, atât timp cât existența învelișului fizic corespunde locatarului ei, spiritul interior. Acesta este cel care construiește corpul fizic, folosindu-se de diferitele forțe ale naturii.

Dacă trupul suferă o anumită transformare, spiritul naturii care locuiește în el poate scăpa, fie divizându-se în particule spirituale, fie unindu-se cu alte spirite similare ale naturii pentru a alcătui un spirit superior în marea piramidă a creației, în funcție de noul său nivel de inteligență, el îmbracă atunci un corp diferit.

În ceea ce privește fostul său corp, aflat în schimbare, acesta face pe de o parte un pas înainte și pe de altă parte un pas înapoi. Elementul spiritual din interiorul lui îl stimulează să se transforme, iar spiritul, urmându-și impulsul, ascultă de o altă lege (gând al creației), reducând materia purificată la originile ei (substanța sufletului), sau îl unește cu alte corpuri aflate pe un nivel superior, fiind sălașul unor spirite mai inteligente, în acest fel, el îl aduce mai aproape de perfecțiune.

Dar ce este de fapt un spirit?

În afară explicațiilor pe care le-ați primit deja, trebuie să mai precizăm că acesta este ceva lipsit de corporalitate.

Atunci când sunt extrem de rafinate și divizate în elemente, anumite lichide dau naștere unui fluid eteric, fie pe cale naturală, fie prin reacții chimice provocate. Acest fluid nu mai poate fi perceput prin intermediul simțurilor fizice grosiere, decât cel mult cu ajutorul nervilor olfactivi. Nu de acest „spirit” doresc însă să vă vorbesc Eu, căci acesta are încă un corp, chiar dacă unul subtil.

Prin „spirit” în contextul de față, Eu înțeleg o emanație din ființa Mea, o scânteie din puterea Mea divină, care, deși limitată în sfera sa de acțiune, rămâne totuși indestructibilă, neputând fi anihilată vreodată.

Aceste „spirite ale naturii” sunt cele care susțin întreaga creație, asigurându-i existența actuală și permanența eternă, căci, fiind emanații din Mine, ele sunt nemuritoare, la fel cum sunt și Eu.

Spiritele legate de materie sau de trupuri reprezintă cel mai de jos strat al creației, fundamentul pe care este clădită aceasta. Fără ele nu ar putea exista nici un corp, iar lumina soarelui s-ar pierde în infinitate, nemaiaivând de cine să fie reflectată. Nenumăratele splendori ale așa-numitei naturi „mute” (care se deosebește de cea vie, de marea natură spirituală) nu ar fi posibile fără prezervarea acestor corpuri cu forme variate, ale căror suprafețe compacte absorb și reflectă apoi lumina.

Corpul fizic nu poate exista fără voința locuitorului său, spiritul. Fiind o scânteie din Mine însumi, acesta se manifestă pe nivelele superioare ale organismului viu sub forma unui potențial mai înalt, mai mult sau mai puțin conștient de sine, numit „suflet”.

Spiritul animă trupul, suflând asupra acestuia o scânteie din marele principiu al vieții, astfel încât sufletul întemnițat să se ridice treptat pe nivele din ce în ce mai înalte, asumându-și corpuri din ce în ce mai evoluat, cu scopul de a deveni din ce în ce mai conștient de existența sa, împărtășind bucuria vieții sale cu celelalte ființe.

Acesta este așadar cel de-al treilea pas în marele joc al creației: apariția ființelor înzestrate cu un suflet, în care spiritul, având deja un grad superior de eliberare, și-a construit în interiorul trupului un alt sălaș, de data aceasta unul inteligent, cu ajutorul căruia să se poată exprima mai bine, dar și de a avea un control mai mare asupra corpului său material.

Aceste suflete apar odată cu primele animale, care, în afara unor trupuri mult mai ingenios construite, în funcție de nivelul de individualitate pe care se află, se mai bucură în plus și de o anumită libertate de mișcare, în cazul lor, corpul se comportă deja ca un slujitor, nu ca un stăpân, așa cum se pretrec lucrurile în cazul mineralelor.

Sufletul se folosește de corp pentru propria sa preservare și pentru a-și satisface nevoile sale vitale, fiind ghidat în continuare de spirit prin intermediul „instinctului”, care îl determină să facă sau să nu facă cutare lucru.

Mișcarea liberă implică automat un grad mai înalt de inteligență, căci dacă Eu îi permit unui suflet să își miște mai liber trupul, sunt nevoit să îl înzestrez automat cu inteligența necesară pentru a ști unde, când și de ce face respectivele mișcări.

A apărut așadar o lume a ființelor în mișcare, care urmează un curs ascendent, în încercarea de a atinge acel nivel pe care spiritul îi oferă trupului cel mai sublim dar pe care i-l poate dăruia Creatorul, și anume inteligența spirituală supremă, în cele din urmă, devenind conștient de locul pe care îl ocupă în creație, sufletul își recunoaște originile, și după ce și-a ridicat scânteia interioară divină pe nivelul conștiinței depline de sine, privește acum în sus și își dă seama că întreaga sa evoluție și-a avut originea în Cel Preaînalt.

Acest nivel, placa turnantă a întregii lumi a corpurilor, spiritelor și sufletelor, este omul, pe care l-am creat după chipul și asemănarea Mea, și pe care l-am așezat la granița dintre cele două lumi, cea fizică și cea spirituală, cu intenția de a-și folosi sufletul pentru a spiritualiza lumea fizică în care trăiește și de a-și trezi spiritul înzestrat cu toate atributele divine de către Cel Preaînalt. În acest fel, sub influența spiritului, sufletul poate evolua, atingând la un moment dat nivelul desăvârșirii spirituale și transformându-și corpul fizic într-un vehicul perfect, alcătuit din substanța cea mai sublimă, sau altfel spus, veșmântul glorios pentru un spirit de o noblețe perfectă!

V-am prezentat, copiii Mei dragi, marele joc al creației Mele, începând cu primul atom care s-a născut și cu monada (microorganism n.r.) cea mai minusculă și terminând cu ultima Mea creație, omul, de la nivelul căruia începe același proces, dar la o scară spirituală, până în cerurile Mele cele mai înalte, în care spiritele cele mai pure, înzestrate cu corpuri de lumină extrem de subtile, folosesc cele mai eterate substanțe din creația fizică, purificate în cel mai înalt grad cu putință, ca înveliș exterior al sufletelor lor divine, la fel cum vă folosiți voi de corpul vostru alcătuit din substanțe grosiere.

Drumul până la acel nivel este lung, dar nu imposibil.

Luptați, dragii Mei copii, să vă atingeți menirea pe care v-am rezervat-o în acest joc al creației, ridicându-vă deasupra lumii fizic-materiale, către pragul dincolo de care începe lumea spirituală, unde vi se vor deschide porțile luminii și cunoașterii, și prin care veți putea pătrunde în lumea nesfârșită a universului spiritual, lăsând în urmă lumea la fel de nesfârșită a universului fizic, adică „lumea simțurilor”. În mijlocul universului spiritual îl veți găsi pe Acela care a creat tot acest joc și a cărui unică bucurie este de a-și vedea ființele create, care îi spun „Doamne” și „Dumnezeu”, spunându-i „Tată”.

De îndată ce veți înțelege câte ceva din ceea ce vă spun, El nu va mai fi departe de voi, și vă va dovedi că dincolo de suferințele voastre trecute și de bătăliile pe care ați fost nevoiți să le duceți, fără aceste încercări terestre nu v-ați putea bucura de chintesența lumii din care fac parte corpul, sufletul și spiritul vostru. Această chintesență este iubirea Sa părintească, pe care numai El o poate revărsa asupra voastră. O dovadă a acestei iubiri o constituie și explicațiile de față, prin care v-a demonstrat o dată în plus cât de mult își dorește să-i urmați sfaturile și să renunțați la lumea fizică pentru a vă bucura de preafabricarea lui celestă. Amin.

Capitolul 6

Despre evoluția copil - tânăr - adult și bătrân

(28 iulie 1870)

Titlul de mai sus este alcătuit din patru cuvinte care definesc viața umană, dar și viața pământului sau viața întregii creații. La fel ca orice alt cuvânt, și acestea pot fi privite din diferite perspective. Prima dintre ele se referă la cele patru etape ale vieții omului, în relație cu dezvoltarea sa fizică și spirituală. Aceleași etape le regăsim însă și în viața națiunilor, a căror educație spirituală trebuie să treacă prin aceste patru faze, dar și în viața umanității înseși, care trebuie să treacă în evoluția sa prin patru mari epoci.

Pentru a explica sistematic toate aceste sensuri și semnificații, vom analiza rațional fiecare etapă pentru a putea trece apoi la următoarea, inclusiv la conexiunea ei spirituală cu etapa precedentă, și apoi la a treia și la a patra, în acest fel, vom elucida în acest mare seminar alte patru cuvinte importante din punct de vedere spiritual, explicând semnificația lor cea mai înaltă, astfel încât să puteți înțelege armonia ansamblului, în acest scop, vom împărți aceste explicații în mai multe secțiuni, începând cu cele naturale, pentru a trece apoi la cele spirituale. Așadar, dragii Mei copii, bucurați-vă de noua revelație pe care Tatăl vostru este dispus să o împărtășească cu voi!

Cele patru cuvinte definesc etapele dezvoltării unei ființe umane, a ascensiunii și decăderii sale în timpul vieții pe acest pământ. Din punct de vedere fizic, avem de-a face cu o ascensiune urmată de un regres, dar din punct de vedere spiritual ar trebui să avem de-a face exclusiv cu o ascensiune.

Copilul se naște neajutorat, cu sufletul scufundat într-un vis profund, astfel încât nu mai cunoaște și nu mai recunoaște nimic. De aceea, el trebuie să învețe totul de la început, inclusiv în ce veșminte să-și îmbrace gândurile. Treptat, el își dezvoltă personalitatea, învață să vorbească, la început greoi, apoi din ce în ce mai clar, pe măsură ce trupul și capacitatea sa mentală cresc.

Spiritul, această scânteie născută din Mine, rămâne tăcut, ascuns în compartimentul cel mai intim al inimii. Din când în când, el stimulează sufletul să își dezvolte corpul, potrivit legilor naturii, pentru a avea la dispoziție un instrument adecvat, care să-i permită să evolueze și să cunoască viața din lumea de dincolo, renunțând la învelișul fizic atunci când acesta nu-i va mai folosi în evoluția sa.

La nivelul copilului, pasiunile sunt încă adormite, singurele manifestări negative ale sale fiind cel mult încăpățânarea și mânia. Acestea sunt primele plante parazite care își trimit lăstarii în jurul tânărului arbore al vieții, pentru a se agăța de el. Dacă tânărul copac nu primește ajutorul necesar la timp, el poate fi golit de puterea și de vitalitatea de care are nevoie, din cauza celor două buruieni. El va crește atunci secătuit și strâmb, un sclav al pasiunilor, incapabil de vreun progres spiritual și generând numai probleme, pentru el însuși sau pentru cei din preajma sa.

Încăpățânarea și mânia reprezintă două dintre cele mai puternice atribute ale naturii satanice. Din cauza încăpățânării, Satan refuză să accepte calea spre Mine, iar din cauza mâniei, el nu permite nici unei fărâme de iubire să intre în inima sa, astfel încât aceasta să fie înmuiată din împietrirea sa.

La fel se petrec lucrurile și cu copilul ai cărui părinți stupizi, în loc să lupte cu putere împotriva celor două atribute, le tolerează, cu convingerea că dacă nu-i vor da copilului ce își dorește acesta, îi vor afecta sănătatea. Nu de puține ori, ei vin cu scuza penibilă: „Copilul este prea mic și nu știe ce vrea; când va crește, lucrurile se vor schimba!”

Sărmani nebuni! Da, se vor schimba. Ceea ce acum se manifestă prin lacrimi și sunete nearticulate, mai târziu se va transforma în rea voință și în cuvinte rele împotriva voastră, căci copilul va crește și va deveni puternic, în timp ce voi veți da înapoi și veți deveni slabi. Nu este chiar exclus ca totul să se termine cu acțiuni fizice îndreptate împotriva voastră, dar nu veți culege decât ceea ce ați semănat cu propria voastră mână, recolta pe care o meritați.

Copilul se dezvoltă treptat, la fel ca o plantă, întinzându-și din ce în ce mai departe mânuțele de la pieptul mamei, către lumea exterioară, pentru a-și spori cunoașterea. Odată cu noua cunoaștere cresc și pasiunile sale, precum și dorința necontrolată de a și le satisface.

Când ajunge la vârsta la care aceste impulsuri spirituale, mentale și fizice, încă amestecate, trebuie să fie purificate, copilul simte nevoia să învețe și să meargă la școală, pentru a înțelege ce este bine și ce este rău, ce este permis și ce nu, ce este o virtute și ce este un păcat.

În timpul acestei etape de purificare a aspirațiilor și dorințelor încă confuze, specifice copilăriei, părinții și educatorii au datoria să facă tot ce le stă în puteri pentru a ține sub control șuvoiul pasiunilor, dorințelor și poftelor, care este cu deosebire nestăvilnit în cazul tinerilor, riscând să dea pe afară dacă nu este canalizat.

Aceasta este etapa în care sufletul învață prima regulă a vieții spirituale: ținerea sub control a pasiunilor sale, puterea de a spune nu poftelor și dorințelor pe care le are, pentru a-și putea urma menirea interioară.

Ghidat la început numai de școală și de exemplul părinților, micuțul vas al vieții copilului trece treptat într-o sferă mai mare, oscilând între joacă și studiu, între instrucțiuni și pedepse, până când ajunge la vârsta tinereții, în care sufletul și spiritul său sunt deja mult mai lucide. Contactul cu tovarășii de aceeași vârstă, dar și cu cei mai mari, ajută tânărul suflet să-și pună întrebări în legătură cu lucruri pe care le-a acceptat involuntar pe vremea când era copil, fără să le transforme însă într-o convingere personală, în vederea spiritualizării Sinelui său.

Odată cu intrarea în sfera superioară a vieții, plină și ea de idei eronate, apar întrebări de genul: „De ce trebuie să fac cutare lucru și să nu-l fac pe celălalt?” În funcție de informațiile primite, în interiorul său începe să se dezvolte omul spiritual. În sfârșit, apare pentru prima oară și impulsul sexual. Astfel, băiatul este atras de fete, care în primii ani de școală îl lăsau indiferent, sau chiar îl enervau. Acest impuls, extrem de periculos pentru o natură incapabilă de autocontrol, este totuși de o importanță vitală, căci are puterea de a reduce pasiunile cele mai grosiere ale copilului răsfățat, pe care tatăl, mama și învățătorul nu le-au putut controla, prin simpla privire plină de iubire a unei fete. Prin această putere magnetică și spirituală, fata realizează ceva ce nu va putea fi înțeles pe deplin decât în ceruri, dar care aici, pe pământ, nu lasă decât urme trecătoare, un fel de ecou palid, care dispare rapid.

Odată cu această veritabilă placă turnantă în viața tânărului, acesta face primul pas către tranziția către viața de adult. Iubirea îl învăluie cu petalele ei de trandafir, permițându-i accesul către un cer pe care nu-l înțelege încă. Această iubire, orientată la început numai către obiectul afecțiunii sale, îl ajută treptat să se transforme într-un bărbat și să își asume responsabilitățile specifice vârstei de adult.

În acest fel, tânărul impetuos se transformă într-un bărbat mai prudent, viața sa devine mai serioasă, iar el își caută o tovarășă de drum, întemeindu-și astfel o familie. Aceasta îl determină să-și restrângă și mai mult pasiunile și să-și privească cu mai multă seriozitate viața, acționând astfel încât să-și poată susține nu numai propriul trai, ci și pe cel al noii sale familii. El își impune astfel îndatoriri pentru care, în calitate de copil nu avea nici o înclinație, iar în calitate de tânăr nici o idee. Abia acum, în calitate de bărbat adult, începe el să înțeleagă pe deplin aceste lucruri.

La fel ca un torent aprig de munte, copilul aleargă pe dealuri și pe coline, plin de energie. Ajuns la câmpie, el își păstrează o parte din viteza inițială, și continuă să curgă vesel printre pajiști și flori. Treptat, râul își pierde din ce în ce mai mult viteza, devenind în schimb din ce în ce mai lat, etapă care corespunde trecerii la starea de adult.

În calitate de bărbat, confruntat cu noi probleme și cu noi îndatoriri, el intră într-o etapă în care omul mental-spiritual dinlăuntrul său, deja structurat, potrivit unei anumite legi a naturii, o ia fie în direcția cea bună, adică înspre Mine, fie în direcția opusă, îndepărtându-se de Mine.

În acest fel, fluxul vieții continuă să curgă mai departe, printre căutări și îndoieli, construindu-și propriul Sine din materialele găsite în drum, calmându-se din ce în ce mai mult, până când, în final, reușește să transeandă toate îndoielile și conflictele, revărsându-se ca un râu liniștit, care abia se mai târăște, către etapa bătrâneții, în această etapă, mișcarea sa aproape că încetează, iar omul este nevoit să trăiască, la fel ca un hârciog, din depozitele acumulate de-a lungul vieții. Cu greu mai poate adăuga el ceva la aceste depozite, căci cursul vieții, cu bucuriile și tristețile sale, aproape că s-a încheiat, iar omul culege în sfârșit ceea ce a semănat.

Și astfel, omul bătrân își contemplă finalul vieții fizice, având în spate un trecut care nu se mai poate întoarce și în față un viitor nebulos, prins între două lumi, una vizibilă și alta invizibilă, așteptând momentul când ceasul vieții sale se va opri și bătăile pendulului său corporal, inima, vor înceta.

Fericit este bătrânul care, prin toate conflictele și încercările de care a avut parte, și-a asigurat un veșmânt al sufletului apropiat de arhetipul imaginii Mele, chiar dacă nu desăvârșit. Fericit este cel care și-a recunoscut, chiar dacă cu întârziere, menirea pe acest pământ, care a făcut cunoștință cu Dumnezeu și care a întrezărit câteva licăriri din lumea de dincolo. Acesta va aștepta calm momentul despărțirii, când veșmintele vor fi schimbate, după care va părăsi această lume fără teamă și fără regrete, întrucât și-a recunoscut, deși cu întârziere, Părintele și Creatorul, care îi va da dincolo, pe lumea cealaltă, un veșmânt nou, tineresc, corespunzător inimii sale încă viguroase. Pe măsură ce va deveni din ce în ce mai frumos și mai spiritualizat, el își va continua drumul către Mine sau către perfecțiunea spirituală, până când va deveni demn de a purta numele de „copil al lui Dumnezeu”.

Aceasta a fost, pe scurt, descrierea căii pe care o parcurge sufletul în viața sa terestră, trecând succesiv prin stadiile de copil, tânăr, adult și bătrân.

Să vedem acum care sunt analogiile dintre aceste etape ale vieții omului și cele patru anotimpuri ale naturii și cât de mult exprimă din punct de vedere spiritual iarna, primăvara, vara și toamna, aceleași etape, privite însă dintr-o altă perspectivă.

Capitolul 7

Iarna, primăvara, vara și toamna

Citind acest titlu, mulți se vor întreba: cum poate fi asemănată iarna, a cărei natură seamănă atât de bine cu moartea, în care predomină frigul (specific morții) și nu căldura vieții, cu natura vie a copilului, care debordează de viață?

Și totuși, dragii Mei copii care vă îndoiiți de acest adevăr, vă asigur că nu există exemplu mai bun decât comparația vieții unui copil cu iarna, anotimp care simbolizează cel mai bine corespondența cu natura copilului.

Așteptați puțin, prieteni, și vă voi demonstra că iarna nu este deloc moartă, ci cât se poate de vie, fiind la fel de caldă ca și viața unui copil. Nu vom examina însă iarna din punctul de vedere al poezilor voștri, ci din punctul Meu de vedere, care am propria Mea manieră de a privi lucrurile. Așadar, ascultați-Mă.

Dacă vom examina existența vegetativă a copilului și viața sufletului său, vom constata că aceasta este un fel de vis, o viață în care binele și răul, adevărul și minciuna, rămân valori latente, fiind profund adormite, la fel ca și Sinele copilului, sub masca drăgălașă a inocenței sale. De altfel, inocența nu este altceva decât acea stare în care ființa este inconștientă de faptul că a comis un păcat și în care aceasta nu știe pe ce lume se află; în clipa în care ea își realizează inocența, aceasta dispare.

În această viață de vis a copilului se ascund, într-o stare încă embrionară, toate pasiunile și toate impulsurile care se vor manifesta mai târziu. Ele zac adormite, așteptând însă condițiile prielnice pentru a se trezi la viață, pentru a crește și a se dezvolta. Iată așadar, prieteni, cât de perfectă este comparația, și cât de autentică se dovedește ea din punct de vedere spiritual, cu iarna în care sub stratul alb de nea (să nu uităm că albul este culoarea inocenței!) zac adormite forțele vieții, care abia așteaptă condițiile prielnice pentru a se manifesta la suprafața pământului. Impulsul pe care îl așteaptă ele este o forță superioară - căldura soarelui, necesară pentru a distruge acest înveliș al inocenței, eliberând astfel mii de forme de viață, care se vor manifesta în funcție de menirea lor, urmărind să își împlinească destinul.

Așa cum odată cu dezvoltarea copilului, calitățile sale bune și rele devin manifeste, la fel, când natura se trezește la suprafața pământului, apar și influențele pozitive și negative, care încep să se înfrunte. La început, la fel ca și în cazul pasiunilor copilului, acestea dorm liniștite sub stratul gros de zăpadă, fără să se confrunte unele cu altele. De îndată ce apar însă condițiile prielnice ale primăverii, ele se trezesc la viață, se separă și încep să se certe, dar din acest conflict constant rezultă o vegetație vie și

luxuriantă, care crește din ce în ce mai puternică și mai viguroasă, devenind astfel capabilă să reziste luptei dintre elemente și celorlalte influențe negative.

Primăvara, întreaga natură se grăbește în mod inconștient să își împlinească destinul. Micuța plantă crește și se transformă într-un copăcel, pregătindu-și toate condițiile de care are nevoie pentru ca într-o bună zi să își poată împlini menirea sa (de pom fructifer), în mod similar, animalele își construiesc adăposturi pentru puii care vor veni, fără să știe de unde vin aceștia. Întreaga natură este activă și lucrează intens. Distrugerea vechiului și clădirea noului, schimbarea formelor și nașterea noii generații - acestea sunt sarcinile care îi revin planetei pământ primăvara. Aceasta este vremea tinereții, inclusiv a greșelilor. Nașterea noului produce uneori monștri și forme care nu se integrează în ciclul normal al naturii, care vor fi mai târziu eliminate. La fel se petrec lucrurile și în cazul așa-zisilor „adolescenți”, cu rebeliunile lor și cu exagerările lor frivole.

La fel ca și tinerii cu obraji trandafirii, atunci când vine primăvara natura se împodobește cu cele mai frumoase flori și avansează treptat către maturitate, către acea perioadă în care se coc fructele. Potrivit intenției creatorului, această perioadă este rezultatul forțelor care acționează primăvara.

Vara, perioada maturității, este deja foarte cald. La rândul lui, bărbatul adult nădușește, căci este nevoit să-și asigure pâinea cea de toate zilele, pentru el și pentru familia lui. Cu cât un copac este mai matur și mai încărcat cu fructe, cu atât mai puțină apă are el la dispoziție pentru a-și hrăni copiii, frunzele și fructele.

De multe ori, și omul își lasă mâinile să cadă, cuprins de disperare, la fel ca pomul care își lasă frunzele să cadă, obosit. Orice vânt mai puternic este suficient pentru a-i spulbera copiii, fructele pe care le-a produs cu atâta migală.

De multe ori, bolile le răpesc oamenilor copiii. Dar chiar când nici omul, nici copacul, nu mai așteaptă alinare, nici ajutor, furtuna aduce cu ea norii de ploaie, revărsând binecuvântarea asupra lor. Ploaia umezește câmpurile secătuite, dând plantelor energia necesară pentru a-și produce fructele, purifică aerul, iar vitalitatea veșnică a naturii retrezește din nou la viață întreaga fire. Furtuna a făcut ravagii; ea a distrus multe plante în calea ei, iar acestea vor trebui înlocuite cu altele.

Atunci când, lovit de dezastru, omul nu mai știe ce să facă, când întregul său edificiu religios, clădit uneori din tinerețe, se prăbușește din cauza furtunilor vieții, în inima sa apare un licăr de speranță. La început este doar o stea micuță, dar aceasta crește treptat, până când devine un soare uriaș. Este soarele grației, care are în centru imaginea Mea. Coroana sa de raze sunt învățăturile Mele, care iluminează inima nefericită a omului, reconfortând-o și alinând-o. Poate pentru prima oară în viața sa, omul greu încercat simte gustul spiritual al cerului, iubirea divină.

El se ridică, înțelege grația revărsată asupra sa de Tatăl și binecuvântează loviturile sorții, dându-și seama că acestea nu au avut decât scopul de a-l conduce către Acela care și-a deschis cu mult timp în urmă brațele pentru a-l primi la pieptul Lui. Din păcate, omul nu a găsit altă cale de a se întoarce acasă decât aceea a suferinței.

În acest fel, bărbatul se maturizează și avansează către vârsta bătrâneții, la fel cum pomul își coace fructele toamna. Când vine acest anotimp, forțele naturii, latente în timpul iernii, care s-au trezit la o viață nouă în timpul primăverii și au devenit active în timpul verii, conducând toate ființele către destinul lor, au obosit acum, căci și-au îndeplinit scopul, așa că se duc din nou la culcare.

Frunzele cad, iar copacul, încărcat cu roade bogate, își pierde forma viguroasă, cocoșându-se. Treptat, el se golește de roade, rămânând doar un schelet. Din el nu mai rămâne decât temelia, cea care a născut toată această bogăție, dar culorile sale frumoase, vitalitatea vieții - dispar. Copacul se odihnește, pentru a-și putea asuma din nou menirea în anul care vine, atingând o perfecțiune poate chiar mai mare, sau invers, apropiindu-se de disoluția finală în elementele din care a provenit.

La fel se petrec lucrurile și în cazul omului, care se apropie treptat de bătrânețe. Energia și capacitatea lui de a lua decizii rapide dispar, culoarea feței se schimbă, părul îi albește (lucru care indică pierderea fierului din sânge, acest metal fiind considerat un stimulent al activității). Lumea exterioară i se pare din ce în ce mai îndepărtată, iar viața interioară din ce în ce mai importantă pentru el. La fel se petrec lucrurile și cu copacul, a cărui sevă își reduce substanțial circulația toamna, după care urmează o încetinire generală a activității sale, invizibilă pentru ochiul uman.

Copacul așteaptă apoi anul următor, neștiind dacă va fi tăiat pentru lemne de foc, sau dimpotrivă, va fi altoit, pentru a da fructe mai bune, asigurându-i omului noi plăceri fizice și spirituale, pe de o parte prin fructele pe care le produce, iar pe de altă parte prin starea contemplativă pe care o trezește în el.

Toate fructele care există în natură, folosite ca hrană de ființele vii, trec prin diferite etape ale digestiei, ajungând pe un nivel superior, spiritual, servind drept hrană pentru aspectele subtile ale ființelor. Ele au așadar două destinații, hrănind deopotrivă corpul material și cel subtil al animalelor și oamenilor care le consumă, și ajutându-i astfel să evolueze pe calea spirituală.

Ceea ce reprezintă fructele pentru pământ, reprezintă în cazul oamenilor acțiunile lor. Acestea le permit să se descurce în viața terestră, ajutându-i totodată să își construiască Sinele spiritual și să evolueze pe o treaptă superioară.

Tot ce v-am spus până acum cu referire la lumea plantelor și animalelor, dar și la universul uman și la cele patru perioade din viața oamenilor, se aplică în egală măsură și națiunilor.

Acestea trec și ele printr-o etapă a copilăriei, urmată de tinerețe, maturitate și bătrânețe. Popoarele sunt conduse de Mine prin diferite dezastre, războaie, molime devastatoare și felurite alte evenimente până când ajung la o maturitate deplină, putând trece pe un nivel spiritual superior. Totul depinde de dorința lor de a-Mi urma sfaturile, în funcție de care un popor avansează mai rapid și altul mai lent, la fel ca și în cazul oamenilor. Avem aici de-a face cu o altă perspectivă, superioară, din care pot fi explicate cele patru cuvinte prezentate în titlu: iarna, primăvara, vara și toamna. Vom trece acum la o perspectivă încă și mai înaltă, contemplând împreună cu Mine creația Mea, astfel încât să înțelegeți și mai clar iubirea și înțelepciunea Mea, orientate numai către fericirea ființelor pe care le-am creat!

Capitolul 8

Cele patru perioade de creație ale lumilor și ale planetelor

(29 iulie 1870)

Întrucât tot ceea ce fac EU respectă același principiu fundamental, pentru ca un act de creație să poată produce rezultate clare și bine definite, el trebuie să se deruleze în etape succesive, avansând către perfecțiune, sau altfel spus, să se întoarcă înapoi la Mine. Nu întâmplător, între cele două capitole anterioare și cel de față există o corespondență strânsă. Este vorba de același proces de evoluție în patru perioade succesive de care am vorbit în cazul omului, respectiv în cazul naturii (când am vorbit de cele patru anotimpuri) și în cel al Popoarelor. De data aceasta, vom descrie acest proces la scară cosmică, motiv pentru care s-a derulat de-a lungul unor perioade imense de timp, înainte ca etapele descrise anterior să poată deveni efective.

Am început cu etapele finale numai pentru că ele pot fi înțelese mai ușor de către voi, care le trăiți direct, astfel încât să puteți înțelege prin analogie ceea ce vom discuta în continuare.

La fel cum în copilăria omului, viața mentală și spirituală se află încă într-o stare latentă, de sămânță, urmând să se dezvolte apoi către o maturitate deplină, la fel cum sub stratul alb de zăpadă al iernii forțele vieții vegetează și își așteaptă eliberarea, a fost o vreme când în spațiul infinit toate energiile au fost amestecate, așteptând într-o stare latentă Cuvântul Meu atotputernic pentru a se trezi și pentru a deveni active.

Gândurile Mele creatoare au înzestrat tot ceea ce exista cu o capacitate de reproducere, care a reprezentat primul impuls primit de masa infinită de eter, în care toate lucrurile se aflau atunci într-o stare de pace (de latență), nesimțind nevoia să se atragă sau să se respingă unele pe altele. Când voința Mea a transmis energiei nediferențiate acest prim impuls, lucrurile au început să se separe, cele asemănătoare atrăgându-se reciproc și cele diferite respingându-se între ele.

Sub influența forțelor spirituale, elementele individuale au început să se separe sau să se combine, potrivit unei anumite ordini care corespundea legilor Mele. Astfel s-a născut viața, sau apariția formelor. Energia potențială, care până atunci stătuse într-o stare de latență, neafectată de cele trei dimensiuni sau de timp, a început acum să se structureze în forme. Astfel a început procesul de copilărie a elementelor, aflate încă sub stratul gros de zăpadă, cu conflictele aferente de îndată ce prima rază de soare (impulsul spiritual) a trezit sufletul copilului, topind stratul de nea sub care miliarde de vieți întemnițate își așteptau mântuirea.

A început astfel marea primăvară a creației cosmice, iar lumile, planetele și sorii au început să se formeze. Era o vârstă în care lucrurile nu erau pe deplin separate, dar în care, printr-un proces specific de fermentare, fragmentele neascultătoare au fost eliminate din soarele central, devenind treptat sori mai mici, care s-au fragmentat la rândul lor, de-a lungul unor perioade cosmice, eliminând anumite particule care au devenit planete. Acestea se roteau în jurul soriilor, ca niște copii.

Metaforic vorbind, aceasta a fost perioada în care sorii cosmici au trecut prin vârsta tulbure a adolescenței, urmându-și calea evolutivă și trecând prin tulburări violente, prin adevărate revoluții interioare și de suprafață, care le-au modificat atât ființa interioară cât și înfățișarea exterioară, la fel ca în cazul tinerilor, ale căror pasiuni puternice, specifice tinereții, lasă urme deopotrivă psihice și fizice.

Conflictul a continuat astfel, conducând la distrugerea multor lucruri, dar numai pentru a renaște apoi pe un nivel mai înalt. Sub influența acestor presiuni, la un moment dat s-a ajuns la un echilibru între forțele interioare și cele exterioare. Marii sori cosmici, cei mai mici și planetele lor au intrat astfel în faza de maturitate, continuându-și viața într-o manieră ordonată. Revoluțiile violente și perioadele de distrugere au devenit tot mai rare, lăsând loc ordinii și legii. Impulsul către perfecțiune a continuat să acționeze la toate nivelele, silind esența spirituală întemnițată în materie să acționeze, transformând forma exterioară a soriilor și a planetelor, astfel încât, prin milioane de schimbări succesive, acestea să evolueze către destinația lor superioară.

În acest fel, lumile, sorii și planetele vor ajunge și ele - peste milioane de ani - la vârsta senectuții, pierzându-și treptat vitalitatea și transformându-se din nou în elementele spirituale din care au provenit. Materia se va schimba și ea, la felea în cazul copacului din care nu mai rămâne decât scheletul, fără frunze și fără fructe, sau la fel ca în cazul omului, al cărui corp uzat nu mai servește sufletului său avansat ca un instrument corespunzător, întrucât învelișul material rigid nu reprezintă decât un obstacol pentru esența spirituală purificată.

Astfel s-au petrecut și se petrec lucrurile în ceea ce privește marile universuri, sorii și planetele. După ce acestea își vor accelera activitatea într-o asemenea măsură încât învelișul lor exterior se va uza, nemairămânând din ele decât impulsul interior și atotputernic, care le va mâna încă și mai vehement către progres, esența spirituală va renunța la corpul său (la fel cum procedează sufletul uman), care i-a servit până atunci drept înveliș și organ de activitate, în acest fel, dintr-un univers se va naște un univers încă și mai elevat, mai spiritualizat și mai perfect (respectiv dintr-un sistem solar se va naște un sistem solar superior, iar dintr-o planetă se va naște o planetă superioară). Prin comparație cu actuala creație, cea care îi va succeda va fi precum zgura comparată cu fierul (pentru a-și putea împlini destinația superioară, fierul este nevoit să renunțe la zgură).

Acestea sunt cele patru mari epoci ale creației, care s-au succedat încă de la începuturile eternității în spațiul infinit, și care vor continua să se succedă până la sfârșitul timpului, când voința Mea se va împlini (lucru pe care voi nu îl puteți înțelege întru totul).

Actuala creație materială va fi urmată așadar de una spirituală, la fel cum viața terestră a omului este urmată de o viață spirituală. Toate obiectele și ființele vii care alcătuiesc astăzi universul material vor avea atunci o existență corespunzătoare noului nivel, superior, de conștiință.

Vă voi descrie în continuare un nou nivel, încă și mai înalt, pe care se desfășoară jocul creației. Este vorba de nivelul cel mai spiritual și cel mai sublim, care este implicat și cel mai apropiat de Mine.

Capitolul 9

Viața spiritului, viața sufletului, viața angelică și viața divină

Atunci când vorbesc de viața spiritului, Mă refer de fapt la viața tuturor acelor spirite sau forțe ale naturii care afectează continuitatea întregului univers material, adică existența și permanența tuturor metalelor, pietrelor și planetelor.

Aceste spirite stau la baza tuturor formelor, obiectelor și ființelor vii, cu excepția locuitorilor lumilor spirituale, care îmi seamănă Mie. Deși scânteii divine pure, ele se află pe diferite nivele de conștiință, în funcție de inteligența pe care o posedă, și sunt plasate de Mine în tot ceea ce există. De aceea, ele sunt implicate în existența și evoluția tuturor lucrurilor care există în univers. Nu au o personalitate în sine, dar dispun de o inteligență cu ajutorul căreia acționează asupra materiei în care sunt întemnițate, conferindu-i acesteia stabilitate. În acest fel, ele dobândesc o inteligență din ce în ce mai mare, evoluând la rândul lor pe diferite nivele succesive de conștiință. La început dispun doar de un impuls interior, apoi de un instinct animal, care evoluează treptat într-un suflet uman.

În marea creație, aceste spirite corespund impulsurilor și pasiunilor aflate încă într-o stare de latență în ființe, care au nevoie de ghidare pentru a putea progresa spiritual.

Echivalentul vieții angelice pe pământ este viața de familie a omului. Pe de altă parte, lumea îngerilor poate fi privită ca o grădiniță pentru copiii lui Dumnezeu.

Pe acest nivel al vieții angelice ajung îndeosebi locuitorii planetei voastre, Pământul. Dacă dorec să devină copiii Mei, locuitorii celorlalte planete și sisteme solare trebuie să suporte calea încarnării pe acest pământ, în afara lui nu există nici o altă cale care să ducă la Mine, adică în imediata Mea apropiere. Eu corespund vârstei senectuții, fiind Spiritul perfect ce trăiește prin el însuși. De aceea, Eu reprezint țelul final și punctul culminant al tuturor lucrurilor care există și al tuturor ființelor care trăiesc.

Aceasta este viața divină, o viață individuală, dar trăită la un nivel omniprezent, prin toți și pentru toți! Ea reprezintă punctul culminant, dar și cel de început, la fel ca într-un cerc infinit, căci totul se naște din Mine, trece prin toate schimbările posibile, după care, din ce în ce mai rafinat, se întoarce la Mine.

V-am descris așadar cel patru etape ale vieții spirituale: cea a materiei, un aspect limitat și lipsit de conștiință de sine, cea a sufletului, un aspect activ și înzestrat cu conștiință de sine, cea a spiritului, care dispune de o libertate deplină, și etapa care îmi corespunde Mie, Dumnezeu, Creatorul și Domnul întregii creații, care operez și domnesc singur, aspectul cel mai nobil și mai sublim al întregii creații. Eu nu sunt un judecător fără milă, care ține frâiele tuturor lucrurilor și ființelor create, ci operez numai cu atributele cele mai blânde, prin intermediul iubirii părintești care unește totul, îmbrățișează totul și îi conduce pe toți, prin blândețe, înapoi la inima Mea părintească.

V-am expus așadar panorama infinită a întregii creații, încercați să înțelegeți, copiii Mei dragi, locul pe care îl ocupați în această lume spirituală a ființelor vii și a spiritelor.

Urmăriți să înțelegeți care este poziția voastră, menirea pentru care ați fost aleși și sacrificiile pe care trebuie să le faceți pentru a ocupa locul pe care - între atâtea miriade de ființe, iubirea Mea părintească vi l-a predestinat.

Faceți aceste sacrificii și acceptați mâna părintească ce vi se întinde, dorind să vă tragă înapoi, la pieptul Părintelui vostru. Această mână părintească nu dorește altceva decât să vă cruțe de nenumărate alte încercări și drumuri dificile, pentru ca voi să vă întoarceți mai repede la Cel care nu cunoaște altă bucurie decât să își vadă întreaga creație și marile Sale idei oglindindu-se în spiritul și în inimile copiilor Săi. Singura răsplată pe care o așteaptă El pentru tot ceea ce face pentru voi este să vă vadă alergând către El, spunându-i pe nume și confesându-vă Lui: „Tată, cine suntem noi pentru ca Tu să-ți amintești de noi!?”

Pentru ca Eu, Părintele care își întinde brațele către voi, să vă pot răspunde: „Voi sunteți cei pentru care am creat această lume: copiii Iubirii Mele! Amin. Amin. Amin”.

Capitolul 10

Un răspuns adresat unui raționalist - 1

(22septembrie 1870)

Fratele tău, M., ți-a cerut un răspuns pentru un prieten al său, care, înzestrat numai cu lumina rațiunii, încearcă să-și explice numai din această perspectivă întreaga creație, cu toate misterele sale. Întrucât a exclus din inima sa întreaga viață a emoțiilor, și implicit viața spirituală interioară, el este incapabil să găsească însă un răspuns satisfăcător.

Ei bine, voi încerca să găsec răspunsul potrivit pentru un suflet care, deși înfometat și însetat, nu știe care este adevărata hrană care i-ar putea potoli foamea și setea. Dacă el va putea accepta și digera din punct de vedere spiritual această hrană, vom mai vedea.

Fratele tău, M., a înțeles foarte bine că, presupunerile umane nu vor putea satisface niciodată un spirit ca cel al prietenului său. Orice sistem rațional este alcătuit din argumente, cărora li se pot găsi oricând contraargumentele pe măsură, ambele având, din perspectiva Mea, aceeași fragilitate și lipsă de soliditate. De aceea, el s-a întors către Mine, cerându-mi - plin de iubire - ca prietenul său să-și găsească liniștea și pacea de care se bucură el însuși într-o măsură atât de mare, întrucât el citește și aplică Cuvântul Meu.

Voi încerca, precum mama care îi oferă copilului său sânul, să îi dăruiesc acestui suflet rătăcit, dar nu malefic, prima sa hrană spirituală. Se întâmplă deseori ca nou-născuții să refuze sânul matern. Vom vedea dacă prietenul vostru va accepta această hrană, care provine din mâna unei persoane necunoscute lui.

La început, îi va fi imposibil acestui prieten al vostru să înțeleagă că un Dumnezeu, un Creator și un Părinte al tuturor ființelor create, se poate revela pe Sine unui om prin intermediul altuia, încercând astfel să-l educe din punct de vedere spiritual și să facă din el o persoană mai bună. Probabil că își va spune: „Acest lucru este imposibil! De ce s-ar deranja un Dumnezeu atotputernic, presupunând că există, cu niște viermi ca noi? De ce s-ar preocupa Cel Omniprezent de felul în care gândește unul sau altul, și dacă acesta are un viitor spiritual sau este pierdut pentru totdeauna? întreaga creație demonstrează clipă de clipă că distrugerea unei singure vieți, ca să nu mai vorbim de cea a miilor de vieți, nu contează deloc pentru El!

Și voi, oameni creduli și proști, încercați să mă convingeți pe mine că un asemenea Dumnezeu, se va coborî pentru a-mi da o lecție mie, un simplu fir de praf care trăiește pe această planetă minusculă din universul său? O, ce prostie cumplită!”

Probabil cam așa va gândi prietenul vostru, dragul Meu copil, iar din perspectiva din care privește lucrurile chiar are dreptate. El nu poate gândi altfel, date fiind experiențele lui de până acum și cărțile pe care le-a citit (singurele în care crede), care l-au condus la o anumită viziune asupra creației.

De aceea, înainte de a Mă ocupa de îndoielile sale, trebuie să-l facă să înțeleagă că asemenea revelații extraordinare sunt într-adevăr posibile. Ele s-au petrecut încă din primele etape ale istoriei și continuă să se petreacă și astăzi. Mai mult, la ora actuală ele sunt revărsate într-o măsură mai mare ca oricând asupra umanității.

Prietenul vostru împarte viața într-o viață rațională și una emoțională, făcând o mare distincție între cele două. Eu aș dori să-l întreb următorul lucru: și-a dorit vreodată să înțeleagă cu adevărat ce înseamnă viața rațională și cea emoțională, și care este originea lor? Examinând mai îndeaproape chestiunea, el își va da seama că nu poate da un răspuns satisfăcător la această întrebare. Ei bine, voi răspunde Eu însumi la ea, căci pentru Mine contează să îmi explic opiniile care contravin părerilor sale (și ale celor ca el).

Ce înseamnă de fapt viața emoțională? Ce sunt emoțiile? De unde provin ele și încotro conduc? Și prin ce anume diferă viața emoțională de cea rațională?

Sunt întrebări importante, cărora merită să le răspundem, dacă dorim să înțelegem plenar structura infinității, fără a mai putea fi zdruncinați în credința noastră de noile idei care apar astăzi din partea așa-zișilor oameni de știință. Să trecem deci la răspunsurile propriu-zise.

Ce înseamnă o emoție? Iată care este răspunsul Meu: emoția este ceea ce simte omul. Dar ce înseamnă a simți? Aici apare dificultatea, căci simțirea este ceva complet diferit de gândire.

Omul percepe impresiile provenite de la natura înconjurătoare cu ajutorul simțurilor sale. Capacitatea sa interioară de a simți îi permite să perceapă inclusiv influențele naturii spirituale. Oricât de mult le-ar nega, acestea există și sunt prezente în el.

Aici intră de pildă vocea conștiinței, care, potrivit limbii voastre (germana), este ceva sigur, care transcende disputa filosofică și științifică dintre raționaliști și nu ține cont de ideile pe care aceștia încearcă să le impună altora, deși nu reușesc să se pună ei înșiși de acord asupra lor.

Aceste emoții nu sunt așadar de origine materială, ci spirituală. Această primă concluzie ne conduce la ipoteza că dincolo de elementele naturale ale lumii vizibile și invizibile există un nivel superior, al lucrurilor spirituale, complet invizibil pentru simțurile noastre și imposibil de analizat din punct de vedere chimic. Ele sunt prezente și pot fi simțite, dar nu pot fi văzute sau auzite, nici măcar gândite, așa cum se întâmplă de pildă cu emoția care îi cuprinde pe oameni atunci când ascultă o muzică sublimă. Deși generată de instrumentele muzicale fizice, muzica nu poate fi gândită în termenii acestora (spre exemplu, te poți gândi la coarda unui instrument sau la o notă muzicală, dar asta nu are nimic de-a face cu muzica ce te-a înălțat atât de sus; o coardă nu lasă nici o impresie asupra sufletului).

Dacă am căzut de acord asupra existenței sentimentelor și a vieții emoționale, ne putem pune întrebarea: de unde provin aceste emoții sublime pe care le simte uneori inima umană? Unde încep și unde se termină ele? Care este punctul lor culminant? Lumea spirituală de care am vorbit mai sus, și care înseamnă înainte de toate materie elementală, trebuie să fie mai mult sau mai puțin prezentă în materie, pentru a-i asigura acesteia permanența.

Atunci când oamenii lovesc un copac sau scot o plantă din rădăcini, știu ei ce simte planta în timpul acestui act violent? Nu, nu știu! Faptul că ei nu conștientizează acest lucru nu înseamnă însă că planta nu simte durerea fizică și moartea spirituală. Simplul fapt că simțurile noastre nu percep o anumită realitate nu reprezintă o dovadă că aceasta nu există. Viața emoțională există și este prezentă practic în tot ceea ce este creat, în funcție de natura sa individuală. Vă veți pune probabil întrebarea firească: dacă, potrivit legilor creației, emoțiile există pretutindeni, cine este cel care a stabilit aceste legi, și limitele dincolo de care ele nu mai pot acționa?

Oriunde există legi, trebuie să existe și un legiuitor, căci elementele și forțele naturale nu pot evolua singure, în mod spontan. Rezultă de la sine că legile cele mai înțelepte trebuie să aibă în spate un legiuitor extrem de înțelept, practic chintesența întregii înțelepciuni.

Învățând de la natură, voi, oamenii, ați avut posibilitatea să constatați pretutindeni, la scară mică și la o scară mai mare, aceeași perfecțiune. Nu cred că ați putut observa undeva vreun semn cât de mic de imperfecțiune sau de neglijență. Un soare central este la fel de perfect ca și un fir de iarbă.

Ce rezultă din aceste descoperiri? Concluzia nu poate fi decât una singură: că există o lege fundamentală potrivit căreia pentru Legiuitorul și Susținătorul întregului univers, începând cu cele mai îndepărtate constelații și până la cel mai mic infuzor de pe pământul vostru, nici un lucru nu este mai important decât altul, totul fiind, pe nivelul care îi este caracteristic, susținut, aranjat și ajutat să se dezvolte cu aceeași grijă părintească, de dragul progresului său.

Dacă puteți constata acest lucru din investigațiile voastre, rezultă în mod evident că dacă un singur fir de iarbă este atât de important pentru Creator, cu atât mai mult va fi important spiritul uman, cu toate calitățile cu care a fost înzestrat, și de vreme ce Creatorul nu lasă nici măcar un singur atom să piară sau să dispară, cu atât mai mult este preocupat el de un om sau de o națiune întreagă.

De ce vi se pare atunci inexplicabil că în această epocă, în care oamenii - cu liberul lor arbitru - au deviat atât de mult de la menirea pentru care au fost creați, Dumnezeu sau Creatorul este nevoit să adopte măsuri speciale, trimițând influxuri mai puternice în inima unui profet ales de El, încercând să readucă astfel pe calea cea bună milioanele de suflete pierdute sau rătăcite? Sper ca amicul vostru să se

convingă, în fața acestor argumente, de posibilitatea trimiterii unui asemenea influx spiritual, ce-i drept, în cazuri cu totul excepționale.

Pe de altă parte, aceste influxuri spirituale nu pot fi receptate decât cu ajutorul unui organ corespunzător Celui care îl trimite, respectiv înțelegerea inimii, adică emoția. Acest organ, cel mai important și mai prețios între toate, este singurul potrivit pentru cea mai înaltă și mai sublimă dintre toate emoțiile: extazul spiritual divin.

Intelectul uman aparține lumii exterioare, nevoilor și intereselor materiale ale acesteia. Emoția este organul vieții spirituale, care în această lume nu pot fi savurate decât într-o măsură infimă, doar ca o intuiție a unei lumi superioare.

Aceasta este cunoașterea pe care i-o ofer prietenului vostru, încercând să-l fac să înțeleagă ce grație infinită reprezintă această învățătură adresată de Mine, Domnul întregii creații, unuia ca el. Eu îl iubesc și pe el, la fel ca pe toți ceilalți copii ai Mei, la fel cum îmi iubesc întreaga creație, și nu doresc ca cineva să se piardă, inclusiv el, care nu face în nici un caz parte dintre sufletele lipsite de noblețe ce trăiesc la ora actuală pe această planetă a încercărilor.

În scrisoarea adresată fratelui tău, acest prieten se plânge de diferitele discrepanțe pe care le-ar fi observat în creație, îndeosebi la nivelul vieții umane, oriunde și-ar întoarce privirea. El nu se sfiește să citeze din diferiți savanți care Mă contestă și vorbește de creația Mea precum orbul de culori. Dragă prietene, ți-am spus deja: intelectul nu servește decât pentru judecarea lucrurilor lumești, pentru a inventa mașinării și pentru a face anumite descoperiri care vă pot face viața mai confortabilă, sau pentru a le permite politicianilor voștri să guverneze, etc. Oricâte ați pune la cale cu intelectul vostru, voi nu veți putea înțelege niciodată cu ajutorul lui creația Mea, acel „de ce așa și nu altfel”. Pe de altă parte, emoțiile vă pot oferi o intuiție legată de această creație, fără a o înțelege însă. Lumina înțelegerii nu va coborî asupra voastră decât atunci când Eu voi interveni direct, lăsându-vă să aruncați o privire asupra acțiunilor Mele. Nu veți descoperi atunci un Dumnezeu implacabil, ci un Părinte plin de iubire, care nu dorește vreodată să distrugă, ci numai să clădească și să salveze!

Tot în scrisoarea lui, prietenul vostru mai afirmă că s-au cheltuit mult mai mulți bani pentru educarea înțelegerii inimii, decât pentru cultivarea intelectului.

Păreră Mea este exact pe dos. În toate sistemele voastre educative, înțelegerea inimii, acest organ atât de nobil, este aproape complet neglijată, aproape întreaga educație îndreptându-se asupra cultivării intelectului lumesc. Așa se explică de ce există atâta rău între oameni, pentru că ei dispun cu toții de creier, dar aproape nimeni nu mai dispune de o inimă trezită. Tot din același motiv permit și Eu toate aceste suferințe și catastrofe în societatea umană, pentru a trezi în voi sentimentele lăuntrice, complet neglijate de voi, astfel încât să puteți auzi din nou vocea interioară, învățând astfel să cultivați bunăstarea spirituală în defavoarea celei lumești.

Suferințele și bolile sunt instrumentele care îmi permit Mie să trezesc inimile adormite. Ajunși în durere, oamenii Mă caută pe Mine, adică pe Cel pe care L-au uitat în timpul vieții lor de plăceri, acționând de multe ori chiar împotriva voinței Lui.

Aceasta este perspectiva din care trebuie să privească amicul vostru viața pe pământ, ca o perioadă de tranziție. La fel de trecătoare sunt și suferințele care i-au trezit atât de des compasiunea. Dacă va înțelege realitatea din această perspectivă, va ajunge și el - la fel ca îngerii și ca spiritele Mele cele mai pure - să binecuvânteze acolo unde acum blestemă.

Ce ar fi omul dacă nu ar dispune de inima sa, de lumea sa interioară, ca refugiu suprem în fața tuturor acestor nenorociri? Intelectul și cunoașterea lui sunt reci, iar acolo unde domnește frigul nu poate exista viață!

Sentimentele interioare sunt calde. Atunci când razele spirituale, embleme ale iubirii eterne, încălzesc inima suferindă, flacăra entuziasmului se reaprinde rapid. Omul trăiește astfel o inițiere superioară, intuind existența unei lumi mai înalte și mai sublime, care depășește cu mult această viață și pe care o întrezărește ca prin ceață.

Cine nu a trăit asemenea momente sublime contemplând frumusețea naturii sau desfătându-se cu opera marilor poeți sau compozitori? Și unde conduc toate aceste senzații minunate? Cu siguranță nu

către un Dumnezeu distructiv, către un Judecător sever, ci către un Părinte plin de iubire, care își susține toate ființele pe care le-a creat.

Chiar și în natură aparențele pot fi înșelătoare, dacă ochiul uman privește distrugerea unui animal de către un altul numai prin prisma intelectului său lumesc. Voi, oamenii, judecați cu o inimă plină de compasiune măcelurile aparente care se petrec în sânul naturii și care sunt permise de Mine din motive foarte bine determinate, dar atunci când vă plictisiți sau doriți să vă distrați, nu ezitați să vânați și să ucideți animale nevinovate, din pura plăcere de a ucide.

Voi condamnați pasărea care ucide fără milă o insectă pentru a o mânca, deși ea face acest lucru numai pentru a-și prezerva viața. Vi se pare atunci că Dumnezeu este nedrept, dar la voracitatea voastră nu vă gândiți, deși voi ucideți mult mai multe animale decât ați avea nevoie, ca și cum întreaga creație nu ar exista decât de dragul stomacului vostru. Când vă pretați la asemenea acțiuni abominabile, din pură plictiseală sau din lăcomie, vi se pare că acțiunile voastre sunt întru totul justificate, chiar lăudabile, în timp ce nu vă sfiți să-l acuzați pe Creatorul vostru de niște acțiuni care sunt mai necesare pentru însăși existența voastră decât v-ați putea imagina vreodată.

Așadar, dragul Meu prieten, învață mai întâi cum să-L cinstești și să-L slăvești pe Cel care revarsă asupra ta, cu fiecare bătaie a inimii tale, mii de binecuvântări, învață să înțelegi limbajul naturii, și nu vei mai găsi atâtea neconcordanțe și nedreptăți ca și până acum.

O inimă plină de iubire nu descoperă decât iubirea, în timp ce una plină de ură și de amărăciune nu vede decât discordia. Tu nu vezi cu adevărat lumea, ci numai reflexia ei în inima ta. Curăță-ți mai întâi oglinda interioară și natura Mea, care este întotdeauna aceeași, ți se va revela în curând într-o lumină mult mai pură.

Citește cuvintele Mele, cele de demult și cele prezente, și vei descoperi pacea și liniștea interioară, pe care le cauți zadarnic în cărțile scrise de savanții voștri. Majoritatea filosofilor voștri își scriu cărțile ca să descopere liniștea care le lipsește lor înșile, sau ca să-i convingă pe alții de convingerile lor asupra lumii, deși nu înțeleg nimic din nici o sferă de activitate.

Folosește-ți intelectul pentru cariera ta lumească, dar învață să-l combini cu iubirea. Vei dobândi astfel mai multă pace, vei învăța să-L cunoști și să-L iubești pe Dumnezeu, Creatorul și Părintele tău, și astfel, nu vei mai fi nevoit să îi plângi sau să îi invidiezi pe alții.

Urmează sfatul Meu, și în curând vei auzi tu însuși această voce care acum îți vorbește prin intermediul altei persoane, în inima ta. Vei cunoaște astfel alinarea și vei înțelege realitatea în adevărata ei lumină.

Ți-am spus toate aceste lucruri pentru a te ajuta. Te prețuiesc, căci îți cunosc inima. Nu ai nevoie decât de ghidul potrivit și vei ajunge cu ușurință pe calea cea dreaptă. Deocamdată, Eu însumi îți voi fi Ghid. De aceea, urmează sfatul Meu și nu vei regreta nici o clipă. Ți-a vorbit Tatăl tău cel plin de iubire. Amin.

Capitolul 11

Fată, fecioară, mamă și soție

(4 august 1870)

Întrucât voi vă însoțiți atât de des cu tovarășele voastre de sex feminin, care exercită o influență atât de mare asupra educației spirituale a copiilor Mei, voi spune câteva cuvinte și în legătură cu surorile voastre, pentru ca acestea să afle ce trebuie să facă pentru a merita la rândul lor numele de „copile ale Mele”, dar și cum să ghideze acele suflete pe care Eu le încredințez lor (sub forma copiilor), astfel încât să o apuce pe calea cea dreaptă, care duce la Mine, în acord cu legea Mea supremă. Să trecem așadar la subiect:

Să revenim pentru câteva clipe la cele patru etape de care am discutat anterior, respectiv: copilăria, care în cazul femeilor corespunde etapei în care acestea sunt numite fete.

La scurt timp după naștere nu se poate vorbi de vreo diferență între băieți și fete în ceea ce privește impulsurile și pasiunile lor. Cea care predomină la ambele sexe este viața vegetativă, singura diferență vizibilă fiind cea legată de corpul fizic, în cazul fetelor, natura predominantă este cea pasivă, mai slabă, mai calmă, mai predispusă către suferință, în timp ce în cazul băieților, cel care predomină este temperamentul activ, care le va forma mai târziu caracterul.

Pe scurt, această etapă nu este practic diferită în cazul celor două sexe. Toate pasiunile și virtuțile zac adormite în pace, și așa vor rămâne până la crearea condițiilor prielnice pentru trezirea lor, când ele se vor separa și vor intra în conflict. La fel ca în cazul băieților, primele atribute negative care se trezesc la tinerele fete sunt încăpățânarea și mânia.

Tot ce am spus despre aceste două atribute se aplică în egală măsură și în ceea ce privește fetele. Trebuie să precizez totuși că în cazul lor, încăpățânarea este o pasiune chiar mai periculoasă decât în cazul băieților, căci pe măsură ce cresc, aceștia din urmă capătă o putere mai mare a voinței, devenind astfel capabili să își controleze mai ușor acest defect, în timp ce fetele, fiind mai slabe, nu i se pot opune cu același succes, în plus, din cauza sexului lor, indulgența cu care sunt tratate fetele este mai mare decât în cazul băieților, creând astfel condiții mai favorabile pentru manifestarea acestui atribut negativ. Din păcate, această indulgență va avea mai târziu multe consecințe nefericite, când fata se va transforma într-o adolescentă (etapa a doua, care corespunde fecioarei) și respectiv când va deveni mamă, căci la acea vârstă, ea intră în contact cu sexul opus, predestinat de Mine Personal pentru a conduce, nu pentru a fi condus. Nu vom mai insista deci asupra acestor două atribute negative.

Recomandați-le surorilor voastre care au copii de crescut să supravegheze cu cea mai mare atenție aceste două buruieni otrăvite. Deși femeia a fost creată pentru a restaura, oriunde s-ar afla, starea de pace și binecuvântare, alinându-i pe cei suferinzi, tot ea are capacitatea de a transforma cerul cel mai sublim într-un iad, dacă nu reușește să își controleze aceste două defecte majore. Consecințele acestei situații neplăcute sunt dintre cele mai tulburătoare, nu numai pentru femeia încăpățânată și care se înfurie repede, ci și pentru copiii aflați în îngrijirea ei, fie ei fii sau nepoți, căci aceste vibrații negative se răspândesc la fel de repede ca și cancerul.

Când mai cresc, principalul defect al băieților este dorința de a se lua la bătaie, dorința de a fi mai puternic decât ceilalți și de a-i domina; în cazul fetelor, echivalentul acestui defect este vanitatea. Băiatul dorește să fie considerat de tovarășii săi ca fiind cel mai puternic și cel mai deștept, pentru ca ceilalți să se teamă de el. În schimb, fata dorește să fie cea mai frumoasă și mai bine îmbrăcată (și deci cea mai atrăgătoare) între prietenele sale. Trebuie să insist asupra faptului că pasiunea specifică băieților nu este nici pe departe la fel de periculoasă ca și cea a fetelor, care va degenera mai târziu în gelozie.

Gelozia este cea mai cumplită și mai teribilă pasiune care poate izvorî din inima unei femei, capabilă să se combine cu ura, mânia și dorința de răzbunare, izgonind toate calitățile bune din sufletul feminin. Ceea ce v-am spus odată rămâne la fel de valabil și astăzi: „Dacă doriți să-l cunoașteți pe Satan, priviți o fată vanitoasă sau o femeie geloasă!”

Într-adevăr, femeia care se lasă guvernată numai de pasiunile ei nu este altceva decât o furie personificată, în cazul bărbaților, chiar dacă sunt mânioși și dornici de răzbunare, rațiunea ajunge să prevaleze mai devreme sau mai târziu, dar în cazul femeilor, pasiunea dezlănțuită alungă orice urmă de rațiune din mintea lor, astfel încât ele ajung să fie guvernate numai de inimă, locul celor mai înalte calități, dar și al celor mai abjecte defecte.

Dacă i se dă posibilitatea sau dacă se află în poziția de putere necesară, o femeie este în stare să distrugă întregul pământ, privind calmă râurile de sânge care curg și suferințele pe care le-a provocat, îi este suficient să știe că răzbunarea ei a fost completă, că ambiția din sufletul ei satanic i-a permis în cele din urmă să exclame: „Ești răzbunată!”

Priviți istoria umanității: cât de mult au suferit oamenii, în viața lor de familie sau chiar în viața națiunilor, de când femeia a încetat să mai fie subordonată bărbatului, de când a început să iasă din sfera care i-a fost predestinată, și anume cea casnică! Deși acest sex a fost cel destinat de Mine pentru a primi

laurii victoriei, din cauza caracterului său receptiv, dar și blândeții sale, care ar trebui să predomine în fața pasiunilor aspre ale bărbaților, Satan a triumfat asupra femeilor, care îi seduc și îi conduc pe bărbați nu spre victoria iubirii, ci către pierzanie și către declinul total, datorită dorinței lor de putere! Atât de departe au ajuns lucrurile încât în curând Mă voi vedea nevoit să intervin din nou, eliberându-i pe bărbați de aceste lanțuri îngemănate cu spini, care au fost predestinate de Mine să fie trandafiri, eliminând din inimile femeilor aceste pasiuni distructive prin intermediul suferinței, al sărăciei și al bolii, astfel încât creația Mea să o ia din nou pe calea cea bună, în care locul femeii este acela de a-i fi tovarăș de nădejde bărbatului, o aducătoare de pace și de liniște, și nu unul dominant, de comandă.

Am început prin a vă spune toate aceste lucruri pentru a vă arăta ce s-a ales de sexul feminin, înzestrat de Mine cu atâtea calități excepționale, care nu mai pot fi însă întâlnite astăzi decât în câteva inimi, în majoritatea inimilor femeilor din zilele noastre nu mai poți întâlni decât ambiții și vanitate.

V-am povestit mai sus cum o scânteie, aparent minoră în copilărie, se poate aprinde mai târziu ca o vâlvătaie, generând nenumărate suferințe, pentru a ști să vă feriți de aceste manifestări, deopotrivă pe voi înșivă și pe copiii voștri.

Să privim acum lucrurile dintr-o altă perspectivă, arătând cum am creat Eu femeia și care sunt calitățile cu care am înzestrat-o, pentru a se integra în planul creației Mele.

Ca de obicei, vă voi prezenta femeia în patru ipostaze diferite, care corespund celor patru etape fără respectarea cărora nu va putea deveni un copil al Meu și nu își va putea împlini menirea pe pământ.

V-am spus deja câteva lucruri legate de copilărie. Faceți toate eforturile pentru a trezi blândețea în inimile tinerelor fete, având grijă ca mai târziu aceasta să se transforme în iubire, alinare și compasiune. Când o inimă învață să simtă suferințele altora, ea încearcă întotdeauna să le aline, atât cât îi stă în puteri. Compasiunea are puterea de a menține trează inima, stimulându-i dorința de a-i ajuta pe cei din jur și eliminând alte dorințe mai puțin importante; în caz contrar, acestea din urmă pot cuceri complet o inimă orgolioasă, nemailăsând spațiu pentru alinarea semenilor.

Compasiunea conduce la respect, la sentimentul egalității cu semenii tăi, fiind diametral opusă mândriei, emoție guvernată de iluzia că tu ești mai bun decât alții. Această veritabilă nestemată a coroanei iubirii de aproape, compasiunea, îndulcește viața, alină durerile și conferă o stare de liniște interioară în toate circumstanțele. Și cine credeți că este aceea pe care am înzestrat-o în cea mai mare măsură cu această calitate excepțională, asigurându-i inclusiv cele mai potrivite instrumente pentru a o manifesta?

Oare nu v-am dăruit Eu vouă, iubitele Mele copile, cele mai frumoase și mai gingașe forme, cele mai fine trăsături ale feței, cei mai frumoși ochi, astfel încât nici un bărbat să nu poată rezista privirii voastre scăldată în lacrimi de compasiune?

Nu v-am dăruit Eu cea mai frumoasă voce cu putință, a cărei tonalitate melodioasă să aducă alinare celor aflați în suferință?

Dar cum folosiți voi (cele mai multe dintre voi) aceste calități?! Sunt nevoit Eu însumi să-Mi întorc privirea de câte ori observ ce faceți voi cu aceste daruri divine, pe care numai întru slava Mea nu le folosiți! Dar să nu mai insistăm asupra acestui aspect. Mai bine să revenim la imaginea femeii așa cum am creat-o Eu.

Așa cum spuneam, supravegheați cu atenție tinerele fete, pentru ca aceste calități negative să nu crească în inimile lor. Odată ajunse la vârsta adolescenței (la etapa pe care Eu am denumit-o: a fecioarei), este imposibil să mai faceți ceva, căci în această fază de înflorire, inima femeii aleargă cu toate pânzele sus către obiectul pasiunii ei, acela de a deveni soție și mamă (fără să-și dea încă seama ce înseamnă acest lucru). Odată ajunsă la această vârstă, adolescenta fecioară poate să-și găsească împlinirea în viața de familie, sau dimpotrivă, se poate simți dezamăgită de toți și de toate, aflând prea târziu adevărul crud din gura mamei sale, din care altădată curgea numai lapte și miere, în cazul din urmă, suferința nu este altceva decât rezultatul firesc al unei educații greșite, a cărei responsabilitate cade mai degrabă în sarcina părinților, și nu a tinerei fete.

Pe de altă parte, suferința înmoaie inima și o ajută să devină mai înțeleaptă. Duritatea realității aduce sub control pasiunile tinereții și îi permite mamei, devenită mai înțeleaptă din cauza experiențelor trăite, să își crească altfel copiii, pentru a nu repeta greșelile părinților ei.

În acest fel, Eu ghidez întotdeauna inimile rătăcite, nevoite să treacă prin cele mai dezagreabile experiențe, ajutându-le să ajungă din nou în locul în care au luat-o într-o direcție greșită, în speranța că de această dată o vor lua pe calea cea bună.

Astfel, la căpătâiul copilului ei bolnav, mama își întoarce privirea către Mine, uitând de deșertăciunile acestei lumi și interiorizându-se. Nu de puține ori, ea realizează cu tristețe cât de gol este acel loc, prea puțin cultivat până atunci. Sunt momente dificile, de încercări și resemnare, și în timp ce fecioara credea că viața trăită în veselie va continua și după măritiş, în locul nopților de petrecere și desfătare femeia descoperă suferința și tristețea, pe care nu și le-ar fi imaginat niciodată înainte.

Ochii care altădată se umpleau de lacrimi de fericire atunci când îl priveau pe cel ales să-i fie soț, sunt acum la fel de plini de lacrimi, dar la căpătâiul celui bolnav, sau chiar mort. Lacrimile de fericire din tinerețe au îndepărtat-o de Mine și de cuvintele Mele, în timp ce lacrimile de tristețe sunt primele indicii ale întoarcerii ei la Mine. Mă aflu de multe ori, cu brațele deschise, într-o cameră solitară în care o mamă își plânge amarul, asist cu tristețe la durerea ei maternă, la prăbușirea speranțelor ei, precum un castel din cărți de joc, când deodată - o, ce bucurie supremă!, din ruinele speranțelor distruse se naște o floare divină! Este floarea credinței și a abandonării în fața voinței Mele.

Ceea ce nu ar fi fost niciodată posibil în toiul plăcerilor și al distracțiilor lumești, cuvintele care nu ar fi fost niciodată auzite de urechile surde ale fetei sau ale fecioarei, încep să înflorească acum, pe patul de boală al unui copil, în cazul de față, ceea ce nu a reușit iubirea, a reușit teama: a adus înapoi la Mine o inimă care în alte circumstanțe ar fi fost pierdută.

Înțelegeți, copilele Mele, în ce constă planul Meu divin, și cum îmi educ Eu copiii recalcitranți?

În panorama infinită a vieții, Eu le permit multor reprezentante ale sexului vostru să rătăcească dintr-o distracție în alta, dintr-o desfătare în alta, dar fiți convinse că în ceea ce privește salvarea unui suflet, Eu cunosc cel mai bine momentul potrivit, și știu să Mă ocup de micuța păsărică ce a zburat până atunci din pom în pom, fără să-și facă probleme, până când aripile i-au amorțit și ea nu mai reușește să se ridice de la sol, pentru că tot ce a iubit mai mult au fost plăcerile oferite de acest pământ.

Așadar, mama își continuă drumul ei presărat cu spini, fiind rareori răsplătită de toate suferințele îndurate de dragul copiilor ei. Acesta este însă chiar punctul de cotitură în care ea are șansa să înțeleagă deșertăciunea acestei lumi, ideile ei greșite și obiceiurile ei eronate, întorcându-se treptat către Mine. După ce impulsul sexual intră în perioada de odihnă, femeia încearcă să-și găsească sprijinul fie în bărbatul ei, mai puțin apreciat până atunci, fie în Mine, unde va găsi cu siguranță alinarea și mângâierea pe care o caută.

Așadar, dragele Mele copile! Știu că cele mai multe dintre voi ați pășit deja pe calea grea a lacrimilor și a suferinței, dar nu vă pierdeți cu firea, căci Eu M-am milostivit de voi și v-am dăruit vouă Cuvântul Meu. Greșelile voastre din trecut nu vor atârna atât de greu în balanța dreptății Mele, așa cum cred unii, iar viitorul vă va fi mult îndulcit, dacă nu veți uita de Mine și de învățăturile Mele.

Ascultați aceste cuvinte, rostite pentru alinarea voastră de Cel care vă iubește la fel de mult ca pe toți ceilalți copii ai săi! Amin.

Capitolul 12

Credință, încredere și siguranță

(4 octombrie 1870)

Întrucât ai citit ieri despre aceste trei cuvinte într-o carte spirituală (Adelma, „Cartea Contemplației”, Viena 1857), pe care nu ți le poți scoate din minte, Mi-ai cerut să îți spun la rândul Meu câte ceva despre aceste calități, într-adevăr extrem de importante, îndeosebi pentru tine, dar și pentru cei

din anturajul tău. Căci și lor le lipsește credința, încă și mai mult încrederea, iar despre siguranță aproape că nu se poate vorbi.

Credința, acest cuvânt atât de frumos și de nobil, înseamnă abandonarea deplină a omului, în ființa sa spirituală, în fața adevărului perceput, pe care își bazează toate acțiunile și din care își extrage pacea sufletească și fericirea. Cât de puțini sunt cei care au această calitate, și chiar și în aceste rare cazuri, cât de infimă este ea!

Așa cum i-am spus recent prietenului tău, cel care se îndoia, credința este fundamentul tuturor lucrurilor, în absența ei, nimic nu poate avea o bază spirituală, împreună cu primele impresii ale copilului, credința este prima punte de legătură a acestuia cu mama sa și cu lumea exterioară. El acceptă cu dragă inimă tot ce îi spune mama sa, acesta fiind începutul procesului de trezire a spiritului său. Copilul este convins că mama îi spune numai adevărul. A ajuns la această convingere fermă din cauza legăturilor puternice care îl leagă de aceasta, fizice și spirituale și numai ea îl susține în această lume. Dacă este pură și sinceră, credința în aceste prime adevăruri imprimare asupra sufletului său este atât de puternică încât omul nu le mai uită niciodată în viață, acceptându-le chiar și în ultimele zile ale sale pe acest pământ. Aceasta este puterea primelor adevăruri imprimare de mamă asupra copilului ei și acceptate de acesta cu o inimă pură, în deplinătatea lor, păstrându-le ca pe niște comori spirituale.

Mulți oameni exclamă: „O, fericite zile ale copilăriei, când depindeam de mama mea și îi ascultam povestirile înțelepte, acceptând tot ce îmi spunea ca fiind adevărul deplin, pe care nici acum, cu toate vicisitudinile vieții, nu mi-l pot scoate din inimă!”

Într-adevăr, credința, această virtute a acceptării cu o inimă de copil, reprezintă primul suport care îl poate conduce pe om către templul păcii și care îl poate susține împotriva tuturor îndoielilor care îl asaltează.

Dacă vom aplica această definiție domeniului religios, cât de bogate devin semnificațiile cuvântului „credință”! Credința este stindardul sfânt pe care omul inspirat se jură să-l apere întotdeauna, ca bază a tuturor adevărilor și preceptelor pe care vi le-am dat cândva, pe vremea când Mi-am asumat o formă vizibilă, și pe care continui să le susțin și astăzi, prin influența Mea spirituală.

De-a lungul timpului au existat mulți oameni care au jurat să apere acest drapel, pe care l-au apărât apoi până la ultima suflare, nu de puține ori chiar cu prețul sângelui lor. Mult mai mulți au fost însă cei care l-au trădat și l-au abandonat. Alții au permis pervertirea zelului lor religios în fanatism, care a condus de-a lungul timpului la atâtea orori, păstrate în analele preoției până în zilele noastre.

Credința poate fi asemănată cu focul. Deși este un element util și benefic pentru cei care știu să îl folosească cu înțelepciune, focul poate avea efecte teribile pentru cei care îi neglijează efectele și care abuzează de el, căroră le poate face mai mult rău decât bine.

Întreaga Mea creație are două aspecte: unul bun și unul rău. La fel stau lucrurile și în ceea ce privește credința: Dacă se traduce printr-o abandonare totală în fața voinței divine, ea răspândește în inima omului o căldură plăcută. Dacă este folosită însă de mâini greșite, ea poate deveni intolerantă, aprinzându-se ca o vâlvătaie, nu ca o torță în mâinile celui care caută calea către adevăr!

De aceea, copiii Mei, feriți-vă de extreme! Mai ales în aceste zile, folosiți credința ca un balsam vindecător și aveți grijă ca ea să nu devină o otravă care să vă consume din interior.

Pentru a fi siguri că sunteți pe calea cea bună, credeți numai în Mine, ascultați numai vocea Mea în inimile voastre, căci ea nu vă va amăgi, și nu vă lăsați păcăliți de interpreții vicleni ai Cuvântului Meu. Iată motoul pe care ar trebui să-l urmați tot timpul:

„Analizați ceea ce auziți și ceea ce citiți; acceptați ceea ce este bun și respingeți ceea ce este rău”.

Dacă veți respecta întotdeauna cu rigurozitate această regulă, stindardul credinței va flutura în permanență pentru voi, fiind deopotrivă un sanctuar sacru și o torță care vă va conduce pe calea către beatitudine și către inima Mea.

Pentru a vă putea consolida credința, aveți însă nevoie de cea de-a doua calitate, de o încredere deplină în cuvintele Mele. Strict vorbind, credința și încrederea sunt aproape unul și același lucru.

Credința înseamnă acceptarea fermă a adevărului, iar încrederea se referă la convingerea interioară deplină că ceea ce a fost acceptat cu credință este autentic și conduce la țelul propus.

Pentru a vă lămuri mai bine în legătură cu aceste două concepte, să presupunem, metaforic vorbind, că cineva s-a rătăcit în pădure, întâmplător, el se întâlnește cu un pădurar care strânge lemne. Primul îl întreabă pe al doilea care este cărarea pe care trebuie să o apuce. Pădurarul îi dă instrucțiuni precise, în care omul rătăcit crede fără nici o ezitare. De aceea, el o apucă pe cărarea indicată, cu convingerea fermă că aceasta îl va conduce afară din pădure.

Aceasta este diferența între credință și încredere, prezentată într-o manieră metaforică. Dacă veți aplica această imagine vieții voastre, este evident că deși nu vă lipsește credința în cuvintele Mele, voi nu le aplicați totuși cu încrederea că ele vă vor conduce la rezultatul dorit și anticipat de Mine.

Rezultă deci că deși credeți în Evangheliile și în cuvintele Mele, inclusiv în cele de față, nu aveți totuși o încredere deplină în infailibilitatea lor. Dacă ne raportăm din nou la exemplul de mai sus, putem spune că voi sunteți precum cel rătăcit, care nu are o încredere deplină în explicațiile pădurarului, și deși o apucă inițial pe cărarea indicată de acesta, se rătăcește din nou, căci pe drum începe să se îndoiască și o ia din nou pe cărări greșite.

Cam așa se petrec lucrurile cu voi. Credeți, sunteți convinși, cel puțin pentru moment, dar de îndată ce se pune problema să aplicați în practică ceea ce credeți, în sinea voastră apar îndoielile, semnele de întrebare, „de ce”-urile sau „cine știe dacă acțiunea mea mă va conduce la rezultatul anticipat”. Vă lipsește așadar încrederea, caz în care credința nu vă este de prea mare folos. Altfel spus: cuvintele nedublate de acțiune sunt doar sunete lipsite de sens.

Pe scurt, adevărata credință trebuie dublată de o încredere corespunzătoare. Prima este copacul ce trebuie plantat, a doua este simbolizată de florile acestuia, iar cea de a treia, siguranța deplină, reprezintă fructele ce vor fi recoltate. Cuvintele pe care le-am rostit cândva în fața discipolilor mei: „Cine are credință și voința de a acționa, poate muta și munții din loc!” se aplică și astăzi în cazul celor care dispun de aceste trei calități, fuzionate în inima lor.

Dacă aveți credință în puterea cuvintelor, dublată de încrederea deplină în adevărul lor, veți dispune și de siguranța deplină în rezultatele finale la care vor conduce acestea.

Unde este însă omul în care aceste trei atribute divine sunt perfect unite în inima sa? Oriunde privesc, nu văd decât o credință superficială, o încredere limitată și nici un pic de siguranță. V-am repetat de o sută de ori: „Acționați și trăiți în acord cu Cuvântul Meu, și veți asista la adevărate miracole!”

Atributele sublime ale credinței, încoronate de o încredere de nezdruccinat, pot trezi siguranța divină că și voi, la fel ca Mine, puteți controla elementele și puteți face fapte ce contravin legilor obișnuite ale naturii, care în ochii celorlalți vor apărea ca miracole, căci ei nu știu că legea supremă a creației este voința Mea, cu care cei care dispun de credință se află la unison. Toate celelalte legi sunt secundare în raport cu această lege supremă.

Eu știu că la fiecare încercare veți fi asaltați de îndoieli. Asemenea tentative de pătrundere în esența legilor Mele naturale nu pot fi încercate decât de cei care au renăscut pentru a doua oară și care îmi invocă ajutorul pentru asemenea demersuri, și numai dacă acestea sunt cu adevărat necesare pentru progresul umanității, încercarea de a controla legile naturii în glumă, din ambiție sau din vanitate, nu se poate solda decât cu un eșec.

Mesajul Meu este altul: aceste lucruri sunt posibile, dovadă că ele au fost realizate deja de discipolii Mei, dar și de alți oameni inspirați, și că ele nu pot fi realizate decât cu o singură condiție: trezirea în cel mai înalt grad a celor trei calități în ființa umană: credința, încrederea și siguranța.

Siguranța deplină în succesul unei acțiuni întreprinse nu poate proveni decât din credință și încredere. De aceea, urmăriți să amplificați în voi aceste calități.

Începeți prin a vă întări credința, pentru a deveni la fel de fermă ca și un copac, nu oscilantă ca o buruiănă cățărătoare. Pe acest fundament, construiți apoi edificiul ferm al încrederii, iar rezultatul pe care îl veți obține va fi siguranța, într-un asemenea cămin, clădit pe un asemenea fundament, veți putea rezista în calea tuturor furtunilor, deopotrivă a celor interioare și a celor exterioare, continuându-vă neabătuți calea către perfecțiune.

Iată, copiii Mei, ce am dorit să vă transmit în legătură cu aceste trei cuvinte!

Cât despre tine, dragul Meu scrib, trebuie să recunosc că îți cam lipsesc aceste calități. Dacă ar fi să le exprimăm în numere, la fel ca în cazul iubirii, manifestată ca iubire de Dumnezeu, iubire de semeni și iubire de sine (aceasta este semnificația numărului 666: 600 = numărul corect al omului spiritual; 60 = iubirea de aproape; și 6 = iubirea de sine. Prezentate inversat, ele devin numărul diavolului), rezultatul în cazul tău ar fi foarte slab, lucru care nu îți face cinste. Căci credința ta este mică, încrederea încă și mai redusă, iar siguranța în cuvintele Mele aproape că lipsește cu desăvârșire, deși Eu îți repet zi și noapte: lasă lumea să vorbească și rămâi alături de Mine, căci în Mine nu există decât adevărul, și nici un pic de minciună!

Din fericire, îți cunosc inima și motivele care te împing la îndoială. Așa se explică încercările pe care ți le trimit; dacă le vei trece, capitalul tău de credință, încredere și siguranță se va amplifica mult, iar tu vei deveni un model pentru cei din jurul tău, ajungând primul între ei, și nu ultimul, așa cum ești acum. Meditează la aceste cuvinte, căci ele cântăresc foarte mult, la fel ca toate cuvintele Mele.

(20 ianuarie 1871)

Cât despre voi, ceilalți, nu trebuie să credeți că l-am ales pe el ca scrib al Meu din cauza calităților sale morale de excepție, și nu trebuie să-l considerați mai bun decât voi. În nici un caz. L-am ales pentru simplul motiv că dispune de timpul necesar și de cunoașterea potrivită pentru a recepta așa cum se cuvine sublimitele Mele învățături, pe care altcineva nu le-ar putea înțelege la fel de ușor. Cât despre valoarea sa morală și încrederea sa în Mine, el nu este cu nimic mai bun decât voi, ceilalți. De aceea, nu trebuie să credeți că ori de câte ori se află de față, Eu sunt alături de el. Vă asigur că gândind astfel, îi acordați o venerație care îi depășește cu mult meritele personale. El este doar penița cu ajutorul căreia Tatăl le scrie copiilor Săi, nimic mai mult. Ce simțiți atunci când citiți o scrisoare plină de iubire? Bănuiesc că nu vă atașați de penița care a scris cuvintele, ci de autorul lor.

El este un om la fel ca voi, cu slăbiciunile și defectele lui, cu dorințe și griji personale. Se luptă și el, la fel ca voi, să scape de aceste defecte, implorându-Mă la fel de mult să ridic povara lacrimilor din viața lui. În acest fel, el demonstrează, la fel ca voi, că are o încredere foarte limitată în Mine. Puteți constata astfel din nou că principalul vostru defect, dar și obstacolul major în calea progresului vostru, este lipsa voastră de încredere.

Nici unul dintre voi nu a înțeles încă de ce am ales acest moment pentru a vă dezvălui toate secretele creației Mele și aspectele cele mai intime ale sinelui Meu divin. Iată, dragii Mei, care este motivul: dorința Mea de a sădi în voi acea calitate care vă lipsește cel mai mult - încrederea în Mine. Ajutându-vă să traversați împreună cu Mine imensele spații ale creației infinite, deschizându-vă mintea în fața cerurilor Mele spirituale, oferindu-vă o imagine legată de ceea ce vă așteaptă dincolo, deja pregătit pentru voi, revelându-vă propriul Meu sine, care nu este altceva decât iubire, și care nu dorește altceva de la voi decât iubirea voastră, dovedindu-vă că Eu, Creatorul și Părintele vostru, susțin întreaga creație prin această iubire, nu doresc să vă dovedesc altceva decât că o Ființă atotputernică și omniprezentă merită încrederea voastră, iar prin comparație cu omnipotența și omnisciența Mea, toate activitățile voastre (realizate pe o bază personală, nu la unison cu Mine), înseamnă ceva mai puțin decât Nimic.

Meditați asupra acestor cuvinte, căci sunt foarte importante, ca tot ceea ce iese din gura Mea. Pătrundeți-le adânc semnificația și veți descoperi astfel pacea și alinarea. Mai mult, veți înțelege mai bine poziția în care vă aflați, vă veți putea corecta slăbiciunile și vă veți putea apropia astfel de Mine.

Nici unul din cuvintele pe care vi le adresez prin intermediul scribului Meu nu este lipsit de semnificație. Cât despre aceste trei cuvinte despre care tocmai am vorbit, am insistat atât asupra lor tocmai din cauză că îmi dau seama că ele încep să se clatine în conștiința voastră. Voi nu mai cunoașteți viața spirituală. Nu trăiți decât pentru afacerile și pentru interesele voastre mărunte, uitând aproape cu desăvârșire de Mine și de învățăturile Mele, și neamintindu-vă de ele decât atunci când unul dintre voi ține un discurs pe teme religioase.

Treziți-vă și rugați-vă, dacă nu doriți să cădeți din ce în ce mai mult în tentație. Nu vă bateți joc de grația Mea! Eu nu o revărs, așa cum cred unii, asupra celor care nu Mă caută pe Mine și învățăturile Mele decât atunci când se plictisesc sau nu au altceva de făcut. Aceștia ar trebui să se teamă, căci s-ar

putea să fie loviți când le este lumea mai dragă, constatând astfel că au acordat o importanță secundară singurului lucru asupra căruia ar fi trebuit să se focalizeze.

Cine nu cunoaște învățăturile Mele și păcătuiește împotriva lor nu este atât de vinovat ca și cel care le-a citit, a ajuns să creadă pe jumătate în ele, dar nu le respectă în practică, întrucât îi lipsesc încrederea și siguranța că poate atinge mântuirea dacă le va urma. Pe aceștia din urmă voi fi nevoit să-i trezesc prin lovituri puternice, căci visul lor lumesc este echivalent cu somnul spiritual și cu uitarea școlii Mele. Deocamdată nu fac decât să vă avertizez, dar cine poate ști, în afară de Mine, cum voi proceda mâine? Vă asigur că solul pe care pășiți și pe care vă bucurați de viață este foarte fragil sub picioarele voastre. Acest înveliș ascunde în interiorul său forțe teribile, iar voi aveți datoria să priviți cu încredere și cu speranță către Mine, rugându-vă să nu dezlănțui aceste forțe, care înseamnă pentru voi moartea instantanee. Voi pășiți cu inconștientă pe acest strat subțire de pământ, convinși că va mai veni o zi în care să vă bucurați de viață, fără să știți însă ce luptă cumplită dau elementele dincolo de această crustă. Cum se face că aveți o încredere atât de deplină în fermitatea solului material, dar nu și în chestiunile spirituale? Într-adevăr, din cauza credinței voastre în fermitatea materiei. Eu nu permit zdruncinarea ei! De ce nu o fac? Pentru că, inconștient, voi aveți încredere în Tatăl vostru, care nu va permite pedepsirea fără motiv a copiilor Săi prin anihilarea finală. Acesta este chiar fundamentul încrederii de care vă vorbesc: speranța continuă că Eu îmi voi revărsa în permanență grația asupra voastră!

Acum, dacă aveți atâta încredere în Mine în ceea ce privește fermitatea pământului pe care pășiți, îngăduiți-Mi și Mie să vă cer, dacă nu din perspectiva voinței Mele divine, cel puțin dintr-o perspectivă omenească, să vă amplificați credința, încrederea și siguranța și în ceea ce privește chestiunile spirituale, să înțelegeți că toată grația pe care o revărs continuu asupra voastră nu are alt scop decât propriul vostru beneficiu, nicidecum amuzamentul Meu, ci numai dorința Mea ca voi să meritați și să deveniți copiii Mei înzestrați cu toate atributele divine.

Voi îmi cereți grația Mea nelimitată, iar Eu vă cer iubirea voastră nelimitată. Voi sunteți singurii care aveți de câștigat din acest schimb, căci Eu nu doresc decât să vă acord puterea de a deveni stăpânii creației.

După o asemenea promisiune, cred că am tot dreptul de a-i trezi pe aceia care s-au angajat pe calea care duce către Mine, în măsura în care adorm în timpul mersului, prin câteva zgâlțâieli blânde, așa cum procedez acum! Veți înțelege astfel că nimeni nu poate merge pe calea Mea cu ochii închiși, ci numai cu ochii și urechile deschise, pentru a nu se rătăci din greșeală.

Vă repet așadar:, meditați asupra cuvintelor Mele, aprofundați-le și rugați-vă, ca să nu cădeți în tentație! Aceasta este calea care vă poate conduce către o credință, o încredere și o siguranță mai mare! Amin.

Capitolul 13

Un răspuns adresat uimi raționalist - 2

(8 decembrie 1870)

Fratele tău te-a rugat din nou să intervii pe lângă Mine pentru amicul său, ca urmare a ultimei sale scrisori, pentru, a-i da explicații suplimentare. Amândoi sunteți preocupați, dintr-o iubire frățească, să spulberați îndoielile și convingerile (născute din lectura prea multor cărți scrise de savanții acestei lumi) prietenului vostru, care tânjește după iluminare, dar refuză să renunțe la învățătura lumească, pentru a câștiga astfel liniștea sufletească și alinarea către care aspiră. Să vedem dacă putem aprinde în acest suflet, pe lângă lumina „științifică”, și una spirituală, care poate fi comparată cu lumina soarelui față de cea a unei lumânări.

Evident, amicul vostru s-a supărat din cauza cuvintelor pe care i le-am adresat. Această hrană nouă pentru el, nu foarte greu de digerat, dar neobișnuită, căci este o hrană pentru inimă, nu pentru minte.

Așa cum v-am mai spus, savanții voștri materialişti nu cred ei înșiși în tot ceea ce scriu, și nu de puține ori resping pe patul de moarte ceea ce au susținut toată viața. Acești savanți, cum își spun ei, fără mult temei, își bazează întregul sistem de valori pe o ipoteză care, bună sau rea, poate fi dovedită de către ei și pe care își construiesc întregul edificiu de idei, folosind cuvinte deștepte și trăgând concluzii aparent logice. Evident, cel care acceptă prima frază a edificiului, cea care conține ipoteza de lucru, este nevoit să accepte întregul sistem de idei care urmează.

Care este însă concluzia obișnuită a unei asemenea cărți, scrisă „cu inteligență”? De regulă, ea este următoarea: „Aceasta este limita la care a ajuns cercetarea rațională și materială. Ea nu poate fi susținută de fapte istorice sau dovedită experimental, întrucât nivelul actual al cunoașterii și instrumentele de care dispunem nu sunt adecvate pentru a demonstra ipoteza inteligentă de la care am pornit”.

Câte nu au scris savanții voștri despre originea, structura și vârsta pământului, și care este rezultatul final? Singura concluzie pe care o putem trage este că nu știu nimic! Crearea acestui pământ, dezvoltarea lui graduală, locuitorii săi, începând cu crustaceele cele mai inferioare și terminând cu omul, presupun niște perioade atât de îndelungate de timp încât oricât de mult ar săpa geologii voștri în straturile superficiale ale Terrei, nu vor găsi nimic cu adevărat important din istoria acestuia. Singurul care o cunoaște cu adevărat sunt Eu.

Ce au descoperit astronomii voștri, mergând pe calea laborioasă a matematicii, în legătură cu universul, care afișează în fiecare noapte deasupra capetelor lor un întreg ocean de miracole pentru mintea umană? Singurul lucru pe care l-au descoperit este un număr mic de planete care se învârtesc în jurul soarelui; în afară de acest lucru, ei nu știu nimic. Cu toate instrumentele lor, cel mai apropiat soare aflat în afara sistemului vostru solar rămâne pentru ei o stea mică și un mare mister.

Ce știu ei în legătură cu imensele complexe stelare sau solare pe care le numesc nebuloase? Nimic! Telescoapele lor nu ajung până la acestea și ei nu au nici cea mai mică idee legată de distanțele până la ele, ca să nu mai vorbim de toate splendorile acestor sori, pe care locuiesc ființe care Mă iubesc, întregul univers este un imn de laudă adus Mie, Creatorul lui, iar prietenul vostru nu îmi acceptă existența decât din necesitate, și fără prea multă convingere! Ce știți voi despre ceea ce se ascunde dincolo de acest univers vizibil, pe lângă care acesta nu este altceva decât un atom infim?

Ce știu savanții voștri în legătură cu regatul animal și cu felul în care privesc animalele lumea voastră umană? O vacă este pentru voi un mister desăvârșit. Voi nu aveți habar dacă ea vă vede ca fiind albaștri, cenușii sau roșii, dacă vă consideră înalți sau scunzi. Pentru voi și pentru savanții voștri, viața ei intelectual-spirituală va rămâne de-a pururi un mister, la fel ca și viața oricărui alt animal. Tot ce pot face oamenii de știință este să clasifice animalele din punct de vedere al speciilor de care aparțin, să le disece, să afle care este structura lor fizică și asemănările sau deosebiri față de alte animale, precum și felul lor de viață. Cu toate cercetările lor, ei nu își dau seama de ce există aceste animale. Când nu mai știu să iasă la lumină din labirintul de enigme în care s-au vârat singuri, ei încep să Mă acuze pe Mine, convinși că ei, cu cunoașterea lor obținută din cărți, ar fi făcut mai bine lucrurile decât Mine!

Ce știu doctorii și anatomicii voștri, care disecă într-una cadavre (ba recurg uneori chiar la vivisecție), analizând din punct de vedere chimic elementele din care este alcătuit trupul uman?

Din perspectiva Mea, ei sunt la fel ca niște croitori care încearcă să afle caracterul și calitățile spirituale ale clientului lor analizând hainele pe care le poartă acesta. Singurul lucru pe care îl cunosc ei este învelișul material al omului, cel mai grosier și mai neînsemnat dintre toate. Cât despre energia tăcută, dar inteligentă, care construiește acest înveliș până la ultimul detaliu, fără să greșescă niciodată, care îl animă și îl susține de la naștere și până la moarte, ei nu cunosc nimic, căci această inteligență nu poate fi descoperită prin disecție.

Priviți creierul uman. Ce înseamnă acest țesut cu masele sale de materie, separate prin membrane, cu circumvoluțiunile sale?

Ce reprezintă aceste circumvoluțiuni? De ce nu există o masă unitară de materie, și de ce este împărțită ea în materie albă și materie cenușie? Unii oameni de știință sunt convinși că au descoperit care sunt zonele din creier care controlează o calitate sufletească sau alta. Dar ce înseamnă această calitate?

Este ea un fluid, un câmp electric sau magnetic? Ce înseamnă procesul de gândire? Ce se petrece în creier în timpul acestuia?

Iată o mulțime de întrebări la care oamenii de știință nu pot răspunde, deși au disecat în fel și chip creierul. Din păcate pentru ei, gândul uman nu este de natură fizică.

Aici, în cele două emisfere cerebrale alcătuite dintr-o materie alb-cenușie se întâlnesc cele două lumi, din care una este aprig contestată de savanți, dar a cărei realitate nu poate fi totuși contestată. Mulți materialişti neagă universul subtil, deși însăși ființa lor, felul în care funcționează ea, este dovada cea mai vie a existenței sale.

După cum vedeți, prietenul vostru a acumulat otrava dulce a cunoașterii oferite de aceste cărți, urmându-i pas cu pas pe oamenii de știință. S-a lăsat convins de argumentele lor, căzând din păcate pradă acestei pseudo-cunoașteri. Această falsă cunoaștere are dezavantajul că nu oferă nici un fel de satisfacție, nici consolare, condamându-l pe posesorul ei la trista soartă pe care oamenii de știință i-au atribuit-o omului, și anume aceea de a aștepta cu răbdare, acceptându-și suferințele, până când ora finală îl va răpi din această vale a plângerii, reducându-l la câțiva atomi de apă, sau de eter, sau de azot (cam așa văd ei lucrurile). Această perspectivă sumbră este cea care îl deprimă pe amicul vostru.

Întrucât nimeni nu l-a lămurit cum se cuvine, el se simte bolnav și obosit de această existență și de viața sa.

Da, dragul Meu copil, ai dreptate să privești viața așa cum o faci, blestemând ziua în care te-ai născut și gândindu-te înfiorat la ziua în care te vei întoarce în vidul inconștient din care ai provenit. Această perspectivă este într-adevăr tristă și lipsită de speranță, după atâtea nenorociri, suferințe și boli, care însoțesc omul pe calea sa terestră, fără nici o răsplătă finală, fără să știe măcar de ce a fost nevoit să ducă o asemenea viață!

Te asigur că nu ar fi deloc întru slava lui Dumnezeu crearea unor ființe umane care să se chinuiască de-a lungul întregii lor vieți, numai pentru a înceta în final să mai existe, fără nici o explicație și nici o menire. O asemenea viziune nu poate conduce decât la imaginea unui Dumnezeu crud, care se desfată cu chinurile oamenilor, pe care nu i-a creat decât din plictiseală, ca să-și mai petreacă timpul.

Dacă dorești însă să fii sincer cu tine însuși, dragul Meu copil, Eu te-aș întreba: nu te-a uimit niciodată faptul că, în pofida tuturor nenorocirilor, ai trăit totuși deseori și alte sentimente, nu neapărat cele de dezgust și teamă, ci unele mai gingașe, mai blânde, care revelează existența unei vieți spirituale în ființa ta?

Nu ai trăit niciodată o stare de compasiune, sau dorința de a privi în sus? Nu ai simțit niciodată în inima ta sentimentul atât de dulce al iubirii, care te-a îndemnat să-i ierți pe toți cei care au greșit față de tine?

Nu ai simțit niciodată o senzație de cutremurare privind măreția naturii sau frumusețea cerului înstelat? Nu ai trăit atunci o intuiție care, dacă ai fi acceptat-o, te-ar fi putut conduce în înaltele sfere spirituale, în care toate nenorocirile specifice vieții umane ar fi dispărut ca prin farmec, făcând loc unor sentimente mai delicate, precum iertarea și iubirea?

Nu ți-a apărut oare, în asemenea momente, Dumnezeu într-o lumină mai blândă decât cea în care ți l-au prezentat oamenii de știință, aceea de tiran implacabil? Eu știu foarte bine că au existat numeroase asemenea momente; din păcate, ai refuzat să le asculți!

Doresc totuși să îți reamintesc de ele, în speranța că te voi readuce astfel pe calea cea dreaptă, a cărei destinație este promisiunea mântuirii pe care v-am făcut-o tuturor. Vezi tu, aceste momente au fost acele ore solemne în care Spiritul Meu ți-a vorbit ție, copilul rătăcit. Acestea au fost momentele în care Eu am fost foarte aproape de tine, în care am dorit să te consolez, să îți vindec rănilile pe care ți le-au făcut cărțile citite și raționamentele tale filosofice. Am dorit să-ți arăt atunci că dincolo de toate cercetările așazis științifice există o altă lume, în care dispar chiar și cele mai cumplite dizarmonii și cruzimi ale vieții terestre, transformându-se într-un imn al armoniei și al slavei adus Celui pe care nu L-ai găsit încă, cu toate căutările tale, sau cel puțin pe care nu L-ai înțeles așa cum dorește El să fie înțeles de ființele umane.

Multe din aceste adevăruri sunt încă departe de tine. Îmi ceri miracole, dar când ți le prezint, susții că acestea nu sunt miracole.

Te-aș întreba: ce înseamnă atunci pentru tine miracolul? După cum știi prea bine, multe din invențiile de astăzi, pe care le înțeleg chiar și copiii mici, ar fi părut adevărate miracole acum câteva secole, în realitate, ce sunt acestea?

Ele nu sunt altceva decât niște legi ale naturii pe care oamenii de altădată nu le cunoșteau sau pe care nu știau cum să le aplice!

Credeți voi oare că ați descoperit tot ce era de explorat? Nu rămâne această lume un mister pentru voi, îndeosebi în ceea ce privește aspectele ei spirituale? Și dacă le permit din când în când accesul unor oameni la viața spirituală, pentru a Mă cunoaște pe Mine, Spiritul cel pur, credeți că trebuie să fac neapărat acest lucru printr-un miracol, ca să-i conving?

Scriai în scrisoare că dacă penița ta de oțel s-ar transforma subit într-un stilou, ai crede. Ce s-ar întâmpla însă dacă Eu aș permite acest lucru? În prima clipă ai fi forțat să crezi, dar nu sunt sigur că peste câteva ore nu ai începe să contești că a fost vorba de un miracol, gândindu-te că a fost vorba probabil de o confuzie în mintea ta.

Dragul Meu copil, nu există miracole! Tot ce există, depinde în mod exclusiv de legile pe care le-am decretat Eu cu mult timp în urmă. Știi tu oare ce este cu adevărat un miracol? Îți voi spune Eu: un miracol s-ar produce numai dacă Eu aș permite să se întâmple ceva contrar legilor imuabile pe care le-am dat încă de la începuturile creației, fiind astfel nevoit să Mă acuz singur de o contradicție. Căci trebuie să știi că legile Mele au fost astfel create încât să nu permită nici o acțiune contrară lor, cel puțin nu din partea Mea.

Evident, voi acționați deseori în contradicție cu legile Mele, dar încălcarea lor este imediat urmată de pedeapsa corespunzătoare. Cât despre legile Mele, voi nu cunoașteți decât prea puține dintre ele, iar pe unele nu le veți cunoaște niciodată.

Vezi tu, dragul Meu copil, tu citești acum ce ți-am transmis Eu, Dumnezeu tău, dar nu pari să înțelegi ce se întâmplă. Mintea ta nu poate accepta cu nici un chip faptul că Dumnezeu și Creatorul tău ți se poate adresa, și deși continui să dai din cap a negație, Eu totuși fac acest lucru, căci te iubesc prea mult pe tine, o ființă creată de Mine, pentru a dori să te văd rătăcit, victimă a materialismului și a necredinței!

Încearcă să înțelegi că porți în tine o scânteie divină din Sinele Meu, așezată în ființa ta la naștere. Destinul tău este deci complet diferit de cel pe care ți-l imaginezi. Ca să nu te pierd, am permis întâlnirea ta, aparent întâmplătoare, cu o altă persoană (scribul Meu), aflată deja mai aproape de inima Mea și care a auzit deseori Cuvântul Meu înlăuntrul ei. Acest om, aflat deja pe calea care duce acolo unde toți oamenii ar trebui să fie, ți-a facilitat accesul la Mine, într-o manieră directă, în acest fel, cuvintele Mele ajung la tine dintr-o zonă a cărei existență nici măcar nu o bănuiai.

De aceea, fă efortul să digeri această hrană spirituală, chiar dacă este foarte nouă pentru tine. Cine știe, poate că vei găsi în ea ceea ce nu ai descoperit la filosofii tăi, și anume o cunoaștere mai bună legată de Mine, Creatorul tău.

Compară cuvintele Mele cu cele din măruntele tale cărți! Care dintre cărțile tale poate fi citită de mai multe ori fără a te plictisi? Dacă vei face efortul să înțelegi aceste lucruri, vei descoperi că Cel pe care îl considerai cândva ca fiind undeva, deasupra stelelor, a fost întotdeauna mult mai aproape de tine, privindu-te plin de compasiune, cu o iubire părintească, dublată de milă în fața rătăcirilor tale.

Orice început este dificil. Nici un om nu renunță ușor la o haină veche, dar confortabilă, pentru a purta una nouă, cu care nu s-a obișnuit încă. Încearcă totuși, și viitorul ți-ar putea demonstra că nu ai motive să regreti vechea haină. Cel care îți transmite acest lucru este Tatăl tău, care nu ține laolaltă creația cu ghearele unui tiran, ci prin puterea iubirii Sale, și care nu dorește pierderea nici măcar a unui atom, ca să nu mai vorbim de un suflet uman ca al tău. Amin.

Capitolul 14

Despre limbaj, artă și muzică

(14 ianuarie 1871)

Aceste trei concepte se regăsesc, împreună cu realitățile pe care le incumbă, în toate lumile și sistemele solare din univers, căci reprezintă o activitate fundamentală și principalul instrument către progresul spiritual. Le puteți găsi pretutindeni, adaptate, desigur, la dimensiunea relativă a planetei sau a soarelui pe care îl examinați, dar și la nivelul de dezvoltare spirituală a locuitorilor acestora.

De vreme ce acești trei factori vitali, extrem de importanți, există pretutindeni, iar fără ei viața nu ar putea - exista, inclusiv cunoașterea reciprocă sau cunoașterea lumii spirituale, ca să nu mai vorbim de înțelegerea structurii creației Mele și a propriului Meu sine, merită să ne punem următoarele întrebări:

Ce este limbajul? Ce este arta? Ce este muzica?

Mai mult, de ce sunt necesare ele? Care este substanța spirituală pe care o ascund aceste trei concepte manifestate în viața materială, indiferent dacă este vorba de cuvinte rostite, de sunete articulate, de forme sau idei referitoare la anumite domenii limitate, sau de sunete care nu pot fi înțelese cu mintea, ci doar simțite cu inima?

Să răspundem așadar la prima întrebare: „Ce este limbajul?”

După cum v-am arătat deja într-un text anterior, limbajul reprezintă o formă de comunicare a unei ființe cu alta, venită din interiorul său, dar manifestată cu ajutorul unor instrumente exterioare.

Limbajele pot fi extrem de diferite. Ele pot avea la bază sunete articulate, gesturi și semne, sau sunete nearticulate.

În ceea ce privește limbajul articulat, prin care oamenii își transmit unul altuia ceea ce doresc să comunice, acesta diferă de la o planetă sau de la un sistem solar la altele, în funcție de nivelul dezvoltării spirituale a locuitorilor acestora. Cu cât sufletul este mai nobil, cu atât mai nobil este și limbajul său. Cu cât sufletul este mai redus, cu atât mai sărac este limbajul său.

Întrucât limbajul manifestat prin sunete articulate nu este suficient pentru ființele umane, acestea caută să amplifice impactul cuvintelor lor cu ajutorul unor gesturi. Putem vorbi așadar și de un limbaj al semnelor, care pot fi înțelese de regulă de către alți oameni chiar fără ajutorul cuvintelor. Este vorba de așa-numita mimică, dezvoltată în mod artificial de artiștii voștri, pentru a exprima prin gesturi tot ceea ce nu poate fi spus în cuvinte în cadrul spectacolelor lor.

În sfârșit, mai există și limbajul prin semne al surdomușilor. La fel, în cazul orbilor se poate vorbi de o deschidere mai mare față de lumea spirituală prin intermediul simțului tactil, dar și printr-o mai mare acuitate auditivă.

Limbajul semnelor, inclusiv cel al cuvintelor descriptive, este un limbaj al formelor, de care ne vom ocupa în detaliu mai târziu, când vom vorbi de conceptul de artă”, arătând de ce au nevoie toate ființele umane de semne în vederea comunicării, și cum au apărut acestea.

În sfârșit, mai există și sunete nearticulate care nu exprimă nici un concept, ci doar stări emoționale, cum ar fi durerea sau bucuria. Acestea stau nu numai la dispoziția oamenilor, adică a ființelor înzestrate cu rațiune, ci practic la dispoziția tuturor ființelor create, pentru ca ele să-și poată manifesta plăcerea sau disconfortul. Această manieră incompletă de expresie aparține lumii sunetelor (muzicii). Când vom vorbi de această lume, ne vom ocupa mai îndeaproape de ea.

De ce este așadar limbajul universal? De ce reprezintă el o necesitate pentru o ființă vie? Acestea sunt primele întrebări la care aș dori să vă răspund. Vedeți voi, un suflet, indiferent dacă este de om sau de animal, reprezintă o ființă vie care absoarbe continuu impresiile provenite din lumea exterioară, digerându-le spiritual și prelucrându-le pentru propriul său Sine, după care, din cauza iubirii sale înnăscute pentru cei de o seamă cu el, dorește să le împărtășească concluziile sale, adică ceea ce simte, ceea ce experimentează și felul în care le înțelege.

Așa cum Eu, Creatorul tuturor lucrărilor Mele minunate, nu le pot admira singur, ci caut acele inimi care sunt dornice să împărtășească alături de Mine bucuriile Mele, căci aceasta este fericirea Mea supremă, la fel, nici o ființă vie nu poate păstra numai pentru sine impresiile primite de la lumea exterioară, care acționează continuu asupra sa. Ea simte nevoia să împărtășească sentimentele și gândurile pe care i le trezește această lume semenilor săi, proces care stimulează empatia ființelor cu minți

asemănătoare, adică o împărtășire în comun a bucuriei uneia dintre ele. Pentru a-și satisface acest impuls, sufletul a inventat un limbaj articulat sau nearticulat, pentru a le comunica celorlalți călători pe această cale terestră toate descoperirile sale, dublându-și astfel bucuria.

Această nevoie de a comunica se manifestă sub forma unor sunete slabe, nearticulate, în cazul animalelor, sub forma unor sunete articulate în cazul oamenilor, și sub forma unor imagini plastice, extrem de clare, precum și a unor cuvinte nerostite, dar perceptibile, în cazul spiritelor și al îngerilor, în lumea spirituală, tot ceea ce oamenii exprimă prin sunete articulate poate fi simțit și înțeles printr-un altfel de limbaj, al corespondențelor spirituale, despre care voi nu aveți nici cea mai mică idee, întrucât nu poate fi definit în limbajul vostru conceptual.

Pe scurt, limbajul este o „spiritualitate materializată”. Prin intermediul lui, lumea interioară se manifestă în lumea exterioară. Orice progres spiritual este definit de el. Fără el, creația însăși nu ar fi decât o lucrare pe jumătate terminată (sau chiar mai puțin).

Toate animalele dispun de un limbaj, de instrumente de comunicare, folosindu-se de sunete sau de gesturi. Orice ființă trebuie să le poată comunica celorlalte ce dorește, altminteri creația ar fi lipsită de impulsul de a progresa.

Iubirea și opusul ei, ura, se exprimă la rândul lor prin gesturi sau prin sunete manifestate față de obiectul lor.

Viața spirituală ar fi imposibilă fără limbaj, fără comunicare, căci progresul universal nu este posibil decât prin intermediul acestora.

Eu, Cel care am creat lumea cu milioanele de spirite și de ființe, vă întreb: cum ar arăta această lume fără limbaj? Ce s-ar întâmpla cu toate miracolele pe care le-am creat, cu factorii spirituali care acționează asupra întregii creații, respectiv iubirea, bucuria, extazul fericirii, dacă ființele care trăiesc aceste stări nu le-ar putea comunica altora?

Dacă nu le-ar putea transmite mai departe, ființele ar exploda sub impactul atâtor impresii provenite de la lumea exterioară, făcându-le să se dilate de fericire sau să se contracte de durere.

Oriunde este posibil procesul de absorbție trebuie să fie posibil și un proces de descărcare/eliminare, în caz contrar, viața, schimburile și progresul spiritual nu ar fi posibile. Comunicarea reprezintă o necesitate vitală, singura punte de legătură care poate uni întreaga creație într-o singură unitate: oamenii cu animalele, oamenii cu spiritele, sau oamenii cu Mine.

Această punte universală de legătură, încă imperfectă și limitată în cazul minusculelor infuzoare, dar avansând apoi până la limbajul inspirat al celor mai mari dintre îngeri, este un produs al iubirii. Fără iubire nu poate exista limbaj, iar fără limbaj nu poate exista iubire!

De aceea, acest impuls reprezintă una din necesitățile absolute ale întregii creații, aș putea chiar spune fundamentul pe care se sprijină aceasta, căci fără limbaj, toate ființele ar rămâne exact așa cum au fost create, fără să progreseze, ceea ce ar face ca viața lor să nu aibă nici un sens!

Această punte de legătură spirituală care ne unește pe toți într-o singură mare familie, dându-ne viață și apropiindu-ne unii de alții, care ne conduce pe voi către Mine și pe Mine către voi, reprezintă marele principiu al vieții, care unește toate lucrurile și toate ființele în jurul unui obiectiv comun, oriunde există lumină, viață și iubire. Ea vă înalță pe voi, ființele create de Mine, și îmi îngăduie Mie să simt pentru a doua oară bucuria și frumusețea creației Mele - prima oară în calitate de Creator, iar a doua oară într-o lumină mult mai frumoasă: lumina iubirii părintești pentru copiii Săi!

Prin sentimentele de iubire și de bucurie pe care le exprimă, limbajul transfigurează animalele și oamenii, îi face să arate mai frumoși, le conferă o strălucire aparte ochilor, le transformă vocea, care devine astfel mai melodioasă, și face ca întregul lor organism să tremure de fericire. El reprezintă expresia celei mai intime părți a ființei, indicând măsura în care a înțeles ea impresiile lumii exterioare și cât de corect le-a interpretat ea din punct de vedere spiritual.

De aceea, în afara instrucțiunilor primite prin intermediul limbajului, acesta poate transmite și rezultatele digerației spirituale a impresiilor provenite din lumea exterioară. Este vorba de limbajul bine formulat, extrem de clar, care exprimă entuziasmul sufletului, trezind la rândul lui entuziasmul în rândurile ascultătorilor. Aceasta este una din manierele în care trebuie înțelese cuvintele din Evanghelia

lui Ioan: „La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era Dumnezeu!” Da, începutul creației a fost Cuvântul, iar Cuvântul am fost Eu!

Fără Cuvântul Meu nu ar exista o creație, la fel cum fără creație nu ar exista ființe și iubire, fără iubire nu ar exista viață, și fără viață nu ar exista comunicare!

Încă de la început, Eu am fost „Cuvântul”, expresia arhetipală a unui concept etern, și tocmai pentru că Eu am fost Cuvântul, prima condiție necesară pentru revenirea la Mine a ființelor create este chiar cuvântul sau comunicarea prin intermediul lui. Eu am creat aceste ființe în infinitatea spațiului prin intermediul Cuvântului, și ele trebuie să se întoarcă la Mine tot prin intermediul cuvintelor, gesturilor și sunetelor lor, toate derivate din Cuvântul primordial.

„Cuvântul” primordial a fost o chintesență a unei singure idei. La sfârșit, când toate perioadele creației se vor încheia, tot ceea ce trăiește va fi reunit din nou într-un singur Cuvânt, iar acest Cuvânt voi fi Eu!

Cuvântul, care a creat din iubirea sa ființele și lumile, nu poate atinge punctul culminant într-o ființă creată decât tot prin iubire. De aceea, la sfârșitul evoluției, când spiritul atinge nivelul omului spiritual celest, devenind una cu Mine și centrul întregii creații, Cuvântul trebuie slăvit de toate celelalte creaturi.

Conceptul infinității poate fi comparat cu un cerc. Din Mine s-a născut Cuvântul: „Facă-se! (Fiat)”. Acesta a răsunat cu putere în toate spațiile infinite, devenind realitate!

Astfel au apărut lumile și ființele, care trăiesc, comunică și iubesc, continuându-și progresul de-a lungul perioadelor cosmice, până când se întorc la Mine, spiritualizate și transfigurate, exclamând:

„Tată! Tu ne-ai creat cândva prin Cuvântul Tău: „Facă-se! Iată, copiii tăi au ascultat chemarea Ta și se află acum în fața Ta, bucurându-se și binecuvântându-și Creatorul și Părintele. Căci noi suntem dovada vie a Cuvântului Tău, și astfel, după ce ne-am întors la Tine, Cel din care ne-am născut cândva, se poate spune că ciclul perioadei de creație s-a încheiat, astfel încât poate începe un nou ciclu etern, în Tine și prin Tine!” Amin.

Arta

Am vorbit până acum despre limbaj ca formă de comunicare și despre puterea cuvântului. Ne vom ocupa mai departe de artă, adică despre nevoia inerentă tuturor ființelor umane de a-și exprima gândurile și conceptele sub formă de imagini.

Animalele trebuie excluse din această categorie, căci orice „formă de artă” ar crea ele, aceasta este determinată numai de natura și de Sinele lor superior, în scopul prezervării speciei și al procreației. De aceea, animalele își realizează formele de artă instinctiv, fără să își dea seama ce fac, astfel încât nu se poate vorbi de o îmbunătățire sau de un progres al lor ca urmare a acestei forme de manifestare.

Arta, sau impulsul de a exprima ceea ce vezi prin semne, imagini sau forme clar definite, este un fel de limbaj al sufletului. La fel ca orice limbaj, ea exprimă necesitatea de a comunica anumite percepții, de data aceasta însă numai vizuale. Singura diferență constă în faptul că în cazul limbajului, sufletul își revelează starea interioară prin sunete și tonalități articulate, în timp ce în cazul artei, el reproduce impresiile sale favorite prin semne, forme și imagini, îmbrăcându-le în această formă materială, el dorește să le confere o valoare de permanență, pentru a putea retrăi respectivele impresii oricât de des dorește.

Altfel spus, necesitatea manifestării artistice are la bază impulsul de fixa mai ferm fluxul volatil al cuvintelor sau conținutul gândurilor și impresiilor vizuale.

Toate ființele spirituale care trăiesc în alte lumi decât a voastră împărtășesc acest impuls, la fel ca voi. Arta există pretutindeni, deși este creată în stiluri diferite, corespunzătoare nivelului spiritual al ființelor care trăiesc în lumea respectivă, a căror natură interioară o revelează.

Chiar și pe planeta voastră puteți vedea cum oamenii inferiori, primitivi, s-au desfășurat dând o valoare permanentă impresiilor plăcute pe care le resimțeau, prin intermediul desenelor și picturilor murale.

Odată cu dezvoltarea spirituală a națiunilor și popoarelor, formele de artă au devenit din ce în ce mai variate și mai rafinate. La început, ele nu făceau altceva decât să imite ceea ce vedeau în natură. Treptat, artiștii au început să idealizeze, să stilizeze aceste forme, pentru a le amplifica valoarea (potrivit conceptelor lor culturale specifice). Expresia ideatică, abstractă, reprezintă un aspect mai subtil și mai rafinat decât forma materială grosieră. Cu cât omul este mai spiritualizat, cu atât mai nobile sunt ideile șale, deci și imaginile sau obiectele artistice care le exprimă, căci el urmărește să imprime în toate creațiile sale amprenta divinității.

Arta cunoaște și ea cele patru etape despre care am vorbit, la fel ca și indivizii sau popoarele. Imaginația și puterea de înțelegere a lumii dintr-o perspectivă spirituală evoluează ascendent sau descendent, la fel ca și națiunile. Există la ora actuală pe pământ națiuni care au fost cândva pe culmile spiritualității, dar care au decăzut, ca urmare a cultivării excesive a pasiunilor lumești sau a rătăcirii de pe calea destinului lor, aflându-se astăzi pe un nivel cultural foarte redus. Arta și moștenirea spirituală decad și dispar odată cu națiunile. Ideile pe care le manifestă ele nu mai conțin în final decât rămășițe palide ale înaltei filosofii spirituale de altădată. De pildă, pictura devine o caricatură a naturii, care nu mai conține nici o stilizare spirituală.

Aceleași schimbări au loc și în formele artistice create prin intermediul cuvântului scris. Așa cum spuneam, limbajul este o formă volatilă de redare a experiențelor trăite și a percepțiilor generate de ele. În scris, el poate căpăta însă o formă mai permanentă. Limbajul scris a fost cultivat din timpuri imemorabile, variind și el în conformitate cu nivelul cultural al popoarelor. Hieroglifile de altădată au devenit astăzi cuvinte tipărite în nenumărate exemplare, care au facilitat mult păstrarea lor, generând beneficii universale. Cuvântul scris a devenit astăzi apanajul tuturor, nu doar al câtorva privilegiați.

În înțelesul ei suprem, arta nu este altceva decât realizarea ideilor spirituale ale sufletului, pe care, din compasiune și iubire, acesta dorește să le împărtășească cu alții. Sufletul simte nevoia să dea o formă materială acestor idei, în speranța că le va putea păstra de-a pururi, transmițându-le inclusiv altora, în acest fel, prin admirația celor din jur, el își poate dubla bucuria, văzând-o reflectată în bucuria celorlalți.

Arta reprezintă așadar o punte de legătură între indivizi, națiuni și popoare. Dar mai presus de toate, ea are puterea de a uni inimile oamenilor, care în caz contrar ar trece nepăsătoare unele pe lângă altele. Formele artistice, mai permanente decât cuvintele efemere, încălzesc inimile, atrăgându-le unele față de altele și ridicându-le astfel pe un nivel spiritual din ce în ce mai înalt, deci mai apropiat de Mine. De aceea, se poate spune că arta reprezintă în plan material ceea ce reprezintă limbajul în plan spiritual.

Fără ea, lumea ar fi infinit mai săracă. Invers, o minte strălucită, plină de idei geniale, pe care majoritatea oamenilor nici nu le bănuiesc că există, le poate permite semenilor săi să se bucure de ele prin intermediul artei, înălțându-i astfel într-o lume mai sublimă și mai frumoasă, și arătându-le prin imitarea ideatică a naturii esența spirituală conținută în întreaga creație, așezată de Mine pretutindeni, dar pe care nu toată lumea are privilegiul de a o vedea.

Cuvântul rostit dispare în eter, lăsând în urma lui doar o impresie generală și evocând alte șiruri de idei. În schimb, imaginea reținută de suflet reprezintă un efect al puterii creatoare, un moment portretizat al vieții spirituale a omului, și deci un impuls spiritual. Absorbit de frumusețea unei forme artistice, omul redescoperă iubirea față de Creatorul și Părintele său, pe care îl recunoaște în natură și în formele ei. Desigur, vorbesc aici numai de expresia cea mai nobilă a artei, nu de maniera abuzivă și grosolană în care folosesc unii această putere creatoare a imaginației, acest dar divin, într-o manieră nedemnă de un om.

Arta adevărată continuă să existe din punct de vedere spiritual, având un impact puternic educativ, la fel ca și cuvântul scris. Deși nu toată lumea o înțelege, ea reușește să le transmită tuturor impulsul ei activ, chiar dacă acesta este filtrat în funcție de nivelul spiritual al fiecăruia.

La fel ca în cazul vostru, arta este cultivată în toate lumile din acest univers, fiind aplicată în viața casnică, dar și religioasă, în temple, case de rugăciune și locuințe, pentru a da expresie - așa cum faceți și voi - manierei în care își percep Dumnezeu și Creatorul aceste ființe umane, în funcție de care activitatea lor curentă este dominată de aspectele spirituale sau materiale.

Oricine poate evalua cu ușurință nivelul de dezvoltare al ființelor dintr-o lume sau alta, pornind de la operele lor artistice. La fel ca în cazul cuvântului rostit, care transmite o impresie spirituală unei alte

persoane, generând un răspuns din partea acesteia, felul în care este creată și judecată arta poate da măsura nivelului spiritual al unui popor. Spiritul este pretutindeni puntea de legătură care unește ființele umane și spiritele, atât între ele cât și cu Mine însumi.

Limbajul este o formă de comunicare prin intermediul conceptelor și ideilor transpuse în cuvinte și propoziții; arta este o formă de comunicare prin intermediul gândurilor transpuse în culori, semne și forme. Această fixare a gândurilor și sentimentelor, acest joc între artist și spectator, între creatorul activ și receptorul pasiv care trebuie educat, are capacitatea de a-i uni pe oameni cu Mine și cu lumile Mele spirituale, sensul fiind acela de dăruire și primire.

Artistul se înalță prin activitatea sa creatoare până la Mine și la nivelul spiritual al existenței; cel care contemplă arta creată, încercând să îi descopere sensurile ascunse, percepe ce a dorit artistul să spună. Aceasta îl înalță cu o forță magnetică într-o altă sferă mentală, la care nu ar fi avut acces în mod normal, îngăduindu-i să înțeleagă anumite vibrații ale artistului care lui îi lipsesc, în acest fel, sufletul său este încurajat să urce la rândul lui muntele inspirației. Natura, această expresie a iubirii Mele față de întreaga creație, manifestată în forme excepționale de frumoase, le strigă tuturor: „Veniți voi toți, cei însetați, pentru ca Eu să vă potolesc setea!” Contemplarea unei scene din natură, a unei imagini umane frumoase, a unei acțiuni nobile și curajoase, îi permite privitorului să audă vocea Mea tăcută, care îi spune:

„Primește iubirea Părintelui și Creatorului tău, care o manifestă pretutindeni, pentru a-ți demonstra cât de inutile sunt bucuriile lumești și cât de puțin îți trebuie ca să fii cu adevărat fericit!”

De pildă, atunci când privitorul are capacitatea de a transfigura o formă umană pe care o contemplă, văzând în ea toate acele calități pe care Creatorul le-a dăruit omului, după chipul și asemănarea Sa, dar pe care acesta nu le manifestă în totalitate, din păcate, el percepe ideea de formă umană într-o viziune abstractă, în aspectul său spiritual. Văzând diferența între această formă potențială și ceea ce manifestă în realitate omul, el își dă seama cât de mult s-a îndepărtat acesta de ideal. Pe de altă parte, văzând cât de mare este grația pe care Creatorul și Tatăl divin continuă să o reverse totuși asupra omului, inclusiv asupra sa, el nu se poate abține să nu exclame: „Cine sunt eu, Doamne, pentru ca Tu să-ți amintești cu atâta iubire de mine?”

În acest fel, artele cu adevărat nobile trezesc în privitor senzații și idei noi, care rămân în sufletul său sub forma unor impulsuri permanente, care îl împing către progres și îi conferă o stare de entuziasm, în el apare astfel dorința ca această stare de grație să nu mai fie limitată numai la creația spirituală a unui artist, ci să devină proprietatea universală a tuturor oamenilor. Prin limbajul său articulat sau prin formele pe care le reproduce, arta devine astfel unul din mijloacele prin care oamenii pot fi ajutați să progreseze, avansând pe calea spirituală, din univers în univers și din soare în soare, cunoscând forme de artă din ce în ce mai subtile și mai rafinate, și apropiindu-se astfel din ce în ce mai mult de Mine. În final, în cerul spiritual suprem, forma perfectă de artă voi fi Eu însumi, Centrul, Cuvântul sau Arhetipul, Omul Perfect, care le va aduce bucuria supremă, extazul divin, care include în sine toate impresiile pe care le-au simțit vreodată, ascultând un discurs inspirat sau contemplând o pictură sublimă.

Așadar, arta - această ilustrare spirituală a marilor Mele idei creatoare - atrage sufletele către Mine. Ceea ce inspiră limbajul, arta portretizează. Pentru a completa trinitatea, va trebui să aducem în discuție și limbajul sunetelor, acea stare de exaltare pe care o numim muzică. Ajungem astfel la ultimul capitol al acestei trinități, care va demonstra cum totul se reunifică din punct de vedere spiritual în Mine, sinteza supremă a creației Mele materiale și spirituale, alias „Cuvântul”, „Forma” și „Sunetul”. Amin.

Muzica

Am ajuns așadar la cel de-al treilea factor care influențează viața spirituală a omului, și anume la limbajul care exprimă emoțiile. Acesta reprezintă limbajul primordial al spiritului, care nu poate fi tradus verbal, întrucât începutul creației este incomprehensibil pentru ființele create, putând fi cel mult intuit. Voi numiți acest limbaj „muzică”, dar deși percepeți această muzică în camera voastră, într-o pădure, în

aer, și uneori chiar sub suprafața pământului, voi nu realizați semnificația ei spirituală, adică ce înseamnă și ce reprezintă ea la modul fundamental. Atunci când am vorbit despre limbajul articulat, v-am explicat că sufletul, mânat de impresiile sale provenite din lumea exterioară și de nevoia sa lăuntrică, a creat un instrument prin intermediul căruia să poată împărtăși aceste impresii semenilor săi. V-am explicat de asemenea implicațiile ulterioare ale acestui proces, originea, efectele și finalitatea sa.

Atunci când am vorbit despre artă, v-am arătat că aceasta urmărește să dea o expresie materială limbajului pictural, prin intermediul semnelor, al imaginilor și al formelor, lucru dificil de realizat în plan verbal. Este vorba așadar de un al doilea tip de limbaj. Dacă pe primul îl putem numi un „limbaj al capului”, pe cel de-al doilea l-am putea numi „limbajul mâinii”, sau al acțiunii, în cazul de față avem de-a face cu un al treilea tip de limbaj, cel „al inimii”, cel mai entuziast dintre toate. Este limbajul emoțiilor (și al sunetelor), deși este folosit de multe ori în asociere cu limbajul verbal (al cuvintelor), dar numai în legătură cu chestiunile divine cele mai sublime, care nu vorbesc despre cunoaștere, ci despre credință. (N. Tr.. Menționăm că pe vremea lui Lorber, principala formă de muzică asociată cu cuvintele erau oratoriile religioase și misele.)

Vă propun să ne ocupăm așadar de această ultimă formă de limbaj, cel mai sublim între toate, folosit numai de către spirite, întrucât este limbajul inimii. Ascultați-Mă: ori de câte ori un spirit se deschide în fața influențelor naturii, exprimate însă numai pe cale sonoră, trăind astfel emoțiile cele mai elevate, sunetele care ajung în interiorul urechii au de multe ori o natură atât de sublimă și reușesc să trezească în spiritul care locuiește în centrul sufletului un dor atât de mare față de adevăratul său cămin, încât sufletul simte o stare asemănătoare cu un fel de beție divină. El nu o poate descrie însă prin cuvinte, semne, imagini sau forme. Acest univers sonor, cu ritmuri și melodii, este ceea ce voi numiți „muzică”. Ea reprezintă o vibrație a spiritului născută din centrul inimii, o vibrație de desfătare pură, adusă pe calea aerului de către undele sonore, care interferează până când generează o senzație de căldură, eliberând astfel spiritele armonioase ale aerului. Astfel eliberate și vrăjite de beția muzicii, aceste spirite scapă fericite din închisoarea lor, generând sunete care exprimă starea lor de încântare fără seamăn. Aceste sunete ajung în interiorul urechii, punând în vibrație timpanul și generând prin intermediul acestuia o serie de senzații extrem de armonioase în interiorul omului spiritual, pe care le transmit apoi sufletului, și chiar trupului fizic.

Întrucât aceste sunete sunt produse de spirite, ele nu pot fi înțelese decât de alte spirite, fiind inaccesibile sufletului. Acesta este încă prea puțin legat de spirit, și deși are acces la anumite intuiții, de genul celor pe care i le oferă muzica, ce îi permit să guste puțin din deliciale spirituale, el nu le poate totuși interpreta.

Așa se explică de ce muzica, deși are un impact atât de puternic asupra sufletului uman, nu este totuși înțeleasă de nimeni. Orice om simte că este sublimă, dar nimeni nu știe „de ce”!

Pentru a putea surprinde aceste sunete armonioase și pentru a le genera voi înșivă, voi ați creat instrumentele muzicale, capabile să reproducă aceste vibrații sonore nu numai la nivelul aerului, ci și al substanței din care sunt alcătuite aceste instrumente, unde se află întemnițate alte spirite.

Eliberarea acestor spirite și fuziunea lor cu spiritele aerului dă fiecărui instrument timbrul său aparte, astfel încât pentru a putea obține armonia dorită este de multe ori necesară colaborarea dintre două, trei sau mai multe asemenea instrumente.

Pentru a înțelege mai bine ce înseamnă muzica, trebuie să vă explic mai întâi de toate de unde provine acest impuls interior pe care îl aveți voi, la fel ca și celelalte ființe vii, de a vă manifesta sentimentele interioare prin intermediul sunetelor nearticulate.

Din când în când, prin creație suflă vântul iubirii, trezind totul la viață, fără ca animalele sau oamenii să știe de ce sunt atât de veseli și de fericți. În asemenea momente, omul simte în interior un impuls blând, care nu-și poate găsi forma de expresie nici prin cuvinte, nici prin imagini sau forme, ci numai prin cântec, strigăte și exaltare. Același impuls se manifestă și printre animale, care doresc să-i mulțumească astfel, fiecare în propria sa manieră, Creatorului și Celui care a stat la originea acestei fericiri, prin sunete care nu exprimă idei, ci stări sufletești.

Întrucât Eu, Creatorul, nu am creat o natură lipsită de viață, ci una vie, care să Mă întâmpine cu bucurie, am aranjat astfel lucrurile încât animalele cele mai sensibile să fie înzestrate cu organe sonore,

pentru a le putea folosi în aceste stări spiritual-profetice. Am înzestrat astfel și aceste ființe, cărora nu li s-a permis limbajul vorbit, cu un limbaj mult superior - limbajul sunetelor.

Exemplul cel mai la îndemână este cel al ciripitului păsărelelor, care îmi mulțumesc astfel, fiecare pe limba ei, pentru fericirea lăuntrică pe care o simt odată cu venirea căldurii, care este echivalentă cu iubirea.

Când prima rază de soare a dimineții pătrunde în ochiul ciocârliei, aceasta intră într-o stare profundă de exaltare și se înalță din ce în ce mai sus pe cer, cântând de fericire. Cu cât se înalță mai sus, cu atât mai mare este fericirea ei și eliberarea pe care o simte dând glas acestei stări sublimă, până când devine un mic punct, aproape invizibil cu ochiul liber de pe pământ, după care este atrasă din nou în jos de legea inexorabilă a gravitației. După un scurt moment de odihnă, ea își reia din nou zborul, manifestându-se în același fel.

Dacă ați putea înțelege minunatele cântece de laudă aduse Mie de către viețuitoarele din lumea zburătoarelor, atunci când natura se trezește primăvara și când soarele se înalță pe cer, orgoliul vostru s-ar mai diminua și ați fi nevoiți să vă aplecați capetele de rușine, văzând cât de mare este necredința voastră și împietrirea inimilor voastre. Căci dintre toate ființele devotate Mie, voi sunteți singurii care rămâneți împietriți, deși suflul cald al primăverii pătrunde și în plămâni voștri, în egală măsură. Voi preferați să vă gândiți însă la orice altceva, numai la Mine nu!

Știți voi de unde provine ciripitul păsărilor și diversitatea cântecelor lor?

Vă voi răspunde Eu, căci trebuie să știți că toate instrumentele create de voi au drept unică origine natura ființelor create de Mine. Observatorii atenți ai naturii au studiat pe timpuri lumea animalelor, imitând apoi aranjamentele acesteia și perfecționându-le, până când s-a ajuns la actualele voastre instrumentele muzicale.

Îndeosebi instrumentele cu coarde au drept model gâtul uman sau animal, acolo unde este localizat întregul aparat vocal, cartilagiile din interiorul laringelui, glota și limba. Atunci când scoate un sunet, limba își modifică vibrația, generând o vibrație în coloana de aer care trece prin gât; în acest fel ea produce sunetul dorit, se izbește apoi cu putere de bolta palatului, dobândind timbrul caracteristic al vocii.

Glota corespunde în cazul instrumentelor de coarde cu scobitura făcută în lemn, de regulă în formă de S, în timp ce bolta pereților corespunde palatului, ca rezonator, etc. Astfel, dacă veți analiza fiecare instrument pe care îl folosiți, veți constata că principiul fundamental care stă la baza lui este organul vocal animal sau uman.

Vocea variază în funcție de mărimea organului vocal, îndeosebi în cazul păsărilor, acesta diferă de la o specie la alta, ceea ce explică diferența dintre sunetele scoase de unele sau de altele.

Un alt factor care contribuie decisiv la modificarea sunetelor, a vibrațiilor și modulațiilor lor, se referă la aerul inspirat, care diferă de cel expirat, deopotrivă în cazul oamenilor și în cel al animalelor. Aerul inspirat conține alte elemente decât cel expirat. Ele sunt absorbite în trupul animal, unde sunt prelucrate chimic și modificate. Astfel, când o pasăre cântă, sunetul este alcătuit din elementele aerului inspirat, dar și din cele ale aerului expirat. Altfel spus, este alcătuit din acele elemente care regenerează vitalitatea păsării, dar și din cele care trebuie eliminate. Așa se explică de ce ciripitul fiecărei păsări diferă de cel al unei alte păsări, întrucât deși inspiră același aer, ele expiră numai acele substanțe pe care nu le pot folosi. Aerul expirat variază de la un animal la altul, dar și de la un om la altul. Așadar, în afara diferenței dintre organele vocale, elementele diferite din aerul expirat contribuie la modificarea sunetelor scoase. Iată deci la ce diversitate se poate ajunge folosind una și aceeași substanță (în cazul de față, aerul), ceea ce demonstrează o dată în plus divinitatea și puterea Mea, căci Eu realizez întotdeauna foarte multe, folosindu-Mă de foarte puțin.

Mai există o cauză care exercită o mare influență în întreaga natură. Așa cum știți din studiul naturii, cele mai multe păsări cântătoare cu penaj simplu și colorat se află în emisfera nordică a pământului vostru, în timp ce păsările din emisfera sudică se deosebesc mai ales prin splendoarea penajului lor. În ceea ce privește însă ciripitul, aceste păsări sunt vestite pentru urâtenia sunetelor pe care le scot. Motivul este legat din nou de interpretarea spirituală a muzicii.

Emisfera nordică a pământului, îndeosebi Polul Nord, este zona prin care pământul absoarbe elementele spirituale din spațiul cosmic, în timp ce Polul Sud este canalul de eliminare al pământului, pe unde acesta aruncă în spațiu elementele sale uzate*.

Pentru o mai bună înțelegere, trebuie să vă spun că emisfera nordică corespunde cu partea superioară a trunchiului uman, acolo unde sunt situate capul, inima și plămâni, în timp ce emisfera sudică corespunde jumătății inferioare a corpului uman. Dintr-o altă perspectivă, emisfera nordică a pământului reprezintă aspectul său masculin, și deci pozitiv, în timp ce emisfera sudică reprezintă aspectul feminin, și deci negativ. De aceea, aspectele spirituale sunt preponderente în partea de nord a pământului, în timp ce cele materiale predomină în jumătatea sa sudică.

Astfel, în jumătatea nordică, influența spirituală a eterului cosmic și a soarelui nu creează o diversitate atât de mare în rândul plantelor, dar aici găsim cele mai viguroase și mai hrănitoare plante. Atât flora cât și fauna sunt mărunte și nu au forme excesiv de reușite dar speciile sunt mai evolute din punct de vedere spiritual.

În sud, situația este exact inversă. Totul este mai mare aici. O plantă care în emisfera nordică este de dimensiunea ierbii capătă aici mărimea unui copac, dar fructele ei sunt mici și puține, căci Polul Sud este polul eliminării substanțelor uzate ale pământului. Substanțele vitale, absorbite de pământ din atmosfera eterică, sunt digerate de acesta, hrănind întreaga emisferă nordică. Elementele pe care le absorb plantele și animalele din nord sunt diferite de cele la care au acces plantele și animalele din sud, ceea ce conduce la diferențe în refracția luminii în fructele, penajul sau blana lor. Astfel, emisfera sudică distribuie la suprafața pământului elementele uzate ale acestuia, care favorizează creșterea fizică, dar mai puțin cea spirituală, în timp ce în emisfera nordică situația este opusă - înfățișarea exterioară este neglijată, dar natura spirituală este mai viguroasă. De aici și enorma diversitate și sunetele melodioase ale păsărilor din nord, prin comparație cu culorile splendide ale sudului.

În nord avem de-a face cu raza divină a marelui om spiritual, în timp ce în sud, predominantă este influența omului material. În nord predomină înțelepciunea și spiritul, în sud forma și materia.

Dacă ați putea asculta muzica marilor sfere cosmice care se învârt unele în jurul celorlalte, ați regăsi același aranjament. Splendoarea spiritului se manifestă întotdeauna la nivelul capului și al inimii, iar splendoarea formei și a culorilor în zonele inferioare, în partea superioară viața este dominată de iubire, în cea inferioară de rațiune. Cu cât vă veți înălța mai sus, în cerurile spirituale, cu atât mai rafinat, mai pur și mai armonios devine sunetul, căci acolo viața spirituală este predominantă, iar ființele nu vorbesc și nu înțeleg decât limbajul inimii.

În centrul marelui om spiritual, acolo unde muzica atinge puritatea ei maximă, sunetul este din nou personificat de Mine, Cel Omniprezent. Acolo, totul vibrează: lumina, aerul și sunetul, iar viața spirituală atinge apogeul, într-o fericire pe care nimeni altcineva nu o poate experimenta.

Acolo, singurul limbaj înțeles este cel al inimii, iar ființele care au atins acest nivel suprem văd în fiecare vibrație a aerului și a luminii perfect pure forme corespondente care reprezintă cele mai frumoase cuvinte de iubire și cele mai înalte rugăciuni de mulțumire adresate Mie. Acolo, poezia este mai importantă decât proza, din cauza ritmului și a muzicalității sale, care fac o impresie mai profundă inimii. Acolo, vibrația esențială este armonia, deopotrivă a inimii și a sunetului. Singurul sunet care predomină în această lume este sunetul fundamental al lumii, pe temelia căruia este clădită întreaga creație: Eu Sunt.

Acolo, limbajul este însăși înțelepciunea spiritelor Mele, arta este reprezentată de arhetipurile spirituale ale tuturor lucrurilor create, iar muzica este limbajul inimii, care nu are nevoie de cuvinte, ci numai de simțire. Tot ceea ce în lumile inferioare apare ca fiind separat, ca o trinitate de căldură, lumină și iubire; sau de înțelepciune, formă și iubire; de limbaj, artă și muzică; de cauză, efect și rațiune; de trecut, prezent și viitor; de existență, ființă și devenire; de gând, concept și idee - acolo devine una. Iisus Omul devine una cu Iisus Dumnezeu.

În centrul acelei lumi divine stă Tatăl, susținând cu brațele Sale întreaga creație, pe toți copiii Săi, pe care îi hrănește cu hrana Sa spirituală și cărora le strigă:

“Folosiți-vă de limbaj pentru a-i educa pe frații voștri,

folosiți-vă de artă pentru a-i inspira,

folosiți-vă de muzică pentru a le indica drumul către rafinarea emoțiilor și către Mine!”

După cum vă spuneam odată, într-un imn: „Fără tonalitate nu se poate naște nimic”. La fel vă spun și acum:

„Fără o viață emoțională nu se poate vorbi de o renaștere spirituală!”

Acolo unde nu domnește decât rațiunea și unde sentimentele sunt absente, nu se poate vorbi decât pe jumătate sau deloc de o viață spirituală. Acolo, progresul este vegetativ.

În schimb, dacă ușa inimii este larg deschisă, făcând legătura cu urechea spirituală prin intermediul undelor sonore ale aerului spiritual, reminiscențe ale unei lumi mai sublime și mai desăvârșite, adevărul poate fi găsit. Chiar dacă viața nu este întotdeauna un tratat muzical, ea își găsește împlinirea și plenitudinea în centrul inimii, dincolo de lumile materiale și spirituale, în centrul absolut al ființei unice, în Mine.

Urmăriți să vă uniți cu Mine, avansați în această direcție, căci în lumea Mea, limbajul, arta și muzica devin una, fiind întrupate spiritual în toate creațiile care există, într-o singură clipă, puteți afla aici toate secretele creației, pe care pe pământ nu le-ați putea scrie și înțelege în mii de ani.

Aceasta este menirea voastră. Acum știți de ce merită să faceți efortul de a trece prin toate greutatele vieții voastre terestre, atât de scurtă și de iluzorie, pentru a ajunge la sunetul cel pur, la Tatăl vostru, care vă permite de multe ori să gustați încă din timpul vieții o mică parte din frumusețea și fericirea pe care o veți găsi aici!

De aceea, nu încetați lupta! Merită să faceți toate eforturile de a deveni copiii Lui, ai Celui care pentru o singură privire încărcată de iubire din partea voastră vă poate dărui întregi sisteme solare și cosmice! Amin.

(* Vezi Pământul și Luna de Jakob Lorber n.r.)

Capitolul 15

Limbajul

(30 ianuarie 1871)”

Noaptea trecută, doi dintre frații voștri au discutat despre stilul și sintaxa folosite de mine și care, în viziunea lor, nu corespunde întotdeauna gramaticii germane. Prima remarcă critică a fratelui vostru M. a fost legată de faptul că este nevoit să revină adeseori asupra ordinii cuvintelor folosite de Mine, pentru a le înțelege. Fratele vostru L. i-a dat răspunsul corect, spunându-i că aceste cuvinte nu trebuie citite cu mintea, ci cu inima, iar semnificația lor îi va deveni atunci clară.

Întrucât cea de a doua observație a pus punctul pe i, doresc să clarific felul în care trebuie să vă exprimați, care este sintaxa corectă, și în sfârșit, un adevăr fundamental care se aplică întregii Mele creații, de la îndoieli precum cele ale fratelui vostru M. și până la marele om spiritual.

Înainte de a intra în fondul problemei, explicându-vă de ce stilul Meu diferă deseori de cel folosit de voi, trebuie - ca de obicei - să ne lămurim o serie de aspecte elementare:

Ce este limbajul? Cum s-a născut acesta? Care a fost prima minte care a potrivit cuvintele în maniera în care o faceți voi la ora actuală, atunci când vorbiți, gândiți sau scrieți?

Dacă începe cu lucrurile elementare, omul ajunge cu ușurință la concluzia justă, care, dacă este construită pe o temelie solidă, simplă și fermă, este precum o cetate construită pe o stâncă, ce nu poate fi distrusă niciodată.

Să începem așadar cu prima întrebare: ce este limbajul?

Limbajul este o combinație de sunete produse de anumite organe din gură, care exprimă, în diversitatea lor, fie singure, fie în asociație cu altele, anumite cuvinte și concepte.

Cu cât nivelul spiritual al oamenilor este mai redus, cu atât mai mică este nevoia lor de a-și exprima necesitățile și de a da nume diferitelor obiecte.

Prin urmare, limbajul s-a născut prin articularea sunetelor, din dorința oamenilor primitivi de a imita sunetele din natură sau de a-și exprima anumite necesități, fizice sau sufletești. Puteți regăsi această etapă în cazul bebelușilor, care își exprimă propriile necesități într-o manieră proprie, prin diferite sunete nearticulate.

Exact la fel au stat lucrurile cu primii oameni, care au fost nevoiți să inventeze diferite cuvinte. Pe de altă parte, ei au primit multe cuvinte din lumea spiritelor, cu care se aflau în contact. Aceste cuvinte aveau o semnificație mai înaltă, spirituală.

Când umanitatea s-a înmulțit, mai exact după căderea primului om, posibilitățile de comunicare cu spiritele s-au redus treptat, iar limbile și dialectele au apărut cu miile. Oamenii au ajuns să nu se mai înțeleagă unii cu ceilalți, decât cu condiția de a-și învăța reciproc limbile.

Evident, de-a lungul timpului toate aceste mii de limbi au suferit schimbări importante. Unele au progresat, altele au regresat, în funcție de nivelul cultural și de dezvoltare spirituală al popoarelor în cauză.

Oriunde există o limbă, una din caracteristicile sale principale, în afară de existența unor cuvinte care desemnează anumite obiecte, este maniera de a combina respectivele cuvinte în propoziții și fraze, precum și aceea de a le înregistra în scris.

În ceea ce privește sintaxa, adică exact subiectul pe seama căruia cei doi frați ai voștri au avut o dispută în legătură cu felul în care o utilizez Eu, merită să ne punem întrebarea: cum trebuie manipulată aceasta?

Am ajuns astfel la chestiunea de la care am plecat, și anume: de ce Mă exprim Eu diferit de felul în care sunteți obișnuiți voi? Pentru a vă putea explica acest lucru, să începem mai întâi printr-o altă întrebare: ce este o propoziție?

O propoziție este exprimarea unui gând care explică un concept sau o acțiune. Dacă doresc să explic o acțiune, fraza Mea trebuie să conțină un verb activ, ca expresie a voinței de a acționa, și abia apoi trebuie urmată de cuvântul care descrie acțiunea.

Astfel, în limbajul tuturor spiritelor, primul gând fundamental este: eu doresc să fac ceva, urmat de ceea ce doresc să fac.

De pildă, în Biblie se spune: „Și El a creat lumina”, în nici un caz nu se spune: „El lumina a creat-o” (aceasta este sintaxa specifică limbii germane), așa cum sunteți voi obișnuiți să scrieți. Cuvântul „creează” trebuie să preceadă cuvântul „lumină”. (Ca în română, n.r.)

În dictările Mele veți întâlni aceeași sintaxă, iar L. avea dreptate. Dacă o veți citi cu inima, urmărind conținutul lor spiritual, le veți citi exact așa cum le-am dictat Eu și cum se obișnuiește în aproape toate limbile vechi din Orient și din Asia, inclusiv în câteva din limbile mai noi. În limba voastră (germana), această sintaxă este evitată, prin introducerea unui substantiv (sau chiar a unor fraze întregi) între verbul auxiliar și cel principal, astfel încât verbul care arată ce se întâmplă de fapt apare numai la sfârșit.

Întrucât în spatele oricărui fenomen se ascunde o esență spirituală, la fel stau lucrurile și cu sintaxa Mea. Dacă veți înlocui cuvântul „spiritual” cu „inima”, îmi veți accepta cu ușurință sintaxa, căci veți gândi cu inima, nu cu intelectul (la fel cum procedează toate spiritele Mele). Poporul vostru a renunțat la limbajul interior al sufletului și a trecut la cel al intelectului, inversând astfel ordinea corectă a cuvintelor.

Toate limbile vechi din Asia și din Africa seamănă cu limbajul universal al spiritelor. Scrierea și citirea corectă trebuie făcută de la dreapta la stânga, adică exact invers decât faceți voi, care trăiți numai orientați către exterior, motiv pentru care v-ați dezvoltat excesiv de mult intelectul. Această inversare indică aceeași prevalentă a materialului în fața spiritualului, de care am mai vorbit.

În sfera materială, de pildă în corpul uman, partea stângă este partea în care este situată inima și din care sângele curge către întregul organism. Ea reprezintă partea pozitivă sau spirituală, în timp ce partea dreaptă, din care sângele este transportat către plămâni și înapoi către inimă, reprezintă partea negativă sau materială.

Aspectele receptate din lumea exterioară de către organul interior al sufletului (simțirea și emoțiile), respectiv al omului spiritual, au aceeași valoare negativă, în timp ce emanațiile sufletului către lumea exterioară (prin organele sale specifice) au o valoare pozitivă.

Orice lucru care există are două laturi: stânga și dreapta, cărora le corespund două aspecte: pozitiv și negativ, sau interior și exterior.

De pildă, în interior și pe partea stângă, pielea umană este pozitivă, în timp ce în exterior și pe partea dreaptă, ea este negativă. Prin aspectul ei pozitiv ea elimină, în timp ce prin aspectul ei negativ absoarbe. Jocul celor două principii elementare ale vieții se petrece pretutindeni, fiind manifestat prin respingere și atracție, prin fricțiune și căldura generată de aceasta, prin distrugere și printr-o nouă creație.

Dacă este privit ca organ de receptare a impresiilor vizuale, ochiul este un organ negativ, dar dacă este privit ca o oglindă a impresiilor interioare, el devine pozitiv.

În lumea spiritelor, acestor două principii le corespunde apropierea sau distanțarea de Mine și de legile Mele.

În timpurile de demult, când oamenii și națiunile erau mai apropiate de viața spirituală, ei și-au inventat limbile în acord cu nivel superior, lucru valabil inclusiv pentru sintaxă și pentru scris. Când au început să se îndepărteze de marea lege a naturii, luând-o pe cărări greșite, maniera lor de exprimare și descriere a deviat la rândul ei, astfel încât majoritatea limbilor noi au un stil greșit și o manieră absurdă de scriere.

Oamenii au renunțat la limbajul spiritual al inimii, trecând la limbajul intelectual al creierului, și s-au îndepărtat astfel de Mine și de menirea lor. Din acest motiv, ei înțeleg greșit multe din lucrurile care există în natură, deși oamenii primitivi, care duceau o viață simplă, le vedeau în adevărata lor lumină.

După cum vedeți, este vorba de un joc al inimilor, de un schimb între inimă și intelect, de un du-te-vino, de o apropiere sau de o distanțare, de o îmbunătățire sau de o înrăutățire.

Ceea ce v-am spus despre pielea umană se aplică inclusiv pielii fructelor, scoarței copacilor și suprafeței oricărui obiect. Există pretutindeni două aspecte, prin care inteligența lăuntrică se manifestă în exterior sau primește impresii din lumea exterioară. Ele manifestă întotdeauna polaritatea pozitiv-negativ, bine-rău, apropiere-distanțare, eliminare-absorbție, corect-inversat, etc.

La fel se petrec lucrurile în întreaga creație, până la marele om cosmic, ale cărui organe interioare nu sunt altceva decât sorii, cometele și planetele universului, și mai departe, până la omul cosmic spiritual, care este infinit mai mare decât primul, organele sale interioare fiind diferitele ceruri și beatitudini.

Toate aceste nivele absorb din exterior ceea ce pot transforma în substanță spirituală, și resping sau elimină substanțele uzate.

Mai presus de orice, cerul Meu reprezintă inima creației și marele său pol pozitiv, din care emană în exterior întreaga bunătațe. Spiritele din lumea materială reprezintă polul negativ al creației, care poate reveni la Mine prin purificare spirituală, prin transformarea negativului în pozitiv.

Aceasta este marea lege fundamentală a creației: Eu, Iubirea, reprezint polul pozitiv, iar voi, la fel ca și spiritele și îngerii Mei, reprezentați elementele absorbante, adică polul negativ al creației, până când, printr-un proces continuu de absorbție și respingere, echivalent cu viața, polul Meu pozitiv va sfârși prin a înghiți totul, rămânând singur, ca esență spirituală eternă și imuabilă, în acel moment, toate elementele care au fost absorbite vor fi la fel de spiritualizate ca și Mine și se vor bucura de pacea și de beatitudinea eternă. Atunci nu va mai exista respingere, ci numai o atracție blândă, generalizată.

Evident, până la acest moment final vor mai trece mulți eoni, dar va veni cu siguranță clipa când spiritul și materia (complet spiritualizată la acea vreme) vor renunța la opoziția dintre ele, datorată primului impuls al creației, și toate elementele care altădată nu-și puteau asigura permanența decât prin conflict și disoluție, vor trăi atunci împăcate, unele lângă altele și prin altele, astfel încât unitatea va domni pretutindeni.

Vedeți așadar, dragii Mei copii, cum pornind de la o chestiune minoră ridicată de răspunsul lui L. am ajuns la omul spiritual și am demonstrat că aceeași punte ne unește pe toți. Aceasta este puterea atracției și a respingerii, care afectează totul, de la chestiunea minoră a sintaxei și până la marile spații cosmice.

Vă puteți da seama de aici cât de puțin este necesar pentru a descoperi și pentru a elucida un mare adevăr, o mare lege fundamentală a Căminului Meu divin. Evident, explicația nu poate veni decât prin intermediul Celui care a creat această lege, aplicând-o deopotrivă lumilor mai mari sau mai mici, obiectelor materiale și ființelor spirituale. Aveți nevoie de Tatăl vostru, care dorește să vă explice marile miracole pornind de la micile voastre întrebări, demonstrându-vă astfel cât de mult, și în același timp cât de puțin este necesar pentru a înțelege măreția Mea infinită, pe de o parte, și iubirea Mea, pe de altă parte, învățând să le prețuiți! Amin.

Capitolul 16

Energie, substanță și spirit

(22 februarie 1871)

Aceste trei concepte sunt bine cunoscute de oameni, care au din păcate o percepție foarte eronată asupra lor. Îndeosebi primele două le dau mari dureri de cap materialiştilor, care cred că au descoperit în ele întreaga esență a universului, unica explicație a apariției, devenirii și dispariției sale, explicație cu care Dumnezeu, Ființa Spirituală care guvernează universul, nu poate fi de acord.

De vreme ce primii care se folosesc de aceste cuvinte, pe care le consideră premisa pe care a fost clădit universul, considerând că nu mai este nimic altceva de spus în legătură cu ele, sunt tocmai „învățații voștri profesori” de geografie, științe ale naturii și mineralogie, ne vom propune și noi să începem tot cu aceste cuvinte, pentru a le demonstra deșteptilor profesori cât de mare este ignoranța lor. Mai întâi de toate omul trebuie să știe cu ce instrumente lucrează, căci numai folosirea instrumentului corect demonstrează dexteritatea maestrului.

Așadar, ce este „energia”?

Ascultați-mă, îndeosebi voi, cei care vă pretindeți învățați și care, după toate cercetările voastre, ajungeți de fiecare dată în locul din care ați plecat, care doriți să măsurați energia, considerând-o un factor universal al întregii lumi vizibile și invizibile. Doresc să vă spun că energia, acest cuvânt mult îndrăgit de voi, care apare pe prima pagină a tuturor manualelor voastre, nu este ceva care există independent sau în sine, ci rezultatul unui alt factor, invizibil, a cărui existență nu o acceptați. Pe scurt, doresc să încep prin a vă declara sintetic că: „Energia este o lege naturală egală cu mișcarea sau cu viața”.

Apare imediat întrebarea: dacă lumea este alcătuită numai din substanță și din această expresie a energiei, cine este acela care dă un impuls energiei, pentru ca ea să se manifeste așa cum o face și nu altfel, influențând întotdeauna prin forța ei cea de-a doua premisă fundamentală a științei voastre, respectiv substanța?

Voi vedeți o piatră rostogolindu-se la vale sau căzând de sus și imediat trageți concluzia: forța care pune în mișcare piatra este gravitația, forța de atracție a pământului. Când piatra întâlnește un obstacol dur, ea se oprește din cădere sau din rostogolire, fiind blocată de o altă „forță”, care acționează diferit de prima.

Dacă Eu aș fi studentul acestor „înțelepți”, aș începe prin a-i întreba cum de s-a creat singură lumea, cum se susține și cum se va distruge ea, și le-aș spune: „Domnilor! Este adevărat, Mi-ați arătat efectele forței; le-am verificat Eu însumi și am constatat că premisele voastre sunt corecte, dar întrucât nu pot vedea energia, ci numai efectele ei, aș dori să știu ce este de fapt ea și cum poate fi explicată”.

Marii învățați se vor grăbi să-Mi răspundă: „Energia este o lege a naturii fără de care aceasta nu poate exista”.

„Bine, le-aș spune Eu, aveți dreptate! Dar aș dori să știu: există în natură ceva care își stabilește propriile sale legi? Căci voi, domnilor, nu îl recunoașteți pe Legiuitor, deși încercați să-Mi închideți gura cu conceptul „legilor voastre naturale”. Ei bine, întâmplarea face ca Eu să fiu un student care dorește să

înțelegă în profunzime lucrurile și care nu este satisfăcut cu jumătăți de explicații, de genul celor „științifice”, pe care le aduceți voi”.

Evident, domnii cei învățați se vor înfuria auzind că un student dorește să știe mai mult decât îi pot oferi ei, așa că îmi vor întoarce spatele. M-aș trezi atunci nevoit să îmi caut singur calea de ieșire din acest haos științific, căci nava științei s-a împotmolit în apele puțin adânci ale „legilor naturale”.

Voi vorbiți foarte mult de „energie”, „forțe naturale”, „propulsie”, „respingere”, „gravitație”, „presiune”, „atracție”, etc. De aceea, vă propun să vedem ce este de fapt energia, cum se manifestă ea în natură și cum influențează viața organică și anorganică, cine dă viață, ia viața, dar mai ales cine construiește și distruge, devenind astfel susținătorul universului.

Mai întâi de toate, ce este energia? Energia nu este altceva decât manifestarea perceptibilă a unui obiect care trebuie să-și schimbe forma sau locul, din cauza unui alt obiect care îl influențează, determinând o mișcare interioară sau exterioară a obiectului, o mărire sau o reducere a dimensiunii sale, sau chiar disoluția acestuia.

Acest impuls care determină atracția unui obiect către un alt obiect nu este altceva decât dorința celui de-al doilea obiect de a scăpa de elementele din jur care îl influențează. Altfel spus, este impulsul către inerție, opus mișcării.

Astfel, piatra dorește să fie lăsată să se odihnească, astfel încât toate părțile ei componente, până la cel mai mic atom, să nu fie deranjate și să nu-și modifice dimensiunile. De aceea atunci când un alt obiect exercită o influență asupra pietrei, încercând să o scoată din inerția ei confortabilă, întreaga natură interioară a acesteia opune rezistență. Părțile ei componente, perfect omogene până atunci, din cauza inerției sale, încep să se dilate sau să se contracte, adică intră într-o stare de vibrație. Pe scurt, din cauza rezistenței pe care o opune obiectului care interferează cu ea, piatra nu mai este acum obiectul dur, fără viață, de dinainte, ci capătă viață. Toate elementele sale se mișcă și vibrează.

Ce se întâmplă însă atunci când un obiect inert intră într-o stare de vibrație, sau de mișcare? Rezultatul firesc este că el renunță la forma sa anterioară, fiind forțat să devină altceva, întrucât elementele sale nu mai sunt la fel de ferm legate ca și înainte. Dacă forța este suficient de puternică, ea sparge piatra, și dacă este posibil, ea îi dizolvă complet componentele, transformând-o în praf.

De aceea, se poate spune că forța gravitației, sau forța de atracție a pământului asupra părților componente ale acestuia se opune întotdeauna unei alte forțe, respectiv forța sau impulsul de a distruge tot ceea ce există, pentru a crea apoi altceva, nou.

Așa cum se manifestă și cum o percepe omul prin efectele ei, energia reprezintă un factor care nu se găsește în interiorul pietrei, nici în împrejurimile acesteia, ci este determinat și stimulat de alte elemente; ea generează schimbarea formei obiectelor și a părților lor componente, dă viață și ia viața, construiește și distruge, asigurând astfel permanența eternă printr-o nouă creație simultană cu distrugerea anterioară.

Energia se manifestă în toate direcțiile posibile și într-o mare varietate de forme. Factorul care stă la baza ei reprezintă o putere superioară, care în dorința sa de a se manifesta, devine vizibilă sub forma forței. De aceea, nu se poate spune că energia există într-o formă independentă, așa cum doresc să creadă savanții voștri materialişti; ea nu este un factor vital independent, ci rezultatul a doi factori superiori, respectiv inerția și mișcarea.

Lumea este creată, susținută și transformată în ceva veșnic nou numai datorită conflictului dintre aceste două principii fundamentale.

Inerția se manifestă prin substanță, care este al doilea nume al ei. Cât despre principiul activității și al vieții, cel care acționează asupra substanței, acesta este spiritul, cel care stimulează producerea energiei și care permite unitatea substanței, fiind astfel principalul factor al vieții. Fără spirit nu se poate vorbi de viață; fără viață nu se poate vorbi de substanță, și deci nici de energie, căci energia este rezultatul interacțiunii dintre cei doi factori anteriori. Dacă aceștia lipsesc, nimic nu poate exista.

Am clarificat așadar conceptul de energie sau de forță. Putem trece acum la următorul concept, cel prin care se manifestă energia, respectiv substanța, într-adevăr, energia nu poate exista decât acolo unde există rezistență. Prin unitatea componentelor sale substanța sau materia asigură rezistența fizică sub forma principiului inerției, care se opune mișcării și devine astfel vizibil ca forță.

Ce este, așadar, substanța? Oamenii de știință se vor grăbi să răspundă: „Substanța este orice obiect înzestrat cu dimensiuni (lungime, lățime și înălțime)”.

„Bun, dar atunci, din ce este alcătuită substanța?”

„Substanța este alcătuită de tot ceea ce există în univers, într-o formă compactă sau dizolvată. Totalitatea elementelor de bază ale creației alcătuiesc substanța”.

„Bun, dar câte feluri de substanțe există, și cum le putem distinge sau separa unele de altele?”

Oamenii de știință vor răspunde din nou: „Prin analizele noastre chimice, noi am descoperit nenumărate substanțe indisolubile (cel puțin pentru noi), care reprezintă elementele constitutive ale universului. Diferitele lor combinații alcătuiesc tot ceea ce putem vedea sau simți la nivel fizic. Aceste combinații, sau (după cum le place lor să spună), acești compuși chimici, sunt supuse anumitor legi, din care una este legea asimilării, iar alta legea respingerii”.

„Dar, domnilor, aș fi Eu nevoit să le dau replica, văd că vorbiți din nou de legi, ceea ce Mă duce din nou cu gândul la un Legiutor”.

„Prietene, Mi-ar spune ei, nu asta am vrut să spunem noi. Diferitele tipuri de substanțe au caracteristici variate, care le permit să intre în combinații diferite, în timp ce alte asemenea combinații sunt imposibile”.

Văzând din nou că nu putem fi pe deplin de acord cu profesorii, vom fi nevoiți să ne bazăm iarăși pe noi înșine și pe cele cinci simțuri ale noastre, punându-ne din nou întrebarea: „Ce este substanța?” Răspunsul simplu pe care ni-l dă inima este:

„Substanța” nu înseamnă ceva anume. Ea reprezintă doar un termen generalizat, care pune un semn de egalitate între toate lucrurile, nepermițând nici un fel de varietate. Dacă ne-am propune să definim tot ceea ce există în universul vizibil ca fiind substanță, ar fi imposibil să găsim o singură definiție pentru combinații precum cea dintre o masă densă și lumină, sau între un obiect solid și unul volatil.

În cel mai bun caz, putem spune că „substanța” este reprezentată de marele spațiu eteric care se extinde dincolo de atmosfera pământului, în care sunt prezente toate ingredientele care alcătuiesc corpurile cerești și atmosferele din jurul acestora.

Acesta este singurul depozit universal de substanță, din care este clădit întregul cosmos. Cât despre pământul și atmosfera sa înconjurătoare, substanța nu mai este „substanță”, căci elementele sale simple sau combinate sunt supuse unor forțe superioare, precum viața și mișcarea, care le silesc să își modifice forma, să se transforme și să apară într-o formă nouă, ca ceva complet diferit.

Substanța pământului este supusă anumitor legi, care fac ca formele sale primitive (elementare) să nu mai fie posibile. Aceste componente individuale sunt deja atât de strâns unite întrucât alcătuiesc un ansamblu perfect unitar (o unitate în sine), opunându-se separării prin mijloace artificiale. Domnii cei învățați sunt convinși că au descoperit „legi ale naturii”, dar numai pentru că nu recunosc puterea superioară care domnește asupra întregii creații și care poate realiza orice dorește, și anume puterea Spiritului.

Oamenii de știință nu recunosc faptele decât acolo unde natura operează prin mijloace grosiere, vizibile pentru instrumentele lor. De aceea, ei nu pot înțelege că dincolo de neîncrederea lor, există totuși un principiu mai subtil decât toate analizele lor chimice, decât microscopul și telescopul lor, decât barometrele, electrometrele, termometrele și anemometrele lor. Ceea ce observă ei nu sunt decât niște procese empirice care au loc în eprubetele lor, cărora le acordă o importanță mult prea mare, fără să le înțeleagă. Refuzând să îl recunoască pe Dumnezeu, Marele Legiutor, ei investesc aceste substanțe cu inteligență, spunând: „Ele urmează numai cutare sau cutare impuls”, la fel cum procedează ei înșiși, atunci când își urmează impulsul materialist și iluzia că știu ceva, deși sunt orbi și ignoranți.

Ei nu doresc să descopere adevăratul mister al naturii, și anume corelația dintre materie și spirit, manifestată în propriul lor creier, a cărui materie cenușie - această masă materială și vizibilă - produce rezultate spirituale, sau de propriul lor corp, al cărui metabolism le permite să se bucure de o viață sănătoasă. Nu, ei nu sunt de acord cu aceasta, căci nu doresc să accepte existența spiritului!

Acești domni, care nu doresc să accepte existența Domnului, a puterii superioare, deși ar putea să-și dea seama cu ușurință că spiritul domnește asupra materiei observându-și propriul corp, vorbesc de legi

ale naturii care structurează energia și materia în formele pe care le văd și în forțele invizibile pe care le simt. În ceea ce privește propriul lor corp, ei nu recunosc însă aceste legi ale naturii, dorind să îl controleze într-o manieră autocrată.

„Cât de slabi și de subiectivi sunteți, o, oameni orbi!” le strigă întreaga natură, atât cea vie cât și cea aparent moartă. „Noi existăm, într-adevăr, dar nu suntem înlănțuiți întâmplător sau potrivit ‚legilor’ voastre, ci avem drept cauză o putere superioară, atrăgându-ne și respingându-ne reciproc în funcție de individualitatea noastră, și aceasta numai pentru a vă asigura vouă, scepticilor, un sejur agreabil pe această planetă, dar și pentru a vă striga în permanență ceea ce - în orgoliul și ignoranța voastră nemăsurate - nu doriți să auziți:

Da, existăm, dar nu în calitate de ‚energie’ sau ‚substanță’ așa cum ne priviți voi, oameni orbi, ci în calitate de spirite. Chiar dacă suntem întemnițate într-o măsură mai mare sau mai mică, noi suntem cele care creăm formele, distrugându-le și recreându-le în permanență. Mai devreme sau mai târziu, vom scăpa din acest conflict spiritualizat și vă vom demonstra că tot ce există în natură este spirit, lucru pe care voi refuzați să-l înțelegeți, cu toate revelațiile pe care vi le oferă natura vizibilă și invizibilă. O, oameni mândri, voi nu recunoașteți că ceea ce știți nu înseamnă nimic! Când veți fi în stare să exclamați cu toată sinceritatea că nu știți absolut nimic, abia atunci veți putea spune că ați făcut primul pas către marea menire cu care v-a înzestrat marele Spirit, care vă tratează cu atâta compasiune și grație, făcând tot ce îi stă în puteri pentru a vă demonstra că el, un Spirit, nu poate da naștere unei creații materiale, ci numai uneia 100% spirituale!”

După ce v-am explicat cât de absurde sunt ipotezele materialiste ale științei, să trecem la ceea ce ne interesează, pentru a le demonstra scepticilor (de bună credință) că nu există „energie” sau „substanță”, ci numai „spirite” și un Creator Spiritual Suprem! Amin.

(23 februarie 1871)

Ieri am afirmat că principalul element din care este constituit universul este spiritul. Astăzi vom încerca să demonstrăm ceea ce am afirmat ieri.

Prima întrebare pe care merită să ne-o punem este: ce anume este „spiritul” și din ce este alcătuit el?

Răspunsul la această întrebare nu este deloc ușor, dar Mă voi strădui să vă clarific această chestiune cu ajutorul unui exemplu, pentru a putea face mai ușor diferența între „spirit” și „manifestarea forței”.

Să presupunem că cineva dorește să înceapă o anumită lucrare, care, potrivit înțelegerii sale, dacă va urma unei anumite logici și dacă va fi urmărită cu perseverență, ar trebui să conducă la un anumit rezultat. Pentru a o finaliza, el trebuie să conceapă mai întâi o idee, să reflecteze asupra ei și să își imagineze mental toate etapele pe care va trebui să le urmeze, de la prima la ultima. După ce s-a gândit la toate, până la cele mai mici detalii, el va trebui să-și procure instrumentele și materialele de care are nevoie, iar apoi, sub influența ideii originale, va combina, va amesteca și va prelucra aceste materiale până la obținerea rezultatului dorit.

Dacă veți analiza acest proces, veți constata că puterea care conduce la obținerea rezultatului final este ideea spirituală care a stat la baza întregului proiect. Toate elementele care vor alcătui în cele din urmă proiectul realizat trebuie mai întâi impregnate cu energia acestei idei originale, pentru ca, sub influența ei, să se combine și să se armonizeze într-un ansamblu omogen, care nu face altceva decât să exprime ideea concepută inițial.

Acest proces de spiritualizare a materiei, sau de utilizare a ei pentru a-și împlini scopurile, această trezire a elementelor spirituale care se odihnesc în interiorul materiei, subjugându-le într-un efort colectiv, reprezintă viața, sau axul motor al întregii mașinării. Această forță vitală activă, care transcende toate elementele măsurabile și nemăsurabile, este „Spiritul”. Spiritul are diferite nivele de conștiință, cel mai înalt fiind Eu, Creatorul unic și Domnul întregii creații, în care sălășluiește întregul potențial al acestei puteri.

De vreme ce această putere are drept scop creația într-o anumită logică (logică ce apare pentru voi sub forma legilor naturii), rezultă în mod evident că dacă ceva este creat pentru a fi permanent, el nu poate fi distrus, ci numai prezervat. De aceea, această putere spirituală trebuie „să-și găsească plăcerea” în ceea ce a creat, să se simtă apropiată de obiectul creației sale, și în ce altceva ar putea consta această „apropiere” dacă nu în iubire? Principiul invers, aversiunea, sau impulsul de a distruge obiectul creat, nu poate fi numit altfel decât ură.

Rezultă deci că fiind principiul activ, creator, al vieții nepieritoare, Spiritul Primordial (sau puterea supremă) este sinonim cu iubirea, adică, mai pe scurt, că Dumnezeu este iubire!

Acolo unde există iubire nu poate exista ură, nici distrugere!

Așadar, întrucât Spiritul Suprem, manifestat de Persoana Mea ca entitate independentă și eternă, nu poate avea alt atribut fundamental decât „iubirea”, rezultă că Eu trebuie să posed în mod automat și toate celelalte calități atribuite iubirii, fără de care aceasta nu ar putea exista.

Aceste calități sunt: blândețea, răbdarea, perseverența (sau credința), umilința și dragostea părintească (având în vedere că tot ce am creat Eu sunt produsele Mele, deci, cum s-ar spune, copiii Mei).

Mai mult, dacă un Creator dorește să creeze ceva, El trebuie să-și înzestreze creatura cu o scânteie din propriul Său Sine, pentru ca acesta să semene cu Creatorul său și să fie demn de El!

Altfel spus, pentru a crea toate universurile, cu sorii și planetele lor, cu lumile minerale, vegetale și animale, am fost nevoit să înzestrez fiecare din aceste părți cu o scânteie din Sinele Meu, cu dorința de a evolua treptat și de a se întoarce la Mine. În virtutea legii rezonanței, potrivit căreia „elementele asemănătoare se atrag”, scânteia spirituală atrage în jurul ei anumite elemente (care îi sunt caracteristice), care se solidifică sau se condensează, căpătând volum și formă. Spiritul capătă astfel un corp.

Aceasta este maniera în care a fost creată întreaga materie, alcătuită din elemente solubile, volatile sau dense, până la cea mai dură rocă. Principalul constituent este întotdeauna spiritul, care se combină cu alte spirite de același fel sau diferite, generând mase mai mari sau mai mici, mai mult sau mai puțin solide.

Un exemplu plastic este apa, care reprezintă un element flexibil, cu o densitate moderată, dar care, sub influența focului, se transformă în vapori; invers, dacă din structura ei scapă o anumită cantitate de căldură, ea capătă aparența densă a gheții.

Apa se solidifică numai prin pierderea căldurii, adică a iubirii care atrăgea particulele sale elementare. Iubirea este forța care unește totul în acest univers. Ea este sinonimă cu un alt factor vital, și anume căldura.

Când iubirea unește două sau mai multe spirite (sau particule spirituale), din această fuziune se naște o stare beatifică sau o cantitate de căldură. Oriunde apare căldura, apare implicit impulsul către o stare mai bună, către o combinație mai subtilă, mai rafinată. Astfel se naște cel de-al doilea factor vizibil: viața.

Acolo unde nu există iubire, nu există nici căldură, iar unde nu există căldură, nu există viață!

La rândul ei, fiind un produs al căldurii și iubirii, sau al fricțiunii care se naște datorită mișcării dintre diferitele particule spirituale întemnițate în materie, viața dă naștere unui alt factor al creației. Oriunde există căldură, există fricțiune; invers, oriunde fricțiunea crește, apare căldura, și odată cu ea starea materiei se modifică. Particulele spirituale capătă alte forme, mai ușoare, mai subtile, corespunzând unei stări superioare de eliberare. Această eliberare parțială generează o stare de fericire care se manifestă prin vibrații puternice, manifestare pe care o numim lumină!

Așadar, oriunde există iubire, există căldură; oriunde există căldură, există viață; și oriunde există viață, există lumină!

Aceștia sunt cei trei factori principali care stau la baza creației, care o susțin și fără de care nimic nu ar putea exista. Indiferent de obiectul creației, unul din cei trei factori trebuie să predomină. Dacă toți cei trei factori ar înceta să existe, nu am mai putea vorbi de creație, de viață, de căldură, ci doar de moarte, frig și dezintegrare sau distrugere, pentru ca părțile dizolvate să se poată întoarce din nou la ciclul primordial al creației.

Așadar, „energia” nu este altceva decât impulsul spiritual de a crea ceva nou din ceea ce există. Când acest impuls se manifestă în realitate, oamenii voștri de știință îl recunosc sub numele de legi ale naturii.

„Substanța” nu este altceva decât un principiu spiritual solidificat, care și-a pierdut cu mult timp în urmă forma primordială, căpătând o aparență mai solidă și mai grosieră (așa cum o puteți vedea chiar pe pământul vostru), în această ipostază, ea nu mai este substanță, ci materie. (N. Tr. Regăsim acest limbaj conceptual pretutindeni în opera lui [Lorber](#), unde termenii de „substanță” sau „substanțial” se referă întotdeauna la universul subtil (astral), în timp ce termenul de „materie” se referă la universul fizic.). Influența celor puternici asupra, celor slabi, a celor mari asupra celor mici, generează dezintegrarea acestora, eliberând spiritele întemnițate în ea și deschizându-le calea către nivelele superioare de existență.

Această diviziune, generată ca urmare a influenței reciproce a obiectelor create unele asupra celorlalte, se manifestă sub ochii voștri sub forma „vieții” - marea lege naturală a „nașterii și a morții”. Prin puterea sa de dizolvare, moartea reprezintă principiul complementar al vieții, care permite intrarea în marele joc al creației urmată de ieșirea din joc și renașterea într-o formă superioară, în acest fel, elementele spirituale parcurg drumul înapoi, către Mine, proces numit evoluție.

De aceea, ceea ce savanții voștri numesc legi ale naturii (care nu fac altceva decât să urmeze voința Mea), nu sunt în realitate decât o viață spirituală, care depășește cu mult - ce-i drept - tot ceea ce pot înțelege la ora actuală acești savanți.

De altfel, tocmai din acest motiv, pentru că Principiul spiritual refuză să se supună voinței lor și nu acceptă să devină monopolul lor exclusiv, ei au decis să-l conteste cu totul.

Pentru ei nu există Dumnezeu, nu poate fi vorba de un Legiutor, deși vorbesc de legi ale naturii. Mai mult, conform teoriei lor materialiste, „substanța” este cea care își creează propriile legi, dovedindu-se astfel o substanță inteligentă!

Pentru știință, legile nu reprezintă altceva decât o „necesitate”, care face ca tot ce există în univers să se dizolve în elemente substanțiale și să-și reînceapă ciclul mecanic. Conform acestei viziuni, nu se poate vorbi de o evoluție ascendentă, ci numai de o stagnare eternă.

Dacă acești savanți se mulțumesc să se transforme, după disoluția finală, în oxigen, carbon sau azot, ori alte elemente măsurabile sau nemăsurabile, personal, Eu nu am nimic împotriva. Le-aș putea chiar îndeplini dorința, obligându-i să înoate în supa cosmică timp de câteva milioane de ani, în atmosfera unei planete sau alta. Chiar și așa, mai devreme sau mai târziu tot va veni ziua în care conștiința dinlăuntrul lor se va trezi din această stare de vis, simțind nevoia să se manifeste, dar atunci, calea de la o particulă de aer la un suflet uman va fi mult mai lentă și mai dureroasă!

Până acum, am ținut cont de liberul lor arbitru și i-am lăsat să facă ce vor. Culmea este că atunci când se confruntă ei înșiși cu disoluția „finală” pe care au proclamat-o toată viața cu atâta sânge rece, cei mai mulți dintre ei doresc să retragă tot ce au scris de-a lungul vieții, renunțând la imaginea dezolantă pe care au prezentat-o lumii și pe care au încercat s-o impună și altora. Din păcate, această retragere nu mai este posibilă acum!

Dacă nu ar exista iubirea și compasiunea Mea nelimitată, aș fi nevoit să Mă port altfel cu acești copii neascultători. Din fericire pentru ei, Eu Mă port precum omul care vede și care îl iartă pe orbul care a intrat din greșală în el, chiar dacă l-a doborât la pământ. Căci orbul nu știe ce a făcut.

Spiritul este omniprezent, oricât de mult s-ar opune filosofii și savanții voștri. Fără spirit nu ar putea exista nici creație, nici soarele de pe cer, nici viața, așa cum o știți!

Elementul spiritual este cel care dăruiește viața și impulsul de a se mișca formelor rigide și moarte ale materiei, îndemnând toate creaturile să se bucure și să aspire către Spiritul suprem, către iubirea personificată, către Mine. Fără spirit nu ar exista iubire, și ce ar fi viața fără iubire? Doar un haos, o natură rece, fără nici un principiu care să încălzească, să aline, să lumineze!

Chiar și viața voastră pământească, ce ar fi ea fără iubire? Ce sentiment cunoașteți voi mai presus de iubire? De ce vi se pare natura atât de frumoasă și de încântătoare? De ce trezește muzica în voi sentimente atât de exaltate și de sublime? Ce anume inspiră și încălzește sărmana inimă care suferă și plânge?

Venite din sferele spirituale invizibile, razele iubirii pătrund în natura voastră materială și vă impulsionează să vă căutați unii pe alții, să vă mângâiați reciproc, să vă îmbrățișați, pentru a simți astfel bătaia inimii celuilalt, care, la fel ca și a voastră, reprezintă un imn de slavă închinat frumuseții și sfințeniei.

Ce ar fi întreaga voastră lume vizibilă dacă nu ar exista această punte spirituală care unește toate ființele vii, care face legătura voastră cu Mine, care vă atrage către Mine, și pe Mine către voi? Ce ați fi voi fără iubire?

Acest sentiment beatific și sacru este singurul care vă poate conduce dincolo de limitele universului vostru fizic, dincolo de stele, acolo unde vă așteaptă, în starea sa perfectă de beatitudine și pace eternă, Cel care v-a dăruit o scânteie din propriul Său Sine și care nu dorește altceva decât ca voi să înțelegeți că fără iubire, lumea ar fi fost creată în zadar!

Priviți această lume ca pe un spectacol spiritual, în care spiritele, unite în mii de forme, cântă împreună același imn de slavă: „Dumnezeu este iubire!”, indiferent dacă este vorba de o rază de lumină provenită de la o stea îndepărtată sau de viermele care se târâște la picioarele voastre.

Da, eu sunt „Iubire”, Eu sunt „Spiritul” care a creat totul și care susține totul prin iubirea Sa.

Eu sunt Dumnezeu, Cel care a coborât cândva la voi, pe acest mic pământ, pentru a-și realiza cea mai mare dintre lucrările iubirii și smereniei Sale.

Da, Eu sunt Dumnezeu, Cel care, deși Spirit Atotputernic, nu dorește să fie singur în creația Sa.

Eu sunt acel Dumnezeu care dorește să fie un Părinte și să-și vadă copiii în jurul Său, dispuși să-i acorde iubirea lor necondiționată, cu toată puterea Lui absolută!

Acesta este motivul pentru care nu încetez să vă reamintesc continuu același mesaj: „Mu vă uitați originea! Voi sunteți ființele create de Mine, deci scânteii spirituale! Urmăriți prin acțiunile voastre să deveniți demni de Mine, pentru a fi din nou copiii Mei!”

Acesta este mesajul pe care vi-l strigă toate cerurile și toate profunzimile creației Mele, ca să-l puteți auzi oriunde v-ați afla: „Iubiți-l pe Dumnezeu mai presus de orice! Căci El este Iubire, El ne-a creat pe toți pentru a iubi - și numai pentru a iubi! Urmăriți să deveniți la fel ca El, pentru ca mesajul Lui să nu fie irosit!”

Acest apel răsună pretutindeni. Treziți în inimile voastre sentimentul iubirii, încântați-L pe Tatăl cu iubirea voastră, inclusiv față de semenii voștri. Aceasta este dorința Tatălui vostru! Amin!

Capitolul 17

Despre alchimiști

(6 iulie 1871)

Observație preliminară citată dintr-o scrisoare: „Domnul însuși te îndeamnă să îi revelezi dorințele și îndoielile tale cele mai intime, pentru ca El să îți ofere explicațiile dorite. De aceea, ascultă: „Dragul Meu fiu, în acele vremuri, M-ai căutat pe Mine, Tatăl tău, citind lucrările alchimiștilor. Tu nu ai înțeles ce este adevărat și ce nu în aceste cărți, și ai ajuns să te îndoiești, la fel cum în zilele noastre majoritatea oamenilor nu înțeleg Biblia, pentru că nu îi mai pot pătrunde înțelesul spiritual”.

Încă din timpuri imemorabile au existat oameni preocupați de latura întunecată a științei și care s-au numit magi, astrologi, alchimiști, etc. Acești oameni știau că dincolo de natura vizibilă se ascunde ceva mai mare și mai sublim, în tăcerea nopții, ei obișnuiau să privească ore în șir cerul înstelat, studiindu-l întreaga noapte, căci noaptea mintea se concentrează mai ușor decât ziua. În întunericul nopții, marele Spirit care lucrează în tăcere și care penetrează întreaga Mea creație, i-a asistat în cercetările lor. Ei i-au

simțit influența, fără să-L cunoască însă direct. De ce? Pentru că scopurile lor erau orientate către cele lumești, către propriul lor avantaj, pentru sporirea influenței și îmbunătățirea poziției lor sociale.

Din acest motiv, ei nu au descoperit nimic valoros prin cercetările lor, nici „piatra filosofală”, nici „arcanum iongae uitae” (elixirul vieții). Ei nu au devenit cu nimic mai iluminați, și la fel ca toți oameni care se nasc, au fost nevoiți să moară la un moment dat.

Ceea ce acești copii rătăciți numeau spiritul universal (folosindu-se de cuvinte latinești sau grecești), se referea de fapt la voința Mea, adică la puterea activă care susține întreaga creație, distrugând-o și recreând-o din nou, cu scopul de a o conduce din nou pe calea către Mine, de-a lungul unui proces complex de transformări succesive.

Din când în când, câte un gând inspirat trecea prin mintea unuia sau altuia din acești savanți ai nopții. Din păcate, ei încercau să înțeleagă cu intelectul ceva ce nu avea nici o legătură cu acesta, dându-i un nume necunoscut și o aparență mistică, astfel încât ceea ce era deja de neînțeles să devină încă și mai indescifrabil, pentru a-i convinge pe alții de ceea ce nu credeau ei înșiși, și anume că știu mai multe decât ceilalți. De aceea, ei își puneau mantia de magician, alchimist sau astrolog, pentru ca cei din jur să nu vadă lungile urechi de măgar care le atârnavă.

Ceea ce pseudo-filosoful pe care l-ai citat numea salpetru, forța activă pe care vântul o poartă în pânțelele său, fiind chiar spiritul pe care îl caută, nu înseamnă altceva decât forța activă a vieții pe care o conține orice briză și orice vânt. Căci ce este de fapt salpetrul, ce este sarea? Și respectiv, ce este spiritul creației, principiul vital activ?

Ascultă, dragul Meu fiu, este vorba de unul și același lucru, dar trebuie să-l examinezi cu ceva mai multă atenție. Salpetrul, sau sarea, este o substanță care rezultă din divizarea altor elemente, care divid la rândul lor alte substanțe cu care sunt amestecate. La ce se referă această divizare? În limbajul Meu conceptual, divizarea nu poate însemna decât o stimulare, o dezvoltare a activității vieții, o eliberare a substanței întemnițate în materie.

Când salpetrul precipită într-o formă cristalină, ca urmare a reducerii chimice a altor substanțe elementale, el reprezintă cel mai subtil element spiritual rezultat, aflându-se pe un nivel spiritual superior substanței inițiale. Pe măsură ce se combină cu alte elemente, el trăiește o viață superioară, continuându-și procesul de spiritualizare de sine, dar și de eliberare a celorlalte substanțe, pe care continuă să le dividă. În acest fel, se poate spune că salpetrul pavează calea către progresul spiritual.

Proprietatea sa de coroziune (ca a oricărei sări) reprezintă factorul activ, capabil să trezească substanța la o viață superioară. De aceea, el este o manifestare directă a voinței Mele atotputernice, cea care guvernează evoluția întregii creații.

Când filosoful tău afirmă că vântul își poartă în propriul pântec spiritul pe care îl caută, el vrea să spună că mișcarea aerului, care stimulează metabolismul, este mama vieții active. La fel cum animalul sau femeia își poartă în pântec fructul care se va naște cândva, pentru a-l coace, și la nivelul aerului se produce o anumită concepție, observabilă îndeosebi atunci când vântul se mișcă cu putere, declanșând un proces mai rapid de precipitare. Vântul înseamnă că spiritul, pe care Eu l-am așezat în interiorul naturii Mele, pentru a stimula procesele, trebuie să dividă elementele și să creeze ceva nou. Când alchimiștii din vechime intuiau că există o viață eternă, indestructibilă, ei nu se refereau la viața terestră, ci la viața spiritului lăuntric, pe care nu îl înțelegeau însă și pe care îl interpretau în mod greșit, cu toate inspirațiile lor nocturne provenite din lumea spiritelor.

Tatăl și mama pământului nu sunt soarele și luna. Tatăl întregii creații sunt Eu, iar mama, cea care dă naștere și care lucrează, stimulează, susține și creează în permanență este voința Mea. Ea se manifestă prin toate substanțele care există în eter, care poartă în lăuntru lor, la fel ca și sarea, impulsul activ de a stimula, de a crea noi forme, pentru a se întrupa în ele și pentru a le divide apoi din nou, precipitându-le sub formă de săruri, în acest fel, prin aceste combinații noi, ele se apropie din ce în ce mai tare de edificii cosmice spirituale din care au provenit și în care trebuie să se întoarcă din nou, mânați de voința Mea.

Fiul Meu, aceste substanțe au fost dintotdeauna susținătoarele creației Mele.

„Forța activă” din univers este voința Mea, care atrage dacă se manifestă prin magnetism, respinge dacă se manifestă prin electricitate, stimulează dacă se manifestă prin lumină, dezvoltă dacă se

manifestă prin căldură și distruge dacă se manifestă prin foc. În sfârșit, fiind marea forță a trezirii spirituale, ea silește elementele transformate de săruri și acizi să își asume forme noi, mai spiritualizate decât înainte, intrând din nou în ciclul creației.

Ce se poate spune însă despre viața voastră? Este ea diferită?

Ascultă, copilul Meu, diferitele ramificații ale drumului vieții sunt sărurile, acești stimulenți capabili să inducă trezirea. Ele sunt cele care vă stimulează să simțiți, să gândiți și să acționați, pentru a divide apoi impresiile pe care le-ați absorbit din lumea exterioară. Din acest proces „alchimic” se naște caracterul sau fizionomia spirituală a omului.

Aceste experiențe permit evoluția spiritului vostru, pe care îl purifică și îl eliberează, unind impresiile vieții într-un tot unitar.

Voința Mea - vântul spiritual - suflă prin sufletul vostru, dând naștere unor gânduri noi, care se transformă apoi în acțiuni, capabile să vă ghideze pe căi mai bune și scurtându-vă astfel considerabil drumul către Mine.

Acesta este salpetrul și sarea vieții, pe care îl puteți găsi pretutindeni, în munți și în văi, în peșteri, dar și acasă la voi. El este principiul stimulent al coincidenței (declanșarea sincronă a evenimentelor sau unirea acestora prin fire invizibile), care se manifestă la nivelul creației prin legea rezonanței (atracția și respingerea permanentă a elementelor asemănătoare sau diferite între ele).

Lumea este silită astfel să se schimbe. La fel și voi.

Ți-am explicat în câteva cuvinte ce doreau să spună cărțile tale vechi, din perspectiva cea mai spirituală cu putință.

Încă din timpuri imemorabile, gânditorii au simțit nevoia să descopere ceea ce era necunoscut. Cu cât ceva era mai greu de revelat, cu atât mai mult îi fascina el, indiferent dacă era vorba de un aspect material sau subtil-spiritual.

Din acest proces s-au născut toate aberațiile spiritului uman, astfel încât astăzi foarte puțini oameni își mai recunosc cu claritate menirea. Tu, copilul Meu, ai avut șansa să pășești din întuneric în lumină.

Urmează sfaturile Mele și vei putea citi marea carte a naturii care te înconjoară, cu inima, nu cu intelectul, dându-ți astfel seama că sarea vitală universală, care trezește, inspiră și ghidează totul, este voința Tatălui tău, Cel care îți strigă de pretutindeni, din natura exterioară, dar și din inima ta: „Nu există decât un singur Dumnezeu, un singur Creator și un singur Domn!” Dorința Lui este una singură: ca prin acest proces de ghidare, să te poți întoarce la sursa din care ai provenit, ca spirit născut din Sinele spiritual al Ființei Sale primordiale! Amin.

Capitolul 18

Despre diferitele forme și tipuri de animale

(9 august 1872)

Mulți dintre voi își frământă creierul să înțeleagă de ce există atâtea tipuri diferite de animale, a căror utilitate nu o înțelegeți și a căror formă vi se pare urâtă (în conformitate cu principiile voastre estetice), în condițiile în care Eu, Creatorul, ar fi trebuit să creez numai lucruri demne de Mine, adică înzestrate cu cele mai frumoase forme. Cam așa gândiți voi și savanții voștri, care se așteaptă ca totul să corespundă imaginației lor, nicidecum voinței Mele în acord cu înțelepciunea Mea.

Ei bine, după cum spune proverbul vostru: „Fiecare pasăre cântă pe limba ei” (N. Tr. În limba germană, proverbul sună astfel: „Fiecare pasăre cântă în funcție de forma ciocului ei”). Acești oameni atât de „învățați” și acești raționaliști atât de „subtili” trebuie iertați, căci, în orbirea lor, ei nu înțeleg și nu vor înțelege niciodată aceste lucruri.

Pentru a-Mi dovedi compasiunea față de copiii Mei imaturi, doresc să vă explic cum stau lucrurile în realitate, pentru ca măcar voi să nu rămâneți cu o impresie greșită. La fel ca în atâtea alte ocazii, voi ridica din nou vălul lui Isis, pentru ca voi să puteți privi dincolo de el, dovedindu-le celor care cred în Mine și care doresc să Mă urmeze că nu tot ceea ce vouă vi se pare urât este așa cum îl percepeți voi, și că „bătrânul Dumnezeu” știa foarte bine ce face, cu mult timp înainte să apară măcar ideea unei inimi umane bătând! Să trecem așadar la explicații.

Voi vedeți un număr foarte mare de animale, a căror menire nu o înțelegeți. Având în vedere că Eu sunt Cel care le-a creat, este normal să credeți că la baza creației lor a existat un motiv bine determinat.

Problema se pune însă în alți termeni: dacă nu ați fi atât de preocupați de aritmetica voastră simplă și ați putea înțelege matematica complexă pe care o practic Eu, v-ar fi mult mai ușor să înțelegeți lucrurile.

Aritmetica voastră vă învață să extindeți concluziile voastre de la ceea ce știți la ceea ce nu știți. Ea vă învață să gândiți întotdeauna logic, trăgând concluzii abstracte. Aceasta este diferența între o ființă umană finită și Dumnezeu cel infinit. Deși cunoaște și El logica matematicii voastre, Dumnezeu calculează, gândește și trage concluzii într-o altă manieră decât voi, copii slabi și imaturi ai Domnului atotputernic.

Rezultă în mod evident că dacă aplicați gândirea voastră limitată creației Mele infinite, vor exista întotdeauna” decalaje pe care gândirea umană nu le va putea umple, căci nu cunoaște gândurile divine care completează aceste decalaje.

Spre exemplu, voi cunoașteți un mare număr de insecte, a căror utilitate nu o înțelegeți și care vă chinuiesc zilnic, silindu-vă să vă protejați de ele prin toate mijloacele care vă stau la dispoziție*. Cunoașteți de asemenea alte animale, care nu trăiesc decât pentru a le consuma pe cele inferioare lor, așa-numiții prădători.

Mai cunoașteți și o serie de animale care sunt invizibile pentru ochiul liber, pe care nu le puteți vedea decât la microscop, dar care sunt înzestrate cu o energie creatoare și cu o longevitate prin comparație cu care viața animalelor superioare, inclusiv a omului, rămâne mult în urmă.

Constatați astfel în lumea animală o sumedenie de contradicții pentru care nu găsiți explicații, dar dacă veți observa oricare din aceste animale cu cea mai mare atenție, veți remarca o formă atât de perfectă și o susținere atât de deplină din partea naturii, pentru ca specia sa să nu dispară, încât nu veți putea decât să vă minunați. Concluzia este evidentă: dată fiind forma, viața și imensa putere de reproducere a animalului, este limpede că trebuie să existe un motiv pentru care Creatorul, adică Eu, am înzestrat respectivul animal cu atributele sale caracteristice, pe care le-am refuzat în schimb altor ființe inteligente, de pildă vouă, copiii Mei.

Această concluzie vă umple de îndoieli, nemaștiind ce să credeți despre un asemenea Creator și despre creația Lui.

Pentru a vă putea explica această aparentă contradicție, trebuie să încep prin a face o serie de referiri la o altă lume decât cea materială. Pe scurt, trebuie să începem cu lumea spirituală, pentru care materia nu reprezintă altceva decât un înveliș exterior.

Numai ochiul spiritual poate vedea ceea ce va rămâne de-a pururi ascuns ochilor fizici și celor ai intelectului.

Ideea de Dumnezeu, sau de Ființă spirituală, implică automat faptul că tot ce a creat El trebuie să fie de natură spirituală. Totuși, dacă Dumnezeu dorește să creeze o lume sau o expresie vizibilă a divinității Sale, El trebuie să inventeze un anumit joc, care corespunde felului vostru de a gândi și reprezintă baza existenței și permanenței lumii create. Numai în acest fel se poate vorbi de o viață, de o mișcare ascendentă, de la principiile inferioare către cele superioare, a cărei menire este „nașterea, existența și perfecționarea”.

De aceea, tot ceea ce a fost creat are la bază un principiu mai mult sau mai puțin spiritual, în tot ceea ce există se ascunde o scânteie din divinitatea Mea!

Pentru ca această divinitate să se poată extinde pe nivele superioare, ei i s-a dat un corp, o structură interioară și o durată a vieții corespondente nivelului pe care se află ea.

În natură nu există salturi bruște, ci numai tranziții de la un animal la altul. Aceste tranziții au necesitat numeroase creații, precum și existența unor verigi de legătură care să permită trecerea de pe un nivel pe altul. Aceste specii intermediare (dacă sunt privite din perspectiva spirituală) sunt tocmai cele care vă încurcă atât de tare pe voi, întrucât nu știți la ce folosesc ele.

Atunci când vă grăbiți să trageți concluzii, voi uitați de multe ori că pentru ca progresul spiritual să devină posibil, în conformitate cu gândirea Creatorului universului, sunt necesare și alte nivele ale logicii, diferite de al vostru.

Mai există și un alt motiv care justifică existența acestor specii de animale. Ele nu servesc numai ca verigi intermediare și ca ființe de tranziție, ci au și scopul de a exercita o influență asupra ființelor mult superioare lor, cu scopul de a le stimula către progresul spiritual.

Să luăm, de pildă, toate muștele, țânțarii și celelalte insecte care vă enervează atât de tare. Acestea au rolul de a vă stimula din punct de vedere spiritual, silindu-vă să aveți grijă de corpul și de căminul vostru, pentru ca primul să fie demn de spiritul inteligent care locuiește în el, iar cel de-al doilea să fie ținut în curățenie, pentru a facilita astfel sănătatea celui dintâi, astfel încât să nu trăiți ca porcii, în murdărie și noroi, ci să vă ridicați din ce în ce mai sus.

Aceste animale și altele la fel ca ele, care vă chinuiesc atât de tare, mai au și o altă menire, mult mai înaltă decât v-ați putea imagina vreodată. Ele permit stabilirea unei legături între inteligențele inferioare și cele superioare, lucru pe care voi nu-l puteți înțelege. Depășindu-vă cu mult în putere și rezistență, ele v-ar putea demonstra (dacă ați dispune de vederea spirituală, pentru a le privi din această perspectivă superioară) cât de mare este efortul de a trezi scânteia divină aflată pe un nivel inferior față de o unitate cât de mică de inteligență superioară.

Pentru mii de animale inferioare, dezvoltarea ascendentă este imposibilă altfel decât prin ingerarea lor de către animalele superioare, pentru ca în acest fel să ajungă parte integrantă din structura acestora și să le asimileze vibrația. Mai târziu, ele se vor combina cu miile pentru a alcătui la rândul lor un asemenea animal superior.

Infuzoarele și unicelele minuscule, viermii, corali și crustaceele, nu există decât pentru a construi din trupurile lor carapacea pământului vostru, conferindu-i soliditate și generând o cantitate suficient de mare de minerale și de fibre de nisip din apa oceanelor pentru a-și solidifica mai întâi propriile corpuri, care vor alcătui mai târziu munții solizi sau pietrele de calcar.

Întrucât aceste animale sunt atât de mici încât trăiesc cu milioanele într-o singură picătură de apă, vă puteți imagina cu ușurință cât de mare trebuie să fie capacitatea lor de reproducție pentru a putea clădi, în perioada stabilită de Mine, crusta unei planete precum pământul, capabilă să poarte pe ea munții și tot ceea ce există la ora actuală, inclusiv să opună rezistență imensei presiuni a vaporilor din interior.

Soldații voștri trebuie să-și plătească hrana și echipamentul cu solda pe care o primesc. Nu există nici un drum în țara voastră pentru care călătorii să nu fi trebuit să plătească prin taxe și impozite. O societate complexă nu poate trăi fără ca locuitorii săi să plătească pentru nevoile generale, inclusiv pentru cele ale guvernărilor săi. Rezultă că statul, care nu produce bani în sine, nu este altceva decât depozitarul și gestionarul banilor care îi sunt încredințați.

Cam la fel procedez Eu cu lumile Mele. Fiecare dintre acestea trebuie să se dezvolte, să se susțină și să se perfecționeze, pregătind astfel formele necesare următoarei tranziții, care să corespundă noilor condiții de viață.

Animalele minuscule, multe dintre ele invizibile pentru ochii voștri, construiesc crusta pământului vostru, susținând astfel viața a milioane de alte animale și contribuind la înfrumusețarea și la solidificarea suprafeței pământului. Alte animale, situate pe un nivel superior, în care scânteia Mea divină este ceva mai dezvoltată, le asimilează pe primele, dar reprezintă ele însele hrana altor animale, aflate pe un nivel încă și mai înalt, proces care continuă până la om. Oriunde există mari forțe creatoare, în apropierea lor se vor găsi alte forțe, gata să le consume, ținând astfel sub control capacitatea lor de reproducere în anumite limite acceptabile.

În acest fel este susținută armonia întregului ansamblu. Legea asimilării unește toate aceste verigi succesive, de la spiritul întemnițat în rocă și până la omul cel liber, astfel încât nimeni nu poate exista independent de ceilalți, nu se poate perfecționa fără ajutorul lor și nu poate evolua decât împreună cu

semenii săi, ajungând la nivelul omului, placa turnantă ce permite revenirea în regatul spiritelor, din care a plecat cândva.

Nu Mi-ar fi de ajuns ani întregi pentru a vă explica toate detaliile legate de animale, începând de la infuzoarele cele mai mici și până la elefant, nici măcar cele legate de o singură clasă de animale, cum ar fi spre exemplu moluștele.

Important este că toate aceste minuscule particule ale vieții au fost astfel unite încât să capete o anumită formă, specifică vieții în apă, în aer sau pe pământ, care să permită transformarea necesară și împlinirea menirii animalului.

De aceea, înainte de a pune întrebări legate de scopul creării unui anumit animal și de rolul pe care îl joacă el în creație, trebuie să înțelegeți mai întâi care este structura sa interioară. Ce savanți ar putea explica însă acest lucru?

Priviți micul nerv central care există în orice organism viu. Care este rostul lui? Este el canalul prin care se propagă viața? Este el viu, sau doar un instrument al vieții?

Ca să înțelegeți structura interioară a unui animal trebuie să răspundeți mai întâi la această întrebare. Ce v-ar putea explica însă asemenea aspecte subtile?

În calitatea sa de ființă finită, omul se lovește în acest caz de limitele cunoașterii sale, ale capacității sale intelectuale. Aici trebuie să intervină Dumnezeu, Creatorul, care nu poate decât să-i spună omului: „Sărmane copil imatur! Cum vrei să înțelegeți tu cu intelectul tău limitat ceea ce a creat Dumnezeu, Ființa infinită? Pentru tine, un simplu nerv va rămâne o enigmă veșnică. Cum poți judeca și critica tu o ființă vie alcătuită din milioane de părți, care, indiferent de forma pe care și-o asumă, exprimă în realitate unul și același aspect: nivelul prezent al particulei spirituale, acea scânteie minusculă din marele Creator? Cum poți să crezi că acest Creator nu a făcut toate aranjamentele necesare pentru ca această minusculă scânteie să poată progresa? Cum poți tu să-ți compari înțelepciunea limitată cu cea a Creatorului? Eu te-am creat cu o singură menire: aceea de a contempla cu ochii spirituali larg deschiși creația Mea, pentru a învăța să te supui și să-L iubești pe marele Creator, ca pe un Părinte spiritual! Să-L înțelegi îți depășește însă limitele, așa cum depășește limitele întregii creații. Căci numai Eu sunt perfect infinit, necreat, în timp ce tu, în calitatea ta de ființă creată, ești și vei fi de-a pururi, imperfect și limitat!”

Urmăriți să înțelegeți acest mesaj, copiii Mei! Vă va fi mult mai ușor atunci să înțelegeți că odată cu progresul lent al particulelor spirituale prin diferite ființe individuale și specii, ele trebuie să-și modifice inclusiv forma exterioară, pentru ca aceasta să se adapteze nevoilor spiritului!

Așa cum în cazul vostru, al oamenilor, fața și corpul exprimă într-o anumită măsură spiritualitatea interioară, iar caracterul omului poate fi parțial recunoscut prin contemplarea trăsăturilor sale exterioare, care noblețea sau micimea sufletului uman, la fel, forma animalelor, de la cele mai inferioare și până la cel mai apropiat de om, respectiv maimuța, reprezintă o expresie a scânteii interioare. Așa se explică de ce formele inferioare, ale căror organe de simț și facultăți sunt încă nedezvoltate, nu pot corespunde simțului estetic al omului, ființă spirituală superioară. Spiritele inferioare, încă imature, au alte necesități decât omul, motiv pentru care necesită alte aranjamente pentru a-și împlini menirea. Chiar și în forma sa spirituală, scânteia interioară se află doar într-o fază embrionară, pe cel mai de jos nivel de dezvoltare. Fiind atât de simplă, ea nu necesită un înveliș exterior complicat, ci unul la fel de simplu ca și ea.

Singurul factor care determină forma animalelor este regiunea în care trebuie să trăiască, să se multiplice și să se reproducă. Anumite medii necesită o mie de picioare, în timp ce altele nu necesită nici unul. Anumite condiții de viață impun existența unui singur ochi, altele presupun existența mai multor ochi. În toate cazurile, forma exterioară reprezintă însă doar expresia fizică a nivelului de evoluție pe care se află scânteia spirituală inerentă.

Așa se explică de ce există atâtea animale care, judecând după criteriile voastre, apar drept urâte. Dacă ați putea vedea însă speciile și nivelele de dezvoltare dintr-o perspectivă spirituală, începând cu cel mai de jos, prin care spiritul trebuie să treacă pentru a urca pe un nivel superior de conștiință de sine, v-ați da seama că forma pe care o au ele reprezintă învelișul cel mai potrivit cu puțință, corespunzând perfect nevoilor materiale și spirituale ale entității respective.

Estetica voastră derivă din estetica formei umane, pe care o folosiți ca punct de plecare, mai ales că Eu v-am creat după chipul și asemănarea Mea. Formele animalelor nu pot fi judecate însă în funcție de estetica trupului uman, pentru simplul motiv că forma spirituală interioară nu este încă perfect dezvoltată în cazul lor, având nevoie de încă multe adăogiri pentru a ajunge la nivelul formei fizice și spirituale umane. Chiar și atunci când se apropie cel mai mult de forma umană, cum este cazul maimuței, animalului îi lipsește atributul suprem care corespunde condiției umane: eliberarea de forța limitatoare a naturii (instinctul) și marele dar spiritual al liberului arbitru, această veritabilă piatră de temelie a creației, fără de care ființa nu se poate scutura de cătușele naturii, subordonând-o și devenind stăpânul ei, al propriei sale ființe și un domn spiritual al creației!

Pe de altă parte, forma unui păianjen, a unui vierme sau a unei insecte, a unei păsări sau a unui patruped, ține cont de anumite principii estetice cunoscute numai de Mine, dar vă poate oferi o imagine intuitivă asupra începuturilor primordiale ale conceptului de frumusețe, care și-a atins apogeul în forma umană. Chiar și această imagine intuitivă este parțial ascunsă de factori precum locul în care trăiește animalul, felul în care se hrănește el și menirea pe care o are (altfel spus, ea nu poate fi văzută decât cu ochiul spiritual).

Forma spirituală ascunsă este de o frumusețe desăvârșită, iar dezvoltarea ei nu poate fi altfel. Singurul lucru pe care vi-l pot împărtăși este următorul: întreaga lume organică este străbătută de un lanț al ideilor, care derivă unele din altele și pregătesc cu atenție nașterea unei forme superioare dintr-una inferioară. Aceste idei adaugă întotdeauna ceva, perfecționează întotdeauna ceva, până când ating punctul culminant, reprezentat de forma umană. Evoluția începe cu stânca cea dură și se sfârșește cu omul, singura ființă care a ajuns prin propria sa logică la concluzia existenței unei Ființe superioare, a unui Dumnezeu, care a dorit să creeze prin om propria Sa imagine spirituală (dar și fizică), la care toate celelalte animale să privească cu respect, supunându-i-se și recunoscând în el nu doar un stăpân, ci și un prieten și un model de urmat.

Când spun toate aceste lucruri, Eu nu Mă refer - desigur - la om așa cum îl știți voi, ci așa cum l-am creat Eu, o imagine perfect pură a Mea, înzestrată cu toate puterile spirituale și cu cea mai desăvârșită formă materială cu putință.

Cândva, forma umană a reprezentat cu adevărat expresia spiritului său născut din Mine. Acesta este de altfel și idealul la care el trebuie să se întoarcă.

Când omul își va împlini menirea și va fi astfel înnobilit, întregul regat animal va contribui la această înnobilitare. Raporturile dintre oameni și animale nu vor mai rămâne atunci cele actuale.

Cândva, omul înțelegea mult mai bine decât acum lumea animală. Animalele îl ascultau și nu erau dușmanii săi**. Din păcate, omul s-a îndepărtat treptat de forma sa primordială. El s-a schimbat, dar animalele au rămas la fel. Din cauza intențiilor sale din ce în ce mai ostile, animalele din prezent au ajuns să-l privească pe om cu teamă, ca pe un dușman. Relația amicală care exista la începuturi a dispărut, locul prietenului fiind luat de stăpânul inflexibil și egoist.

Din acest motiv, omul modern este nevoit de multe ori să lupte pentru a-și apăra viața pusă în pericol de atacurile animalelor, care în trecut stăteau liniștite la picioarele sale, ascultându-i chiar și cele mai mici porunci.

Omul s-a folosit în mod greșit de libertatea cu care a fost înzestrat și a transformat această lume a păcii într-un cartier rău famat, plin de criminali și de hoți, în care nimeni nu mai știe ce este iubirea și încrederea, ci numai ura și teama.

Vă scriu aceste rânduri vouă, celor puțini care mai credeți în Mine, ca o nouă dovadă a dorinței Mele de a vă transforma, fără a aduce atingere liberului vostru arbitru, astfel încât să redeveniți asemenea ființe umane, precum cele care au ieșit cândva din mâna Mea, iar Pământul acesta să redevină din nou un paradis, o Grădină a Edenului, pentru locuitorii săi!

Vă scriu aceste rânduri ca să citiți printre ele iubirea și bunătatea infinită pe care o simt pentru voi, căci nici un suflet și nici o particulă spirituală pe care am creat-o vreodată - nu trebuie lăsată să se rătăcească, ci trebuie respectată întru totul. Ori de câte ori este posibil, le ajut personal să avanseze pe calea către perfecțiune, pentru ca toate infuzoarele, fie ele simple sau complexe, toate monadele, animalele și ființele umane să meargă mai departe pe calea către adevăr, să se purifice și să se maturizeze,

pentru a putea reintra astfel în regatul spiritelor din care le-am trimis cândva pentru a trece testul încercărilor pe toate nivelele lumilor Mele materiale și spirituale, și pentru a putea recăpăta astfel - în fuziune cu spiritul suprem al lumilor și al pământurilor - acea formă umană care îmi este cu adevărat pe plac.

Care este sinteza acestor rânduri? Concluzia este că Iubirea este singurul factor decisiv al creației, care, deși începe prin a separa spiritele, face acest lucru numai a le vedea în final mai strâns unite și fuzionate, căci au redevenit perfecte.

Pentru a putea atinge această stare de fuziune într-o perfecțiune, voi trebuie să luptați însă pentru ea, să o binemeritați. Căci numai „cel realizat merită coroana”!

Conștiința realizării conduce la beatitudinea posesiunii. De aceea, ar trebui să faceți toate eforturile pentru a atinge starea pe care v-am descris-o, pentru a redeveni imagini ale Mele și a binemerita numele de „Copii ai Mei”!

Toate aceste lumini ale grației pe care vi le trimit din când în când nu servesc decât acestui unic scop, acela ca voi să realizați din ce în ce mai profund că mesajul lui Dumnezeu pentru voi este unul singur, și el este valabil pentru toată lumea, de la cea mai mică monadă și până la voi, oamenii. Mesajul vă este repetat în permanență, cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare plimbare prin natură, și sună astfel: „Nu uitați scopul pentru care ați fost creați! Folosiți fiecare minut și fiecare Cuvânt al Meu pentru a împlini acest scop!”, căci va veni în curând vremea când grâul va fi separat de neghină. Fericiți cei care își vor fi folosit corect timpul și cuvintele, devenind un aluat bun, din care să iasă o pâine proaspătă în ceruri, continuându-și astfel calea către perfecțiune. Nu uitați că Eu, unicul Păstor, voi veni în curând pentru a-Mi aduna turma și a o pune sub protecția Mea! Amin.

(* Vezi Musca de Jakob Lorber n.r.)

(** Vezi [Casa Domnului](#) de Jakob Lorber n.r.)

Capitolul 19

Esența vieții

(12 august 1872)

Titlul acestui capitol este o altă expresie enigmatică și imposibil de înțeles de către savanții voștri, de către cei care se ocupă cu studiul științelor naturii sau de către medici, motiv pentru care Mi-am propus să vă ofer o nouă lumină, care să strălucească de-a pururi în voi și în generațiile care vor veni după voi.

Ce este Viața? Ei bine, dacă aș aborda și Eu această problemă la fel ca savanții voștri, aș fi nevoit la rândul Meu să trag aceleași concluzii greșite ca și ei. Căci toți, fără nici o excepție, consideră efectul ca fiind cauza, produsul final ca fiind una cu factorii care au stat la baza producerii sale, judecând lucrurile numai din perspectiva vizibilă sau tangibilă pentru ei.

Dacă aș aborda cuvântul „viață” din perspectiva pe care v-am explicat-o anterior, atunci când am afirmat că „oriunde există lumină, există căldură, și oriunde există căldură, există viață”, nu aș face decât să vă explic efectul vizibil al apariției vieții din căldură și din lumină. Nu doresc să Mă refer astăzi la această abordare, ci îmi propun să vă prezint viața dintr-o perspectivă mai profundă și mai elevată din punct de vedere spiritual, în speranța că îi voi convinge pe mulți atei și necredincioși de ceea ce astăzi contestă cu încăpățănare.

Să vedem așadar: ce este viața?

Dacă ne raportăm la simțurile voastre, „viața” există oriunde există o transformare, o schimbare, o mișcare manifestă. Voi spuneți: această plantă, acest animal, acest om est viu. Acolo unde viața nu este vizibilă, întrucât nu este perceptibilă de simțurile voastre, așa cum se întâmplă în regatul mineral, voi

spuneți că nu există viață, ci cel mult o combustie care ține cont de anumite legi și care face ca până și piatra să experimenteze o transformare, deși mult mai lentă și imperceptibilă, în viziunea voastră, această transformare este generată exclusiv de influența altor elemente asupra ei.

Așa vedeți voi viața. Botaniștii voștri vă demonstrează prin studiile lor că în interiorul plantei circulă anumite sucuri, vă vorbesc despre alcătuirea interioară a unui copac, a unei frunze, a unei flori sau a unui fruct, așa cum rezultă ea din analizele lor chimice și la microscop, prezentându-vă fibrele și canalele care există înăuntrul acestora. Ei nu reușesc însă să explice astfel decât mediul și canalele prin care curge viața, nu viața însăși.

Anatomiștii voștri disecă animale vii sau moarte, încercând să descopere viața fie în mijlocul torturii, fie acolo unde ea nu mai există. Ei vă vorbesc despre nervi, despre substanța albă sau cenușie, pe care le consideră factorii senzațiilor și ai mișcării. Vă explică de asemenea viața organică și animală a omului, descoperind uneori centrul din care se naște viața, în sfârșit, vă vorbesc despre creier și despre circumvoluțiunile acestuia, despre corespondența și dependența sa față de sistemul nervos prin intermediul nervilor voluntari și involuntari, și vă explică structura acestora, pe care îi consideră purtătorii voinței și ai forței vieții, în ceea ce privește însă viața propriu-zisă, ei continuă să nu o înțeleagă. Nu realizează de ce transmite nervul, precum un fir telegrafic, mesajele creierului către membre și invers, deciziile sufletului și viața pe care o conțin acestea. Tot ce pot spune ei este că nervul este construit așa și așa, și că rolul lui este acela de canal conductor, în ceea ce privește însă fluidul care dă viață acestui canal telegrafic, puterea în sine a vieții, sunt incapabili să spună ceva despre acestea și vor rămâne astfel atâta vreme cât se vor limita să investigheze natura numai cu ajutorul intelectului. Căci nu vor putea înțelege niciodată ce este gândul, acest factor esențial al vieții care se manifestă prin cuvântul scris sau vorbit și pe care îl transmit circumvoluțiunile creierului, fără a-l genera însă.

Gândul este un produs spiritual. De aceea, felul în care apare și dispăre nu poate fi înțeles decât prin clarviziune, de către omul mai evoluat din punct de vedere spiritual.

Din acest motiv, viața sa, care transcende viața organică și animală, nu poate fi explicată prin examinarea acesteia din urmă. Studiarea materiei cenușii sau a nervilor care se nasc din ea nu va permite niciodată înțelegerea lumii interioare a omului, nici schimbul de mesaje care are loc între această lume și cea exterioară, cu scopul evoluției spirituale a omului psihic.

Zadarnic se străduiesc savanții voștri materialişti să reducă mișcările și fenomenele vieții vegetale, animale și umane numai la reacțiile chimice. Această concluzie este și va rămâne de-a pururi una greșită. Ori de câte ori oamenii de știință vor insista asupra elementelor pe care le-au descoperit în interiorul corpului uman, animal sau vegetal, Eu le voi răspunde doar atât: amestecați aceste elemente primitive și vedeți dacă reușiți să obțineți o arteră, o venă, un nerv sau chiar o inimă care pulsează.

Voi, savanți orbi, v-ați dat seama că în cadrul vieții organice anumite elemente chimice se combină cu altele, dând naștere unor compuși de ordin superior, dar toate laboratoarele voastre nu vor reuși niciodată să producă măcar un singur fir de iarbă, ca să nu mai vorbim de o ființă vie, înzestrată cu viață organică!

Pentru a realiza acest lucru este necesar un alt tip de energie, care dispune de elementele empirice ale lumii minerale, pe care le supune altor legi decât cele ale atracției și respingerii, alcătuind din ele organe capabile să susțină viața organică. Acest proces are la bază alte legi, o altfel de viață interioară, care va rămâne de-a pururi un mister pentru voi și pentru oamenii de rând. Acesta este și motivul pentru care Mi-am propus să ating astăzi acest subiect.

Viața de care vă vorbesc este forța care determină transformarea pietrelor, nașterea sau dizolvarea lor în alte elemente, care creează organele plantelor, care asigură instinctele animalelor și care, în cazul omului, combină toate formele anterioare de viață, dând naștere unui nucleu spiritual, capabil să-și asigure o viață eternă. Această viață nu poate fi descoperită și clasificată prin intermediul analizei chimice, nici cu ajutorul microscopului sau al disecției. Această forță ține de o ordine superioară, mai presus de ceea ce credeți voi, sărmani investigatori orbi, căci ea nu este un produs al materiei, ci „o consecință a propriei Mele vieți, eternă și nepieritoare!”

Cum ați putea măsura voi, sărmâne ființe slabe, viața infinită a lui Dumnezeu? Voi îi puteți vedea acțiunile Lui în tot ceea ce vă înconjoară, dar nu îl veți putea descoperi niciodată pe El, decât dacă veți medita asupra Sinelui vostru real, care este pentru cei mai mulți dintre voi o enigmă.

Orice aspect al creației ați analiza, veți descoperi mai presus de elemente, electricitate și magnetism, această forță superioară, căci primele nu există decât pentru a propaga viața, pentru a construi și a susține întreaga lume vizibilă, conducând-o către menirea ei superioară, spirituală.

Va veni clipa când toți acești domni materialști care debiteză absurdități vor regreta acest lucru, blestemându-și lipsa de inspirație. Este clipa când corpul pe care l-au cântat atâta își va da duhul, fiind așezat într-un sicriu și returnat în pământul din care a provenit cândva.

În acest moment special, care face legătura cu eternitatea, ei vor tremura, trezindu-se față în față cu o lume pe care au considerat-o inexistentă, încercând să-i convingă și pe alții de această absurditate.

Va fi însă „prea târziu”: vor fi nevoiți atunci să intre în lumea de dincolo pe ușa din dos, trezindu-se într-un fel de „vid”, exact așa cum și l-au imaginat. Acolo vor avea suficient timp la dispoziție pentru a renunța la vederile lor materialiste asupra creației, învățând să suporte măcar într-o mică măsură lumina spirituală.

Aceasta va fi soarta lor, pe care nu Eu le-am pregătit-o, ci pe care și-au pregătit-o singuri. Nu v-a spus Apostolul Pavel: „După cum cade copacul, astfel va rămâne el culcat”?

Cine va cădea fără credință, se va trezi în lumea de dincolo tot fără credință, în clipa morții, cel care a contestat toată viața esența spirituală va fi nevoit să renunțe nu numai la corp, ci și la viața creierului său, deci la intelectul pe care l-a prețuit atâta, fără să îi rămână nimic în schimb. Viața sa spirituală, pe care a negat-o cu atâta putere, va fi în continuare egală cu zero. Nu vă puteți imagina, copiii Mei, cât de mizerabile vor fi condițiile care îl vor întâmpina în lumea de dincolo!

Să îi lăsăm însă pe savanți să se preocupe de orgoliile lor și să ne întoarcem la semnificația cuvântului „viață”. Căci Eu nu doresc să vă descriu viața pe care o vor avea dincolo cei necredincioși, ci cea a celor credincioși. Aceasta este perspectiva către care trebuie să tindeți voi. Cât despre ceilalți, fiecare își va primi destinul pe care îl merită.

Încercați să înțelegeți acest proces spiritual: viața, așa cum v-am descris-o Eu, ca o emanație din „Viața Mea eternă și nepieritoare”, penetrează întreaga creație, până la cele mai îndepărtate colțuri ale acesteia, generând prin vibrația ei căldură. Potrivit legilor Mele imuabile, ea silește elementele primordiale să se combine, atingând, pas cu pas, nivele din ce în ce mai înalte ale vieții anorganice, până când devin pregătite să facă tranziția către viața organică. Prin intermediul organelor, fostele elemente primordiale, transformate acum pentru a servi unor scopuri superioare și trecute din stare solidă în stare lichidă, devin suportul unei noi vieți.

În acest fel, „substanța interioară” devine vie, transformându-se într-o substanță a sufletului - în cazul animalelor, și într-o substanță spirituală - în cazul omului.

Mireasma minunată a primăverii nu reprezintă o combinație de oxigen și carbon, ci noua viață spirituală care se trezește din hibernarea sa într-una din emisferile pământului, în timp ce emisfera opusă intră în perioada de odihnă.

Senzația sublimă pe care i-o oferă muntele celui care se aventurează pe el, admirând curgerea rapidă a torentelor, formațiunile stâncoase sau culmile înzăpezite și inaccesibile, nu reprezintă o simplă senzație materială de bunăstare pe care o oferă muntele, ci o chemare mult mai exaltată a lumii spirituale, care îl atrage către sine pe călător, oferindu-i intuiția că dincolo de materia cea mută din care este alcătuită natura există un spirit superior, care i se adresează cu prietenie: „Privește, micuțule călător! Ceea ce simți în preajma mea este vocea lui Dumnezeu care îți vorbește direct, revărsând asupra ta această stare de mulțumire, de liniște și fericire, dornic să îți spună următoarele:

Omule, nu cădea în capcana intereselor tale materiale, care nu privesc decât scurta perioadă a vieții tale pământești! Consacră-te mai degrabă evoluției tale spirituale! Noi, spiritele unei naturi virgine, care a existat cu mult timp înainte ca picioarele tale să fi călcat pe pământ, depunem mărturie în fața ta în ceea ce privește măreția, omnipotența și iubirea lui Dumnezeu! Apropie-te de noi! Trăiește simplu și la unison cu natura, iar viața ta fizică și spirituală nu va fi nevoită să se învoldureze printre pietre și stânci,

așa cum sunt nevoite să o facă torențele noastre, ci va curge lin, printre pajiști cu flori și păduri umbroase, îndreptându-se către marele Ocean!

Consideră viața o emanație a Spiritului Creatorului tău, prin a cărei voință atotputernică ne-am născut inclusiv noi, pietrele dure, pentru a decădea apoi din nou, în viitorul îndepărtat, descompunându-ne în elementele primordiale, astfel încât viața noastră, ajunsă pe un nivel mai matur, să poată evolua în forme noi, superioare!”

Așa vă vorbesc munții. Așa se adresează viața lor spirituală spiritului din voi, singurul care poate vedea dincolo de apă și de culmile înzăpezite, sesizând corespondențele spirituale, hrana sa sufletească și spirituală.

Cultivați această viață și abia apoi priviți curgerea ei prin canale și vase; veți înțelege atunci că fluidele vii care curg prin aceste canale vă vorbesc în realitate de un principiu superior, mai sublim, care depășește cu mult legea atracției și a respingerii, sau asimilarea elementelor chimice înrudite. Veți înțelege atunci mai ușor necesitatea creierului, ca element de susținere a vieții, a tuturor canalelor, vaselor și nervilor conductorii, care asigură curgerea impulsului către manifestarea vieții animale, organice și anorganice, fără a putea fi confundate însă vreodată cu viața însăși.

Plângeți-i pe cei care consideră manifestarea vieții vegetative însăși esența vieții, fără să recunoască nici un principiu spiritual superior, situat deasupra calamităților vieții! Sărmane creaturi! Ele își fac probleme în legătură cu materia, care nu le poate oferi nimic. Fericiți-i în schimb pe cei care recunosc principiul spiritual, trăind nenumărate impresii beatifice, chiar și în momentele materiale cele mai dificile, care încearcă să-i tragă în jos, în praful din care s-au născut!

Da, copiii Mei! Există o viață superioară, care transcende cu mult tot ceea ce este trecător și care este infinită pretutindeni, chiar și într-o piatră. Singurele care se schimbă sunt forma și structura chimică, dar esența nu poate fi niciodată redusă la zero. Principiul infinit din interiorul pietrei, care își are originea în Mine și care devine din ce în ce mai manifest în lumea vegetală, apoi în cea animală și culminează în cea umană, este puntea de legătură între planul material și cel spiritual, precum și între acestea două și Mine.

Cu cât devine mai puternică intuiția interioară că ceea ce pune în mișcare inima și determină sufletul să gândească nu este un efort mecanic, rezultat al unor factori materiali, cu atât mai profundă devine conștiința vieții spirituale, care transcende aceste manifestări trecătoare ale energiei la nivel organic, continuând să existe chiar și atunci când materia dispăre complet.

Urmăriți să înțelegeți acest impuls de a merge mai departe, de a urca mai sus, și veți descoperi chiar și în cele mai mici infuzoare sau monade o viață superioară, independentă de elementele care alcătuiesc trupul minusculei creaturi, încercați să înțelegeți că toate organele micuțelor animale, deși invizibile pentru ochii voștri, sunt animate și penetrate de aceeași energie unică, ce animă deopotrivă marile lumi cosmice, mânădu-le către aceeași perfecțiune.

Această viață spirituală se manifestă în mod natural prin viața vegetativă, organică, pentru că nu se poate altfel. Cele două aspecte nu se identifică însă. Viața spirituală este superioară și permanentă (spre deosebire de cealaltă).

Viața organică nu se poate manifesta decât atâta vreme cât are la dispoziție organele necesare, capabile să își îndeplinească funcțiile. Dacă un organ nu mai este activ, viața sa încetează. Principiul spiritual, activ, care a silit organul să funcționeze până atunci, nu dispăre însă, dar devine invizibil, din cauza incapacității organului de a-l mai susține.

Viața spirituală, viața Mea, nu încetează niciodată. Când sufletul nu mai poate progresa în trupul său, ea determină disoluția celui din urmă, generând noi combinații, astfel încât viața să poată continua pe nivele superioare și în circumstanțe diferite, pentru a se apropia de menirea ei supremă: revenirea la Mine.

Se poate spune așadar că viața, privită ca scânteie spirituală născută din Mine, este acel principiu care a dăruit primilor atomi din eter energia necesară pentru a se solidifica, care a construit apoi din acești atomi lumile și stelele, înzestrându-le cu toate minunile creației și populându-le. Același principiu va conduce mai devreme sau mai târziu aceste lumi, aceste stele și aceste ființe înapoi, către sursa din care au provenit, construind din elementele rămase în urma lor noi lumi și noi trupuri, superioare, pentru spiritele devenite mai libere și mai evolute.

Viața născută din Mine este infinită. La fel sunt și efectele pe care le produce ea. Cine nu reușește să-și privească propria viață și viața celor din jur în această lumină, nu poate înțelege nici conceptul de Dumnezeu, sau de Creator. El este incapabil să accepte ideea de Părinte divin, preaplin de iubire, a cărui unică dorință este aceea de a fi recunoscut, acceptat și iubit de creaturile Sale. La fel, nu va putea înțelege niciodată de ce Eu am ales tocmai acest moment, mai mult decât oricare altele din trecut, pentru a vă trimite mesaj după mesaj, lumină după lumină, astfel încât să nu mai pășiți în întuneric, să renunțați la prejudecăți și la neînțelegeri, recunoscând în schimb adevărata lumină a adevăratei vieți. Fiecare bătaie a inimii voastre reprezintă un mesaj, o manifestare a grației Mele, un impuls al vieții divine de care v-am vorbit, care nu are început, nici sfârșit.

Urmăriți să înțelegeți aceste cuvinte cu inima. Păstrați-le aici și digerați-le, căci acesta este locul din care viața voastră spirituală, susținută de cea organică, țâșnește și penetrează întregul vostru corp, revărsând asupra voastră sănătatea, binecuvântarea și pacea.

Procedând astfel, cuvintele Mele vor umple treptat toate golurile, vor elimina toate îndoielile pe care le mai aveți încă și vă vor conferi din ce în ce mai mult certitudinea că nu trăiți într-o lume materială, ci într-una spirituală, în care elementele materiale nu reprezintă decât suportul dur, în timp ce cele spirituale reprezintă viața și permanența.

Nu există o materie abstractă, ci numai elemente spirituale întemnițate. Acestea generează impulsurile care transformă materia, manifestându-se mai întâi în forme anorganice, apoi organice, pentru a trece apoi mai departe, în forme noi, adecvate sursei spirituale din care au provenit.

În lumea vizibilă în care trăiți voi, tot ceea ce percepeți simțurile voastre nu reprezintă altceva decât un instrument în vederea atingerii unui scop. Cauza care stă la baza acestor fenomene este mai profundă și nu poate fi sesizată și înțeleasă decât cu ajutorul simțurilor spirituale.

În inima spirituală se află sursa eternă a vieții, marea baterie electrică, care își trimite prin firele ei telegrafice impulsurile ce dinamizează lumile, împingând întreaga creație către progres, către perfecțiune. Acolo se află adevărata viață, principiul spiritual etern, la fel ca și Mine, al cărui unic scop este redobândirea perfecțiunii spirituale pure, deși este nevoit să se folosească de instrumentele materiale, fiind încă dependent de organe.

Viața spirituală se va folosi de aceste organe atâta vreme cât va avea nevoie de ele. Când creația va redeveni spirituală, activitatea ei va fi mult mai intensă și mai puternică, iar ceea ce astăzi se petrece lent, pe dificila cale materială, se va petrece atunci în mod spontan, la fel cum creez și cum distrug Eu lumile atunci când marele Meu plan solicită acest lucru, fără ca Eu să fiu nevoit să parcurg lenta cale materială a evoluției.

Voi nu cunoașteți imensa forță a acestei vieți spirituale, deși unii dintre voi au o anumită intuiție în această direcție. Cuvintele pe care vi le-am spus au scopul de a vă conduce către aceasta, astfel încât să redeveniți conștienți că sunteți „copii ai lumii spirituale”, că dispuneți voi înșivă de principiul spiritual, pentru trezirea căruia va trebui să faceți eforturi mai mari, reducându-le în schimb pe cele orientate către lumea materială, efemeră, care nu durează decât o scurtă perioadă de timp, în timp ce lumea spirituală va dura de-a pururi, la fel ca și esența voastră.

Călătoria voastră în planul terestru are un anumit scop precis, și anume de a utiliza scurtul timp pe care îl aveți la dispoziție pentru a valorifica din plin capitalul spiritual cu care ați fost înzestrați, pentru a putea culege apoi dobânda și a vă putea bucura de rezultatele acțiunilor voastre în lumea de apoi! Amin.

Capitolul 20

Demnitatea umană

(23 octombrie 1872)

În ceea ce privește „demnitatea umană” există tot atâtea păreri câți oameni educați. Evident, oamenii primitivi și cei depravați nu au nici o idee despre ce înseamnă cuvântul „uman” și despre felul în care ar trebui să se poarte pentru a deveni demni de această titulatură.

Nu putem vorbi de demnitatea umană decât în cazul oamenilor care dispun de un simț etic, educați din punct de vedere cultural și moral. Așa cum este firesc, semnificația acordată cuvântului depinde de educația primită și de diferențele culturale dintre popoare.

Nu acesta este însă motivul pentru care doresc să Mă refer la conceptul de „demnitate umană”. Ceea ce doresc Eu este să asociez învățătura Mea cu viața practică, pentru ca voi, ființele plasate între două lumi, să puteți atinge nivelul corespondenței sufletești și spirituale cu marile idei creatoare ale Tatălui vostru ceresc. Deși ați primit foarte multe informații de la Mine, voi nu înțelegeți încă ce înseamnă cu adevărat „demnitatea umană”, lucru demonstrat cu prisosință de semenii voștri, care au pretenția de a fi demni, dar fără să se abată nici o secundă de la dorințele lor. Altfel spus, fiecare are propria sa demnitate, fără să se raporteze la un arhetip comun.

Pentru a înțelege mai bine ce înseamnă demnitatea umană, vom începe - ca de obicei - să explicăm semnificația conceptului, descoperindu-i rădăcinile și originea, pentru a stabili apoi valoarea sa actuală, felul în care trebuie să-l aplicați voi și ceea ce înțeleg Eu prin el.

(Nota traducătorului: în paginile care urmează apar jocuri de cuvinte care nu sunt aplicabile decât limbii germane, dar care nu au nici un înțeles în alte limbi. De aceea, vom prezenta cuvintele în limba germană, dând între paranteze semnificația lor în limba română. Termenul german de „demnitate” mai poate fi asociat cu cuvintele: „valoare” sau „merit”.)

Să luăm spre exemplu cuvântul „Wuirde” (demnitate, valoare). Acesta este derivat din „Werden” (a deveni, devenire), cuvânt care aparține gândului creațional care stă la baza ființei Mele, fiind intrinsec întregii lumi vizibile. Fără „Werden” (devenire) nu ar putea exista sori și planete, nici un univers material sau spiritual, căci Eu am animat întreaga infinitate printr-o singură expresie: „Es werde!” (Facă-se!), pentru fericirea ființelor create, dar și pentru fericirea Mea, care sunt iubirea personificată. De altfel, prin „iubire” voi trebuie să înțelegeți exclusiv acțiunea realizată în serviciul altora și obținerea fericirii proprii exclusiv prin evoluția și perfecționarea lor.

Expresia „Es werde” (Facă-se) a permis inclusiv apariția legii și a căii pe care trebuie să o parcurgă fiecare spirit sau suflet, adică gradul de perfecțiune căruia îi sunt predestinate acestea, care au făcut ca spiritele încarnate, întemnițate în lumea materială, să o apuce pe o cale diferită de cea a spiritelor libere din lumea spirituală infinită, perfect conștiente de sine.

Evident, odată cu „werde” (facă-se) a apărut și problema spiritelor lăsate să acționeze liber. Erau acestea ceea ce trebuiau să fie, sau altfel spus, știau ele care este scopul pentru care le-am creat?

Prin cuvântul „wurde” (a devenit) a apărut o stare care, conform intenției Mele, trebuia să fie egală cu titlul de „wuirde (demnitate) sau „wiirdig” (demn), la fel cum voi, în lumea voastră fizică, îi acordați o „wuirde” (demnitate, funcție, titlu) sau îl numiți „wiirdig” pe cel care merită respectiva titulatură sau care manifestă anumite calități derivate din atributele sale ca om spiritual (altfel spus, care corespunde arhetipului pe care trebuie să-l încarneze funcția respectivă).

De aceea, cuvântul „wuirde” (demnitate, funcție, titlu) nu înseamnă altceva decât că persoana respectivă, dispune de toate calitățile care înobilează omul, privit ca ființă spirituală, și care îl diferențiază de semenii săi care nu manifestă încă aceste calități.

Această idee de demnitate (wuirde), așa cum o înțelegeți voi, o aplic și Eu ființelor create de Mine, dar cu o altă măsură.

Atunci când am creat primul om de pe pământul vostru, l-am investit cu o funcție înaltă, dându-i puteri foarte mari și făcându-l superior tuturor celorlalte ființe de pe pământ. Datorită atributelor sale spirituale, derivate din faptul că era un descendent al Meu, i-am acordat o autoritate deplină, cu speranța că el va deveni exact ceea ce l-am numit Eu, adică „Stăpânul pământului”, în acest scop, el trebuia să-și folosească aceste atribute divine în propriul său beneficiu, dar și în beneficiul celorlalte ființe de pe pământ.

Pentru ca el să poată înțelege cuvântul „demnitate” așa cum îl înțelegeam Eu, i-am acordat liberul arbitru, lăsându-l complet liber să-și folosească înclinațiile așa cum dorește: în bine sau în rău. Doream să-l ajut astfel să înțeleagă că demnitatea cu care l-am înzestrat consta în ținerea sub control a înclinațiilor, calităților și dorințelor, ca o ființă liberă și independentă, nu ca o mașinărie automată; altfel spus, demnitatea spirituală nu putea fi atinsă decât prin controlul pasiunilor. În această direcție, l-am înzestrat cu toate calitățile necesare pentru a putea deveni o ființă demnă, trăind în lumea intermediară situată între universul ființelor întemnițate în materie și cel al spiritelor complet libere.

L-am lăsat apoi să „werde” (să devină), și ce a devenit el? Puteți da singuri răspunsul la această întrebare, căci este vizibil cu ochiul liber. Vai, oamenii nu au devenit ceea ce am dorit Eu să devină, căci în loc să devină stăpânii pământului, ei au devenit sclavii pasiunilor lor, încălcându-și vocația și folosindu-și în mod greșit calitățile cu care i-am înzestrat, în detrimentul lor și al naturii înconjurătoare. Ei au devenit astfel „nedemni”. Așa se explică toate nenorocirile și suferințele materiale și spirituale care s-au revărsat acum asupra umanității. Contrar destinului lor, în loc să devină demni de Mine, oamenii au părăsit calea cea dreaptă și au devenit „unwiirdig” (nedemni) să mai fie numiți „oameni”, căci Eu am suflat asupra lor suflul Meu divin, cu scopul de a face din ei copiii marelui Meu regat spiritual. Ei pot ajunge și astăzi în acest regat, dar numai după un ocol foarte lung, confruntându-se cu tot felul de adversități și de suferințe.

Întrucât oamenii, cu pretinsa lor știință și cunoaștere, au ajuns într-un punct în care, după egoism, acest veritabil contra-pol al iubirii Mele și al iubirii în general, interpretează și „demnitatea umană” așa cum le convine, lucru devenit un adevărat hobby pentru cei care trăiesc la ora actuală. Acest comportament nesănătos generează un număr atât de mare de greșeli încât răbdarea Mea se apropie de sfârșit. De aceea, Mi-am propus să vă explic din nou această expresie, pentru a salva cât mai mulți oameni de la declinul complet, căci fără demnitate spirituală, omul nu are ce căuta în lumea spiritelor perfecte.

Ce-i drept, aceste cuvinte ale Mele, la fel ca și alte texte pe care vi le-am revelat prin intermediul scribilor Mei, nu sunt accesibile decât unui număr mic de oameni, dar răbdare! Nenorocirile din ce în ce mai numeroase care se vor abate asupra umanității vor atrage un număr tot mai mare de oameni în barca voastră. După ce vor încerca toate soluțiile cu putință, ei vi se vor adresa:

„Prietenii și frații! Oare nu cunoașteți nici un remediu pentru sufletul meu bolnav? Simt că mi-am pierdut demnitatea de om, că am călcat-o în picioare, iar astăzi; când aștept alinare și pace, înțeleg că toate dogmele religioase, toate aberațiile pe care le-am considerat pline de înțelepciune, se dovedesc greșite și lipsite de substanță, întreg visul cunoașterii raționale și logice se evaporă acum, precum ceața. Dăruieți-mi înapoi demnitatea mea de om spiritual, ca să mă simt din nou o ființă umană născută din mâna Creatorului preaplin de iubire și care dorește să se întoarcă la El, fiind din nou demnă de El.

Cuvintele pe care le transmit acum prin voi, copiii Mei, vor fi tocmai cele care le vor aduce atunci alinare celor însetați, determinându-i să strige din nou, cu fața către cer: „Cine sunt eu, Doamne, ca Tu să-ți amintești de mine?”

Acesta este scopul pentru care Mi-am propus să vă reamintesc din nou ce înseamnă adevărata „demnitate a omului”, pentru ca toți cei care caută adevărul, păcătoșii, cei care se îndoiesc, să poată înțelege cât de mult s-au îndepărtat de ea și încotro trebuie să caute pentru a redescoperi calea către Paradisul pierdut.

Încercați să înțelegeți ce vă spun acum: **atunci când Adam a acționat împotriva poruncii Mele, el a pierdut accesul la Paradis.** Acest lucru echivalează cu pierderea demnității sale spirituale. Această pierdere cumplită i-a aruncat pe toți descendenții săi, până în ziua de astăzi, în capcana celor mai eronate idei, noțiuni și concepții despre viață și despre lumea în care trăiesc. Imboldul principal care mână astăzi umanitatea mai departe este acela de a-și recâștiga demnitatea spirituală pierdută, singura care îl poate ridica pe om mai presus de materie și de senzualitate, care îl poate ajuta să tranșeze nenorocirile și dezastrele, și să-și îndrepte privirea către o altă lume, în care aceste nenorociri nu există, căci - de fapt - ele nu privesc decât bunăstarea fizică a omului. Ajuns în acea lume, omul va înțelege în sfârșit că toate aceste suferințe nu au avut decât unicul scop de a-l ridica din nou, de a-l ajuta să tranșeze materia și să redevină stăpânul spiritual al universului, așa cum l-am creat cândva. Scopul final este acesta; spre el vă îndreptați cu toții. Singurul lucru care diferă este momentul în care unul sau altul dintre voi va ajunge

acolo. Ceea ce s-a născut din Mine trebuie să se întoarcă la Mine, căci a fost cândva al Meu și trebuie să redevină astfel.

Acum, după ce v-am explicat în puține cuvinte ce înseamnă „demnitatea”, cum v-am dăruit-o Eu la origini și cum voi, ființele umane, ați folosit-o în mod greșit, doresc să aprofundez acest termen, pentru ca voi să-l înțelegeți mai bine și să vă conformați dorinței Mele în cunoștință de cauză.

Ascultați, copiii Mei! Demnitatea umană nu înseamnă altceva decât „acțiunea constantă, gândirea și voința manifestate la unison cu legile Mele și cu iubirea Mea”! Eu, iubirea personificată, v-am creat pe voi din iubire. De aceea, voi, cei creați, trebuie să faceți toate eforturile de a-l imita pe Creatorul vostru, Cel care a implantat sămânța iubirii în ființa voastră.

Aceasta este principala semnificație a iubirii, dar și a demnității umane: tinerea sub control a pasiunilor, urii, mâniei și răzbunării, și acțiunea constantă în folosul celorlalți, din iubire.

Cine acționează astfel, indiferent de suferințele pe care le presupune uneori iubirea de aproape, devine spiritualizat prin sublima căldură a iubirii divine și începe să înțeleagă demnitatea spirituală, dar și pe Creatorul său, de care se apropie treptat.

Așadar, demnitatea omului trebuie înțeleasă ca o subjugare a tuturor instinctelor inferioare, inclusiv a gândurilor, faptelor și cuvintelor care nu sunt demne de Tatăl ceresc! Numai astfel poate deveni omul superior animalului, care are destule calități în comun cu el; altfel spus, prin folosirea acestor calități într-un scop mai nobil, prin sublimarea dorințelor senzuale grosiere, dându-le o motivație superioară, mai nobilă, în acest fel, omul însuși este înnobilit, recăpătându-și demnitatea înăscută, singura care îl poate ajuta să devină un cetățean al lumii spiritelor libere, care va deveni cândva sălașul său permanent.

Omul nu poate fi înnobilit prin ralierea convențională la regulile sociale și la legile statului. Aceasta este o aberație! Omul nu poate fi înnobilit decât prin conștiința sa, atunci când știe că a acționat numai din cele mai nobile și mai pure motivații, sau din iubirea pentru Creatorul său și pentru frații săi creați.

Nu acțiunea determină valoarea, ci motivația ei! Voi puteți vedea acțiunile celor din jur, dar motivațiile lor nu sunt cunoscute decât de două persoane: de cel care săvârșește fapta și de Mine, care Mă manifest sub forma conștiinței lui, care aprobă sau dezaproabă acțiunea respectivă.

Ce altceva credeți că sunt „mustrările de conștiință” dacă nu dezaprobarea de a fi acționat împotriva demnității spirituale? De aceea, ori de câte ori faceți ceva, ori de câte ori vă trece un gând prin minte, fiți atenți la fapta sau la gândul respectiv, ca să nu vă simțiți lezat. Căci orice om poartă în el o carte a vieții, iar la sfârșitul vieții sale terestre va avea posibilitatea să vadă într-o imagine de ansamblu care este adevărata lui fizionomie spirituală (cum arată omul spiritual dinlăuntrul lui). Reflexia vieții sale trăite pe pământ va deveni atunci expresia veșmântului său spiritual (forma sufletului). Altfel spus, cea care va revela omul spiritual celorlalte spirite va fi suma totală a gândurilor și dorințelor sale (care alcătuiesc forma spirituală a omului), nicidecum forma sa fizică.

Privit din această perspectivă, omul spiritual poate avea milioane de forme, de la o simplă caricatură, care amintește vag de forma umană, și până la forma omului cel mai nobil, care a trăit la unison cu principiul demnității spirituale, în lumea de dincolo, fiecare are forma în funcție de felul în care a trăit pe pământ. Chiar și pe pământ este posibil uneori să intuiești forma sufletului anumitor persoane, deși aici este foarte ușor să cazi în confuzie, în lumea de apoi nu mai poate fi vorba însă de confuzii. De aceea vă învăț și vă spun:

Trăiți o viață demnă, în acord cu Sinele divin! Renunțați la ipocrizie și arătați-le celor din jur că sunteți adevărate ființe umane, la fel ca primul om creat de Mine, oameni care poartă în sine scânteia spiritului nemuritor, predestinați unui scop divin, așa cum demonstrează întreaga istorie a umanității, inclusiv întruparea Mea!

Nu faceți concesii în ceea ce privește demnitatea; controlați-vă strict lumea gândurilor. Gândurile sunt primii seducători care vă ademenesc să treceți granița nobleței, coborând în lumea sordidului.

Demnitatea umană este singurul sanctuar pe care îl aveți. Ea vă poate permite să atingeți orice. Fără ea, vă veți scufunda înapoi în lumea animalelor, veți deveni la fel ca și ele, ființe materiale nedemne de scânteia divină. Mai mult, vă veți scufunda chiar mai jos de lumea animalelor, căci atunci când acestea comit acte care par reprobabile și crude în ochii voștri, voi nu le puteți judeca, întrucât fac parte integrantă

din natură. Omul poate coborî însă mai jos de nivelul animal, căci el dispune de facultatea gândirii, poate reflecta asupra acțiunilor și gândurilor sale, și știe foarte bine că ar fi trebuit să facă altfel, dar continuă să acționeze invers pentru a-și satisface natura senzuală, nu pe cea divină. Demnitatea umană este altarul care ar trebui menținut mereu pur. Numai în această puritate poate fi găsită liniștea și alinarea față de greutățile de tot felul, căci în acest sanctuar poate fi cultivată încrederea în ghidarea Tatălui, care, chiar și atunci când pare să pedepsească, nu face altceva decât să transforme, mânat de iubirea pentru creaturile Sale.

Demnitatea umană îi transformă pe oameni în îngeri, la fel cum lipsa ei îi transformă în diavoli încarnați în formă umană.

Dacă această „demnitate”, atât de frecvent înțeleasă greșit, nu ar fi pilonul fundamental și principiul care trebuie să stea la baza tuturor gândurilor și acțiunilor voastre, nu aș fi insistat acum atât de mult asupra ei, în atâtea detalii, spunându-vă să vă supravegheați ceva mai strict, pentru a vă da seama în fiecare clipă cât de des păcătuți împotriva acestei demnități prin cuvintele, gândurile și acțiunile voastre.

Gândurile impure trec neobservate de ceilalți oameni, dar influențează omul psihic. Va veni cândva ziua când cei din jur vor putea observa, plini de oroare, cât de mulți din demnitatea care ocupă funcții lumești sunt lipsiți de demnitatea pe care le-am acordat-o Eu, creându-i după chipul și asemănarea Mea și dându-le apoi drumul în lume.

De aceea, lăsați aceste notabilități să își înfrunte singure destinul. Vă asigur că vor ajunge să se confrunte cu situații - dacă nu în această lume, atunci cu siguranță în cealaltă - în care cei care roiesc acum în jurul lor, tămâindu-le, vor fugi de ele, îngrozite.

Dezamăgirea, deși aparent târzie, va veni cu certitudine, iar celor nevrednici li se va părea că a venit mult prea devreme. De aceea, păstrați-vă gândurile pure! Cultivați demnitatea umană sub forma flăcării pure a iubirii, a toleranței și respectului, și vă veți bucura chiar aici, pe pământ (deși neînțelegeți de semenii voștri), de bucuriile cerului, care în lumea voastră par trecătoare, dar care vor deveni permanente în interiorul și în jurul vostru.

Vedeți voi, copiii Mei, dacă nu aș fi știut ce vă așteaptă de-a lungul acestei călătorii terestre pe care sunteți nevoiți să o faceți, nu aș fi insistat atât de mult asupra acestei demnități umane. Atunci când observă însă simptomele bolii, un medic bun știe ce remedii profilactice să ofere, pentru a preveni declanșarea propriu-zisă a bolii. Dacă boala se declanșează totuși, el știe cum să o trateze.

Același principiu îl aplic și Eu. Nenorocirile vor începe în curând să apară pe pământ, revărsându-se una după alta asupra voastră. Procesul fermentației și al separării se va apropia astfel de sfârșit. Aerul spiritual al globului vostru pământesc (la fel ca și atmosfera materială, de altfel) este plin de vapori otrăvitori. Va fi necesară o descărcare electrică, și tocmai de aceea vă dau atâtea sfaturi.

Veniți către Mine! Nu mai încălcați demnitatea cu care v-am înzestrat! Numai în acest fel veți putea face față furtunilor ce vor veni. Această demnitate spirituală are puterea de a vă ridica deasupra vieții obișnuite, vă ajută să vedeți nenorocirile de zi cu zi într-o lumină diferită și vă umple inima cu credința în Tatăl ceresc, care este nevoit la ora actuală să permită asemenea orori tocmai pentru că umanitatea și-a pierdut cu mult timp în urmă demnitatea cu care a înzestrat-o, în speranța de a obține prin suferință ceea ce nu a fost posibil să obțină prin bunătate.

Demnitatea omului, sinonimă cu conștientizarea gândului că: „Nu aparțin acestei lumi, ci alteia, mai bună și eternă”, îl înalță pe om, chiar dacă acesta este nevoit să sufere din cauza diferitelor adversități, ridicându-l cu mult deasupra acestei lumi terestre, la fel ca un om care stă pe culmea unui munte înalt, privind detașat la tumultul care se desfășoară la bază, bucurându-se de viziunea sa splendidă, panoramică, și gândindu-se:

„O, de ce sunt oamenii atât de orbi?! Acolo jos, scufundați în mlaștina pasiunilor lor inferioare, ei uită ceea ce este esențial de dragul lucrurilor lumești, uitând cine ar trebui să fie. O, dacă ar avea curajul să vină aici, sus, alături de mine, cât de stupide li s-ar părea toate aceste lucruri cărora acum le acordă o importanță atât de mare! Cât de cumplit li s-ar părea gândul că au obținut toate posesiunile pe care le prețuiesc atât de mult cu prețul demnității lor de oameni!”

În acest fel vor gândi toți cei care vor renunța la mirajul pasiunilor inferioare și își vor redobândi demnitatea spirituală. Așa trebuie să gândiți și voi, cei cărora le-am adresat atât de multe explicații și asupra cărora am revărsat atâta grație, în speranța că vă veți regăsi din nou demnitatea cu care v-am înzestrat, făcând toate eforturile pentru a redeveni demni de sublimul titlu pe care vi l-am adresat de atâtea ori, acela de „copiii Mei dragi”.

Acest apelativ părintesc nu se adresează decât celor care își păstrează demnitatea de oameni, căci numai prin intermediul său vor putea atinge ei statutul pe care l-am predestinat primului om creat, dar pe care acesta nu a reușit să-l atingă.

De aceea, „vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți pradă tentației”, așa cum le-am spus odată discipolilor Mei. La acea vreme știam foarte bine de ce le spun acest lucru; și iată, astăzi vă spun din nou aceleași cuvinte. Vegheați și rugați-vă, și aveți grijă să nu vă coborâți niciodată sub pragul demnității de oameni. Rămâneți întotdeauna credincioși ideii asupra căreia am insistat atât de mult astăzi (și cu alte ocazii), potrivit căreia demnitatea umană nu poate fi atinsă, consolidată și păstrată, decât prin noblețe sufletească. Fără această virtute, lecturile textelor sacre și rugăciunile nu au nici o valoare! Faceți tot ce vă stă în puteri pentru a pătrunde în lumea de dincolo cu o formă spiritual-psihică strălucitoare. Este mai bine să vă pregătiți încă din această lume pentru acest trup spiritual, decât să încercați să-l obțineți numai acolo. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți în această lume este să vă păstrați „demnitatea umană”, care se va transforma acolo într-o „demnitate a spiritului”, octava superioară a primeia, care nu poate fi atinsă însă decât dacă cea dintâi a fost deja realizată.

Eu vă pregătesc pentru a atinge în această viață atât de scurtă ceea ce în lumea de dincolo este mult mai dificil de atins. De aceea, ascultați cuvintele Mele, care vin de la Tatăl vostru, care nu dorește altceva decât să vă ajute să deveniți demni de El. Nu veți putea dobândi însă această demnitate decât dacă veți începe prin a deveni demni de voi înșivă.

V-am adresat aceste cuvinte vouă și tuturor celor care sunt însetați de adevăr, care încearcă să regăsească ceea ce au pierdut cândva, conștient sau inconștient, și anume propria lor demnitate, singura ancoră de care se pot folosi în viață, în mijlocul conflictelor și al privațiunilor de tot felul. Vorbesc de ancora credinței, a iubirii și a speranței! Amin.

Capitolul 21

Rugăciunea „Tatăl nostru”

(11 noiembrie 1872)

Mii de oameni rostesc zilnic această rugăciune, chiar și de mai multe ori pe zi, fără să înțeleagă practic nimic din ceea ce am dorit să spun atunci când le-am transmis-o discipolilor Mei.

Nici chiar voi, care sunteți mai bine informați decât alții și care ați primit în mai multe rânduri informații legate de această rugăciune direct de la Mine, nu înțelegeți semnificația ei cea mai profundă și cea mai pură, și nu vă rugați privind-Mă în față, ci o roștiți în pripă, la fel ca orice altă rugăciune.

De aceea, Mi-am propus să vă explic din nou această rugăciune, trimițând și pe această cale lumina Mea către inimile voastre, în speranța că vă voi clarifica minunile lumii Mele spirituale dintr-o nouă perspectivă. Veți înțelege astfel semnificația ei, potrivit căreia Dumnezeu însuși, Creatorul și Tatăl vostru preaplin de iubire, v-a învățat această rugăciune pentru a vă descrie în puține cuvinte întreaga lume spirituală, astfel încât să puteți intra cu ușurință în comuniune cu Mine. Mai mult, această rugăciune adresată Mie include sintetic toate cerințele materiale și spirituale de care aveți nevoie, tot ceea ce merită să-Mi cereți vreodată, așa cum un copil se adresează Tatălui său.

Vă voi explica așadar această rugăciune pe care v-am revelat-o în timpul întrupării Mele terestre, cuvânt cu cuvânt, frază cu frază, dezvăluindu-vă semnificațiile ei cele mai profunde, în dorința de a vă îmbogăți cu o comoară spirituală neprețuită.

Dacă veți ține cont de circumstanțele în care le-am revelat această rugăciune discipolilor Mei, veți înțelege că - spre deosebire de toate practicile religioase - Eu le-am arătat contemporanilor Mei încă din primele cuvinte ale rugăciunii cât de puțin înțeleg din cărțile lor religioase, pe care sunt incapabili să le interpreteze din punct de vedere spiritual. Deși evreilor le era interzis să ia numele Dumnezeului lor în deșert, deși îl priveau ca pe un Dumnezeu al răzbunării și al mâniei, implorându-L de multe ori să răspundă unor cereri similare din partea lor, temându-se mai degrabă decât având încredere în El, Eu i-am învățat să își înceapă orice rugăciune cu aceste două cuvinte: „Tatăl nostru”, pentru a restabili astfel puntea de legătură între Dumnezeu și Creatorul lor, pe de o parte, și umanitate pe de altă parte, transformând astfel judecătorul sever într-un Părinte plin de iubire.

Acest titlu dă sensul întregii rugăciuni, căci numai un copil își poate implora Tatăl așa cum i-am învățat Eu pe discipolii Mei. Totuși, nimeni nu avea dreptul la acea vreme să-i ceară lui Dumnezeu lucruri triviale (conform preceptelor epocii), căci oamenii și-l imaginau încă pe Dumnezeu ca fiind inaccesibil, situat undeva în spațiul cosmic, mult dincolo de stele.

Cuvântul „Tatăl”, dar încă și mai semnificativ, pronumele „nostru” - aveau menirea să-l readucă pe acest Dumnezeu îndepărtat în viața omului de rând, permițându-i omului la fel ca unui copil dependent, să-și îmbrățișeze plin de iubire Tatăl, Creatorul său, lucru de neconceput în toate religiile vremii, inclusiv în cele păgâne!

În acest fel, rugăciunea începe din start cu un impuls puternic, care înaltă și smerește deopotrivă inima, scufundând-o în cea mai profundă pietate. Nimic nu ar fi putut trezi în inimă un imbold atât de puternic decât acest apelativ atât de blând: „Tată”, „Tatăl meu”, sau, având în vedere că principalul mesaj al rugăciunii este legat de iubirea de aproape: „Tatăl nostru”. Această expresie este suficientă pentru a trezi încrederea în Cel căruia i te rogi, credința că El îți va asculta rugăciunea, la fel cum procedează un Părinte cu copilul său, dăruindu-i tot ce este mai bun pentru bunăstarea lui materială și spirituală!

Următoarea frază este: „Care ești în ceruri”. Aceste cuvinte au o dublă semnificație: mai întâi, dacă ai un Tată în ceruri, adică în acel sălaș al spiritelor pure și al beatitudinii infinite, rezultă de la sine că ai coborât de acolo, iar dacă te vei dovedi demn, vei avea cândva din nou acces lângă Cel care îți permite să-L numești „Tată”.

Cea de-a doua semnificație se referă la omniprezența și omnipotența evidentă a Tatălui „din ceruri”, fără de care cererea voastră ar fi în zadar: Tatăl nu v-ar putea auzi sau nu v-ar putea-o îndeplini.

Mai mult, dacă Tatăl se află în ceruri, rezultă că El este o Ființă spirituală, care trebuie abordată ca atare, într-o stare de abandonare deplină, dată fiind măreția Lui și nimicnicia voastră. Acest lucru rezultă și din analiza frazei care urmează, și anume: „Sfințit fie Numele Tău!” Numai cei care înțeleg primele cuvinte în sensul lor cel mai profund pot realiza ce înseamnă aceste cuvinte: „Sfințit fie numele Tău!”

Spre deosebire de un părinte fizic, Tatăl ceresc, Spiritul pur, nu poate fi decât slăvit atunci când este invocat. Numele Ființei Supreme nu poate fi luat în deșert, și în nici un caz nu trebuie invocat pentru lucruri mărunte, lumești, căci acest Creator, care v-a permis să vă adresați lui numindu-L Tată, este prea sublim, iar voi, copiii Lui, ocupați un loc mult prea important în jocul creației, în rândul ființelor gânditoare, pentru a-i invoca Numele, și implicit pe El însuși, Tatăl și Dumnezeuul vostru, pentru motive minore. Numai dacă veți înțelege plenar poziția acestui Tată situat în ceruri - sălașul etern al preafelicității, și numai acționând în consecință, veți putea continua cu fraza următoare: „Vie împărăția Ta!” Numai atunci veți fi demni de această împărăție a lui Dumnezeu, de acest paradis al sufletelor, coborând în inima voastră pentru a simți acolo, la o scară mică, ceea ce vi s-a pregătit la scară mare și ceea ce veți primi cândva.

Numai după împlinirea primelor fraze devine omul apt să fie admis în împărăția acelor spirite care îl recunosc pe Creatorul universului ca fiind unicul lor Dumnezeu și Părinte preaplin de iubire.

Pentru ca această împărăție să devină permanentă pe pământ, este necesară îndeplinirea legilor divine, adică a voinței acestei Ființe supreme, pe care voi o numiți Tată. Lucrul acesta este afirmat în fraza următoare: „Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”. Abia când oamenii vor începe să recunoască și să prețuiască moștenirea lor spirituală, când vor respecta legea iubirii de Dumnezeu și cea a iubirii pentru semenii lor, va fi posibilă coborârea împărăția lui Dumnezeu pe pământ și transformarea

acestuia într-un nou Paradis, la fel ca acela în care s-au născut cândva. Abia când aceste două legi vor fi împlinite pe pământ, așa cum sunt în ceruri, pe planeta voastră va domni pacea și fericirea eternă.

Încercând să-Mi fac discipolii să înțeleagă cum poate fi îmbunătățită viața pe pământ, le-am spus - în această manieră spirituală - că deși viața beatifică, paradisiacă, nu poate fi atinsă cu ușurință nicăieri, această fericire pură a lucidității și păcii poate fi totuși atinsă de oameni în inimile lor. Ei vor avea astfel o demonstrație la scară mică a ceea ce li se pregătește pentru viitor, atunci când vor intra în sferele superioare ale creației.

Această rugăciune are puterea de a induce, chiar și numai pentru câteva momente, o stare de alinare și de pace, care dăruiește sufletului putere și capacitatea de a îndura încercările viitoare pe calea către adevăr.

Pentru ca această stare de elevare spirituală în care sufletul se înalță către Părintele tuturor ființelor să nu poată fi tulburată de abuzuri lumești, pentru ca acțiunile voastre pe pământ să aducă fructe de care să vă bucurați împreună cu alții, astfel încât să nu fiți nevoiți să vă ridicați tot timpul ochii înlăcrimați către El, cerându-i ajutorul pentru o mie de probleme cu care vă confrunțați, cererea spirituală anterioară este completată cu una materială: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi!” Numai cel care are zilnic pe masă pâinea necesară își poate îndeplini obligațiile lumești, ajutându-și totodată și semenii.

I-am învățat pe discipolii Mei să se roage astfel deoarece starea de conștiință spirituală nu este plenar posibilă decât dacă trupul - această punte absolut necesară între lumea materială și cea de dincolo - nu suferă din cauza unor dificultăți.

Evident, după ridicarea Mea la cer, discipolii Mei au fost forțați uneori să postească și au fost lipsiți de multe din lucrurile care le erau necesare. Am formulat totuși în acest fel rugăciunea pentru ca toți oamenii să știe că îmi pot adresa și cereri lumești, și că apropierea de Mine nu presupune numai solicitarea mântuirii spirituale.

În forma pe care v-am oferit-o, rugăciunea se referă la întregul pelerinaj al vieții umane, inclusiv la cele Zece Porunci și la cele două legi fundamentale pe care le-am dat Eu: iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproape.

Ea și-a propus să fie pragmatică, să se potrivească tuturor circumstanțelor vieții și să le ofere oamenilor aflați în cele mai diverse situații alinarea dorită, pe care numai Dumnezeu, Tatăl ceresc preaplin de iubire o poate oferi, evident, dacă aceștia se roagă plini de ardoare și cu înțelegerea spirituală necesară. Urmează apoi o nouă frază: „Și ne iartă nouă greșelile noastre”, care reprezintă recunoașterea deschisă a faptului că oamenii încalcă uneori legile lui Dumnezeu, rătăcindu-se sau păcătuiind, dar în calitate de ființe umane, și nu de copii ai Tatălui ceresc.

Solicitarea iertării păcatelor presupune o recunoaștere a propriei slăbiciuni. Ea arată că ființa umană care se roagă, sau copilul care îi cere ceva Tatălui ceresc, își recunoaște slăbiciunea și capacitatea de a greși, de multe ori împotriva voinței sale. Într-adevăr, deși oamenii doresc uneori să se opună anumitor acțiuni greșite, pasiunile lor sau lumea exterioară se dovedesc prea puternice pentru ei, astfel încât în pofida intențiilor lor bune copiii greșesc, devenind astfel nedemni de Tatăl lor ceresc.

Cuprinși de remușcări, copiii trebuie să se arunce la picioarele Tatălui lor spiritual, să-și mărturisească păcatul în fața Lui și să-i facă promisiunea fermă că își vor corecta comportamentul, lucru atestat inclusiv de fraza următoare: „Precum și noi iertăm păcatele celor care au greșit față de noi!”

În acest fel veți afirma intenția voastră de a-L îmita pe Tatăl ceresc, chiar dacă la o scară mai mică, acționând în maniera divină, prin iertare și iubire, nu prin ură și răzbunare, și devenind astfel demni de Tatăl vostru spiritual. Această frază a avut o semnificație cu totul deosebită în acele timpuri în care principalul dicton acceptat era: „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”, în care răzbunarea era permisă și chiar considerată un atribut divin al lui Iehova!

Vedeți așadar că această rugăciune nu ignoră pasiunile umane. Ea vorbește de stările exaltate, dar și de pasiunile umane, având puterea de a transforma omul rătăcitor prin această lume într-un cetățean al cosmosului, cu condiția să rostească plin de aspirație aceste câteva cuvinte, rostite cândva de gura Mea.

Totuși, pentru ca această intenție fermă să nu cadă pradă eșecului, rugăciunea precizează în următoarea frază principala cauză care seduce și forțează omul să acționeze împotriva voinței divine. Este

vorba de circumstanțele în care trăiește acesta și de lanțul cauzalităților care creează în jurul lui diferite tentații, pe care omul nu reușește întotdeauna să le stăpânească.

Deși aceste tentații sunt o necesitate în lumea exterioară, căci fără conflict nu ar fi posibilă întărirea credinței în Mine, omul își recunoaște astfel slăbiciunea inerentă naturii sale duale, alcătuită dintr-un suflet și un spirit, afirmând că nu reușește întotdeauna să se controleze: „Și nu ne lăsa să fim duși în ispită”, care, într-o traducere spirituală, înseamnă: „O, Tată, ai milă de copilul tău slab și ajută-l, chiar dacă, în pofida voinței sale, cade atât de des pradă tentațiilor din lumea exterioară”.

În această recunoaștere sinceră a propriei slăbiciuni stă întreaga forță a acestei rugăciuni adresate Celui Atotputernic, care admite să fie numit Tată și care încearcă să educe ființele umane pentru ca ele să poată deveni copiii Lui.

Atât timp cât în inima celui care se roagă domnește încă mândria sau convingerea în propria sa putere, cererea sa nu poate ajunge cu adevărat la Mine. Ceea ce am spus cândva rămâne valabil și astăzi: „Chiar dacă ați făcut tot ce vă stătea în puteri ca oameni, tot rămâneți niște servitori leneși”.

Indiferent de circumstanțele în care se găsește sau de dificultățile cu care trebuie să lupte, omul trebuie să fie întotdeauna conștient de faptul că el nu face aproape nimic, și că Eu sunt cel care face aproape totul.

Numai în acest fel poate crește încrederea lui în Mine, redobândindu-și starea de pace chiar și în mijlocul luptei. Numai cel care se aruncă plin de smerenie la picioarele Mele, strigând: „Doamne, cine sunt eu ca, să-ți amintești de mine?”, numai atunci când își mărturisește slăbiciunea și incapacitatea de a atinge singur marele scop spiritual va înțelege el valoarea grației pe care o revarsă asupra lui Tatăl ceresc și imensa diferență dintre aceasta și ajutorul ocazional primit din partea semenilor săi!

Numai în acest fel, prin recunoașterea propriei incapacități și prin abandonarea deplină în fața voinței Tatălui etern și neschimbător, poate fi înțeleasă fraza de final a rugăciunii: „întrucât am înțeles că fără Tatăl din ceruri nu reprezintă nimic, îl las pe El să mă ferească de tot ceea ce este rău”, sau, după cum afirmă rugăciunea: „Și ne izbăvește de cel rău”.

Acesta este procesul mântuirii, adică al iertării greșelii comise în mod voit sau împotriva voinței, astfel încât omul să poată deveni progresiv fiul Tatălui ceresc.

De aceea, rugăciunea se încheie cu fraza: „Ferește-ne de toate pericolele care ne pot ieși în cale”... și care ne-ar putea întârzia progresul pe cale, în loc să ni-l grăbească. „Iartă greșelile noastre trecute și ferește-ne de eventualele pericole viitoare”.

Numai astfel își poate găsi omul liniștea și pacea prin rugăciune, care îi explică în numai câteva cuvinte care este poziția lui ca om și copil al lui Dumnezeu, arătându-i că fiind situat între două lumi, cea materială și cea spirituală, trebuie să urmeze întru totul voința divină, dacă dorește să fie demn de numele de Părinte cu care i se adresează Creatorului său și al întregului univers.

De aceea, rugăciunea începe cu apelativul „Tată” și se încheie cu o cerere adresată aceluiași Dumnezeu, care nu l-ar putea feri pe om de pericole, nu l-ar ierta și nu și-ar revărsa grația asupra lui dacă nu i-ar fi un autentic Tată!

Așadar, copiii Mei, adresați-Mi această rugăciune, iar atunci când o faceți, nu vă gândiți numai la voi, ci îmbrățișați întreaga umanitate, spunând: „Tatăl nostru”, căci în epoca voastră, mai mult ca oricând înainte, oamenii nu mai sunt decât o ceată de copii rătăciți. Apatici și lipsiți de motivație, se grăbesc cu toții să-și întâmpine sfârșitul. Cei mai mulți dintre ei uită de Tatăl ceresc sau chiar îl resping, fără să-i intereseze faptul că El îi așteaptă în continuare în ceruri, pentru a-i îmbrățișa pe toți cu brațele Sale pline de iubire.

Rugați-vă Lui, Părintele tuturor ființelor create, să îi ierte pe toți cei care îi iau în deșert Numele, în loc să-L slăvească. Rugați-vă ca împărăția păcii și a fericirii eterne - sălașul etern al lui Dumnezeu sau cerul - să coboare asupra voastră, și ca omul să nu se mai lupte cu semenii săi, într-o continuă ură și discordie, ci să practice în cuvintele și acțiunile sale iubirea pentru frații săi, în sensul ei cel mai înalt, căci numai astfel va putea redeveni acest pământ un paradis, când voința Tatălui ceresc va fi din nou împlinită pe el.

Rugați-vă ca oamenii de pe pământ să beneficieze de pâinea cea de toate zilele, ca să binecuvânteze soarele care răsare și să nu blesteme începutul unei noi zile de suferințe.

Rostiți rugăciunea „Tatăl nostru”, iar păcatele voastre vor fi iertate, direct proporțional cu capacitatea voastră de a-i ierta pe alții. Tentațiile cu care vă veți confrunta vor fi mai puține, căci, întăriți întru credință, veți putea lupta mai ușor cu ele, și veți fi izbăviți de cel rău, căci veți redeveni puri. „Pentru cel pur, totul este pur”. Chiar dacă la început veți mai ezita și veți mai cădea încă, pe măsură ce credința voastră în Mine se va întări, pericolele se vor diminua, căci își vor pierde puterea de seducție a tentației.

Rostiți rugăciunea Mea, pe care, acum aproape 2.000 de ani, am dăruit-o discipolilor și copiilor Mei de atunci, și pe care v-o dăruiesc din nou vouă, copiilor Mei de astăzi!

Urmăriți să realizați frumusețea sublimă a cuvintelor Mele și încercați să înțelegeți că atunci când Dumnezeu vă învață personal cum să vă rugați, cuvintele pe care vi le indică sunt pline de adevăr și pot conferi o fericire infinită celor care, așa cum spuneam cândva, Mă adoră întru spirit și adevăr. Începutul acestei rugăciuni conține cele mai înalte adevăruri spirituale, fiind legat apoi de adevărul lumesc. La început, conștiința de descendența voastră divină, vă adresați Tatălui din ceruri, fără a uita însă de slăbiciunile și de defectele inerente naturii umane, lucru demonstrat de cea de a doua parte a rugăciunii, în care vă închinați plini de devoțiune în fața Creatorului infinit, Tatăl vostru, implorându-L să vă ajute să nu uitați, prinși în mirajul pasiunilor senzoriale, de descendența voastră spirituală.

Astfel trebuie să rostiți Rugăciunea Domnului, iar Tatăl va revărsa asupra voastră, copiii Lui, iubirea Sa infinită, cu condiția să doriți și voi să practicați, așa cum o face El, iubirea și iertarea în viața voastră terestră, și nu pedeapsa, răzbunarea și mânia. Reamintindu-vă prin rugăciune, cu inima plină de emoție, de grația Tatălui ceresc, de iubirea și puterea Lui infinită, vă veți apropia de El și veți putea conta pe omnipotența Lui pentru a vă proteja de propriile voastre slăbiciuni! Amin.

Capitolul 22

Lumea gândurilor

(25 noiembrie 1872)

V-am povestit multe despre creația Mea, v-am lăsat să aruncați o privire asupra secretelor cele mai profunde ale naturii Mele spirituale, v-am revelat interacțiunea dintre spirit și materie și v-am explicat importanța și necesitatea marilor sori centrali, dar și a celor mai infime infuzoare. V-am arătat corelațiile care există între lucruri și lanțul pe care îl alcătuiesc ele, începând cu Mine și până la cel mai mic dintre atomi. Explicația fundamentală a acestor lucruri vă lipsește însă. Este vorba de temelie și piatra unghiulară a creației Mele, a Mea și a voastră. Această piatră unghiulară, primul motor care a pus în mișcare creația, care continuă să o susțină și la ora actuală și o va susține întotdeauna, Prima Căuză a tuturor lucrurilor - este gândul, din care s-au născut toate celelalte corelații. De aceea, Mi-am propus să vă prezint acum, ca într-o mare panoramă, lumea gândurilor, a principiilor spirituale pure, pentru a vă face o idee strict spirituală asupra creației, asupra tuturor lucrurilor care au existat și care vor exista.

Fără un gând primar, nici lumea spirituală nici cea materială nu s-ar fi născut vreodată, într-adevăr, dacă aș dori să vă arăt esența Mea spirituală, ar trebui să o fac în contextul infinității, căci gândul care Mă caracterizează pe Mine nu este limitat de timp, spațiu și forță.

Dacă v-ați putea proiecta înapoi în timpurile primordiale, în care stelele nu străluceau încă pe firmamentul ceresc, în care sorii nu se învârteau unii în jurul celorlalți, căci nici măcar lumea spiritelor nu fusese creată încă, singurul lucru care exista și strălucea eram Eu, sau gândul Meu unic.

În jurul Meu totul era scufundat în întuneric, lipsit de viață și rigid. Numai Eu eram viu. Fiind un Gând viu, etern, Eu străluceam singur în totalitatea creației, sau altfel spus, Eu singur eram conștient că exist, ca gând viu și lumină a vieții.

Vedeți voi, în acele timpuri primordiale nu exista decât o singură Ființă, un Gând unic în eterul infinit, toate celelalte elemente fiind adormite și găsindu-și expresia prin centrul lor lăuntric, Eu însumi.

Eu singur știam că sunt și că trăiesc. Dacă doriți să înțelegeți mai bine această stare, comparați-o cu a voastră, care sunteți o unitate în ansamblul creației, conștiința de faptul că existați și că trăiți.

Voi spuneți: „Eu sunt”, dar - simultan - în interiorul vostru au loc mii de alte procese de care nu sunteți conștienți. Voi strigați: „Eu sunt!”, dar Sinele vostru se raportează mai degrabă la veșmântul spiritual al sufletului vostru, care se extinde până la ultimele capilare și terminații nervoase ale pielii trupului vostru, de care nu sunteți conștienți.

La fel eram cândva și Eu însumi. Trăiam, iar Ființa Mea includea întregul eter infinit, neavând nevoie decât de un stimul interior pentru a declanșa tot acest du-te-vino, toată această activitate exterioară care nu se sfârșește niciodată și care reprezintă aspectul Meu exterior (sau universul).

Se poate spune astfel că gândul a precedat acțiunea, creând mai întâi de toate lumea spirituală, din care s-a născut mai apoi universul material.

Fără gânduri, centrul ar fi rămas imuabil și nemișcat, Sinele Meu. Lumea gândurilor este cea care a exteriorizat spiritele din ființa Mea, creând apoi lumea materială, pentru ca acestea să se poată manifesta și perfecționa.

Trebuie să înțelegeți această lume a gândurilor ca pe o lume abstractă, spirituală, în care gândurile reprezintă primele principii care stimulează, asimilează și prezervă tot ceea ce există în lumea spirituală invizibilă și în cea materială vizibilă.

Primul Meu gând, care a dus la crearea lumii și la împlinirea dorinței Mele de a-Mi vedea conștiința reflectată în spirite și în ființele vii (relația dintre noi fiind aceea dintre lumină și reflexia ei) a fost: „Facă-se!” Toate lumile, până la cel din urmă atom, s-au născut din acest gând primordial. Odată cu el, a început procesul de asimilare a elementelor compatibile între ele, mai întâi la nivel spiritual, iar apoi la nivel material. Ceea ce se întâmplă cu corpul vostru, ale cărui funcții afectează până și ultima celulă, este la fel de valabil și în cazul Meu:

Gândul primordial „Facă-se!” a avut milioane și milioane de consecințe, ca rezultat al legii cauzei și efectului. Pretutindeni, gândul era principiul stimulator (activ), generând un lanț de efecte. Așa s-a născut marea familie a spiritelor* și uriașul univers material, care sunt eterne, la fel ca și Mine, căci toate s-au născut dintr-un singur gând, susținut de Mine, Creatorul și Dumnezeuul infinit al întregii creații, în mod similar, gândurile Mele creatoare, născute din cel primordial, dar aflate în plin proces de transformare, de evoluție și de progres, dezvoltându-se unul din altul, în adevărate încrângături infinite - sunt și ele eterne.

V-am spus toate aceste lucruri pentru a vă face o idee cât de sumară în legătură cu dimensiunea spirituală și importanța gândului. Un gând spontan, aflat însă într-un proces de evoluție, poate crea mai devreme sau mai târziu un întreg univers de gânduri. Altfel spus, tot ceea ce există nu este altceva decât învelișul vizibil al unei lumi spirituale invizibile a gândurilor.

A trebuit să vă spun toate aceste lucruri, căci voi vă grăbiți întotdeauna să jonglați cu o idee sau alta, fără a medita mai profund asupra semnificației ei profunde, asupra nucleului ei spiritual. Voi vorbiți despre gândire și despre gânduri într-o manieră atât de lipsită de rațiune, încât este de-a dreptul uimitor cum niște ființe inteligente, născute dintr-o Ființă spirituală cum sunt Eu, pot avea o concepție atât de superficială despre ceea ce le diferențiază de celelalte ființe din universul material în care trăiesc, stabilind puntea de legătură cu lumea invizibilă de dincolo.

V-am demonstrat așadar că gândul este elementul esențial care stă la baza întregii creații, după care v-am vorbit despre factorul evolutiv, al transformării spontane, care exercită o influență spirituală asupra materiei care îl înconjoară. Să ne întoarcem acum de la sfera spirituală a creației la o serie de aspecte mai limitate, mai apropiate de voi și deci mai ușor de înțeles, căci vă influențează direct viața, fiind chiar parte integrantă din viața voastră materială și spirituală, pe care o creează, o susțin și o perfecționează.

Doresc să subliniez odată în plus că - la fel cum în spațiul infinit al creației, lumile se nasc și evoluează având la origine gândul primordial -, învelișul vostru material, această expresie exterioară a omului psihic interior, se naște și evoluează în funcție de o lume interioară a gândurilor, care își lasă amprenta deopotrivă asupra formei exterioare a corpului și asupra formei interioare a sufletului.

Este ușor de înțeles astfel că această mare lume a gândurilor reprezintă de fapt chiar lumea spirituală, în funcție de care totul va fi judecat și clasificat la un moment dat. Dacă în cazul Meu, gândul a fost primul principiu activ, care a stat la baza întregii creații, este evident că și în cazul vostru (și al

celorlalte ființe vii) lucrurile trebuie să stea la fel: gândurile lor sunt cele care își imprimă valoarea asupra acțiunilor și faptelor care derivă din ele.

Când Eu am emis primul gând în spațiul infinit, generând toate lumile vizibile și invizibile prin acel „Facă-se!”, elementele au început să se structureze în funcție de propria Mea Ființă, întrucât Eu, în calitate de Dumnezeu, sunt infinit, iar în calitate de Ființă sunt iubire pură, combinată cu înțelepciunea perfectă, lumile spirituale și materiale nu pot fi decât similare Mie. De aceea, toate spiritele au fost create la unison cu iubirea și cu înțelepciunea Creatorului lor. La început, toate au fost perfecte, fără păcat, conformându-se întru totul legilor divine create pentru a le susține, ca semn al iubirii Mele pentru ele.

Această perfecțiune care caracterizează întreaga creație, conform principiului corespondenței, fiind derivată din Mine, este valabilă și în cazul vostru, în calitatea voastră de ființe spirituale.

Înfățișarea voastră este reflectarea fidelă a lumii voastre interioare. Din păcate, voi nu puteți citi pe fața aproapelui vostru amprenta hieroglică pe care o are imprimată sufletul său. Doar uneori, ochii săi (oglinza sufletului, după cum vă place vouă să spuneți) trădează ceea ce există în interiorul acestuia.

Știința pe care un mare apărător al adevărului și al iubirii (J.C. Lavender, Zurich) a încercat să o creeze, a fizionomiei, nu a avut succesul scontat, deși ea ar fi fost cu adevărat benefică pentru umanitate, căci lumea în care trăiți ar arăta cu totul altfel dacă toți și-ar da seama pe loc cu ce fel de oameni au de-a face.

Vă voi oferi Eu câteva explicații în această direcție, ca să înțelegeți cât de perfecte sunt analogiile din ansamblul creației și cât de permanente sunt legile divine, care se aplică deopotrivă la scară macrocosmică și la scara voastră, microcosmică.

Am vorbit mai devreme despre felul în care conștiința de a fi viu penetrează întregul suflet uman, și implicit corpul său fizic natural, la fel cum marele Meu univers este umplut de conștiința Mea, de viața divină, a cărei reflectare este.

Tot ceea ce există în creația Mea se naște în conformitate cu legile divine și nu poate manifesta decât ceea ce este sublim și frumos, căci toate elementele creației se nasc din același centru, Eu însumi, răspândindu-se apoi până în cele mai îndepărtate spații, oriunde există o lume. Toate tânjesc după același principiu, căci tot ceea ce este creat reprezintă reflexia și expresia Mea în diferite imagini. Fără ca voi să controlați neapărat acest proces, lumea gândurilor dinlăuntrul vostru acționează după aceleași principii, exercitând o influență mai mare sau mai mică asupra diferitelor organe necesare pentru executarea gândurilor respective. Procesul este mecanic, pielea sau tegumentele exterioare ale diferitelor organe reflectând întocmai (către exterior) ceea ce dorește să afirme lumea interioară a gândurilor.

Procesul mecanic al vieții poate fi accelerat, încetinit sau chiar blocat prin intermediul gândurilor, în funcție de efectul acestora asupra nervilor, aceștia activează diferitele organe, conform intențiilor omului psihic. Sănătatea, boala sau chiar moartea nu reprezintă rezultatul direct al încetării funcțiilor corporale, ci al acelorași gânduri invizibile, capabile să dea naștere unui corp bolnav sau sănătos, unui exterior frumos sau urât, prin activarea nervilor și accelerarea proceselor metabolice sau de eliminare. Cum cele mai multe dintre pasiuni nu sunt altceva decât consecința unor gânduri alimentate de iubire, este normal ca acestea să lase urme asupra înfățișării umane. Trăsăturile faciale frumoase sau urâte sunt o reflectare a vieții interioare a sufletului.

Vă puteți da seama așadar câte bucurii și câte suferințe își au originea în această activitate imperceptibilă, și totuși neîncetată, a vieții spirituale interioare. Invers, când funcțiile vitale dezzechilibrate influențează psihicul, mergând până la scufundarea lui completă în întuneric, omul ajunge să judece lumea exterioară, situația în care se află și pe el însuși prin prisma minții sale tulburate, denaturând complet lucrurile, consecințele acestui proces fiind boala, suferința, amorțeala sau chiar moartea prematură.

Toate aceste efecte își au originea în lumea gândurilor, care interacționează cu trupul, influențând apoi spiritul. Omul ajunge astfel să tragă noi concluzii, să comită noi acțiuni. Și cum toate lucrurile sunt legate din perspectiva spirituală, această lume a gândurilor influențează alți oameni, alte familii și națiuni întregi. Efectele sunt cu deosebire nefaste atunci când liderii politici sunt bolnavi din punct de vedere spiritual, silindu-și popoarele să sufere din cauza unor gânduri greșite, dar mărunte, fără ca oamenii să

înțeleagă de ce trebuie să treacă prin asemenea evenimente nefericite. De regulă, ei ajung să Mă învinovățească pe Mine, care sunt nevoit să intervin, pentru a repara greșelile comise de niște oameni bolnavi din punct de vedere spiritual și fizic.

Un gând bun sau rău emanat de o singură persoană este suficient uneori pentru a influența mii și milioane de persoane, la fel cum o piatră aruncată în apă generează valuri concentrice ce se îndepărtează din ce în ce mai mult de punctul în care a căzut piatra, tulburând liniștea apei și distrugând locuințele micilor cetățeni ai lacului, incapabili să înțeleagă ce anume a provocat distrugerea locuințelor și moartea puilor lor.

În mod similar, oceanul gândurilor își continuă la nesfârșit fluxul și refluxul, influențând gândirea tuturor ființelor vii, care intră într-un proces de fermentație, la fel ca bulele ce se ridică de pe fundul unei ape liniștite. Tot ceea ce există gândește, simte, se străduiește să-și îmbunătățească starea, viața. Tot ceea ce există construiește, distruge, face eforturi și încearcă să extragă necunoscutul din cunoscut. De aceea, se poate spune fără a greși că această imensă lume a gândurilor este în realitate principalul factor al creației Mele. Căci la fel ca și Mine, această lume este nelimitată, eternă, și dacă circumstanțele permit acest lucru, infinită.

De aceea, urmăriți să păstrați un control cât mai strict asupra acestei lumi a gândurilor, gândind numai acele lucruri care li se potrivesc copiilor Mei. Nu uitați: gândul este creatorul înfățișării voastre exterioare în această viață și amprenta voastră în lumea de dincolo. Când veți ajunge acolo, singurul lucru pe care îl veți lua cu voi vor fi rezultatele gândurilor pe care le-ați avut pe pământ. Aici, ele sunt ascunse de voi și de ceilalți; acolo nu vor mai fi. Înfațișarea exterioară nu este la fel de importantă ca cea interioară, căci este doar o reflectare a ei. În lumea de dincolo, ipocrizia nu mai este posibilă, nici păstrarea secretelor față de alții. Acolo, toate ființele știu să citească în mintea celuilalt, și cunosc implicit valoarea sau lipsa sa de valoare morală.

Această lume a gândurilor - creatoarea spirituală a materiei - este atât de puternică deoarece creează, clădește, distruge și transformă fără încetare, dând naștere unui lanț al cauzalităților. Privită în totalitatea ei, importanța sa este majoră, căci apariția celui mai slab și mai neajutorat gând este urmată inevitabil (mai devreme sau mai târziu, în funcție de circumstanțe) de fapta care corespunde gândului respectiv, care generează consecințe pe care nu le mai suportă numai cel care a emis gândul, ci întreaga lume materială și spirituală.

Cu greu v-ați putea imagina mai bine infinitatea decât vizualizând-o ca pe o lume a gândurilor. Viteza, imensele distanțe ale spațiului și intervalele de timp dispar prin comparație cu viteza gândului, cu puterea și efectele sale, îndeosebi când circumstanțele îi sunt favorabile.

De aceea, copiii Mei, vegheați, și aveți grijă ca atunci când veți intra în lumea gândurilor să o faceți ca niște spirite demne de Mine. Ori de câte ori sunteți asaltați de un gând nepermis, alungați-l sau controlați-l cu cea mai mare atenție. Nu uitați că între gând și acțiune nu există decât o distanță infimă; în schimb, consecințele faptelor apasă greu asupra celor care le-au comis, fiind la originea gândului respectiv.

Nu vă lăsați păcăliți de ideea că: „A fost un simplu gând, care nu a prins viață!” Această concluzie este o simplă amăgire. Așa cum am mai spus, atunci când circumstanțele devin favorabile, gândul se transformă în acțiune, de consecințele căreia omul nu mai poate scăpa, chiar dacă se căiește pentru ele. Ele vor rămâne de-a pururi borne pe calea pe care a evoluat omul, de care acesta se va putea bucura, sau dimpotrivă, se va simți rușinat.

Nu v-am ținut în zadar această prelegere. Tot ceea ce există are în spate o motivație, și dincolo de toate motivațiile există o Motivație universală. Eu știu foarte bine cum gândiți voi și sunt conștient de greșeala pe care o faceți atât de frecvent, considerând ceea ce este puternic ca fiind slab. Gândul reprezintă o mare putere spirituală, și nu trebuie să vă jucați cu el.

Eu am datoriat să vă clarific toate aceste lucruri, sensibilizându-vă conștiința, căci voi aparțineți de-a pururi regatului Meu spiritual, în timp ce nu faceți decât o scurtă vizită în această lume materială.

Învățați să gândiți independent! Învățați să gândiți logic! Învățați să gândiți moral! Este important să stăpâniți perfect aceste trei modalități de gândire, căci numai astfel veți putea evalua corect situația

prezentă și viitorul, construindu-vă Sinele spiritual și pregătindu-vă pentru viața care vine. Scufundați în marele ocean al gândurilor' emise de miliarde de ființe, urmăriți să nu pierdeți niciodată din vedere centrul, omul spiritual. Un gând vă poate binecuvânta sau condamna. El vă arată valoarea interioară, valabilă acum și de-a pururi.

La ce îți folosește dacă oamenii te idolatrizează, dar tu însuși ești nevoit să te respingi, din cauza slăbiciunii tale? Va veni ziua când îi vei plânge pe idolatri, care trăiesc în amăgire, dar de Sinele tău nu vei scăpa niciodată.

Lumea gândurilor, registrul Sinelui, este manualul care vă însoțește pretutindeni, permisul vostru de acces în această lume și pașaportul pentru eternitate, în el sunt trecute toate semnele distinctive pe care le aveți și care vor decide cursul viitor pe care îl veți urma.

Evitați din răspuțeri să aveți pagini goale în acest registru, căci ele nu arată altceva decât timpul irosit. Evitați de asemenea acele gânduri care v-ar face de rușine dacă ar fi revelate celor din jur.

Mintea gânditoare este fotografia voastră vie, luată în lumina spiritului. Dacă doriți să puteți fi numiți într-o : bună zi „copiii Mei”, faceți efortul să aveți o fotografie cât mai frumoasă.

Dacă faceți o fotografie în lumina soarelui, aceasta nu ascunde nimic, ci prezintă toate detaliile pe hârtia sensibilă la acest gen de lumină (Hârtia fotografică). În mod similar, lumina Mea spirituală, lumina adevărului, îi arată celui ajuns în lumea de dincolo forma pe care și-a clădit-o prin gândurile pe care le-a avut pe pământ. Fericit este cel care trece de acest test al gândurilor: cu excepția câtorva neclarități, datorate unor greșeli comise fără intenție, imaginea sa va fi una frumoasă, conformându-se tuturor regulilor perfecțiunii, iubirii și înțelepciunii - gândurile primordiale din care am construit aceste lumi, inclusiv ființele voastre.

Închei aici capitolul despre lumea gândurilor. Meditați asupra cuvintelor Mele! Timpul, acest consumator universal, vă răpește minut după minut. Viața trece ca un vis, iar trezirea vă așteaptă în lumina eternă a lumii spirituale, unde gândurile - imponderabile în această viață - vor cântări mult mai greu decât vă imaginați pe cântarul valorii morale. Acolo, spiritele nu prețuiesc decât ceea ce este spiritual.

V-am oferit aceste revelații pentru a vă arăta calea ce vă poate elibera de povara materiei. Ați primit revelația acum, când vă aflați încă în mijlocul universului material, tocmai pentru a putea deveni cândva cetățeni ai unei alte lumi, în care ați locuit cândva și în care trebuie să vă întoarceți. La început, ați locuit acolo în calitate de manifestări ale ideilor Mele creatoare, în viitor, vă veți întoarce ca ființe umane purificate din punct de vedere spiritual, devenind astfel mai apropiate de Mine și de spiritele Mele! Amin.

(* Vezi: <http://www.scribd.com/doc/5880817/CINE-ESTE-DUMNEZEU-Explicat-de-insusi-Dumnezeu-prin-Bertha-Dudde-n.r.>)

Capitolul 23

Viața spiritelor și viața cosmică

(24 februarie 1873)

Mai devreme, v-am vorbit în câteva cuvinte, în capitolele „Lumea gândurilor” și „Despre viață”, de varietatea unghiurilor din care poate fi privită viața spirituală și de felul în care trebuie înțeleasă ea, ca să vă faceți o idee despre creația și despre puterea Mea.

În cele câteva cuvinte pe care le-am adresat raționalistului limitat, v-am sfătuit să studiați natura Mea în toată vastitatea ei. Căci un Creator atotputernic poate fi mai ușor înțeles prin studierea marilor Sale lucrări, deși un investigator adevărat va descoperi aceeași măreție și în cel mai mic dintre infuzoare.

Am dorit să încep cu aceste explicații pentru a vă da un nou impuls, acela de a sta tot timpul cu ochii și cu urechile spirituale deschise, pentru a putea percepe astfel influxul de lumină spirituală și tonul

vocii cosmice, care proclamă - prin tot ceea ce este creat - marele imn al iubirii și al compasiunii eterne, pe care Tatăl le manifestă în permanență.

Atunci când v-am vorbit despre „Timp”, v-am explicat ce înseamnă acesta și cum trebuie folosit el, iar în capitolul „Demnitatea umană” v-am spus ce trebuie și ce nu trebuie să faceți pentru a deveni copiii Mei, după chipul și asemănarea Mea, și cum trebuie să acționați pentru a fi demni de această imagine, în capitolul „Lumea gândurilor” v-am explicat că fiecare faptă va fi cântărită și judecată cândva, în funcție de originea sa, respectiv ideea care a stat la baza ei. Continui în acest capitol șirul marilor idei creatoare, cu scopul de a vă explica și mai amănunțit felul în care funcționează creația Mea și scopul care se ascunde în spatele ei. Dorința Mea este să învățați să vedeți și să recunoașteți chiar în mijlocul haosului exterior și al pasiunilor dezlănțuite faptul că în spatele lumii material-fizice se ascunde întotdeauna Spiritul, voința Mea, marea susținătoare a întregii creații, care a permis nașterea ei, o susține o vreme, după care o conduce către un scop superior, prin schimbarea formei sale exterioare.

În „Lumea gândurilor” am afirmat că gândul, principiul activ, este superior oricărui principiu material, stând practic la baza tuturor lucrurilor care există. Voi dezvolta în continuare această idee, căci doresc să înțelegeți că această creație este un produs spiritual, care trebuie contemplat cu ochiul spiritual. Nu voi înceta să vă repet că sunteți spirite, și numai în această calitate veți putea înțelege cândva pe deplin creația Mea, durata ei, pe Mine însumi și pe voi înșivă. Dacă nu veți reuși acest lucru, veți rămâne orbi în mijlocul unui ocean de lumină, surzi în mijlocul mării simfoniei cosmice, incapabili să auziți muzica sferelor și muzica cosmică.

Vă voi conduce așadar într-o călătorie spirituală, într-o lume a spiritelor în care nu există nici un atom de materie, în speranța că veți recunoaște astfel cine este Acela care a creat lumea care vă înconjoară, de ce a creat El această lume și de ce v-a înzestrat pe voi (la fel ca și pe celelalte ființe inteligente, pe fiecare după capacitatea ei), cu instrumentele necesare pentru a-L cunoaște și înțelege pe El, Creatorul și Domnul atotputernic, dar și Tatăl care vă va iubi de-a pururi.

Vedeți voi, această lume, atât cea spirituală cât și cea materială, care nu reprezintă altceva decât un înveliș grosier al primeia, a fost creată cu scopul de a exprima într-o formă vizibilă ceva ce a existat dintotdeauna și va continua să existe de-a pururi în lumea spiritelor, deși într-o formă invizibilă pentru ființele materiale. Este vorba de principiul primordial, din care s-a născut întreaga frumusețe, adevărul și bunătatea. Este vorba de expresia Mea și a atributelor Mele.

Această lume materială vizibilă, un simplu înveliș al lumii spirituale, nu are alt scop decât acela de a conduce toate ființele întrupate, de la cele mai mici infuzoare și până la marii sori centrali, pe un nivel spiritual superior, prin intermediul materiei. Materia joacă un rol esențial în acest proces de perfecționare de sine, dar principiul care o determină să joace acest rol este scânteia spirituală din interiorul ei, singura care va rămâne în cele din urmă, când materia va fi întru totul purificată și spiritualizată, ca un principiu permanent, imposibil de distrus și etern, capabil să-L reflecte pe Cel care l-a creat. Dumnezeu fiind etern, este evident că El nu putea crea ceva efemer, ci numai ceva la fel de etern ca și El.

Copiii Mei! Ridicați-vă deasupra materiei și contemplați întreaga creație ca pe un produs spiritual. Numai astfel veți putea înțelege, prin intermediul ochiului spiritual, ce sunt viața materială și cea spirituală. Viața spirituală este impulsul etern care animă spiritul întemnițat în materie, în timp ce viața materială reprezintă totalitatea transformărilor pe care acest impuls le generează în lumea materială vizibilă, cum ar fi nașterea, existența și moartea.

Infinitatea nu conține altceva decât ființe spirituale, căci infinitatea sunt chiar Eu, la fel cum trupul vostru reprezintă forma vizibilă a sufletului vostru.

Toate principiile spirituale din spațiul infinit urmează calea progresului, toate au un scop, o menire. Unele trebuie legate de materie, altele eliberate, urmând cicluri alternative materie-spirit, cu scopul de a deveni conștiente de spiritualitatea lor.

Așa s-a născut lumea prezentă și așa se vor naște noile lumi din cele vechi, care au murit și s-au descompus, pentru ca infinitatea să devină un concept comprehensibil inclusiv pentru ființele finite.

Așa cum cea mai mică particulă spirituală, întemnițată în piatra dură și manifestându-și viața prin intermediul materiei, silește piatra să între într-un proces de transformare, de disoluție, pentru ca ea să

poată atinge un nivel spiritual diferit, superior, la fel se petrec lucrurile și cu sistemele cosmice, cu spațiile imense, și în cele din urmă, cu întregul univers vizibil. Principiul mișcării și al transformării este „viața”, pretutindeni aceeași, înscriind pe orbita evoluției cel mai mic vierme, dar și cel mai mare sistem solar, sau spiritul angelic îmbrăcat încă într-un înveliș material, determinându-i să progreseze și să treacă pe nivele superioare de conștiință, de beatitudine și de fericire.

Corpul vostru nu are alt scop decât acela de a vă asista pe calea spiritualizării sufletului, dacă este folosit corect și silit să comită numai acțiuni demne de o ființă umană, în mod similar, cel mai mare dintre sorii centrali și chiar întregul om universal-cosmic trebuie să comită anumite acțiuni, ce nu pot fi calculate în termeni temporali, dar care au ca menire eliberarea principiului spiritual interior, pentru ca acesta să poată atinge nivele superioare de conștiință.

În capitolul „Lumea gândurilor” v-am explicat mecanismul prin care funcționează întreaga sferă spirituală, care reprezintă temelia celei material-vizibile. În acest capitol doresc să vă ajut să înțelegeți principiul vieții spirituale, care silește materia să se spiritualizeze, motiv pentru care devine vizibilă în ochii voștri sub forma vieții materiale.

Acest impuls către evoluție nu încetează nici o clipă, la fel ca și marele flux al timpului sau ca și viața lumii gândurilor. Nașterea, existența temporară și moartea, acestea sunt cele trei dovezi vizibile ale agitației continue din lumea spirituală, care nu are alt scop decât progresul către noi și noi nivele superioare de conștiință! Începând cu cel mai mic atom eteric și până la marele cosmos, totul parcurge ciclul nașterii, existenței temporare și morții, pentru a trece apoi pe un nivel existențial diferit.

Priviți cu ochi spirituali propria voastră lume: cât de variate sunt transformările din ea, câte principii spirituale sunt eliberate în fiecare moment, în mod voluntar sau involuntar, pentru a putea intra apoi în noi combinații, superioare!

Contemplați animalele de tot felul: câte crime, ce lupte se dau între ele!

Chiar și voi oamenii, câte vieți spirituale nu distrugeți zilnic pentru a vă asigura hrana stomacului vostru!

Câte animale nu trimiteți pe lumea cealaltă pentru că nu aveți nici o activitate spirituală cu care să vă ocupați mintea, motiv pentru care organizați toate acele vânători inutile, numai din plăcerea de a ucide!

Milioane de suflete animale își ratează destinul real, acela de a-și atinge scopul parcurgând calea cea lentă, din cauza acestui comportament reprobabil și nedemn al vostru. Particulele lor spirituale nu-și pot continua evoluția decât trecând prin stomacul consumatorului lor.

În mod paradoxal, deși multe din lucrurile pe care le faceți încalcă voința și legile Mele, ele nu pot întârzia deloc progresul universal la care am supus lumea, ci dimpotrivă, nu pot decât să-l grăbească. Chiar dacă orice încălcare a legilor Mele are consecințe grave, singurii care sunt pedepsiți să suporte aceste consecințe sunt cei care le-au încălcat, provocând prin comportamentul lor diferite calamități. Nimeni și nimic nu Mă poate împiedica însă pe Mine să-Mi duc planul la bun sfârșit, să-Mi conduc lumile la maturitate și să primesc înapoi principiile spirituale care s-au născut din Mine, purificate!

După cum vedeți, întreaga lume vizibilă și viața ei nu reprezintă decât o reflectare aparentă a lumii și vieții invizibile, spirituale. La fel se petrec lucrurile cu întreaga creație, de la cel mai infim animal și până la marile universuri. Durata de viață a oricărei creaturi depinde exclusiv de timpul necesar pentru eliberarea principiului spiritual ascuns în interiorul ei.

De pildă, în cazul vostru, al oamenilor, după împlinirea ciclului natural al vieții voastre, moartea nu se poate petrece decât atunci când sufletul vostru s-a maturizat suficient de mult pentru a face trecerea în lumea de dincolo. Exact la fel se petrec lucrurile și cu universurile și sorii centrali. După ce toate elementele lor s-au purificat, ele mor sau se dizolvă gradat, devenind astfel din ce în ce mai spiritualizate, iar materia lor devine din ce în ce mai ușoară, la fel ca și gazul.

Așa cum corpul vostru nu va mai fi alcătuit în final, pe nivelul spiritual suprem, din această materie grea pe care sunteți nevoiți să o suportați astăzi, la fel, pământul vostru va fi cândva (într-un viitor îndepărtat) purificat, materia grea din care este alcătuit dizolvându-se astfel încât nu vor mai rămâne decât substanțe eterice, corespunzătoare noilor săi locuitori, care vor avea la rândul lor corpuri eterice. Din ce în ce mai spiritualizați, aceștia vor continua să moară, dar nu prin cataclisme cumplite, așa cum se petrec de

multe ori lucrurile la ora actuală, ci pe cale naturală, trecând într-o altă stare, manifestată prin alte circumstanțe, mai potrivite pentru nivelul lor spiritual de înțelegere.

Vedeți așadar cum viața spirituală se dezvoltă treptat din cea materială, cea din urmă nefiind decât o expresie a primeia. Cred că ați înțeles acum mai bine cum am creat Eu lumile și cât de mari trebuie să fie perioadele de timp necesare pentru desăvârșirea acestor procese de spiritualizare. Din păcate, nu aveți încă viziunea spirituală necesară pentru a putea înțelege cât de mare este viteza gândului cu care se produc aceste procese evolutive. Nu vă puteți da seama cât de multe lucruri se petrec într-o singură secundă din perspectiva acestui proces de purificare și înnobilare interioară. Sunteți incapabili să recunoașteți chiar și în agitația politică ce animă micul vostru glob pământesc vântul spiritual care pune în vibrație marile corzi ale acestui instrument cosmic care este lumea spirituală. Armoniile sale răsună în infinitate, dar voi vă purtați ca niște orbi și surzi, incapabili să recunoască, să vadă și să audă cum întregul univers se grăbește cu viteza unui uragan, mai mult, cu viteza gândului, pe calea eliberării din temnița materiei.

Voi citiți articolele din ziare, dar nu reușiți să citiți printre rânduri, să stabiliți corespondențele dintre cuvinte - aceste instrumente materiale ale gândurilor, nu vedeți viața spirituală care se ascunde în spatele lor și care își continuă nestânjenită dezvoltarea, fără să țină cont de calculele meschine și de sofismele oamenilor, în dorința de a vă mai trezi din amăgirea în care vă complăceți și de a vă ajuta să înțelegeți că dincolo de tronurile și de lumea voastră există alte legi, mai presus de cele înscrise în codurile voastre, vă voi da din nou câteva lămuriri. Legile Mele dau în egală măsură viață unui soare central și unui atom minuscul, pentru ca ele să își poată împlini menirea pentru care au fost create, și anume aceea de a se spiritualiza continuu, revenind la sursa din care s-au născut cândva, obligate fiind să treacă prin procesul dezvoltării individuale, fie sub forma unui mare corp ceresc, fie sub forma unui vierme.

Voi citiți cuvintele Mele mai mult mânați de dorința cunoașterii. Până acum nu ați înțeles nici un singur cuvânt în calitate de oameni spirituali, așa cum ar fi trebuit să faceți copiii Mei. Viața voastră este încă mult prea orientată către materialitate, căci voi aparțineți mai mult lumii decât vouă înșivă, ca să nu mai vorbim de Mine. De aceea, sunt nevoit să vă trimit din când în când avertismente, cu scopul de a vă trezi și a vă ridica, cel puțin în momentele de concentrare spirituală, deasupra acestei vieți materiale. Dorința Mea este să vă deschid ochii și urechile către acele mesaje care emană și răsună pretutindeni, în toate colțurile creației, și care vă comunică faptul că sunteți spirite, și chiar dacă sunteți îmbrăcate pentru scurt timp în materie, veți intra în curând într-un alt mediu existențial, în care singura care va predomina și va fi prețuită va fi viața spirituală.

De aceea, nu mai luați în deșert avertismentele Mele. Sigiliile mării cărți a creației vor fi rupte în curând, și vor veni timpuri în care veți avea nevoie de toate resursele voastre spirituale pentru a putea rezista în fața tentațiilor lumii exterioare și pentru a vă putea păstra tăria și curajul.

Faceți efortul să înțelegeți cuvintele Mele, reflectați asupra lor, căci Eu vi le dăruiesc în dorința de a nu vă lăsa prinși pe nepregătite în situația în care, spre exemplu, viața spirituală va sili lumea materială să distrugă vechile modalități de viață. Vă spun și vouă, la fel cum le-am spus discipolilor Mei înainte de a fi luat prizonier: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în tentație!”

Insist din nou, mereu și mereu: recunoașteți viața spirituală! Treziți-vă din somnul vostru lumesc! Înțelegeți faptul că timpul vă presează, că distrugerea tuturor aspectelor nobile din această lume atestă faptul că nu este departe vremea când oamenii vor culege ce au semănat. Recunoașteți fluxul de lumină care începe să inunde lumea voastră. Ascultați vocile din lumea spiritelor, care vă lovesc timpanele sub forma unor unde sonore extrem de puternice. Toate acestea sunt cuvintele de avertisment ale Tatălui vostru preaplin de iubire, care, în mijlocul acestui tumult de evenimente, nu dorește să-și piardă copiii, ci dimpotrivă, dorește să-i susțină, ba chiar - dacă este posibil - să le sporească numărul, pentru ca toți să prețuiască viața spirituală și să înțeleagă, chiar și în mijlocul distrugerii generale, că iubirea Tatălui ceresc rămâne neclintită. Nu ea este cea care pedepsește. Dimpotrivă, ea este cea care conduce totul către perfecțiune, la momentul potrivit, cu scopul ca întreaga creație să se întoarcă la sursa din care s-a născut, astfel încât, în final, Tatăl și copiii Săi să învețe să se cunoască reciproc, iar copiii să înțeleagă ce

înseamnă să se lase conduși și ghidați de El, de Cel care a creat lumile și care, în pofida marilor splendori ale creației infinite, nu uită de nici una din creaturile Sale, fie ea și un simplu vierme care se târăște în țărână!

Așa trebuie să înțelegeți creația Mea, inclusiv viața materială și spirituală. Numai în acest fel va coborî pacea în inimile voastre, numai astfel veți învăța să înțelegeți cuvintele Mele și motivele pentru care vi le adresez.

Cât timp nu veți atinge acest stadiu, veți rămâne niște simpli ucenici, nu copiii Mei!

Copiii Mei trebuie să fie capabili să privească natura cu ochiul spiritual, separând nucleul spiritual de învelișul material și recunoscând adevărul. Ei trebuie să înțeleagă vocea lumii spirituale, să-și deschidă urechile spirituale în fața muzicii sferelor, singura capabilă să aducă alinare. Trebuie să știe și să înțeleagă faptul că, deși materia reprezintă o temniță pentru principiul spiritual, numai în acest fel a fost posibilă revelarea celui din urmă în fața ființei vii, aducând-o astfel mai aproape de Creatorul tuturor lucrurilor, materiale și spirituale deopotrivă.

Atunci când ochii și urechile voastre se vor deschide, înțelegând procesul de evoluție către perfecțiune a tuturor lucrurilor și ființelor, veți putea spune că ați atins nivelul spiritual care vă este predestinat și către care orice ființă umană ar trebui să tindă. Un asemenea om realizat nu mai măsoară timpul și durata materiei. El recunoaște existența lumii spirituale care domnește deasupra celei materiale efemere, și își dă seama că materia și viața materială nu sunt decât niște factori intermediari care, deși necesari pentru atingerea destinației finale, nu reprezintă totuși esența vieții.

Acesta este vălul lui Isis, zeița adevărului pe care o venerau egiptenii antici și despre care afirmau că nici un muritor nu-i poate ridica vălul, în felul lor aveau dreptate, căci cine ridică vălul și privește în față adevărul divin, știe cu certitudine că ceea ce vede este nemuritor, iar ceea ce este nemuritor nu poate fi contemplat și înțeles decât de către cel care este nemuritor el însuși. Pentru un asemenea om, materia fizică încetează să mai fie o povară. Ea devine un simplu înveliș din ce în ce mai subtil și mai eterat, odată cu fiecare pas înainte către cunoașterea adevărului. Chiar dacă materia continuă să fie separată de nucleul spiritual prin moartea fizică, această despărțire nu se mai produce brutal, ci aproape insesizabil, ca o trecere lină de la o stare la alta. Ea nu mai este dureroasă, căci legăturile dintre spirit și corpul său purificat nu mai trebuie rupte cu brutalitate, ci doar desprinse ușor, eliberând omul psihic interior de ultimele obstacole care îi mai barau calea, încă de pe vremea când se mai afla încă pe pământ, spiritul unui asemenea om s-a purificat, permițându-i să se înalțe plin de avânt către o viață nouă, spirituală.

Aceasta este menirea pe care v-am predestinat-o, copiii Mei, iar scopul pentru care vă explic aceste lucruri este acela de a vă facilita această cale. Căci în lumea de dincolo vă așteaptă un univers spiritual, în care condițiile și circumstanțele exterioare diferă fundamental de cele de pe pământ. Pentru a vă netezi această cale, Eu nu precupețesc nici un efort în încercarea de a vă face să înțelegeți că nu există decât un singur Dumnezeu, care este iubire pură și care dorește să vă educe în același spirit, al iubirii pure. Iubirea este scopul suprem și destinația finală a întregii creații. Aceasta nu poate fi înțeleasă decât prin iubire, singurul principiu capabil să imprime creaturilor Mele acea noblețe spirituală necesară pentru ca ele să poată fi numite „copiii Mei”!

O inimă plină de iubire înțelege limbajul naturii, inclusiv pe cel al lumii spiritelor, și știe cum să explice materia, viața și forma acesteia, în conformitate cu legea iubirii!

De aceea, mai presus de orice, învățați să iubiți! Eliminați celelalte atribute din inimile voastre, iar ochii și urechile voastre spirituale se vor deschide pentru a recepta viața Mea spirituală și iubirea Mea pentru voi. Învățați să înțelegeți mai întâi semnificația spirituală a cuvintelor Mele, iar apoi veți înțelege de ce am atât de multă răbdare cu voi, pentru a face din voi copiii plini de iubire ai unui Tată iubitor!

În acest fel vă veți spiritualiza Sinele, aducându-l mai aproape de Mine, și veți dobândi maturitatea necesară pentru a transmite mai departe, semenilor voștri, ceea ce strălucește deja plenar în voi.

Amintiți-vă aceste cuvinte și acceptați-le ca pe o nouă dovadă a grației și a răbdării Mele neclintite, în încercarea de a-i aduce înapoi în centrul luminii pe copiii rătăciți atâta vreme în întuneric.

Aceste explicații referitoare la Viața Spiritelor și la Viața Cosmică v-au demonstrat că nu înțelegeți încă suficient de corect cuvintele Mele, fiind necesare noi și noi intervenții din partea Mea, astfel încât toate secretele creației Mele să vă fie revelate treptat, iar voi să deveniți capabili să Mă recunoașteți în ele pe Mine, Creatorul lor și Părintele vostru. Cu cât veți înțelege mai bine cuvintele Mele, cu atât mai bine Mă veți înțelege pe Mine, cu atât mai mult vă veți spiritualiza Sinele, pregătindu-vă în acest fel pentru tranziția către alte nivele superioare, pe care nu le-ați putea atinge fără această cunoaștere, căci viața este scurtă, iar eternitatea lungă. Așa se explică grija Mea pentru voi, căci această viață plină de încercări nu reprezintă decât o școală și o perioadă de probă înaintea mării tranziții.

Folosiți această școală și învățați acele calități fără de care nu vă veți putea descurca dincolo. Folosiți scurtul interval de timp pe care îl aveți la dispoziție și reflectați asupra cuvintelor Mele, pe care le revărs din abundență asupra voastră, pentru ca recolta să fie bogată, pe măsura eforturilor voastre, încercați așadar să înțelegeți, încă înainte să pătrundeți în viața spirituală propriu-zisă, ce înseamnă viața la modul general, inclusiv derivatele ei: viața spirituală, cea cosmică și cea materială.

Numai în acest fel, înarmați cu cunoașterea spirituală, progresul vostru va fi ușor, iar voi veți crește în cunoaștere și înțelepciune, în funcție de maniera în care veți îndeplini aceste condiții.

Un spirit trebuie să cunoască diferența dintre o viață nedemnă și una trăită în spiritul adevărului, fiind capabil să discearnă obstacolele, pentru a le transforma în elemente de progres, fără a mai cădea în capcana lor.

Numai omul spiritualizat, înzestrat cu această cunoaștere, poate accepta calm viitorul, căci el nu se așteaptă ca cerul să vină din afara lui, ci știe că îl poartă înlăuntrul său. De aceea, tulburările exterioare nu-l afectează, căci el nu le privește decât ca pe niște stimuli care nu fac decât să-i întărească aspirația și credința.

Atâta vreme cât nu veți avea decât pe jumătate credința, încrederea și răbdarea necesară, veți rămâne încă departe de recunoașterea mării roți a vieții spirituale, cea care pune în mișcare întreaga creație, încercând să vă atragă și pe voi în direcția către care se îndreaptă și care este menirea universală a vieții.

De aceea, urmați sfatul Meu și cântăriți cu atenție cuvintele Mele. Reflectați de la Cine provin ele și cui sunt adresate!

Eu, Tatăl tuturor ființelor create de Mine, nu las nici o piatră neîntoarsă, în dorința Mea de a-i ajuta pe toți și de a le netezi calea. Dacă spiritul nu dorește însă să fie ajutat, circumstanțele pe care le provoacă acest refuz nu îmi pot fi imputate Mie, ci numai lui.

„Cântăriți totul, și nu rețineți decât ceea ce este bun!”

Repet din nou aceste cuvinte pe care le-am rostit cândva, în dorința de a vă ajuta în timpurile care vor veni, când tentațiile vor fi mari, iar voi veți fi nevoiți să suportați consecințele propriilor voastre decizii.

Viața spirituală este fundamentul pe care se sprijină întreaga creație, în timp ce viața materială nu este decât forma vizibilă a acesteia. Cei care le încurcă între ele sau chiar contestă existența vieții spirituale vor descoperi mai devreme sau mai târziu că refuzul lor de a accepta adevărul nu afectează cu nimic materia, dar orbește ochiul spiritual și blochează sufletul, care devine astfel surd la vocea naturii înconjurătoare.

Dacă procesul vieții spirituale nu s-ar derula atât de rapid, ați putea repeta și voi ce spune proverbul: „Timpul trece și omul devine mai înțelept”. Din păcate, acest lucru nu este valabil în cazul de față, căci timpul pierdut nu mai poate fi recuperat, iar timpurile care vin aduc întotdeauna ceva nou cu ele, care se deosebește de ceea ce a existat în trecut. De aceea, folosiți cu discernământ timpul, ca să nu ajungeți să regretați cândva perioadele irosite în van.

Copiii Mei, începeți să luați lucrurile mai în serios. Luați cuvintele Mele mai în serios și aplicați-le în practică, pentru ca nimeni să nu poată spune că am predicat în fața unor urechi surde!

Cel care v-a spus aceste cuvinte, în vederea progresului vostru spiritual, a fost Tatăl ceresc! Amin.

Capitolul 24

Viața în lumina iubirii

(19 martie 1873)

V-am vorbit de mai multe ori despre acest subiect și v-am explicat din diferite perspective ce este viața și care este sensul ei. Există însă și alte aspecte legate de viață care merită să fie examinate cu atenție. Veți înțelege astfel mai bine care este semnificația profundă a vieții și felul în care îmi reprezintă ea Sinele Meu spiritual, conducând întotdeauna, chiar dacă pe căi diferite, înapoi către Mine!

În capitolul „Viața spiritelor și viața cosmică” am arătat cum fiecare formă de viață întemnițată tinde către eliberare, aspirând către nivele mereu superioare. Ați înțeles, sper, care au fost începutul și originea lumii spirituale și cosmice, dar și sfârșitul inevitabil care va urma.

V-am ajutat atunci să aruncați o privire în cele mai profunde secrete ale creației Mele. Lipsa însă un factor, care ar explica o bună parte din aparentele contradicții din sânul creației Mele și de care ne vom ocupa în prelegerea de astăzi. Este vorba de reconcilierea afirmației potrivit căreia „Dumnezeu este iubire” cu diferitele contradicții din natura vizibilă, care par să se opună acestui principiu!

Scopul acestui capitol este așadar acela de a elucidă mai bine acest mister, astfel încât să nu mai puneți la îndoială cuvintele Mele, venite de la Dumnezeu, Creatorul și Părintele vostru preaplin de iubire.

Am afirmat în capitolele anterioare că pretutindeni în materie există spirite întemnițate, născute din Sinele Meu divin. Ele alcătuiesc întreaga creație vizibilă, fiind nucleul esențial al tuturor lucrurilor care există. Am mai spus atunci că principiul material are o importanță secundară, fiind doar un înveliș necesar pentru ca particulele spirituale individuale din univers să poată deveni ființe independente, separate.

Aceasta a fost prima rațiune a creației. O a doua rațiune a fost legată de subordonarea ființelor create unui scop universal și stabilirea unei motivații spirituale care să explice necesitatea învelișurilor materiale. Așa se explică impulsul etern al tuturor ființelor către schimbare, către eliberarea de temnița materiei și către ridicarea pe nivelele superioare de conștiință, acolo unde există un grad mai mare de libertate și unde sunt permise mai multe desfășurări spirituale.

Datorită acestui impuls, orice creatură tinde să își distrugă forma, îndreptându-se instinctiv către o existență mai bună. Aceasta este esența vieții, alcătuită din cele trei faze ale creației: **nașterea, existența temporară și moartea.**

Prin această triadă, care corespunde treimii Mele personale: **iubire, înțelepciune și divinitate**, dar și trinității umane: **spirit, suflet și corp**, viața se manifestă în planul vizibil. Activitatea ei, acest sigiliu vizibil aplicat creației Mele, demonstrează existența unei Ființe mai presus de creaturile Sale, care se manifestă în această formă în fața lor. Ea încearcă să explice prin intermediul vieții vizibile adevărata viață, cea spirituală și invizibilă, ființelor pe care le-a înzestrat cu rațiune, cu intelect și cu o inimă. Numai în acest fel pot înțelege aceste ființe de unde au provenit, de ce se află aici și care este sensul existenței lor.

Întrucât, așa cum v-am demonstrat, această viață își are originea în Mine și are drept unic scop revenirea la Mine, toate manifestările ei vizibile trebuie să aibă la rândul lor o motivație spirituală. Căutătorii care nu cunosc această motivație pot cădea cu ușurință în capcana concluziilor greșite, lucru care s-a și întâmplat adeseori.

Motivul pentru care am continuat și în acest capitol să mă refer la conceptul de „viață” este acela de a lămuri aceste neînțelegeri, căci este evident că nu ați înțeles cuvintele Mele anterioare în toată profunzimea și în toate dimensiunile lor. Sunt extrem de preocupat de acest lucru, căci este aproape timpul când nu voi mai accepta în creația Mea ființe oarbe, ci numai ființe cu vederea spirituală trezită, care să Mă înțeleagă pe Mine și creația Mea. De aceea, sunt pregătit să trag un nou vâl de pe ochii voștri spirituali, revelându-vă astfel noi mistere până acum insondabile pentru voi.

Ascultați-Mă, copiii Mei: atunci când am creat lumea sau universul, motivul pentru care am întemnițat particulele spirituale în materie nu a fost acela ca ele, prin impulsul lor inerent, să opereze în sensul schimbării materiei pentru ca aceasta să dobândească o existență mai bună. Nici vorbă! Deși este adevărat că ele asistă la spiritualizarea materiei, spiritele trebuie să se pregătească la rândul lor pentru un nou nivel de conștiință, scop în care trebuie educate prin suferință, privațiuni și conflicte de tot felul, în acest fel, ele nu numai că pregătesc materia pentru un nivel existențial superior, dar capătă ele însele mai multă putere spirituală, apropiindu-se astfel de Acela care le-a revelat calea și care simbolizează cele mai înalte atribute ale spiritului: iubirea, blândețea și grația. Atunci când a coborât pe acest pământ minuscul, sub forma unui Om neînsemnat, aparținând celei mai de jos clase sociale, trăind în umilință și smerenie, El a făcut dovada unui caracter spiritual suprem, arătând că este Dumnezeu întrupat, lucru demonstrat apoteotic prin moartea și învierea Lui ulterioară!

Tot ce am experimentat Eu în timpul întrupării Mele pe pământ, începând cu nașterea Mea și terminând cu crucificarea, mai exact: învățăturile Mele, suferințele și patimile Mele, iubirea și blândețea Mea, grația, puterea de a ierta și renunțarea la atotputerea de care dispuneam, imensa Mea răbdare cu umanitatea răătăcită - toate aceste atribute au fost așezate, în mod corespondent, în fiecare particulă spirituală. Eu am fost modelul divin, dar tot ce am experimentat Eu, toate suferințele și toate idealurile Mele, au fost așezate, la începutul timpurilor, în fiecare ființă creată, în întreaga materie, sub forma unei scânteii spirituale, astfel încât până și cel mai mic atom să poată evolua, alături de marele său Creator, parcurgând aceeași cale care conduce spiritul la ridicarea deasupra materiei. Această evoluție triumfătoare, această ascensiune de pe un nivel pe altul, demonstrează că așa cum există legi ale materiei, precum atracția și respingerea, există și alte legi, morale, spirituale, sublimе, emanate din Mine, care alcătuiesc Propria Mea ființă și permanența tuturor lucrurilor create.

Puteți constata astfel cum spiritul întemnițat în interiorul pietrei, al cărui principal atribut ar trebui să fie inerția, este scos din repausul său de influența elementelor, dar și de influențele din lumea animalelor și a oamenilor. Dacă ați înțelege cu adevărat ce se petrece, ați realiza suferința sa, rezistența pe care o opune împotriva tuturor influențelor străine, până când, în cele din urmă, este nevoit să se supună, în timp ce învelișul său, aflat într-o stare continuă de vibrație, se modifică sub influența luminii, a căldurii și umezelii, care îi schimbă forma, spiritul este nevoit să evolueze, de multe ori împotriva voinței sale.

La fel se petrec lucrurile și în lumea plantelor. Viața vegetativă a spiritului care locuiește în interiorul unei plante este silită de diferitele circumstanțe exterioare să își consolideze existența spirituală prin intermediul suferinței și al conflictelor.

Atunci când smulgeți o plantă din rădăcini, când tăiați un copac sau când deposedați planta de podoba ei cea mai sublimă, esența vieții ei, floarea, voi nu cunoașteți durerea pe care o simte spiritul ei, tulburat în viața sa beatifică, durere care nu este cu nimic mai mică decât aceea pe care o simțiți voi atunci când vi se întâmplă ceva dezagreabil.

Dacă ați putea vedea lumea cu ochi spirituali, v-ați cutremura de oroare în fața acțiunilor pe care le comiteți cu atâta inconștiență, căci voi, oamenii, ființe înzestrate cu rațiunea de care sunteți atât de mândri, comiteți incredibil de multe atrocități împotriva ființelor care vă sunt inferioare, și pe care acestea sunt nevoite să le suporte în tăcere, pentru că nu au fost înzestrate cu o limbă cu care să-și exprime bucuria sau durerea.

Priviți eterna bătălie care se duce între elementele unei pietre, viața plantelor și a animalelor, care conțin și ele aceleași scânteii spirituale ca și voi. Toată lumea trebuie să intre pe câmpul de luptă, să sufere, dar numai omul, în superficialitatea lui, consideră că are dreptul să se plângă de această viață terestră, pe care o consideră o viață a amăgirilor și a decepțiilor, care nu merită să fie trăită, căci nu conduce decât la suferință!

De multe ori, animalele, de care vă bateți joc cu atâta ușurință, suferă mai mult decât voi! De dragul progresului lor, legile naturii instaurează suferința și conflictul în scurtele lor vieți; dar mult mai dramatică este suferința inocentă la care sunt supuse ele din cauza oamenilor, care le asupresc cu o cruzime ce depășește cu mult orice formă de sclavie sau de despotism din cele experimentate de umanitate!

Animalele sunt atacate și consumate de dușmanii lor naturali, dar acest proces servește la evoluția lor pe un nivel superior. Ele au fost înzestrate cu anumite atribute esențiale pentru reproducere și pentru perpetuarea speciei lor. Este vorba de instinctul matern, de iubirea pentru puii lor, dar și de iubirea pentru sălașul lor natural sau artificial. Sunt calități impuse de natură, care în cazul vostru, al oamenilor, ar trebui să fie intrinseci, dar care s-au redus aproape la zero. Din acest punct de vedere, animalele lipsite de rațiune v-ar face oricând de rușine, cu tot intelectul vostru de care sunteți atât de mândri.

Tocmai această iubire reprezintă scânteia divină, născută din Mine, care armonizează animalul cu mediul în care trăiește, trimițând o rază de lumină și fericire către micuțul său suflet, astfel încât acesta să nu se limiteze numai la instinctul care îl mână să se hrănească și să se reproducă, ci să cunoască inclusiv o mică plăcere spirituală, care nu mai are nimic de-a face cu materia, ci numai cu spiritul.

Priviți teama și disperarea care îl cuprinde pe animalul căruia i-au fost răpiți puii sau căruia i-a fost distrus cuibul, felul în care se agită încolo și încoace, durerea sa; priviți și rușinați-vă, căci voi comiteți deseori asemenea acte de cruzime, imaginându-vă că sunteți nici mai mult nici mai puțin decât „stăpânii universului”. Dacă permit asemenea lucruri, fără să-i pedepsesc pe autorii lor așa cum ar merita, fac aceasta pentru că aceste suferințe, oricât de dureroase ar fi pentru sărmanele creaturi lipsite de rațiune, sunt totuși necesare pentru întărirea vieții lor sufletești și spirituale.

Nici măcar animalele nu trăiesc în paradis!

Evident, aceasta nu vă dă dreptul să chinuiți vreun animal. Dimpotrivă, fiind mai puternici, ar trebui să fiți protectorii lor, și nicidecum să le exploatați slăbiciunea, să le ucideți pentru a vă umple timpul cu care nu mai știți ce să faceți, să le îngrășați de dragul burților voastre, chinuind sărmanele creaturi, a căror viață nu aveți nici un drept să o luați, căci nu voi ați fost cei care le-ați dăruit-o!

Voi, oamenii, ar trebui să vă aduceți aminte că Eu nu am creat lumea așa cum o vedeți acum. Nici vorbă! În timpurile de demult, omul trăia în armonie cu lumea animală. Animalele nu îi considerau pe oameni dușmani, și nici oamenii nu se temeau de ele. Astăzi, oamenii au reușit să înlocuiască inclusiv această relație de încredere cu una de neîncredere, motiv pentru care trebuie să suporte consecințele.

Paradisul de altădată consta din unitatea întregii lumi create, ca un imn continuu de slavă adresat Mie. Omul a fost cel care a ieșit de bună voie și nesilit de nimeni din această stare de armonie, creând o atmosferă de discordie, ură și răzbunare, astfel încât și-a pierdut statutul de stăpân al lumii. S-ar putea spune chiar că situația s-a inversat: lumea a devenit acum stăpâna lui!

Pericolele care îl amenință, sarcina de a-și proteja viața sa și pe a familiei sale, reprezintă o școală dură, dar absolut necesară pentru a trezi animalul din repausul lui prelungit. Nu este obligatoriu să mai adăugați și voi, oamenii, alte cruzimi inutile acestor legi vitale, pentru a chinui în plus sărmanele animale, a căror sferă de viață vă este oricum mult inferioară.

Pe de altă parte, în timp ce această suferință mută și chinurile la care sunt supuse animalele servesc progresului lor spiritual, voi, oamenii, care vă pretindeți stăpânii lumii, vă dovediti de multe ori inferiori lor, prin cruzimea voastră inutilă și prin apetitul excesiv de care dați dovadă. De altfel, prin ingerarea atâtor substanțe toxice pentru organismul vostru, nu faceți decât să vă scurtați durata vieții și să invitați tot felul de boli și de tulburări care le sunt absolut necunoscute animalelor pe care le disprețuiți atât de mult. Dar totul se plătește la momentul potrivit!

Să luăm spre exemplu toate acele animale care vă sunt de folos, care muncesc pentru voi sau pe care le considerați indispensabile pentru hrana voastră. Cât de nedemn este comportamentul stăpânilor pământului! Cum răsplătiți voi dorința necondiționată de a vă sluji a acestor animale, fără de care nu ați reuși să faceți nimic sau aproape nimic? Să luăm calul, boul, oaia, etc. Ce soartă tristă au de pildă caii, cum suferă ei în tăcere, biciuiți de mâna omului pe care l-au transportat și căruia i s-au pus la dispoziție cu toată ființa lor!

În ce constă în acest caz moralitatea omului? O asemenea cruzime nu poate fi întâlnită nici măcar în lumea animalelor!

Boul vă trage plugul și vă ajută astfel să obțineți pâinea cea de toate zilele, vă trage carele, și care este răsplata lui? Este îngrășat peste măsură, pentru ca mai devreme sau mai târziu să fie mâncat tot de voi!

Voi fi numiți canibali pe cei care mănâncă carne de om, dar cu ce sunteți mai buni voi, locuitorii civilizați de la orașe și sate?

Cum tratați voi animalele cu care vă hrăniți, de multe ori nu din necesitate, ci numai pentru a vă gâdila în mod artificial papilele gustative*? Cât de lipsit de inimă este procesul de îngrășare a lor, ca să nu mai vorbim de târgurile de vite!

Urechile voastre surde nu aud strigătele de spaimă ale sărmanelor animale chinuite. Vă gândiți numai la dorințele voastre de câștig și la poftele voastre, uitând că și animalele simt durerea, ca să nu mai vorbim de faptul că au fost create de Mine pentru un cu totul alt scop decât cel în care le folosiți voi.

După cum vedeți, marea școală a suferinței, prin care am trecut Eu însumi, cu scopul de a da un exemplu, este una simbolică, depinzând de nivelul pe care se află ființele create, ale căror vieți se întrepătrund. Dacă privesc cu răbdare tot ceea ce se întâmplă, felul în care mii de animale sunt nevoite să părăsească planul terestru cu mult înainte de timpul pe care li l-am stabilit Eu, explicația constă în faptul că din toate aberațiile la care se pretează rasa umană Eu știu să extrag un câștig spiritual de dragul acestor creaturi ale Mele mai puțin înzestrate, în ceea ce privește pedeapsa pentru faptele voastre, aceasta va veni cu siguranță, ca o consecință directă a lor. Veți fi nevoiți atunci să suportați tot ceea ce le-ați pregătit sărmanelor animale, în acest fel, vă pregătiți singuri o lume plină de suferințe și de conflicte, de dorințe și de privațiuni, adică exact opusul celei pe care ați visat-o și pe care v-ați străduit să o obțineți.

Firul roșu se întinde așadar în întreaga creație, arătându-le tuturor ființelor, prin suferință, conflicte, privațiuni și realizări, singura cale care duce către viața spirituală și către perfecțiune.

Spiritul întemnițat își caută odihna în materia solidificată, confundând-o cu beatitudinea. Animalele își caută odihna în instinctele lor, iar omul - „Domnul pământului” - își caută odihna și pacea în satisfacerea poftei sale animalice.

Această odihnă este tulburată însă în permanență de marea și sublima lege a lumii spirituale, care o identifică cu moartea și cu non-existența, silind particulele spirituale să intre în luptă și să se opună invadatorilor din afară. Acest efort este rezultatul vieții spirituale, care forțează spiritul născut din Mine să se schimbe, să se transforme, avansând astfel către perfecțiune.

După cum i-am spus odată lui Adam: „îți vei câștiga pâinea cu sudoarea frunții”, ceea ce înseamnă: „Nu ai înțeles semnificația odihnei pe care am vrut să ți-o dăruiesc Eu, folosind-o mai degrabă pentru moartea Sinelui tău, nu pentru viața acestuia. De aceea, îți voi răpi acum această odihnă, pentru ca Sinele tău spiritual să rățăcească prin haosul pasiunilor animale, în speranța de a regăsi prin efort și suferință ceea ce Eu ți-am oferit cândva de bună voie și de care tu ți-ai bătut joc”.

Așa cum este astăzi, lumea nu poate fi considerată altceva decât o școală a suferinței, absolut necesară de altfel. La fel stau lucrurile și în cazul animalelor, nevoite să treacă printr-o viață de suferință, pentru a putea evolua astfel pe un nivel spiritual superior.

În ceea ce privește excesele și cruzimile rasei umane împotriva animalelor, acestea au ținut pasul cu decăderea spirituală a omului, cu pierderea demnității sale, care a adus umanitatea într-o etapă fizică și spirituală ce se apropie de sfârșit. În curând, demnitatea umană își va ocupa din nou locul pe care îl merită, iar omul o va manifesta activ nu numai în ceea ce îi privește pe semenii săi, ci și față de ființele care îi sunt inferioare. Pământul va fi atunci din nou populat cu ființe umane spirituale, de care animalele vor tinde să se apropie într-o manieră mai puțin ostilă, astfel încât omul să poată recunoaște din nou paradisul pierdut sub forma unității tuturor ființelor vii. Aceasta este marea școală spirituală a vieții, întreaga creație se îndreaptă către ea. Vântul spiritual regenerativ bate astăzi din toate direcțiile. Umanitatea - sau cel puțin marea majoritate a oamenilor - nu știu să-l interpreteze, dar o parte dintre ei, și îndeosebi voi, cei care vă aflați sub protecția Mea, veți învăța ce înseamnă viața spirituală. Veți înțelege atunci că semnele vă indică o transformare globală a societății umane, dar și a lumii animale și vegetale din jurul ei, astfel încât această lume să redevină ceea ce a fost cândva, și anume o grădină pentru copiii Mei, un cămin pentru ființele create de Mine. Toate ființele au fost create potrivit legii iubirii. Educate corect, în spiritul aceleiași legi, ele se vor întoarce la Mine, cu dobândă mare, astfel încât să Mă pot bucura nu numai de lumea spirituală, ci și de cea materială, spiritualizată. Voi fi înconjurat atunci de o lume a spiritelor, care vor aspira către împlinirea menirii lor, aceea de a Mă recunoaște și de a Mă iubi pe

Mine, percepând creația ca pe o școală a încercărilor menită să transforme creaturile lui Dumnezeu cel unic în copiii Lui.

Faceți așadar toate eforturile de a recunoaște și de a înțelege semnificația vieții spirituale, scopul suprem al tuturor ființelor create, de la cel mai mic vierme și până la voi, ființe umane create după chipul și asemănarea Mea. Redescoperiți-vă demnitatea umană și acționați întotdeauna numai în funcție de ea, amintindu-vă de originea pe care o aveți atât voi, cât și obiectele aparent neanimate și ființele vii care vă sunt inferioare din jurul vostru. Atunci când omul acționează numai după legile societății sau ale familiei, noblețea sufletului nu se manifestă. Când un nobil (conform standardelor voastre) se comportă cu cruzime, legile societății nu-l pot pedepsi; numai conștiința sa o poate face. Adevărata demnitate nu se manifestă decât atunci când omul nu are alt judecător decât liberul său arbitru, când se află singur în fața Dumnezeului și Creatorului său, acționând spontan, mânat de impulsul iubirii, și revărsându-și compasiunea față de ființele (umane, animale sau vegetale) care îi sunt inferioare. Numai în asemenea condiții generozitatea este cu adevărat autentică și va fi răsplătită ca atare. Nu faptul că ați evitat strivirea unui vierme vă înalță deasupra maselor uniforme, ci conștiința că v-ați putut controla pasiunile, ascultând de legile superioare ale vieții, în acest fel, practicând iubirea și compasiunea, acestea vor deveni a doua voastră natură, și nu veți mai fi înclinați să le refuzați semenilor voștri ceea ce le-ați acordat cu atâta generozitate sărmanelor animale, dependente de voi.

Ce anume face din Mine marele Dumnezeu și Creator? Atotputerea Mea? Omnipotența Mea? Nu, adevărata Mea măreție constă în faptul că Mă manifest ca un Părinte plin de iubire, care ghidează chiar și cele mai mici infuzoare pe calea cea dreaptă, cu aceeași iubire și răbdare cu care Mă ocup de cel mai înalt dintre îngeri, având în permanență grijă ca nici o creatură să nu-Mi simtă puterea, ci numai iubirea, grația și blândețea Mea.

În această iubire constă adevărata Mea măreție: în faptul că sunt un Părinte căruia vă puteți ruga plini de fervoare, nu un judecător cu privirea rece, de care să vă temeți din cauza păcatelor voastre!

Deveniți și voi la fel ca Mine, iertați-i pe cei care au greșit față de voi, renunțați la răzbunare, la pedeapsă, și nu le mai reamintiți continuu de greșelile lor!

Ridicați-vă astfel, ca ființe libere, deasupra nivelului maselor cenușii. Priviți lumea cu ochi spirituali și nu adăugați mai multă suferință la conflictele deja existente, care sunt necesare pentru evoluția firească a ființelor. Mă refer cu deosebire la animalele inocente, nevoite să treacă prin destule chinuri, în scopul ca până și cel mai mic dintre spiritele legate de materie să poată fi întărit și consolidat în plan spiritual, pentru a-și găsi mai ușor calea pe un nivel superior.

Dacă veți proceda în acest fel, viața voastră va deveni un șir neîntrerupt de binefaceri discrete, fără ca nimeni să știe de ele, pe care le veți revărsa în egală măsură asupra animalelor și oamenilor. Amintindu-vă de exemplul Meu, păstrați-vă noblețea inimii și acționați ca niște veritabili copii ai lui Dumnezeu, ori de câte ori aveți ocazia.

În acest fel, vă veți aduce și voi mica voastră contribuție la progresul vieții spirituale, atât la nivel individual, cât și la nivel general. Aceste fapte pline de iubire și de compasiune au calitatea excepțională de a răspândi liniștea și pacea, pe care Eu le-am manifestat chiar și atunci când Mă aflam pe cruce, de vreme ce am afirmat: „Iartă-i, Tată, căci nu știu ce fac!”

Conștiința divină de sine, care M-a făcut să exclam acest lucru, vă poate arăta în toată profunzimea cât de mare poate fi statura morală a unui om, capabil să ceară în mijlocul suferinței și al chinurilor iertarea dușmanilor săi, și nu răzbunarea.

Faceți efortul și înțelegeți această viață spirituală! Practicați-o la scară mică, și ea vă va înălța și vă va face fericiți. Tratați mediul în care trăiți, până la ultima ființă vie, la fel cum am tratat Eu oamenii, pe vremea când am fost întrupat, fără să Mă folosesc de puterea Mea infinită, ci numai de iubirea și de compasiunea Mea. Altfel spus, deveniți protectorii celor mai slabi și apărătorii celor aflați în suferință!

Astfel trebuie înțeleasă viața Mea pe pământ. Urmând exemplul Meu, vă veți putea înălța și voi până pe cele mai înalte culmi ale beatitudinii, făcând numai bine în jurul vostru, răspândind pretutindeni numai binefaceri, ridicându-vă astfel Sinele și apropiindu-vă de Mine. Călcând pe urmele Mele, veți face și voi același lucru pe care l-am făcut Eu și pe care continui să-l fac. Cu alte cuvinte, dacă vă veți păstra

demnitatea umană și spirituală, vă veți înălța pe nivelul de conștiință pentru care ați fost predestinați, acela care corespunde copiilor lui Dumnezeu, ai Tatălui ceresc preaplin de iubire. Amin.

(* Interesant de văzut: [Ce spurcă pe om, ce intră sau ce iese din el?](http://www.scribd.com/doc/2920274/Ce-spurc-pe-om-ce-intra-sau-ce-iese-din-el)

<http://www.scribd.com/doc/2920274/Ce-spurc-pe-om-ce-intra-sau-ce-iesedin-el> n.r.)

Capitolul 25

Cuvântul

(14 noiembrie 1873)

Titlul de mai sus este extrem de simplu, dar are o profunzime atât de mare încât cu greu o veți putea pătrunde, căci întreaga creație s-a născut din Cuvânt, și chiar și astăzi, orice cuvânt declanșează o nouă creație. Vă voi explica în continuare cum trebuie să înțelegeți aceste lucruri.

Pentru a putea pătrunde în toată profunzimea semnificația acestui termen, trebuie să explicăm mai întâi „ce este cuvântul”, căci fără înțelegerea clară a conceptului cu care lucrăm nu putem obține rezultate durabile.

Pe scurt, „cuvântul” nu este altceva decât un gând întrupat. Transformat în concept, gândul se manifestă sub formă de cuvânt. De aceea, el reprezintă un act de creație. La fel ca în întreaga creație, trinitatea divină (manifestată la nivelul creaturilor sub forma spiritului, sufletului și trupului) se regăsește și la acest nivel, sub forma gândului, conceptului și cuvântului.

La fel cum în orice aspect creat există un suflet (dar, rețineți, nu întotdeauna conștient de sine), care, ghidat de Spiritul Meu, creează, susține și transformă materia, cuvântul este și el un concept întrupat, creat de gând.

În procesul de creație a existat mai întâi Spiritul Meu, care a stabilit pentru toate creaturile câteva principii care trebuie respectate: stabilitatea interioară și timpul necesar existenței și transformării sale.

Cel care aplică aceste principii este sufletul, care, în acord cu legile primordiale, creează, susține și distruge materia, perfecționând-o și spiritualizând-o pentru a o conduce, din nou, înapoi la Mine, Spiritul Primordial.

Gândul reprezintă astfel principiul activ, care se transformă într-un concept. Acest concept nu poate căpăta formă, substanță și semnificație decât prin intermediul cuvântului, aspectul vizibil al unei creații invizibile.

La fel cum gândul Meu divin, manifestat sub forma unei idei creatoare sau a unui concept, nu capătă decât în lumea vizibilă un înveliș, tot ceea ce este creat, gândit și înțeles din punct de vedere simbolic trebuie considerat ca fiind un tot unitar (ca făcând parte din totalitate), deși există în mod individual.

Această lege trebuie aplicată inclusiv „cuvântului”, căruia îi conferă întreaga sa semnificație, căci deși individual și separat, el nu poate fi înțeles decât în contextul mai larg al lumii gândurilor (lumii spirituale), în sine, el reprezintă ceva diferit (conceptul pe care îl manifestă), un aspect unic al înțelepciunii, dar care nu poate fi cu adevărat înțeles decât prin situarea lui în contextul general.

Așa cum în creație fiecare lucru le influențează pe celelalte, astfel încât nici o ființă și nici un obiect material creat nu poate scăpa de influențele generale, la fel, nici un „cuvânt” nu rămâne fără efect asupra celorlalte principii din lumea spirituală. El reprezintă un aspect autonom, un produs spiritual activ al gândului și al conceptului, care influențează însă toate aspectele creației, în cadrul vieții materiale, el reprezintă un simbol vizibil al vieții spirituale.

După cum afirmă Moise în „Facerea” sa, Eu am creat lumea prin intermediul cuvântului.

Atunci când am rostit expresia: „Facă-se!”, din Mine s-au desprins toate particulele spirituale individuale, cărora le-am atribuit o perioadă de existență și transformare, în urma căreia, purificate și perfecționate din nou, să poată reveni la Mine, pentru a începe pe un nivel superior și cu puteri spirituale

sporite o viață nouă, prin care să-și continue procesul de perfecționare de sine, pe nivele din ce în ce mai înalte de conștiință, proces care continuă la infinit, întrucât și Eu, Creatorul lor, sunt infinit.

Pe de altă parte, de vreme ce Eu sunt infinit, așa cum trebuie să fie un Creator, nimic din ceea ce a fost creat nu poate fi imperfect, căci imperfecțiunea sa ar fi la fel de infinită ca și principiul care a creat-o.

Altfel spus, nici una din ființele create de Mine nu are nevoie de o îmbunătățire sau de o înnoțire reală, ci doar de un proces care să le conducă pe noi și noi nivele de perfecțiune, proces care a fost deja predestinat și planificat încă de când ființa se afla în stare de embrion. Aceste atribute ale creației Mele, manifestate la nivel material și individual, sunt valabile și în ceea ce privește viața sufletului și a spiritului. De pildă, gândul, conceptul și cuvântul născut din ele respectă aceeași corelație spirituală, aceeași lege infailibilă ca și restul creației Mele. Singura diferență constă în faptul că un gând eronat care apare într-un suflet conduce la un concept eronat și la un cuvânt greșit, în timp ce gândul, conceptul și cuvântul Meu nu pot crea decât ceva de-a pururi perfect. Altfel spus, un gând greșit care își manifestă efectele eronate asupra celorlalți prin intermediul cuvântului, nu poate avea decât consecințe negative (conform acestei legi).

După cum puteți vedea, cuvintele rostite de diferite suflete sau spirite au consecințe la fel de infailibile ca și Cuvântul Meu, dar într-un sens diferit, căci perfecțiunea lor nu se poate compara cu propria Mea perfecțiune, în calitatea Mea de Dumnezeu, de iubire personificată, Eu nu pot gândi, vorbi și acționa decât în acord cu aceste principii, în timp ce spiritele subordonate, care dispun de liber arbitru, pot gândi, vorbi sau acționa inclusiv într-un sens contrar, în mod voluntar sau involuntar. Comportamentul lor va fi consecința naturală a felului în care gândesc, vorbesc și acționează, ceea ce explică afirmația potrivit căreia cei care încalcă legile Mele sunt singurii care trebuie blamați pentru consecințele pe care vor fi nevoiți să le suporte, căci orice încălcare a legilor Mele atrage întotdeauna după sine o pedeapsă. Am dorit să vă explic toate aceste lucruri, pentru a vă ajuta să înțelegeți cât de important este să reflectați profund înainte de a rosti un cuvânt, căci dacă rostirea lui stă în puterile voastre, consecințele pe care le va produce vă depășesc cu mult sfera de influență. Un cuvânt deja rostit nu vă mai aparține vouă, ci întregii lumi a spiritelor și sufletelor, continuând să acționeze de-a pururi și generând efecte pozitive sau negative, în funcție de originea sa.

A sosit momentul să vă explic mai în profunzime influența pe care o exercit Eu asupra voastră, fără a interfera însă cu liberul vostru arbitru.

Eu vă permit să gândiți și să vorbiți liber, dar efectele gândurilor și cuvintelor voastre asupra celor din jur depind în totalitate numai de Mine. Aceasta este legea care unește între ele sufletele și spiritele, căci Eu am grijă ca până și proiecțiile voastre negative să servească unui scop pozitiv, chiar dacă într-o manieră indirectă, după cum spune proverbul vostru: „Prudența se câștigă prin experiență”.

Eu nu influențez în nici un fel efectele pozitive sau negative ale cuvintelor, dar aranjez astfel circumstanțele încât să le reamintesc oamenilor de necesitatea de a gândi, vorbi și acționa cu toată ardoarea iubirii, sau de a deveni conștienți de răul făcut prin gândurile, cuvintele și acțiunile lor negative, astfel încât să se poată corecta.

După cum vedeți, proverbul vostru care afirmă că „Omul propune, dar Dumnezeu dispune” nu este complet lipsit de semnificație, într-adevăr, chiar așa se petrec lucrurile. Voi puteți gândi și rosti orice cuvinte doriți, dar efectele lor țin deja de sfera Mea, căci aparțin lumii spirituale, pe care voi încercați să o influențați prin „cuvintele” voastre, dar în care am și Eu „un Cuvânt de spus”!

În capitolul referitor la „Lumea gândurilor” v-am vorbit deja de marea sferă de acțiune și de viața activă inerentă a gândurilor, care sunt produse spirituale. Continui acum această idee, vorbindu-vă de imensa importanță și de consecințele pe care le pot avea cuvintele, independent de semnificația și de profunzimea lor.

De aceea, vă recomand insistent să meditați asupra acestor două aspecte: mai întâi, reflectați profund asupra cuvintelor pe care intenționați să le roștiți, și în special asupra urmărilor lor pozitive sau negative; în al doilea rând, conștientizați mai adânc semnificația cuvintelor pe care le roștiți. Vă reamintesc că fiecare „cuvânt” reprezintă purtătorul unei puteri spirituale, fără ca acest lucru să fie întotdeauna evident pentru cel care îl rostește.

Prin Cuvântul Meu s-a născut o creație de o mare splendoare. La fel și voi, printr-un cuvânt rostit la momentul și la locul potrivit, puteți răspândi lumina, puteți face bine, astfel încât până și cei mai mari îngeri situați lângă Mine să poată simți efectele acestei expresii simple a sufletului care Mă iubește. Cuvintele de iubire răspândesc pretutindeni iubirea, bucuria și fericirea. Cele de tristețe, ură sau invidie răspândesc aceste vibrații negative. Este normal ca ele să aibă acest efect, căci germele vibrațiilor negative este inclus în chiar intenția cu care sunt rostite. De aceea, faceți mai întâi efortul de a asculta cuvintele Mele, de a învăța din ele, astfel încât să nu mai roștiți decât cuvinte divine, cu efecte pozitive, pentru a răspândi în jurul vostru pacea și alinarea.

Doresc să citez din nou un proverb, căci aceste fraze pline de înțelepciune cresc întotdeauna pe solul cel mai pur și au efecte incontestabile: „O vorbă bună își găsește întotdeauna locul potrivit”, într-adevăr, o vorbă bună are întotdeauna efecte pozitive, influențându-i chiar și pe cei mai crunți dușmani, atât de mare este puterea binelui, care, dacă nu reușește să învingă întotdeauna, cel puțin îl dezarmează pe oponent!

Amintiți-vă de anii învățăturilor Mele. Cât de blânde, cât de bine alese au fost fiecare din cuvintele Mele, căci Eu nu am predicat numai pentru cei capabili să Mă asculte în timpul celor trei ani, ci pentru eternitate.

Deși predicile Mele nu sunt înțelese nici astăzi în toată plenitudinea lor, germele divin continuă să existe în ele și nici o putere din lume nu-l va putea distruge sau elimina vreodată.

Cuvintele Mele au fost și au rămas purtătoare ale luminii, ale Iubirii coborâte din cer pentru a vă conduce din nou pe voi, locuitorii acestui pământ micuț, dar și pe numeroși alți locuitori ai lumii spirituale, înapoi în ceruri. Cuvintele Mele, acești germeni spirituali, vor conține de-a pururi numai ce este bun. Căzute pe un sol fertil, ele vor da o recoltă bogată, răspândind binele în întreaga lume.

Cuvântul este sămânța de muștar care, sădită pe un sol fertil, dă naștere arborelui credinței la umbra căruia toate spiritele, sufletele și îngerii se pot bucura de binecuvântarea cerească.

Astfel trebuie înțelese semnificația cuvântului și consecințele care derivă din el. Dacă veți înțelege corect cele spuse mai sus, sunt convins că vă veți cântări mai atenți cuvintele și le veți rosti numai după ce ați reflectat asupra efectelor lor.

Dacă vă puteți imagina cu claritate infinitatea care se ascunde în spatele unui cuvânt, veți înțelege și maniera în care am creat Eu universul printr-un singur Cuvânt.

Am dorit să vă demonstrez toate aceste lucruri, să vă explic și să vă atrag atenția asupra folosirii abuzive și eronate a cuvintelor. Sper că ați înțeles cât de micuț este uneori începutul unor realități infinite și splendide, în fața cărora vă minunați, fără să vă dați seama de unde provin ele.

Recitiți primul capitol din Evanghelia iubitului Meu Ioan: „La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, iar Dumnezeu era Cuvântul, în El era viața, iar viața era lumina omului. Și lumina a strălucit în întuneric, dar întunericul nu a înțeles-o”.

Fiecare nou cuvânt primit de la Mine are scopul de a împrăști gradat acest întuneric, adică noaptea din inima umanității, pentru ca în final „întunericul” să înțeleagă cuvântul, care a fost încă de la început alături de Dumnezeu și care v-a adus - prin Mine - lumina și viața, deși nu mulți au fost cei care l-au înțeles, continuând să-l respingă până în ziua de astăzi cu dispreț și cu ură.

La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul va rămâne de-a pururi.

Cuvântul era una cu Dumnezeu, ceea ce înseamnă că din iubirea Sa, Acesta a creat prin Cuvânt o lume plină de lucruri minunate, deopotrivă materiale și spirituale, pentru ca ființele create să înțeleagă că Iubirea nu poate trăi singură, ci are nevoie de un obiect căruia să-i dovedească afecțiunea sa și de care să fie iubită la rândul ei, și slăvită datorită acestei iubiri!

Cuvântul Iubirii a creat lumi de o mare splendoare. El nu ar fi putut crea altceva decât ființe pline de iubire. Cuvântul Iubirii a trezit iubirea, căci era el însuși iubire. De aceea, fiecare cuvânt divin trebuie să trezească aceeași iubire înlăuntrul vostru.

Căci Iubirea este legătura atotputernică ce unește inimile și care nu se poate bucura decât atunci când ea și obiectul iubirii ei se adoră reciproc.

La fel cum Eu am creat Cuvântul și lumea, voi creați în jurul vostru o întreagă lume spirituală. Iubirea înseamnă viață, și ea reprezintă lumina întregii umanități. Lumina încălzește și luminează. Rostiți și voi numai cuvinte de iubire, care să încălzească, să lumineze și să răspândească în jurul vostru viața. Rostiți numai acele cuvinte care, ajunse în oceanul infinității, la fel cum s-a întâmplat cândva cu Primul Cuvânt al creației Mele, să răspândească pretutindeni numai iubire și fericire, să unească între ele spiritele, sufletele și trupurile prin această punte gingașă de legătură, în acest fel, trinitatea creației, la fel ca și cea a Cuvântului, vor avea un triplu efect și vor sfârși prin a spiritualiza materia, înobilând sufletele și eliberând Spiritul divin pentru ca acesta să se poată întoarce, unit cu tot restul creației, în locul în care s-a născut cândva prin intermediul „Cuvântului”.

Acceptați „Cuvântul” dătător de lumină și fericire, și răspândiți-l mai departe.

Ca să înțelegeți mai bine acest aspect, iată o scurtă sinteză: „reflectați asupra cuvintelor înainte de a le rosti, căci pentru voi, consecințele vor fi incalculabile”.

Veți economisi astfel multe ore de tristețe, de regret că ați avut o discuție prea dură, că ați rostit o condamnare în fața tribunalului conștiinței voastre.

Pentru a vă scuti de aceste regrete, Eu nu precupețesc nici un efort în încercarea de a vă face să înțelegeți în toate felurile posibile că ceea ce este vizibil nu are o importanță prea mare. Singurul susținător și judecător al tuturor lucrurilor care există este elementul spiritual.

Sper să înțelegeți că adevărata semnificație sălășluiește în cuvintele simple și serioase. Vă reamintesc mereu și mereu că sfera de acțiune și consecințele cuvintelor rostite durează de-a pururi; de aceea, aveți o mare responsabilitate atunci când rostiți un cuvânt. Nu risipiți această comoară atât de prețioasă care este vorbirea pe lucruri inutile sau superflue, ci folosiți-o astfel încât să nu puteți spune că ați pierdut măcar un singur minut!

Voi sunteți copiii unui Dumnezeu infinit și etern. Purtați-vă ca atare, rostind numai cuvinte pline de iubire, care să trezească viața în toate urechile receptive care le ascultă, dar mai ales în inimile pline de devoțiune - solul fertil pe care crește cel mai bine iubirea.

La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul eram Eu! La fel stau lucrurile și în cazul vostru: cuvintele voastre trebuie să reflecte Sinele vostru. Nu mai lăsați să treacă nici un cuvânt rău dincolo de pecetea buzelor voastre, căci acestea nu depun mărturie că sunteți copiii lui Dumnezeu, Cel care a creat cândva lumea din haos, astfel încât până și cel mai mic atom să depună mărturie în legătură cu iubirea și bunătatea Lui.

Comportamentul vostru se reflectă în lumea spirituală, iar într-o bună zi va trebui să dați socoteală de fiecare cuvânt pe care l-ați rostit vreodată. De aceea, nu mai rostiți cuvinte care să vă umple de rușine, ci demonstrați că ați ascultat Cuvântul Meu, alegându-vă corect propriile voastre cuvinte și folosindu-le numai în beneficiul umanității! Amin.

Capitolul 26

Viața umană

(14 ianuarie 1873)

Multe plângeri Mi-au ajuns la urechi, venite de la persoane care Mă acuzau de injustiție sau duritate din cauză că viața și evenimentele pe care le trăiau nu corespundeau cu năzuințele, dorințele și speranțele lor.

Multe suflete oprimate Mi s-au plâns, nemaisuportând suferința sau durerea vieții umane: „Dar, Tată, ce am făcut ca să mă persecuți cu toate nenorocirile posibile, în timp ce asupra altora re verși numai abundență, fără ca cineva să înțeleagă ce au făcut aceia pentru ca să merite acest noroc?”

Mii de astfel de plângeri sunt ridicate zilnic, punând la îndoială justetea Mea, cuvintele Mele care afirmă că Eu sunt iubirea, și deci incapabil să pedepsesc, etc. Multe plângeri Mi se adresează și de cei care Mă văd ca pe un judecător implacabil, un Părinte strict, dar lipsit de iubire, unele dintre ele părănd justificate, cel puțin la suprafață, din perspectiva limitată a minții umane.

Vă propun să privim mai îndeaproape aceste plângeri și acuzații, dar și să răspundem la întrebarea de ce există pe pământ atât de multe profesii și meserii, de ce inimile voastre sunt atrase de atât de multe înclinații. V-am vorbit deseori de viața spirituală care urmează după moartea corpului fizic; de aceea, trebuie să lămurim și aceste chestiuni legate de viața pe care o cunoașteți atât de bine. În acest fel, veți înceta să Mă mai acuzați, iar în al doilea rând, veți înțelege care este scopul vieții umane, care este așa cum trebuie să fie și nu cum v-ați dori-o voi.

Mulți căutători sunt inspirați să facă investigații tocmai în domeniile pe care le înțeleg mai puțin. Ei pleacă uneori departe și, după multe eforturi, descoperă ceea ce ar fi putut descoperi chiar acasă la ei.

La fel se petrec lucrurile și cu viața umană socială, alcătuită din relațiile reciproce ale oamenilor. Condițiile la care s-a ajuns astăzi nu au fost stabilite de Mine. Ce-i drept, Eu le-am prevăzut și le-am îngăduit, dar numai cu unicul scop de a servi mării meniri a creației Mele!

Înainte de a trece la explicațiile referitoare la plângerile și acuzațiile de care vorbeam mai sus, trebuie să fac o incursiune în trecut și să readuc în fața ochilor voștri spirituali anumite aspecte pe care până acum le-ați privit numai dintr-o singură perspectivă, anume cea umană, legată de prejudiciile pe care sunteți nevoiți să le suportați voi.

Înainte de a aborda chestiunea relațiilor dintre oameni, trebuie să vedem mai întâi „Ce este de fapt omul? Din ce este el alcătuit? Care este misiunea lui pe acest glob pământesc?” Dacă veți înțelege aceste lucruri, vom putea explica mai în amănunt și condițiile sociale în care trăiește rasa umană.

Așa cum știți, omul este alcătuit din trei aspecte: un trup, un suflet și un spirit.

Voi știți aceste lucruri, dar spuneți: „Corpul este alcătuit din materie, sufletul din elemente material-spirituale, fiind silit să intre în materie din cauza căderii unui mare spirit primordial, iar spiritul reprezintă o scânteie divină, care trebuie să ridice și să spiritualizeze sufletul. Prin rafinarea sa, acesta din urmă aduce la rândul lui elementele corpului fizic pe un nivel superior, astfel încât totul să evolueze pe calea către perfecțiune, așa cum a fost decretat încă de la începutul marelui plan al creației”.

Atunci când trageți asemenea concluzii voi porniți de la o premisă greșită, și anume că numai spiritul vostru este înzestrat cu scânteia divină care înobilează totul. Dacă nu ați avea asemenea idei aristocratice (deseori inconștiente), pe care încercați să le aplicați inclusiv persoanei Mele, v-ați da seama cu ușurință că tot ce este creat este în esență divin și trebuie să fie infinit, căci s-a născut din Mine și va trebui să se întoarcă la Mine.

Corpul, acest instrument material de care sunteți nevoiți să vă folosiți în timpul vieții voastre terestre, este alcătuit din aceleași elemente nobile și sublime născute din Sinele Meu spiritual ca și sufletul și spiritul vostru. Ele sunt însă întemnițate în materie și silite să se manifeste numai în maniera permisă de aranjamentul lor de moment.

Aceste elemente spirituale extrem de subtile, care ajută la construirea trupului fătului în trupul matern, fac și ele eforturi pentru atingerea perfecțiunii. Exprimându-și această tendință prin forma pe care o dau trupului, atât cât poate o formă plastică (bine definită) să exprime un principiu spiritual, ele urmăresc - prin participarea lor la viața umană - să furnizeze sufletului elementele spirituale superioare de care acesta are nevoie pentru a-și continua dezvoltarea.

Ele sunt colaboratorii secreți care contribuie la marea construcție spirituală a unei idei divine perfecte, la fel cum un arhitect nu poate construi o casă de unul singur, ci are nevoie de o mie de ajutoare. De altfel, vă atrag atenția că ele nu lucrează ca niște mașini, ci sunt inteligențe care operează sub coordonarea unei forțe superioare la construirea întregului edificiu.

Acestea sunt forțele creatoare, formatoare, care lucrează în interiorul omului, la fel ca și în orice alt obiect creat: în piatra inertă, în planta vegetativă și în animalele înzestrate cu organe de percepție, contribuind astfel la înnobilarea, la rafinarea ansamblului. Pe de altă parte, trebuie să precizăm că forma creată și specia de care aparține ea depind de o mie de alte influențe, ceea ce face ca în pofida sexului (care nu poate fi decât unul din două) și originii comune, rezultatele finale să fie tot atât de diverse câte ființe create există în spațiul creației.

Fiind un descendent al unui mare spirit al luminii, căzut, sufletul trebuie mai întâi să se dezvolte în mod corespunzător, pentru a putea primi apoi principiul spiritual care va fi implantat în el. În acest fel,

el își va putea desăvârși educația în această lume, servind apoi ca fundament, după părăsirea învelișului său material, pentru construirea lumii spirituale.

De aceea, la fel ca și sufletul omului, sufletul celui mai mic dintre infuzoare este mânat mai întâi de toate să își îplinească scopul în această lume terestră, în conformitate cu învelișul pe care îl are și cu acel element spiritual nerealizat pe care voi îl numiți „instinct” sau „natură interioară”, care îi va deschide calea către alte forme și către alte condiții de viață.

Spiritul omului nu diferă cu nimic de spiritul care există într-o piatră, cu diferența că la nivel uman, el se confruntă cu o organizare mult mai bună, care nu se mai opune atât de mult sferei sale de acțiune, ci dimpotrivă, este creată chiar cu scopul de a corespunde dorințelor sale.

De aceea, este incorect să afirmați că singura ființă înzestrată de Mine cu o scânteie divină este omul. Scânteia divină există în orice obiect creat, dar trupul uman este mai bine adaptat la elementul spiritual, conformându-se mult mai bine dorinței de expansiune a forțelor spirituale.

Un peisaj monoton, la fel ca și o viață plicticoasă, vă demonstrează cu ușurință că se poate vorbi de o „viață” adevărată numai acolo unde există schimbare, diversitate. Simplul fapt că nu toate ființele se află pe același nivel și nu progresează în același ritm este suficient pentru a stimula viața.

Diversitatea este temelia vieții. Universurile sunt diverse, ființele la fel, și chiar căile care duc la perfecțiune diferă între ele. Fără această diversitate, viața, mișcarea, progresul nu ar fi posibile. O creație demnă de slava Creatorului ei, care să poarte în sine, la fel ca și El, germenul infinității, nu poate fi realizată decât în jurul impulsului de a crea mereu ceva nou și superior.

În acest fel trebuie înțeleasă lumea vizibilă și cea invizibilă, începând cu cel mai mic atom din spațiul cosmic și terminând cu marele Meu regat spiritual, dacă doriți cu adevărat să înțelegeți de ce am creat toate aceste lucruri și de ce le-am creat așa cum am făcut-o.

Data fiind originea divină a creației, este de neconceput să vă gândiți la ea în termenii unor îmbunătățiri, a unor reparații sau modificări, căci acestea ar reprezenta consecințe ale unor erori, lucru imposibil în cazul lui Dumnezeu.

De aceea, renunțați la ideile voastre umane limitate. Lumea este așa cum v-o descriu Eu, revelându-vă aproape zilnic unul sau altul din secretele ei. Încercați să realizați faptul că scopul vieții voastre este complet diferit de cel pe care vi-l imaginați voi atunci când vă raportați numai la natura voastră fizică, nu și la cea spirituală (inclusiv la destinul pe care îl incumbă aceasta).

După cum vedeți, trupul, sufletul și spiritul sunt cu toții purtători ai scânteii Mele divine. Diferitele modalități de expresie ale acestor scânteii permit apariția diversității, inclusiv la nivelul oamenilor. De aceea contactul cu alți oameni și necesitățile acestora au condus în timp la apariția atâtor înclinații și meserii, necesare unei vieți în comun.

Așa cum v-am mai spus, diferitele creaturi, începând de la cel mai mic atom spiritual, absorb diverse substanțe din materie, motiv pentru care se manifestă în maniere diferite.

În cazul omului, care este alcătuit din toate elementele existente pe acest pământ, întrucât reprezintă ultimul membru al „compendiului” globului terestru, această diversitate a elementelor spirituale care îl alcătuiesc este chiar mai mare decât în cazul altor ființe. Disponând inclusiv de o mare capacitate de comunicare și de idei superioare altor ființe, omul este - în plus - capabil să emane această spiritualitate, folosind-o într-un sens sau în altul. De aici și înclinația sa către o ocupație sau alta, pe de o parte pornind de la impresiile dobândite în anii tinereții, pe de altă parte sub influența elementelor din care este alcătuit și pe care le-a primit în timpul concepției. (N. Tr. În mod evident, autorul se referă la materialul genetic.)

În acest fel, odată cu nevoile în creștere ale populației, dar și cu dorința din ce în ce mai mare a oamenilor pentru confort și pentru satisfacerea propriilor pasiuni, au apărut din ce în ce mai multe ocupații, cu scopul de a face viața materială a omului cât mai plăcută cu putință.

Această nevoie a trezit în oameni dorința pentru acumularea de obiecte individuale, care să le amplifice confortul, iar această dorință i-a inspirat pe alții să producă respectivele obiecte, mărindu-și astfel profitul. S-a dezvoltat astfel o competiție din ce în ce mai mare în rândul celor talentați, ca urmare a căreia au apărut o sumedenie de ocupații și de clasificări, fiecare încercând să câștige cât mai mult, cu concursul celor din jur, pentru a trăi cât mai ușor și pentru a-și satisface toate pasiunile.

Nu este greu de observat că această competiție a condus inclusiv la abuzuri de toate felurile, datorate geloziei, unor talente mai mari decât ale vecinilor, intențiilor bune sau rele, pe scurt, sub presiunea tuturor pasiunilor umane posibile. Acestea au afectat la rândul lor viața socială a indivizilor. Din această luptă continuă între dorințe și abundență s-a născut actuala societate modernă, dedicată exclusiv satisfacerii consumului pentru o viață materială mai bună.

Din perspectiva legilor morale, persoana cu rangul social cel mai înalt și cea cu rangul cel mai mic în ierarhia socială pot fi inspirate de aceleași principii, căci etica și cele două legi divine pe care le-am dat Eu nu diferă pentru cerșetor și pentru rege. Fiind superioare legilor terestre, aceste legi divine nu sunt supuse schimbării și nu permit interpretări. De aceea, marile diferențe care au apărut în viața socială i-au determinat pe mulți oameni să Mă acuze pe Mine, ca și cum Eu aș fi vinovat pentru greșelile lor!

Este adevărat că un copil de țăran are aceleași drepturi umane ca și copilul de rege, încoronat încă de la naștere, în ochii Mei amândoi sunt egali, dar capacitățile lor latente diferă de cele mai multe ori, și o mare parte din cursul viitor al vieții lor este determinat de condițiile în care s-au născut. Fiecare va adăuga la aceste condiții genetice propria sa contribuție, spre avantajul sau dezavantajul său.

Ființele create sunt diferite între ele. La fel sunt și căile pe care sunt nevoite să pășească, motiv pentru care „norocul sau ghinionul” care îi vor urmări vor diferi și ele de la om la om, în funcție de propriile lor acțiuni, dar și independent de acestea.

Dacă dincolo de această viață materială nu ar exista o alta mai mare, spirituală, dacă nu ar exista conștiința divină și morală, inerentă tuturor lucrurilor, natura umană s-ar fi scufundat cu mult timp în urmă la nivelul animalelor, sau sub acest nivel. Căci omul, dispus oricând să-și satisfacă numai poftele personale, a încercat să exploateze tot ceea ce există pe pământ numai în interesul său individual.

Obiectele materiale nu pot oferi însă decât o fericire de moment, căci elementele spirituale care au devenit grosiere și întunecate nu se pot uni cu cele subtile și sublime. De aceea, orice fericire terestră este una efemeră. Mai devreme sau mai târziu, sub impactul diferitelor calamități, omul va ajunge să realizeze că „lumea materială nu este suficientă; trebuie să mai existe și o altă lume”, în final, cu toată împotrivirea sa, el va fi nevoit să admită că „Trebuie să existe cineva care a creat această lume vizibilă, la fel ca și pe cea invizibilă.

De aceea, pentru a-și potoli setea interioară, oamenii au ajuns la ideea de Dumnezeu. Nici un obiect material nu va putea umple vreodată golul interior al omului, căci el este o creatură spirituală care a primit un înveliș material numai pentru o perioadă scurtă de timp, cu scopul de a se detașa, prin încercările la care este supus, de toate vibrațiile grosiere de care mai este încă atașat, și a avansa astfel către alte lumi spirituale, superioare.

Tot ce vedeți în fața ochilor are o bază spirituală, inclusiv o aspirație superioară simplei vieți trecătoare. De aceea, ar trebui să priviți totul cu ochi spirituali. Toate plângerile și lamentările care ajung la Mine din cauza diferitelor nenorociri la care sunteți supuși nu fac decât să demonstreze incapacitatea voastră de a înțelege condiția umană, faptul că o credință prea mare în principiul material nu poate conduce decât la răul spiritual. Foarte mulți oameni se privează singuri de consolarea pe care o aduce credința într-o viață spirituală, care va urma celei materiale. Ei preferă să creadă în oameni, nu în Mine, deși am coborât personal pe acest glob pământesc, cu scopul de a mântui umanitatea, deci inclusiv pe ei.

De aceea, ori de câte ori vă plângeți și vă lamentați, criticând rolul Meu, este bine să știți că viziunea voastră asupra lumii este una greșită.

Nu toți oamenii se pot naște în condiții similare. Nu toți pot fi înzestrați cu aceleași talente. Diversitatea este absolut necesară, căci numai prin ea pot exista viața și progresul.

Mai mult, există spirite din alte lumi care doresc să devină copii ai Mei trecând prin școala încercărilor de pe pământul vostru. În mod evident, ele coboară aici înzestrate cu calitățile specifice lumii din care provin, având uneori preferințe particulare pentru anumite lucruri, fără să știe că le-au folosit cândva în organizații mult mai bune și mai rafinate.

Va veni ziua când aceste spirite - și vă asigur că sunt multe - vor înțelege de ce au simțit un anumit impuls spiritual specific, de care nu au fost conștiente, și care le-a condus către o anumită ocupație particulară, aparent materială; dar care conținea foarte multă spiritualitate ascunsă în miezul ei.

Eu, Dumnezeu și Iubirea supremă, am creat această lume, cu toți sorii și toate planetele individuale. Iubirea Mea nu trebuie însă judecată după criteriile voastre. Ea diferă de iubirea așa cum o înțelegeți voi. Cu toate acestea, Eu nu precupețesc nici un efort în încercarea de a vă familiariza cu ea, căci numai din perspectiva ei veți putea ajunge să evaluați corect tot ceea ce există, inclusiv evenimentele din viața voastră.

Nu trebuie să uitați că iubirea Mea este universală și nu poate urmări decât marile scopuri ale creației, cărora toți și toate trebuie să li se supună. Așa cum o înțeleg Eu, iubirea nu uită nici de vierme, nici de piatra aparent insensibilă, și cu atât mai puțin de ființele mai mari și mai bine organizate. Această iubire are însă alte legi, alte scopuri, alte intenții.

Dacă iubirea Mea nu ar fi așa cum este, Eu aș fi nevoit să fiu un Dumnezeu răzbunător, așa cum și-ar dori foarte mulți dintre voi să devin, un judecător sever, implacabil în aplicarea pedepsei, cu toate atributele pe care le-ați învățat în cărțile voastre de drept, dar care nu se găsesc în Cartea Justiției Mele.

Tocmai din această iubire, Eu prefer să transform tot răul comis de oameni în bine. Din iubire, prefer să nu judec, nu arunc anatema asupra nimănui și nu pedepsesc. Oamenii se pedepsesc singuri, prin răul pe care îl creează și ale cărui consecințe sunt nevoiți apoi să le suporte. Cât despre grija Mea, ea se referă mai degrabă la trimiterea unor cuvinte de alinare, din lumile superioare, către cei oprimați.

Fericțiți sunt cei care le ascultă; din păcate, prea puțini o fac! De aici și toate acuzațiile care Mi se aduc!

Legile lumii materiale, dar și cele ale lumii spirituale, nu pot fi însă schimbate. Orice încălcare a lor atrage automat după sine pedeapsa cuvenită.

Ceea ce, la o primă vedere, pare o suferință nemeritată, este de multe ori, la fel ca și în cazul bolii, un remediu necesar. Să nu uităm că cele mai eficiente remedii sunt cele mai amare. Nu Eu sunt cel care trimite însă aceste remedii. Este drept, Eu l-aș putea ajuta pe cel suferind, dar nu o fac, căci scopul Meu în ceea ce privește sufletul uman diferă de cel pe care vi-l imaginați voi, sărmani copii care nu au atins încă maturitatea.

Nici un om nu moare pentru că doresc Eu, nici un dezastru nu se petrece la voința Mea, nimeni nu se naște bogat sau sărac pentru că așa vrea Dumnezeu. Eu nu fac decât să permit aceste lucruri. Omul este liber și poate face orice dorește. Dacă duce o viață ordonată, el poate trăi mai mult; dacă trăiește dezordonat, el își scurtează singur viața. Atât norocul cât și ghinionul sunt consecințele acțiunilor oamenilor, dar și o excelentă școală pentru umanitate, care îmi permite Mie să o influențez din punct de vedere spiritual, silind-o să își deschidă urechile pentru a asculta vocea Mea. Acest lucru ar fi trebuit să se petreacă mai devreme, dar nu s-a petrecut.

Orice om poate deveni „copilul Meu”, indiferent dacă este bogat sau sărac, maturizându-se treptat și pregătindu-se în vederea unei lumi mai durabile: lumea spirituală. Sărăcia îl poate ajuta să descopere comorile spirituale, în timp ce omul bogat își poate pierde oricând bogăția, fără a fi neapărat recompensat cu comorile spirituale.

Eu descopăr în orice instrumentele necesare pentru a-Mi atinge scopurile, dar nu fac decât să Mă folosesc de circumstanțe, nu să le creez. Omul este cel care își creează singur circumstanțele în care trăiește, îi place la nebunie să se numească „stăpânul pământului”, să stăpânească și să subjuge totul, deși plutește ca un fulg dus de toți curenții spirituali care curg prin univers, când într-o direcție, când în alta, complet inconștient, căutându-și tot timpul numai fericirea temporală materială, fără să țină cont de faptul că aceasta nu poate fi decât cu greu reconciliată cu cealaltă fericire, mult mai durabilă: fericirea spirituală. De aceea, copiii Mei, nu Mă acuzați pe Mine!

Eu sunt Acela care notează toate păcatele pe nisip, care nu blestemă, nu urăște și nu se răzbună, dimpotrivă, fiind gata oricând să toarne balsam peste rănile dureroase. Eu nu am fost niciodată un Dumnezeu nedrept, nici un Părinte sever cu copiii Mei!

Așa cum sunteți acum, nu Eu sunt cel care v-a creat, ci voi singuri ați devenit ceea ce sunteți. Dacă sunt totuși dispus să vin din nou și să preiau controlul asupra voastră, este pentru că lucrurile au

mers deja prea departe și nu mai pot să stau și să privesc cum umanitatea, neînțelegând nimic despre sine și despre viitorul ei, trăiește astăzi fără credință și fără iubirea și respectul pe care Mi le datorează. Sunt nevoit să aplic la ora actuală toate mijloacele de care dispun pentru a-i readuce pe cei rătăciți pe calea cea dreaptă.

Pe pământul vostru, elementul spiritual este împins mult prea departe, înapoi, fiind mult prea contestat și uitat. Așa se explică toate abuzurile și nenorocirile pe care sunteți nevoiți să le suportați. Atunci când suferinzii își înalță strigătele de durere către Mine, semn că, cel puțin, nu și-au pierdut complet credința în Mine, Eu le arăt în câteva cuvinte că suferința lor nu a provenit de la Mine, dar dacă doresc să găsească adevărata alinare, aceasta nu poate fi găsită decât în Mine.

De aceea am dorit să vă spun aceste cuvinte, pentru că multe lucruri se vor întâmpla, iar acuzațiile la adresa Mea se vor întări. Pentru a preveni acest lucru, v-am oferit aceste explicații pentru ca, înainte să deschideți gura ca să vă plângeți și să ridicați vocea împotriva Mea, să vă gândiți mai întâi cine este cu adevărat cel vinovat pentru ceea ce vi se întâmplă: Eu, Tatăl vostru preaplin de iubire, sau omul rătăcit, care nu trăiește decât pentru a-și satisface nesfârșitele pasiuni?

Acceptați acest avertisment și liniștea va coborî din nou asupra voastră, chiar în mijlocul agitației haotice generalizate în care a ajuns să trăiască umanitatea. Amin.

Capitolul 27

Zahărul, sarea și oțetul

(iunie 1873)

Copiii Mei, vom vorbi în continuare de trei cuvinte pe care le cunoașteți foarte bine, deși nu aveți nici o idee despre rolul pe care îl joacă substanțele mai sus menționate în natura materială, și încă și mai puțin de corespondențele lor spirituale.

Vă voi oferi acum o perspectivă complet nouă asupra unor obiecte naturale care există pe pământul vostru și vă voi ajuta să descoperiți o serie de calități importante, ascunse deseori în aceste obiecte pe care le vedeți zilnic și pe care le folosiți pentru nevoile voastre de zi cu zi, fără să bănuți ce se ascunde în spatele lor. Așa se petrec, de pildă, lucrurile cu cele trei lucruri amintite în titlu, și anume: zahărul, sarea și oțetul. Doresc să vă ofer o serie de explicații legate de aceste substanțe, ca o nouă dovadă a asocierii principiului spiritual cu materia, care îl conține și care îl manifestă. Speranța Mea este să înțelegeți cât de spiritualizată este structura întregii lumi, dobândind astfel o nouă perspectivă asupra ei, care vă va permite să Mă priviți într-o altă lumină.

Iată, zahărul și derivatele lui se regăsesc pretutindeni în lumea plantelor, dar și în cea a animalelor, inclusiv în organismul uman.

Zahărul lichid, acel suc dulce care trezește de regulă o senzație atât de plăcută la nivelul simțului gustativ, este atât de amplu distribuit în natură încât aproape că nu există o ființă vie care să nu fie familiarizată cu desfătarea pe care o produce el.

Numeroase plante dispun, prin structura lor, de capacitatea de a extrage substanțele zaharoase din solul pe care cresc, fiind consumate la rândul lor de animale, care asimilează și prelucrează respectivele substanțe din florile sau fructele pe care le mănâncă, pentru propria lor susținere.

Substanțele zaharoase alcătuiesc principala componentă a fructelor, folosite cândva ca principal remediu de către umanitate. Din păcate, la ora actuală, odată cu declinul acesteia, ele au fost înlocuite cu otrăvuri.

Siropurile sau sucurile dulci erau considerate pe timpuri remedii capabile să aline durerea și să vindece boala, îndulcind viața materială a tuturor ființelor vii, inclusiv a omului, evident, atâta vreme cât erau folosite cu moderație sau respectând anumite reguli. Trebuie să menționăm că nici omul și nici animalele nu pot trăi numai cu substanțe zaharoase.

De vreme ce siropul dulce extras din plante și cristalizat, amestecat apoi cu alimentele voastre, a câștigat o importanță atât de mare, se pune întrebarea: „De ce trezește această substanță numită zahăr o senzație atât de plăcută atunci când este mâncată sau băută? Cu siguranță, există în regatul naturii nenumărate alte substanțe care sunt folosite ca hrană și de care oamenii se pot dispensa, în timp ce fără zahăr, multe mâncăruri și-ar pierde complet gustul plăcut”.

Ca să răspundem la această întrebare, trebuie să începem mai întâi cu o alta: „Ce este zahărul, privit din perspectiva spirituală?” Răspunsul la această întrebare va răspunde inclusiv la prima, căci dacă veți înțelege fundamentul acestor experiențe materiale, al acestor dorințe și poftes, veți putea realiza cu ușurință de ce vi se par atât de plăcute mâncărurile și băuturile îndulcite cu zahăr.

Corespondența spirituală a zahărului este iubirea!

La fel cum iubirea trezește, susține și propagă diferite senzații plăcute, zahărul - adăugat altor substanțe - reprezintă principalul aditiv care dă gust și savoare mâncării.

Orice formă ar avea, iubirea îndulcește viața. Acesta este și rolul corespondent al zahărului în viața materială.

Iubirea alină durerea și toarnă balsam pe rănilor vie. Ea calmează, liniștește și face ca multe lucruri insuportabile să devină suportabile.

Iubirea este, și a fost întotdeauna, principiul gând care susține creația, axul principal al propriului Meu Sine, factorul esențial în transformarea omului într-o ființă cu adevărat umană.

Fără iubire lumea ar fi un haos, un conglomerat de substanțe și elemente nesupuse nici unei legi, aflate într-un conflict continuu și distrugându-se reciproc.

Fiind puterea spirituală supremă, iubirea reprezintă și cel mai puternic factor care influențează lumea materială. Sufletul omului (și într-o anumită măsură și cel al animalului) a fost înzestrat cu o serie de calități care îi permit să simtă iubirea și să o caute în permanență, în mod similar, zahărul, acest element răspândit în întreaga lume materială, reprezintă principalul factor care îndulcește viața materială vegetativă, făcând-o suportabilă și plăcută. Atunci când este percepută de papilele voastre gustative, această senzație plăcută corespunde iubirii, care corectează cu blândețe și gingășie tot ceea ce este greșit (adică amar). Zahărul, în forma sa naturală, sau chiar artificială (sub formă de granule cristalizate) reprezintă factorul care corespunde, metaforic vorbind, iubirii și sferei acesteia, de influența căreia nimeni nu poate scăpa, căci efectele sale sublimă afectează tot ceea ce este viu, iar gustul său plăcut conduce la uitarea tristeții, la fel cum senzația iubirii conduce la uitarea durerilor provocate de viață.

Cine credeți însă că pregătește această substanță delicioasă pentru voi? Cine o distilează din elementele pământului întunecat? Cine determină plantele și animalele să o caute și să o colecteze?

Răspunsul este lumina solară, acest aflux al iubirii Mele divine, care se revărsă asupra întregii lumi infinite, spre desfătarea, bucuria și viața tuturor creaturilor Mele. Ea le permite tuturor ființelor vie să vadă creația Mea și să recunoască iubirea în această lumină. Lumina parcurge milioane de kilometri, răspândind pretutindeni puterea ei, accelerând, susținând și creând tot ceea ce există, forțând creaturile să se transforme și să progreseze din punct de vedere spiritual.

Ceea ce înseamnă lumina și iubirea în plan spiritual, înseamnă zahărul în plan material, metaforic vorbind, desigur. Cuvintele blânde ale iubirii infinite, razele de lumină care încălzesc blând sau gustul dulce al fructelor, toate înseamnă același lucru: „Iubire”. Numele acestei lumi este Iubirea, la fel ca și cel al Creatorului său. Lumina solară sau lumina iubirii reușește să extragă sucul dulce al zahărului chiar și din elementele rigide ale pământului. Scopul este ca cei care se bucură de fructele pământului, animale și oameni deopotrivă, să se bucure de acestea cu aceeași plăcere cu care s-ar bucura de un cuvânt plin de iubire, sau de o rază caldă de soare.

De aceea, copiii Mei, învățați de la zahăr marea lecție a iubirii, pe care v-o predau până și elementele naturii. Nu uitați că atunci când mâncați fructele dulci ale pământului sau când amestecați zahărul cu băuturile voastre pentru a vă potoli setea, ceea ce asimilați este în realitate iubirea, în o mie de ipostaze diferite, iubirea solicită și răspândește același principiu pe care l-a conținut cuvântul primordial, căci atunci când am rostit expresia: „Să fie”, am adăugat imediat cuvântul „lumină”, căci lumina înseamnă iubire. Prin toate aceste lecturi pe care vi le transmit, nu doresc decât să reaprind în inimile

voastre lumina iubirii, pentru ca ele să recunoască esența din care sunt făcute, în acest fel, ele vor învăța să îl recunoască pe marele Creator chiar și în cele mai insignifiante și mai comune lucruri, și vor înțelege că o inimă plină de iubire, care aspiră să îl regăsească pe Tatăl, Iubirea personificată, îl poate găsi, dacă are înțelepciunea să cultive simultan lumina, trezirea ochiului spiritual și înțelegerea creației în ansamblul ei. Aceasta este semnificația spirituală a zahărului, în acest fel trebuie să priviți această substanță, dacă doriți să Mă înțelegeți pe Mine.

Să trecem acum la cea de-a doua substanță, sarea, al cărei gust reprezintă exact opusul zahărului. Să vedem ce se ascunde din punct de vedere spiritual în spatele ei și cum pot fi folosite în mod optim efectele ei, ținând cont de aceste corespondențe, în acest fel, Mă veți putea recunoaște din nou pe Mine, Creatorul întregii naturi și Părintele vostru, manifestat inclusiv sub forma acestui mineral.

Pentru a examina chestiunea într-o logică firească, să vedem mai întâi cum se prezintă această substanță minerală, unde poate fi găsită ea și de ce este atât de esențială.

Vedeți voi, în natură există diferite săruri, și la fel cum animalele și oamenii caută pretutindeni în natură zahărul, ele caută în egală măsură și sarea, căci fără ea, multe mâncăruri ar fi lipsite de gust, mai ales dacă sunt gătite la foc, proces în care sărurile sunt extrase din compoziția lor inițială și supuse unor transformări chimice, în mod evident, aceste săruri trebuie înlocuite cu altele, mai exact cu sarea voastră de bucătărie.

Sarea este regăsită aproape pretutindeni în materie.

Ea există ca substanță minerală de sine stătătoare, dar este conținută și de fructe și plante. Chiar și zahărul conține sare, iar sângele și stomacul ființelor vii nu ar putea exista fără sare, care reprezintă chiar principalul element din care sunt alcătuite acestea.

La fel ca și în cazul zahărului, se pune întrebarea: „De unde apare această dorință insașiabilă pentru sare?” Ca și în primul caz, explicația spirituală elucidează necesitatea acestei substanțe în materie.

„Sărurile” corespund la nivel micro conceptului de „viață” la nivelul universului. Ele reprezintă substanțe stimulente sau catalizatoare ale întregului proces de creare, susținere și perfecționare. De aceea, sarea este elementul corespondent care ajută la apariția vieții, care o susține și o conduce treptat, prin dezvoltare, către nivelele superioare.

Așa se explică de ce atât animalele cât și oamenii caută în egală măsură sarea, pentru a o folosi ca stimulent. Această substanță poate fi găsită în tunelele pământului, unde este stocat tot surplusul existent. Acest surplus din interiorul pământului servește apoi pentru satisfacerea nevoilor lumii exterioare.

În timp ce iubirea Mea reprezintă forța care armonizează totul, viața este puterea care animă totul, care trezește la viață tot ce a fost creat din iubire, silind această creație să se perfecționeze, pentru a o readuce apoi, după transformări succesive, în locul din care s-a născut.

Așa se explică de ce apa oceanelor este sărată, asigurând din abundență sarea necesară stimulării vieții. Să nu uităm că oceanele sunt leagănul în care s-a născut viața pe pământ, căci elementul „apă” (sau „aerul” condensat) a fost și va fi întotdeauna mama oricărei substanțe solide.

Atotputernicul Meu cuvânt: „Facă-se!”, care a însemnat apariția vieții, a creat acest impuls etern, care silește deopotrivă materia și ființele vii să își încheie misiunea, ciclul lor de dezvoltare.

Dacă la nivel material sarea reprezintă un stimulent pentru stomac, la nivel spiritual ea joacă același rol în conflictul omului cu lumea și cu propriile sale pasiuni. Adversitățile și nenorocirile nu sunt altceva decât sarea vieții, absolut necesară și fără de care viața ar fi lipsită de fascinație, la fel cum mâncarea fără sare este lipsită de gust.

Dacă la nivel material sarea stimulează organele să își îndeplinească mai ușor funcțiile, sarea spirituală a adversității întărește spiritul și sufletul, permițându-le să realizeze lucruri mai importante și să progreseze mai rapid către perfecțiunea care le-a fost prestabilă.

Acest stimulent nu este altul decât viața.

Iubirea nu s-ar putea manifesta fără viață, căci ea dorește să vadă efectul energiei sale, nu să se risipească fără nici un rezultat.

Iubirea are nevoie de o iubire reciprocă, scop în care este necesară mișcarea sau acțiunea, care sunt imposibile dacă nu există o forță vitală.

Acesta este scopul sărurilor în materie. Ele influențează viața, ajută materia inertă să progreseze, lucru valabil pentru întreaga creație, al cărei țel principal este viața și al cărei fundament este iubirea.

Vedeți așadar, copiii Mei, cum elucidarea corespondențelor spirituale ale unui element insignifiant, pe care îl cunoașteți foarte bine și pe care îl folosiți în fiecare zi, vă poate ajuta să înțelegeți unul din factorii importanți care influențează întreaga creație.

Sarea reprezintă și un remediu salutar, cu condiția să fie folosită în măsura potrivită. Ea susține mișcarea vitală a organelor în trupul uman și animal, la fel cum „sarea vieții”, sau circumstanțele lumești, accelerează activitatea și amplifică forța vitală a sufletelor.

După cum vedeți, amândouă elementele, zahărul, care este echivalentul iubirii, și sarea, care este echivalentul vieții, contribuie în egală măsură la susținerea universului creat de Mine, căci înseși principiile fundamentale ale acestuia conțin în ele germele eternității. Orice creație se naște, există și se transformă prin dezvoltarea de sine.

Mai rămâne să elucidăm semnificația ultimului element din cele trei amintite, „oțetul”, rolul acestuia la nivel material, dar și corespondențele sale spirituale.

La fel ca și în cazurile precedente, vom începe prin a defini calitățile oțetului, pentru a vedea apoi care este scopul și menirea lui.

Chimiștii numesc oțetul oxos, cuvânt din care derivă termenul de „oxidare”. Nu trebuie să credeți că oțetul este numai acea substanță acidă pe care o folosiți voi în bucătăriile voastre. Termenul trebuie extins pentru toate substanțele acide care există în materie. „Oxidarea” se referă la acele substanțe care se combină cu altele, având un efect de transformare.

„Acidifierea” sau oxidarea nu reprezintă altceva decât procesul prin care o substanță atinge un punct de cotitură în care se transformă în altceva, datorită influenței unei sări.

Acesta este procesul prin care substanțele sunt reduse la elementele lor de bază, care, eliberate de asocierea lor anterioară, pot intra în alte combinații chimice. Chiar și oțetul alimentar nu este altceva decât o substanță divizată, în care elementele s-au aranjat altfel. Altfel spus, oxidarea reprezintă acel proces de transformare prin care elementele intră în alte combinații, formând compuși noi.

Acest proces are loc neîncetat în natură. Ceea ce la acest nivel este numit oxidare, la nivel spiritual este numit pe bună dreptate progres, căci distrugerea unui aspect înseamnă nașterea unui alt aspect, în întregul univers nimic nu este permanent, iar crearea sau dezvoltarea unei forme nu poate avea loc fără o divizare prealabilă.

Progresul sau evoluția către perfecțiune este un aspect dinamic, fără de care creația Mea nu ar putea exista. El este strict legat de trecerea timpului. Orele, minutele și secundele zboară literalmente, și odată cu ele mor milioane de creaturi. Moartea lor face posibilă nașterea unei noi recolte, care va genera noi fructe, astfel încât procesul de evoluție a materiei către planul spiritual, iar apoi către Mine însumi, să continue la nesfârșit.

Vedeți voi, Iubirea a creat această lume, viața o susține, iar progresul o conduce din nou înapoi la Iubirea din care s-a născut cândva, dar într-o stare de deplină libertate.

Această lege se aplică deopotrivă în lumea organică și în cea anorganică. Primele începuturi în lumea organică, stimulate de sare (adică de viață), trebuie să fie foarte blânde, pentru ca elementele să nu-și piardă energia încă firavă. Procesul de oxidare continuă apoi, sub influența aceleiași sări (stimulentul universal), divizând și transportând substanțele elementale pe noi nivele, din ce în ce mai înalte, unde ele se recombina în substanțe mai complexe și mai pure. În acest fel, elementele materiale, devenite din ce în ce mai subtile, se amestecă tot mai mult cu cele spirituale, până când întreaga materie a universului, spiritualizată, ajunge să creeze combinații noi, în care predomină iubirea, sub forma fericirii și a dulcetei. Chiar și pe aceste nivele, viața (sau sarea) - devenită din ce în ce mai intensă, și progresul (oxidarea) - devenit din ce în ce mai ușor, conduc la transformarea supremă. Procesul devine acum lin: nașterea devine o fericire, existența o formă de extaz, iar progresul o stare pe care ființa umană care trăiește într-un înveliș material nici nu și-o poate imagina. Chiar și cele mai înalte spirite sunt conștiente de faptul că dincolo de ele se întinde un spațiu infinit, care duce direct la Mine. Creația continuă astfel la nesfârșit, într-un progres neîncetat, în care starea de fericire și viziunea spirituală din ce în ce mai largă devin dovezi vii ale infinității, iubirii supreme, vieții în aspectul ei cel mai profund și progresului etern. La fel

ca și în planul material grosier, evoluția continuă și la nivel spiritual, dând naștere ființelor divine, care parcurg aceleași etape, descoperind cu fiecare pas pe care îl fac în infinitate amprenta Dumnezeuului infinit și a iubirii Sale infinite!

Copiii Mei, pe micuța planetă pe care trăiți sunteți deja înconjurați de milioane de miracole. Contemplați-le în permanență și încercați să realizați iubirea Tatălui vostru ceresc, viața divină care se manifestă în fiecare clipă în toate ființele. Urmăriți să înțelegeți ce înseamnă progresul, eternul proces de oxidare, care împlinește legea eternă a evoluției la toate nivelele, inclusiv în natura aparent moartă, prin intermediul iubirii, al luminii și căldurii, adică al sărurilor și oxizilor. Legea evoluției este cea care pune în mișcare toate lumile din spațiul infinit, iar rotația corpurilor cerești pe cer și în jurul propriei axe este rezultatul aceluiași proces al iubirii, vieții și oxidării. Metalele și diferitele tipuri de soluri din măruntaiele pământului vostru, diferitele elemente chimice, plasate acolo de către iubire și pregătite de sare (adică de viață) în vederea oxidării (adică a progresului), urmează aceeași lege inexorabilă a evoluției, în sfârșit, contemplați modul în care separarea sau subordonarea principiului material în fața celui spiritual influențează același proces de evoluție, care va face cândva din om un mare spirit. Observați felul în care sărurile și oxidarea transformă mineralele într-o plantă, planta în animal, iar animalul în produsul suprem din punctul de vedere al creației pe acest pământ: omul. Acest ultim membru al creației materiale, situat între două lumi, parcurge același proces, în urma căruia ajunge în lumea spirituală. Acolo, simțurile sale rafinate vor percepe lucruri pe care mintea sa actuală nu și le poate imagina, dar se va confrunța și cu situații și nevoi noi, care îl vor sili să rezolve probleme cu care nu este obișnuit.

Pe scurt, „zahărul”, „sarea” și „oțetul” există și în lumea spirituală. Acolo, zahărul este infinit mai dulce decât pe pământ, dar nu poate fi câștigat decât în urma unui proces de fermentare acidă (adică de oxidare) care va accelera vibrația vieții, acest stimulent al creației. Numai această vibrație accelerată îi va permite sufletului purificat să trăiască în acele sfere subtile, în care se petrec noi procese de oxidare. Rezultatul acestora este o iubire mult mai sublimă și mai intensă, pe care nu o poate percepe însă decât cel care, stimulat de sarea vieții spirituale, a trecut proba „oxidării de sine”, întorcându-se, purificat și exaltat, acolo unde s-a născut cândva, pentru a-și primi recompensa promisă de Iubirea divină, care constă tocmai în această iubire.

O, dacă ați ști ce vă așteaptă, ce fericire și ce extaz veți trăi în această lume (dar nu temporar, așa cum se întâmplă în lumea voastră actuală, ci la nesfârșit), ați face tot ce vă stă în puteri pentru a intra în această împărăție pregătiți, căci odată trecută granița dintre materie și spirit, progresul devine ușor și lin, fiind ghidat numai de iubire!

Ar fi inutil să încerc să vă descriu vastele spații ale creației, marile idei creatoare, legile supreme ale creației și lumile infinite, în speranța că Mă veți înțelege pe Mine prin intermediul acestora, în cel mai bun caz, ați cădea la picioarele Mele, uluiți, căci macrocosmosul este prea vast pentru a putea fi înțeles de micile voastre minți limitate. Pentru a-Mi atinge scopul, este mult mai ușor pentru Mine să vă dovedesc măreția, iubirea, compasiunea și răbdarea Mea ilustrându-le prin obiecte care vă sunt cunoscute, deși până acum nu le-ați acordat o semnificație aparte. Este important să înțelegeți mai întâi că Eu am structurat nu numai marile universuri și sisteme solare, ci și lucrurile cele mai insignifiante, astfel încât acestea să reflecte același gând divin care vă uluiește atunci când contemplați cerul înstelat. Numai în acest fel veți înțelege că Dumnezeu este diferit de imaginea pe care o aveți voi despre El, fiind infinit mai măreț și mai sublim, de vreme ce acordă o importanță egală tuturor lucrurilor, de la cel mai umil vierme și până la cel mai mare sistem solar. Iubirea Lui există pretutindeni, viața Lui dinamizează totul, iar aspirația către progres reprezintă primul Său act de creație. De aceea, ea poate fi regăsită pe toate nivelele. Odată ajunși în lumea de dincolo, în planul spiritual, veți cunoaște alte legi ale iubirii și ale vieții, alte legi ale progresului, descoperind astfel că zahărul, sarea și oțetul, sau altfel spus, iubirea, viața și progresul, nu încetează niciodată, atâta vreme cât Dumnezeu va ilumina și va încălzi creația prin iubirea și prin lumina Sa, stimulând-o să se apropie de El.

Acceptați această mare învățătură, care a pornit de la trei cuvinte mici, ca semn al iubirii Mele, o iubire care, spre deosebire de a voastră, nu cunoaște decât iertarea, uitarea și răsplata.

De aceea, aveți grijă ca Eu să am cât mai puține lucruri de iertat și de uitat, și cât mai multe recompense de acordat, iar fericirea se va revărsa din plin asupra voastră. Amin.

Capitolul 28

Creșterea

(Trieste, 13 septembrie 1875)

Știu că ți-ai propus cu mai mult timp în urmă să le explici prietenilor tăi semnificația acestui concept, dar ți-a lipsit claritatea gândirii, așa că nu ai avut succes.

De aceea, Mi-am propus să vă explic eu ce înseamnă procesul de creștere, deopotrivă în aspectul său material și spiritual, pentru a pune o nouă cărămidă la temelie al marelui edificiu al cunoașterii voastre spirituale. Vi se vor revela astfel din nou aspecte deocamdată necunoscute vouă și veți înțelege cât de multe mai aveți de elucidat în ceea ce privește natura și lucrurile cărora nu le acordați prea multă atenție, întrucât le vedeți în fiecare zi.

Vom începe, ca de obicei, cu semnificația propriu-zisă a cuvântului, punându-ne întrebarea: „Ce este, de fapt, creșterea?”

A crește înseamnă a spori, adică a adăuga ceva la ceea ce există deja, proces prin care obiectul material câștigă în dimensiuni și în greutate, dar prin care este amplificată și calitatea sa spirituală.

După cum puteți vedea cu ușurință, tot ceea ce există în jurul vostru este supus acestui proces de creștere, în tinerețe, puteți vedea direct creșterea în dimensiuni și în greutate a corpului fizic. Cu toate acestea, voi nu înțelegeți ce înseamnă adevărata „creștere” care se produce în interiorul și în jurul vostru, iar aceasta pentru că nu acordați nici cea mai mică atenție acestui proces, pe care îl vedeți petrecându-se zilnic, pretutindeni. Dacă ați înțelege ce se petrece în procesul de creștere, chiar și numai al unui simplu fir de iarbă, v-ați da seama că el presupune mult mai mult decât poate realiza intelectul vostru.

Nici chiar oamenii voștri de știință nu vă pot spune prea multe în legătură cu procesul de creștere. Cu toate instrumentele tehnice de care dispun, nici ei nu pot înțelege aparatul spiritual care stă la baza creșterii unui obiect sau a unei ființe, cu atât mai mult cu cât au observat că simultan cu procesul de creștere a greutateii se produce și un fenomen invers, de scădere a ei (datorită așa-numitelor procese metabolice). Această scădere în greutate devine treptat predominantă, odată cu avansarea în vârstă, generând în final moartea „vieții fizice”, sau transformarea ei în altceva.

Ca să vă puteți face o idee cât de vagă în legătură cu ceea ce se petrece în timpul procesului de creștere a unui obiect, fie el viu sau inert, trebuie să începem prin a răspunde la întrebarea: „Ce anume determină obiectul să crească?”

Savanții voștri nu vor ezita nici o clipă să vă răspundă: „Este o lege a naturii, care dorește să perfecționeze tot ce a creat, până în punctul dezvoltării sale maxime”.

Dacă sunteți de acord, nu aveți decât să fiți satisfăcuți cu acest răspuns. Cel care dorește însă să se dezvolte spiritual, investigând secretele, spirituale ale naturii, misterioasele celule ale corpului, invizibile pentru voi, distribuția atât de precisă a vaselor și organelor, cu scopul de a descoperi - la nivel spiritual, iar apoi chiar fizic - Cauza Primă a întregii existențe, propriul Meu Sine, nu se va mulțumi niciodată cu acest răspuns simplist, referitor la „legea naturii”. Cunoașterea sa are nevoie de dovezi mai solide, care să îi ateste faptul că Eu, Creatorul și Părintele tuturor creaturilor, sunt întotdeauna același, iar principalul Meu atribut, Iubirea, se manifestă în egală măsură pretutindeni. Am dorit să vă ofer această revelație de dragul acestor oameni, care tânjesc după adevărata cunoaștere, care Mă caută pretutindeni numai pe Mine, în speranța că aceste cuvinte ale Mele îi vor stimula, nu atât în a-și relaxa eforturile de a Mă căuta pe Mine, Creatorul, chiar și în Cele mai infime obiecte din natură, cât în a învăța să Mă înțeleagă și să Mă iubească chiar mai mult decât până atunci.

Acești cercetători sunt în plin proces de devenire, transformându-se în „copii ai Mei”, căci căutarea lor este motivată exclusiv de dorința de a Mă cunoaște pe Mine, Tatăl lor, cât mai bine cu putință. De dragul lor, doresc să ridic într-o mai mare măsură vălul care ascunde secretele vieții de zi cu zi, pentru ca setea lor să fie potolită și înlocuită cu o anumită certitudine spirituală.

Vedeți voi, în fiecare sămânță este ascunsă năzuința către dezvoltarea de sine. De îndată ce găsește condițiile favorabile pentru manifestarea sa, acest impuls silește sămânța să își înceapă procesul de dezvoltare, scoțând la lumină toate informațiile care au fost ascunse în ea. În interiorul ei încep să se structureze astfel vasele și organele, iar procesul se accelerează și continuă până când toate informațiile ascunse în sămânță au ieșit complet la lumină (au fost manifestate), iar din elementele sale primordiale nu a mai rămas nimic (acestea fiind complet transformate într-o structură nouă).

Marele principiu universal al vieții operează la nivelul celulelor microscopice ale seminței, pe care le structurează în funcție de substanțele de care dispune. Combinate cu alte substanțe, acestea se solidifică, se unesc unele cu altele, alcătuind astfel celulă după celulă și dând treptat naștere organelor.

Atunci când începe procesul de creștere, cele două forțe active sunt electricitatea și magnetismul, ca generatori de căldură. Prin această căldură emanată, cele două forțe divid și descompun diferitele substanțe, creând din elementele acestora propria lor substanță.

La început există un impuls spiritual, care penetrează întreaga creație și care reprezintă propriul Meu Sine. Etern și infinit, la fel ca și Mine, acest impuls nu dorește altceva decât să perfecționeze și să unească (prin complementaritate) tot ce există, pe toate nivelele, întrupând, cum s-ar zice, „fluidul” cel mai subtil și mai spiritual dintre fluide. Aceste fluide sunt alcătuite din niște globule minuscule, învelite de o membrană fină. Ele conțin primele principii esențiale ale vieții eterne și vor da naștere primelor organe ale corpului, care, printr-o dezvoltare ulterioară, vor deveni din ce în ce mai dense. Treptat, ele devin vizibile pentru voi, oamenii, dar numai după ce suferă un mare număr de transformări.

Procesul continuă astfel la infinit, influențând tot ceea ce există. Pretutindeni, celulele corpului își măresc dimensiunile, renunțând la acele substanțe de care nu mai au nevoie pentru a-și prezerva viața și absorbind continuu substanțe noi, care le sunt furnizate în cantități infime de care au nevoie.

În acest fel, ceea ce pentru voi este invizibil, imperceptibil și imponderabil, se solidifică, devenind o masă densă, care, stimulată de căldură să devină activă, devine aparent lichidă. Treptat, ea se condensează din nou, în conformitate cu nevoia sa de coeziune, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, până când celula inițială atinge un alt nivel, superior, fiind nevoită să își cedeze locul unei alte celule, mai complexă.

În acest fel, procesul continuă irezistibil în întregul universal spiritual și material, pornind de la primul stimul, care conduce obiectul creat către scopul său. Acest stimul, această năzuință primordială, este ceea ce voi numiți „creștere”, dar pe care Eu o numesc „viață spirituală”. Ea operează pretutindeni, chiar și în interiorul obiectelor aparent inerte, accelerându-le evoluția către ideea eternă, spirituală, a Creatorului și Părintelui divin. Se creează astfel un lanț, a cărui primă verigă este ideea sau gândul primordial, parte integrantă din Mine însumi, care tânjește după eternitate, indestructibilitate și infinitate. Așadar, aceeași putere, același principiu operează pretutindeni în creație, de la piatra inertă și până la cel mai mare dintre îngeri, în lumea materială, această putere atrage principiile similare; în cea spirituală, ea încearcă să aducă totul la același unison, astfel încât din materia creată să se nască ceva spiritual. Progresând astfel din ce în ce mai departe, devenind din ce în ce mai pur, mai subtil, mai sublim și mai frumos, principiul primordial se apropie din ce în ce mai tare de perfecțiune, deci de Creatorul său. El își atinge astfel menirea pentru care, cu milioane de ani în urmă, a fost trimis în vastele spații ale creației, sub forma unei raze de lumină. Priviți, creaturi lipsite de inteligență, dar în care sălășluiește germenul infinității: soarele răsare în fiecare zi deasupra capetelor voastre, dându-vă viață, lumină și căldură, dar voi treceți pe sub el cu indiferență. Nimeni nu stă să se gândească măcar o clipă la minunile pe care le realizează o rază de soare atunci când cade deasupra solului. Nimeni nu înțelege câtă forță vitală divină primiți voi înșivă în acest fel, prin raza trimisă de la milioane de kilometri distanță, de către un alt glob ceresc, către pământul vostru minuscul, care o reflectă apoi către voi. Ea permite realizarea a noi combinații chimice, răspândind astfel viața, stimulând activitatea, pentru ca toate creaturile să crească și să își continue astfel drumul evoluției către împlinirea menirii lor, în conformitate cu ideea primordială prestabilită cu mult timp în urmă de iubirea Mea infinită.

Această rază de lumină nu aparține nici ea soarelui vostru, căruia i-a fost împrumutată de un alt corp ceresc, mai mare și mai central, procesul continuând până la limitele lumii materiale. Practic,

principalul factor al vieții a trebuit să suporte tot atâtea transformări în lumea spirituală câte îl așteaptă la intrarea în lumea materială.

Raza de lumină spirituală se naște din Mine și penetrează întreaga lume spirituală, pe care o hrănește, o trezește la viață, o perfecționează. De aici, ea pătrunde în lumea materială, trecând din soare în soare, din planetă în planetă, din cometă în cometă, reinstaurând pretutindeni viața prin descompunere și transformare, în final, în interiorul lumilor, materializată sub forma pietrelor aparent moarte, ea se trezește din nou la viață, se rafinează prin descompunere, trece prin întreaga gamă a vegetației, prin lumea animală și prin rasa umană, în cele din urmă, la bătrânețe, materia ei se dizolvă, iar ceea ce nu poate fi dizolvat este perfecționat din punct de vedere spiritual.

În acest fel, firul de iarbă absoarbe din pământ elementele pe care i le-a pregătit lumina și căldura solară. El se dezvoltă, crește și își împlinește destinul, transformându-se într-o substanță necesară creșterii altor organisme,

Astfel se derulează procesul creșterii, pe două nivele: absorbția elementelor din pământ și a energiei venite de sus.

După cum vedeți, chiar și firul de iarbă, acest lucru insignifiant pentru milioane de oameni, este situat între două lumi: lumea solului pe care crește și lumea influențelor spirituale. Venite de departe, acestea din urmă au sarcina să completeze ceea ce nu s-a putut face numai cu ajutorul energiilor telurice. Astfel crește firul de iarbă, dar și toate celelalte creaturi, inclusiv oamenii.

Procesul pe care îl puteți constata în lumea voastră materială se desfășoară pretutindeni la fel, inclusiv în lumea spirituală. Viața spirituală a oricărui animal este destinată mai întâi dezvoltării acestuia, iar apoi susținerii altor vieți. Mergând din ce în ce mai departe, din nivel în nivel, evoluția spirituală continuă până la apariția omului, la nivelul căruia destinul spiritual devine mai concentrat. Căci omul a fost înzestrat cu instrumente de care animalele nu dispun decât în mică măsură, respectiv instrumentele de comunicare. Oamenii își pot comunica reciproc, prin cuvinte articulate, ce impresii le produce natura înconjurătoare și ce sentimente există în inima lor.

Limbajul și comunicarea sunt încă limitate, chiar la nivelul oamenilor. Există și alte forme de comunicare, infinit superioare, care pot exprima cu mult mai multă ușurință ce simte un suflet în momentele sale cele mai sublimе, lucruri pe care limbajul vostru nu le poate exprima. Aceste lucruri nu vă pot fi însă explicate cu ușurință, căci voi nu puteți gândi decât în termenii voștri limitați.

Întrucât lumea spiritelor poate acționa mult mai puternic și mult mai frecvent asupra omului decât asupra animalelor, acesta are datoria să utilizeze aceste impresii și să devină demn de căminul său spiritual.

Întrucât lumina spirituală se revarsă continuu asupra lui, omul are datoria să crească și să se dezvolte din punct de vedere spiritual, devenind vrednic de Creatorul său, care l-a situat în mijlocul atâtor minuni, cea mai mare dintre toate fiind chiar el, omul. El trebuie să devină conștient de această poziție și de influența luminii solare, dar și de cea a luminii spirituale, mult mai intensă, perfecționându-se continuu. Prin faptele sale, trebuie să progreseze în permanență, până la marea transformare și la părăsirea învelișului său material, pe care îl va schimba cu unul de lumină, țesut chiar în timpul vieții sale pământești, prin caracterul pe care a știut să și-l modeleze. Cu cât acest înveliș va fi mai subtil, cu atât mai ușor va putea fi el penetrat de marile raze ale soarelui spiritual, trezind în el - precum fac razele soarelui vostru la nivelul firului de iarbă - forțele încă adormite, în acest fel, absorbind lumina spirituală care cade din abundență asupra sa, el va putea deveni un cetățean demn al lumii spirituale, întorcându-se către soarele central (la fel cum fac florile voastre, care își întorc în permanență capul către soare), către Mine, pentru a absorbi hrana spirituală (lumina) cu înghițituri mari, lucru imposibil pe vremea când era întrupat într-un corp terestru.

În acest fel își va continua omul creșterea spirituală, dezvoltându-se și devenind un locuitor demn al lumii de dincolo și un copil al Creatorului în căminul căruia soarele nu apune niciodată, iar lumina adevărului strălucește de-a pururi.

De aceea, vă repet sfatul Meu: contemplați cu mai multă atenție lumea care vă înconjoară. Treziți-vă cunoașterea spirituală. Nu uitați că în mijlocul creației materiale se ascund nenumărate principii

spirituale. Acestea nu pot fi observate însă decât de cei care au vederea clară, nu și de cei care sunt orbi din punct de vedere spiritual.

Vederea Mea se întinde în toate direcțiile. Dacă doriți să deveniți copiii Mei, trebuie să vă ascuțiți la rândul vostru privirea, pentru a vedea dincolo de materie principiul spiritual, germenul primordial al oricărei existențe și scopul suprem al întregului univers. Numai în acest fel veți putea realiza, în afară de creșterea fizică și de împlinirea menirii voastre terestre, și o creștere spirituală; numai astfel veți putea dobândi prosperitatea spirituală și fericirea celestă. În interiorul vostru va crește astfel un cer, care se va dilata apoi și în exterior (după părăsirea învelișului fizic) și care va putea ajunge până la Mine, în măsura în care îl veți recunoaște pretutindeni și în toate pe Tatăl. Această fericire supremă le-a fost rezervată de Tatăl numai celor care s-au pregătit în inimile lor pentru a o putea percepe și susține.

De aceea, copiii Mei, creșteți întru cunoaștere și rafinați-vă percepția asupra creației Mele materiale. Nu vă risipiți în lucruri mărunte, nu cultivați bucuriile terestre, a căror durată este scurtă, ci căutați numai ceea ce este Indestructibil, căutați-Mă pe Mine, Cel Etern! Vă asigur că nu veți avea nimic de pierdut renunțând la cele materiale în favoarea celor spirituale, ci numai de câștigat, în acest fel trebuie înțeleasă creșterea materială și cea spirituală. Amin.

(24 septembrie 1875)

În ultima comunicare v-am revelat ce înseamnă creșterea și cum se derulează ea în lumea materială și spirituală. V-am ilustrat plastic acest proces vorbindu-vă de creșterea firului de iarbă, de la care am ajuns apoi la progresul spiritual al omului și al lumii spiritelor în ansamblul ei. V-am explicat astfel cum se derulează creșterea și cum progresează spiritul, continuând pe de o parte să se perfecționeze, și împlinindu-și pe de altă parte misiunea.

În lectura de față doresc să continui aceste explicații, insistând mai mult asupra aspectelor spirituale manifestate în timpul creșterii. Vă voi arăta cum acest proces de creștere al unei plante, de pildă chiar a firului de iarbă, conduce la obținerea unui produs superior, în cazul de față floarea. Același proces se petrece și cu omul, dar și cu întreaga lume spirituală, a cărei dezvoltare trebuie să conducă invariabil către același produs superior: înflorirea (sau floarea). Evident, procesul nu poate fi explicat decât prin intermediul corespondențelor.

Planta începe așadar să crească din sămânță, să se dezvolte și să se maturizeze. Prima întrebare la care ne conduce contemplarea acestui proces este următoarea: „Care este scopul acestei creșteri?”

De vreme ce Eu, Creatorul întregului univers, am realizat totul cu un anumit scop precis, la fel cum vi se întâmplă și vouă atunci când doriți să realizați ceva, răspunsul la întrebarea de mai sus îmi revine Mie:

La o examinare mai detaliată, nu vă va fi deloc greu să vă dați seama că Eu nu am creat planta ca să-Mi mai petrec timpul, din plictiseală sau la întâmplare. Observația atentă conduce imediat la concluzia că întregul proces de creștere și de structurare a organismului plantei urmează un anumit scop, a cărui finalitate, după apariția tulpinii și a frunzelor, o constituie apariția florii. Se naște astfel un organism complet diferit, care nu seamănă prin nimic cu primul, dar care pregătește în schimb, în pântecul său, posibilitatea unei noi faze de dezvoltare. Este vorba de scopul final al plantei: fructul, care conține semințele necesare dezvoltării unei noi plante de același fel.

Lucrurile se petrec la fel în lumea animalelor, și chiar în cea a omului, dacă ne referim strict la dezvoltarea corpului, care servește drept instrument pentru perfecționarea sufletului care locuiește în el.

Să examinăm acum din punct de vedere spiritual procesul dezvoltării ulterioare care se petrece în lumea plantelor, pentru a trece apoi, prin extrapolare, la lumea animalelor și la celelalte lumi, superioare.

Ultima dată v-am povestit cum se nasc și se unesc celulele în interiorul firului de iarbă, dezvoltându-se și creând fibră după fibră, cum circulă globulele sângelui (metaforic vorbind) prin toate părțile plantei, contribuind la transformarea, divizarea și dezvoltarea lor. V-am vorbit despre puterea spirituală care ghidează această mișcare, stimulând-o să urmeze un anumit tipar, care, în forma primitivă a plantei (sămânța), era încă invizibil. Cel de-al doilea centru de greutate al plantei este floarea sa, către

care se vor orienta elementele cele mai nobile extrase din Pământul-mamă. Expuse proceselor de transformare sub influența luminii, aceste substanțe se unesc și dau naștere unor flori, ale căror culori încântă ochiul și al căror parfum desfată simțul mirosului.

Floarea nu este altceva decât produsul material al unei substanțe mai subtile, cea a sufletului, sub influența elementului spiritual sau divin. Planta înflorită trăiește un moment de beatitudine, căci după multă muncă, începând cu transformarea seminței și continuând cu creșterea tulpinii și a frunzelor, ea a reușit să producă cea mai frumoasă și mai complexă parte a ei, strâns legată de lumină. Metaforic vorbind, această perioadă poate fi considerată un moment nupțial pentru plantă, care trăiește la unison cu lumina, bucurându-se de copilul pe care l-a născut după îndelungatul chin al travaliului.

Fericită de realizarea sa, ea își apleacă delicat capul în bătaia vântului, întorcându-se întotdeauna după iubitul ei, soarele, ea le dăruiește tuturor - în fericirea ei - miresele sale, aerului, plantelor, animalelor și oamenilor din jur.

Planta înflorită este îmbrăcată într-o rochie de mireasă. Partea ei cea mai rafinată și mai apropiată de lumină este îmbrăcată în frunzele cele mai gingașe, care absorb prin venele lor delicate o cantitate cât mai mare de lumină, pentru a-și continua activitatea. Căci, deși îmbrăcată în rochie de mireasă, planta nu se oprește aici, ci își propune să atingă noi nivele superioare, până la împlinirea menirii ei spirituale. Procesul este întotdeauna același: elementele grosiere sunt rafinate și rearanjate, dând naștere unor produse mai subtile, în acest fel, prin distrugerea învelișului grosier al seminței au luat naștere rădăcinile, prin intermediul cărora miezul a putut intra în contact cu solul, în continuare, rădăcinile absorb primele elemente necesare pentru crearea unui produs încă și mai rafinat: tulpina și primii muguri ai acesteia. Creșterea se orientează de acum înainte în sus și continuă până la apariția următoarelor produse generate de plantă, și anume frunzele. Abia după ce elementele absorbite din sol au fost dirijate și distribuite în mod corespunzător, cele specifice tulpinii contribuind la structurarea acesteia, iar cele specifice frunzelor contribuind la crearea lor, planta își continuă creșterea, orientându-se către lumina soarelui, către cea a întregii lumi stelare și către cea a universului spiritual în ansamblul său. Ultima substanță produsă de plantă, cea mai subtilă și mai spirituală între toate, dă naștere florii, copilul delicat născut din fuziunea cu lumina, care va da naștere la rândul lui fructului. La fel se petrec lucrurile cu toate creaturile Mele, chemate cândva la existență de către Dumnezeu cel infinit și care poartă în ele, încă de la început, germenul eternității. Căci numai o astfel de creație este demnă și potrivită pentru Dumnezeu, adică pentru Mine.

Așa cum statutul de mireasă reprezintă momentul de maximă bucurie, când scopul a fost atins, înflorirea plantei reprezintă perioada sa de activitate maximă. Toate facultățile plantei sunt acum dezvoltate, toți nervii și toate fibrele ei anticipează cu curiozitate și nerăbdare momentul supremei fericiri, când scopul suprem al plantei va fi atins și când ea va putea celebra alături de iubitul ei divin. Acest act de celebrare, la care participă chiar și cele mai infime creaturi din natură, cu mijloacele pe care le au la dispoziție, are o mare semnificație, căci reprezintă pregătirea pentru un act de creație care nu mai ține doar de planul material, nici măcar de cel spiritual, ci este direct ancorat în divinitate.

Altfel spus, planta ajunge acum la momentul în care poate deveni un creator.

Înțelegeți acum valoarea supremă a florilor, voi, care comiteți atâtea abuzuri împotriva acestor creații profund spirituale, fără să vă gândiți nici o clipă atunci când le culegeți cât de tare răniți din punct de vedere spiritual planta, înfigându-i practic un pumnal în inimă? Acesta este momentul în care inima plantei debordează de fericire, de beatitudine, de recunoștință pentru existența ei, căci a atins nivelul spiritual maxim care îi este permis și se pregătește pentru crearea fructelor.

Voi, oamenii, sunteți complet lipsiți de simțire, ignorând ce se petrece în cele mai elementare procese ale naturii vii. Voi nu sunteți interesați decât de sentimentele voastre, fiind complet inconștienți în fața sentimentelor animalelor, ca să nu mai vorbim de viața spirituală a plantelor și a elementelor minerale, despre care nici nu bănușiți că există. Da, Eu afirm că tot ce am creat are o viață spirituală, o viață a eternității, un element indestructibil, care continuă să existe chiar dacă voi nu îl recunoașteți ca atare. Fiind vorba de o viață extrem de delicată, profund spirituală, este evident că ea nu poate fi înțeleasă

decât de un suflet la fel de delicat, cu percepții extrem de subtile, și nu de niște ființe create care, deși ocupă un loc înalt în planul creației, sunt scufundate până peste cap în mlaștina pasiunilor lor inferioare.

Așa se explică de ce vă ofer atâtea explicații legate de diferite produse naturale, de legile naturii și de aranjamentele din întreaga lume creată. Scopul Meu este să vă deschideți larg ochii spirituali, pentru a recunoaște marea lume a spiritelor care transcende cu mult materia, interferând însă cu aceasta și operând pretutindeni. Dacă priviți cu ochi spirituali, oriunde v-ați uita - chiar și în materia cea mai densă - veți descoperi gândul primordial al Iubirii eterne, manifestat în milioane de forme.

Ceea ce v-am spus mai sus despre lumea plantelor, despre procesul de înflorire și de producere a fructelor, este la fel de valabil și pentru lumea animală, inclusiv pentru rasa umană.

În procesul de procreație a unui animal sau a unui corp uman există mai întâi o scânteie divină, emanată din Spiritul Meu și înconjurată de o celulă minusculă. Din aceasta se va dezvolta mai târziu întregul corp, cu sistemul său nervos și circulator. La fel cum planta tânjește după floare, corpul animal sau uman își rezervă pentru final construirea părții sale cea mai rafinată, o adevărată eflorescență a trupului: creierul. Acolo este concentrată întreaga inteligență, întregul principiu spiritual, absolut esențial pentru continuarea vieții și pentru evoluția ulterioară a speciei.

În cazul animalelor, aceste perioade de înflorire sunt deseori marcate de conflicte violente și de o mare excitație a sistemului lor nervos. Animalul este condus încă de mâna Mea, iar în timpul perioadelor de împerechere ele simt puterea Mea cu un maximum de intensitate, conducându-le către o destinație pe care nu o cunosc, deși au uneori anumite presentimente legate de ea.

Nici un act de creație nu poate avea loc netulburat (adică fără să fie dublat de o excitație extrem de puternică). Această trăire intensă se datorează unei interferențe de moment cu puterea Mea, ceea ce face ca procesul să afecteze într-o asemenea măsură organele vitale încât, deși rezultatul său este de sorginte materială, el eliberează totuși și o anumită substanță spirituală. Deși legată în continuare de materie, aceasta dispune însă de o anumită putere, care îi permite să se dezvolte spontan și să aspire către un nivel spiritual superior. Creierul, cu masa sa gelatinoasă și cu circumvoluțiunile sale, reprezintă sediul tuturor calităților spirituale de care are nevoie sufletul. Acest instrument minunat îi servește omului pe de o parte ca o interfață cu lumea exterioară, iar pe de altă parte, prin dezvoltarea interioară și spiritualizarea elementelor materiale, pregătește omul spiritual-psihic pentru a deveni un cetățean al lumii de dincolo. Acolo, el va continua să evolueze către perfecțiune, manifestând-o atât cât i-au permis pe pământ organismul și calitățile spirituale pe care a știut să și le cultive.

„Legea” de care ascultă plantele și „instinctul” animalelor devin în cazul omului o putere liberă, pe care acesta o poate folosi așa cum dorește. Deși capabil de cea mai înaltă excitație cu puțință, omul poate învăța să își controleze emoțiile, în acest fel, el poate deveni egal cu Mine, dar numai în măsura în care reușește, din liberă inițiativă și fără nici un fel de coerciție, să se stăpânească și să nu încalce în nici un fel hotarele legii morale. Din păcate, marea majoritate a oamenilor nu cunosc acest autocontrol, iar consecințele le suportă singuri.

În cazul omului, toate gândurile și sentimentele elevate sunt resimțite la nivelul creierului. Acesta este sediul atributelor spirituale, dar el nu ar putea exista în sine dacă nu ar fi activat, la fel ca și celelalte organe, de un complex nervos. Acest complex este numit de voi „plexul solar” și este centrul nervos care guvernează mișcările involuntare. Acesta este adevăratul sediu al sufletului. De aici începe construcția corpului fizic, de aici acționează sufletul pentru susținerea vitală a acestuia sau pentru remedierea dezechilibrelor apărute, accelerând ritmul bătăilor inimii atunci când omul simte emoții precum bucuria sau durerea.

În plus, centrul este legat de comunicare prin intermediul vorbirii. De aici comunică sufletul lumii exterioare ce se petrece în interiorul său, inclusiv felul în care au fost prelucrate și digerare din punct de vedere spiritual impresiile primite din afară.

Planta se află în legătură cu întreaga lume spirituală prin intermediul luminii (mai exact, al razelor solare). Această comuniune este cea care face posibilă marele moment nupțial, clipa beatifică a înfloririi ei.

În mod similar, atunci când se apropie momentul înfloririi sale, omul se bucură de această influență a lumii spirituale care îl înconjoară, care trăiește deopotrivă în interiorul și în exteriorul său,

penetrând și susținând întreaga manifestare, în el apar astfel sentimentele primei iubiri, o stare care pare să tranșeze complet viața materială. Unul din înțelepții voștri greci a descris excelent această stare, care poartă de atunci numele de „iubire platonice”. Într-adevăr, așa trebuie înțeleasă prima iubire. Ea corespunde perioadei de înflorire a naturii umane, care impulsionează omul către actul de creație, către conceperea unei ființe noi, ce nu trebuie înțeleasă însă ca un produs material, ci ca unul spiritual.

Este un lucru cât se poate de natural ca prin contactul intim dintre două trupuri cele mai frumoase iluzii să dispară, căci Eu nu v-am creat ca ființe întrupate, ci ca spirite necorporale. De aceea, omul are tendința să transmită noii vieți, sub formă de germen, savoarea spirituală pe care a simțit-o, atât timp cât se mai află încă într-o formă întrupată.

Această iubire, acest sentiment beatific, această fericire care apropie cele două sexe opuse trebuie să fie singurul impuls în vederea creării unei ființe noi, care să poată semăna într-o bună zi cu Mine.

Pentru a crea asemenea ființe este necesară o demnitate spirituală supremă, pentru ca rezultatul să fie la rândul lui demn de Creatorul său!

Din păcate, condițiile sociale în care trăiți și pasiunile voastre inferioare sufocă rapid această primă formă de iubire, extrem de pură. Senzualitatea voastră, datorată unei folosiri greșite a pasiunilor interioare, a dus încă cu mult timp în urmă la crearea unei lumi ai cărei locuitori se grăbesc, aproape imediat după naștere, să alerge către moarte. După atâtea nevoi, suferințe și dezamăgiri, marea majoritate a oamenilor fac din plictiseală copii care se vor grăbi să-i imite întru totul, devenind la fel ca ei. Ajunși în pragul morții, ei vor cunoaște tot atât de puțin ca și părinții lor motivul pentru care s-au născut și cauza pentru care trebuie să moară.

Vă asigur, dragii Mei copii, că Eu am creat o cu totul altfel de lume decât cea în care trăiți voi la ora actuală. I-am dăruit atunci omului forma cea mai rafinată cu putință, inclusiv floarea minunată a creierului, cu care poate cunoaște întregul univers; I-am înzestrat cu capacitatea de a pătrunde, prin gândurile sale, în toate colțurile spațiului cosmic, până la Mine. I-am dăruit organe care să-i permită să simtă, dincolo de materie, prezența unei lumi spirituale, sublime, care, deși departe de el, trăiește totuși în interiorul sufletului său*. L-am înzestrat cu simțuri speciale: ochi cu ajutorul cărora să poată contempla minunile Mele, urechi cu ajutorul cărora să asculte armonioasa muzică a sferelor, și o limbă cu ajutorul căreia să le poată comunica semenilor săi impresiile pe care i le produc aceste miracole spirituale. Căci la ce și-ar folosi să auzi și să vezi, dacă nu poți comunica?

L-am plasat apoi pe omul astfel creat pe acest micuț pământ, instaurându-l ca domn al întregii naturi, ca să nu se poată plânge de nimic, într-o întrupare anterioară a Mea, i-am dăruit o învățătură, suficient de completă pentru ca întreaga umanitate să se poată raporta la ea de-a lungul mileniilor care s-au scurs de atunci.

L-am înzestrat cu cele mai perfecte daruri spirituale, astfel încât să poată folosi cum se cuvine natura înconjurătoare, pentru ca viața materială să nu fie în nici un caz un obstacol în calea dezvoltării celei spirituale.

L-am creat perfect liber, capabil să acționeze și să judece independent, alegând opțiunea pe care o preferă.

Eu l-am creat ca unic stăpân al acestui glob pământesc, iar el a comis toate tipurile de abuzuri imaginabile! A abuzat de propriul său trup, de mediul înconjurător, de lumea plantelor și animalelor, care îi erau subordonate! Mai târziu, i-am deschis larg porțile lumii spirituale, astfel încât să știe încă în trup ceea ce nu trebuia să afle decât după părăsirea acestuia, dar în zadar!

Omul continuă să se comporte precum un nebun. Dornic să-și satisfacă numai pasiunile inferioare, să-și urmeze numai interesele lumești, el Mă respinge pe Mine, legile Mele, călcându-și astfel în picioare întreaga demnitate umană cu care l-am înzestrat, în mod evident, acest tip de comportament atrage după sine anumite consecințe, pe care el va trebui să le suporte.

Eu am creat acest glob pământesc, la fel ca și celelalte sisteme solare și globuri cerești, pentru cu totul alte scopuri decât își imaginează oamenii.

Am creat întregul univers ca o mare armonie a sferelor, în care toate ființele ar trebui să respire numai iubirea, nu să se persecute reciproc, pline de ură și invidie, sau să își subjuge și să îșiucidă semenii, pentru satisfacerea unor interese personale.

Eu nu am așezat inutil în inimile voastre aceste sentimente sublime legate de creștere, de înflorire și procreație. Lumea creată de Mine trebuie să se întoarcă la această stare de grație, și vă asigur că o va face. Cine se opune legilor Mele își atrage de la sine propria pedeapsă. Dacă Mă adresez acum din nouă vouă, direct, o fac pentru că există o mare diferență între Cuvântul Meu și cuvintele oamenilor. Un alt motiv este că umanitatea și-a atras deja în destinul ei cele mai mari nenorociri, pe care nu le va putea evita dacă nu va deveni mai flexibilă și mai capabilă să absoarbă vibrațiile pozitive din univers. Abia după ce aceste nenorociri se vor produce, materia va fi din nou pregătită pentru reconstruirea străvechiului edificiu, de mult uitat și căzut în paragină, al vieții umane spirituale. Noua construcție va fi însă permanentă, nu temporară. O nouă generație de oameni va da atunci naștere altor copii, care vor simți din nou iubirea pe care am plantat-o cândva în inimile voastre, ale tuturor. Reamintindu-și demnitățile, oamenii viitorului nu vor mai folosi în mod greșit atributele cu care i-am înzestrat, ci le vor utiliza cu înțelepciune.

Această lume va redeveni ce a fost cândva: un paradis în care nu va predomina decât acea calitate care reprezintă esența Sinelui Meu divin, iubirea. Toată lumea va acorda și va primi iubire. Pământul și locuitorii săi își vor recăpăta statutul firesc, potrivit căruia au fost considerați întotdeauna ca ocupând un loc spiritual semnificativ în lanțul creației Mele.

De aceea, creșteți, copiii Mei! Deschideți-vă ochii, dar nu cei fizici, ci cei spirituali! Realizați faptul că în jurul vostru, chiar și plantele, chiar și firul de iarbă pe care călcați adeseori fără milă au o viață spirituală. Urmăriți să înțelegeți că dincolo de învelișul chiar și al celui mai mărunț dintre lucruri se ascunde altceva, un principiu necunoscut, care acționează neîncetat, contribuind la marele plan al evoluției către perfecțiune și al reîntoarcerii la Mine a tuturor particulelor născute cândva din Mine și pe care le-am trimis, cu eoni în urmă. În vastele spații ale creației, pentru a se maturiza, în fiecare secundă, milioane de ființe trec în lumea spirituală, și tot în fiecare secundă, milioane de alte ființe se întrupează. Totul alcătuiește un mare lanț. La fel ca într-o fântână în care o găleată coboară și alta urcă, în marele spațiu al creației moartea și nașterea se țin de mână.

Pe pământul vostru nu există nici un loc în care să fie numai noapte, sau numai zi. Apusul într-o regiune înseamnă răsăritul soarelui în alta. Într-un loc, oamenii se retrag obosiți de la muncă, în altul, aceleași raze ale soarelui coboară pe genele somnoroșilor, trezindu-i pentru o nouă zi de muncă. Așa se petrec lucrurile în creația Mea. Cursa timpului continuă la infinit, asistând la aceleași procese de creștere, înflorire și generare a unor creații noi. Dar numai omul spiritual poate înțelege această cursă eternă către împlinirea țelului suprem, și numai investigatorul atent al naturii Mele vizibile poate găsi cheia cu ajutorul căreia să vadă dincolo de transformările materiale marele proces spiritual care reprezintă principiul primordial și țelul suprem al creației!

Eu vă repet la infinit și vă strig mereu: ridicați-vă deasupra lumii voastre terestre și a cunoașterii intelectuale! Nu vă mai mulțumiți doar cu inspirațiile de moment pe care le trezesc în inimile voastre cuvintele Mele, ci păstrați-le veșnic acolo. Oriunde v-ați duce, oriunde v-ați afla, nu uitați că nimic din ceea ce există nu este ceea ce pare și că există legi care nu pot fi încălcate fără a primi pedeapsa cuvenită.

Încercați să înțelegeți imensa grație care se ascunde în aceste cuvinte ale Mele, adresate direct vouă! Luați-le mult mai în serios decât ați făcut-o până acum, căci orice uitare, orice viață trăită calduș, va atrage după sine o anumită pedeapsă.

Cu aproape 2.000 de ani în urmă le-am spus discipolilor Mei: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită!” Astăzi, vă repet: „Vegheați și rugați-vă, pentru ca pasiunile inferioară să nu facă din voi sclavii lor, căci ați fost născuți să fiți regi!”

Voi detestați sclavia. Fiecare dorește să fie liber. Toți oamenii se tem de servitute, de tiranie, dar cine este cel mai mare tiran al umanității din prezent dacă nu propriile pasiuni ale oamenilor?

Omul a renunțat de mult la tronul pe care l-am așezat cândva. Din când în când, câte un individ izolat înțelege care a fost intenția Mea legată de om. Chiar și aceștia sunt însă prea slabi și prea izolați pentru a putea exercita o influență decisivă asupra destinului întregii umanități. Dar aveți răbdare! Chiar și în cazul vostru continuă procesul de creștere, care la momentul potrivit va conduce la înflorire și la nașterea bobocului cunoașterii spirituale. La fel ca o floare care își dăruiește mierea ei dulce tuturor celorlalte ființe, care aparțin unor lumi diferite pe care ea nici măcar nu le cunoaște, acest boboc, care va

străluci în lumina cea mai superbă și care va avea culorile cele mai minunate, își va dăruia mierea fericirii sale mulțimilor. Dar pentru asta trebuie să mai așteptați, până când vă veți sătura de sucurile amare ale pământului.

Copiii Mei, acceptați aceste cuvinte ca o continuare a ultimei lecturi și integrați-le în ființa voastră. Rețineți: Eu nu vi le-am transmis numai pentru a fi citite, ci mai ales pentru a fi aplicate în practică.

Timpul zboară mult mai rapid decât vă imaginați voi. Orele, zilele, anii trec în zbor, și mulți dintre voi vor ajunge la sfârșitul cursei vieții mult mai repede decât cred.

Aveți grijă să nu fie prea târziu, să nu fiți nevoiți să obțineți cu mare greutate în lumea de dincolo ceea ce aici s-a revărsat din abundență în poala voastră. Aceste cuvinte trebuie considerate un avertisment și trebuie respectate în practică. Amin.

(* Vezi și: <http://www.scribd.com/doc/3582723/Evanghelii-Apocrife-Cartea-lui-Adam-i-a-Evei> și [Casa Domnului](#) n.r.)

Capitolul 29

Din nou despre limbaj și despre originile sale

(9 noiembrie 1875)

V-am vorbit deja de mai multe ori despre acest subiect, abordând limbajul din perspective diferite. Le-am dovedit astfel savanților voștri că nu cunosc nimic, sau cel puțin că multe din concluziile lor se dovedesc greșite.

Dacă întrebi un filolog care este originea limbajului, el îți va răspunde pe loc: „Limbajul, acest mijloc necesar de comunicație între oameni, a fost limitat inițial la câteva cuvinte. Oamenii au fost forțați să inventeze noi cuvinte abia după intensificarea culturii lor, odată cu creșterea nevoilor lor zilnice. Astfel au apărut, treptat, limbile pământului, în funcție de inteligența indivizilor și popoarelor”.

Acesta este, pe scurt, rezultatul tuturor cercetărilor lingvistice. Dacă vă simțiți satisfăcuți cu el, puteți rămâne la acest nivel.

Eu cred însă cu totul altceva și am alte intenții pentru copiii Mei pământești pentru a accepta să îi hrănesc cu o asemenea înțelepciune. De aceea, Mi-am propus să vă vorbesc astăzi din nou despre acest concept universal: „limbajul”. Unii dintre voi vorbesc mai multe limbi, dar nici unul nu a investigat din punct de vedere spiritual cum au apărut și cum s-au dezvoltat acesta (îndeosebi structura lor regulată).

Eu vă întreb: „Chiar nu ați reflectat niciodată la felul în care a apărut o limbă, cu toate verbele, substantivele, pronumele și adjectivele ei, cu declinările și conjugările ei? Dacă ar fi să privim numai verbele, cum se face că orice suită logică, orice gândire corectă și orice acțiune nu poate fi definită decât printr-o anumită structură ordonată?”

Nu v-ați pus niciodată întrebarea cum a fost posibil ca primii oameni și descendenții lor să se exprime așa cum o făceau, comunicând unii cu ceilalți într-o manieră inteligentă și în conformitate cu nevoile pe care le aveau? Cu siguranță, nu puteți crede că înainte de a deschide gura, primii oameni erau preocupați mental de chestiunile de gramatică!

Dacă examinați o limbă din această perspectivă și luați din nou răspunsul lingviștilor voștri, este imposibil ca în mintea voastră să nu apară unele îndoieli. Sunt mistere greu de rezolvat de către savanții voștri, căci numai Eu cunosc răspunsurile care pot elucida chestiunea limbajului.

Credeți voi, copiii Mei, că la crearea lumii voastre chiar nu mai existau alte sisteme solare? Chiar puteți crede că întregul univers s-a născut dintr-o dată, de la sistemul vostru solar, cu soarele, planetele, lunile și cometele care gravitează în jurul lui, și până la cele mai îndepărtate corpuri cerești, pe care ochii voștri nu le pot descoperi decât cu ajutorul telescoapelor și care vă apar sub forma unor nebuloase îndepărtate?

Răspunsul corect este că universul a fost creat gradual, și la fel va fi și dezvoltarea sa, care va continua de-a lungul unor mari perioade de timp. Ca să vă dau un exemplu, așa cum o plantă se formează treptat, evoluând din sămânță, pentru a crea apoi noi semințe, cam la fel s-au petrecut lucrurile și cu soorii, planetele, lunile și cometele universului, căci numai acest proces de creație poate include în sine principiul infinității. Sistemul vostru solar s-a format din alte sisteme, orbitând mai întâi ca o cometă prin spațiul eteric, de-a lungul unor perioade de timp de ordinul eonilor, în această fază de copilărie, el a absorbit toate substanțele necesare pentru a-și susține propriul univers, cu planetele și lunile sale. La rândul lor, acestea au fost nevoite să treacă apoi prin propriile lor revoluții, iar cometele evoluează până când vor deveni ele însele globuri terestre capabile să susțină viața pe ele. De altfel, în treacăt fie vorba, perioada de creștere și dezvoltare nu s-a încheiat încă pentru pământul vostru, iar ființele care trăiesc pe el mai au de parcurs o anumită distanță înainte de a putea trece pe un nivel superior. Va veni însă vremea când și planeta voastră va deveni mai eterată, mai spiritualizată, cu tot cu locuitorii ei*.

Toate aceste nenumărate lumi și sisteme cosmice, care alcătuiesc edificiul material al universului, trebuie să treacă prin același proces, fiind încă într-un proces de perfecționare.

Există și sisteme globale, al căror număr nu poate fi exprimat în cifre pe care să le înțelegeți și a căror durată de viață nu poate fi definită.

Milioane de lumi au fost create și au dispărut cu mult înaintea apariției soarelui vostru, ca stea strălucitoare în spațiul eteric. Aceste lumi au fost populate (și unele continuă să fie și astăzi) de ființe a căror structură fizică și spirituală diferă fundamental de a voastră.

Marile spirite din lumea de dincolo au acceptat să se încarneze în ele, pentru a-și accelera astfel evoluția spirituală, trecând prin această perioadă de încercări. Le-au părăsit apoi, mai spiritualizate, apropiindu-se în acest fel, treptat, din ce în ce mai mult de Mine, sursa din care au provenit cândva.

Acest lanț alcătuit din verigi care unesc lumea spirituală de cea cosmică există pretutindeni.

Atunci când se întrupau ca ființe în diferitele lumi, pentru a-și împlini misiunea, spiritele aveau nevoie de un limbaj pentru a putea comunica, în funcție de inteligența locuitorilor lumii respective, acesta putea fi alcătuit dintr-un număr mai mare sau mai mic de sunete și de cuvinte, pentru ca ei să-și poată exprima astfel gândurile. Și cum lumile sunt de ordinul milioanelor, diferențele de limbaj există în aceeași proporție.

Această întrupare sau încarnare a spiritelor, sau altfel spus, migrația sufletelor de pe o stea pe alta, întotdeauna voluntară, s-a produs dintotdeauna și continuă și astăzi. Așa se explică de ce, atunci când au ajuns pentru prima oară pe pământul vostru, ființele umane complete aveau deja o anumită capacitate spirituală de a-și exprima gândurile. De aceea, construcția gramaticală a limbajului nu a fost meritul lor, ci o moștenire venită din alte lumi.

Astfel s-au născut miile de limbi de pe pământul vostru, inclusiv precursorele lor, aduse de spiritele venite din alte lumi. Acestea s-au întrupat gradat, în funcție de nivelul cultural și de civilizație al popoarelor, contribuind activ la formarea sau la îmbogățirea limbilor lor.

După cum vedeți, rădăcinile limbilor voastre au avut întotdeauna la bază o serie de principii raționale aduse din alte lumi. Dorința de a înregistra cuvântul rostit a condus mai târziu la apariția limbajului scris, a semnelor și simbolurilor metaforice.

Pe această micuță planetă au venit în valuri succesive spirite din mii de lumi, multe dintre ele prevăzând importanța spirituală pe care o va căpăta ea. O parte dintre ele s-au grăbit să vină după ce grația divină s-a revărsat asupra pământului, prin încarnarea Mea ca Om, în dorința de a stabili un exemplu de blândețe și toleranță pentru toate ființele materiale sau spirituale care trăiesc în diferitele colturi ale universului.

Astfel au apărut așadar limbile, îmbogățite apoi de oameni superiori, care și-au propus să le rafineze și să le adapteze în funcție de progresul cultural și de civilizație al popoarelor.

Din limba primordială au derivat ulterior mai multe limbi, mai întâi sub formă de dialecte, apoi de limbaje de sine stătătoare, în funcție de nivelul social și politic atins de respectivele popoare.

Acesta a fost procesul istoric și politic de naștere a limbilor, de dezvoltare a lor, urmată, în unele cazuri, de dispariția acestora. De multe ori, din limba primordială nu s-a păstrat nimic, în funcție de progresul sau de regresul unui popor sau altul.

Întotdeauna, indivizii sunt cei care influențează decisiv progresul spiritual și material al poporului în care trăiesc. Acești indivizi sunt de regulă spirite venite din lumi superioare. Puteți găsi astfel în întreaga istorie națiuni care au strălucit la un moment dat pe culmile progresului material, cultural și spiritual. Inevitabil, aroganța sau decăderea la nivelul pasiunilor inferioare au curmat însă, mai devreme sau mai târziu, acest progres, încarnarea spiritelor superioare a devenit mai puțin frecventă, fiind înlocuită de întruparea unui număr din ce în ce mai mare de spirite inferioare, care au adus după sine declinul și corupția.

Există și astăzi națiuni care cunoșteau cândva marile secrete ale naturii Mele, dar care au devenit abrutizate, coborâte exclusiv la nivelul pasiunilor inferioare și al intereselor materiale. Din măreția strămoșilor lor nu au mai rămas decât palide urme, inclusiv la nivelul limbii, care reprezintă întotdeauna un indicator al talentelor ce conduc poporul respectiv pe calea spirituală. Urmașii acelor strămoși puternici de odinioară nu mai au astăzi forța necesară și nici dorința de a le călca pe urme.

Asemenea exemple puteți vedea în India, Persia, Egipt, sau în națiunile din America Latină. Semnele măreției de odinioară a popoarelor lor au dispărut de mult de pe pământ.

De aceea, copiii Mei, țineți cont de faptul că limba pe care o vorbiți nu este nicidecum ultima care va exista pe acest pământ. Ea va fi urmată cu siguranță de o alta, mai complexă și mai spiritualizată. Oamenii nu o vor învăța însă decât atunci când comunicarea cu lumea spiritelor se va putea derula liber. Schimburile lingvistice dintre cele două lumi se vor produce atunci lin, ca un proces metabolic, iar nevoile intelectuale ale ființelor umane încarnate se vor armoniza mai bine cu cele ale lumii spirituale din care au provenit.

Deocamdată, limbajul vostru, oricât de cultivat și de bogat în expresii vi s-a părea vouă că este, nu are suficiente cuvinte pentru a descrie anumite sentimente și stări emoționale, cum ar fi spre exemplu momentele sublime și extazul primei iubiri, sau sentimentele complexe pe care le provoacă despărțirea și reunirea, ca să nu mai vorbim de simpla expresie verbală a diferitelor sunete armonioase. O, dacă ați ști cât de multe pot fi exprimate printr-un singur cuvânt! Deocamdată, limbajul vostru trebuie să se mulțumească cu ceea ce poate reda o privire plină de fericire, o strângere de mână sau o îmbrățișare. Cuvintele voastre sunt prea sărace și absolut incapabile să exprime sentimentele scrise de spirit, cu litere de foc, în sufletele voastre, care culminează prin cuvântul „iubire”, ce nu descrie el însuși decât parțial această stare divină.

Tot ce v-am spus poate fi cu ușurință demonstrat de înseși experiențele voastre, din care puteți trage concluzia că voi, oamenii, nu sunteți nicidecum culmea absolută a marelui joc spiritual și că există încă numeroase nivele deasupra voastră, în mod similar, limba voastră nu este ultima în șirul evoluției, existând și alte modalități de expresie, pe care nu le veți putea cunoaște atâta vreme cât vă veți afla întrupați în materie.

Nu trebuie să uitați că cu cât ochii voștri spirituali vor fi mai deschiși, contemplând lucruri din ce în ce mai sublime și mai mărețe, îndeosebi minunile lumii spirituale, cu atât mai multe cuvinte vă vor fi necesare pentru a le putea exprima. Cu cât nivelul de înțelegere este mai înalt, cu atât mai spiritual devine limbajul, căci el nu mai descrie materia “exterioară, ci conținutul ei spiritual.

Așa cum spuneam mai devreme, este vorba de același proces care face ca o plantă să crească din sămânță, iar sămânța din plantă, în mod similar, în marele univers cosmic al inteligenței universale, o limbă se dezvoltă din alta. Ea progresează întotdeauna în funcție de nevoile spirituale ale celor care o vorbesc, începând cu dialectele corupte ale populației rurale și terminând cu exprimarea pură a unei persoane educate.

Această diferență, deși amintită pe scurt aici, reprezintă un decalaj uriaș între ființe, care depinde de nivelul lor intelectual și de conștiință atins. Fiind o expresie a unor concepte spirituale infinite, limba este ea însăși infinită, putându-se îmbogăți și perfecționa continuu.

Așadar, limba nu reprezintă o invenție a lingviștilor, ci o moștenire provenită din alte lumi. De multe ori, oamenii renunță la o parte din această moștenire, fie din cauza capacității lor spirituale, care nu

necesită anumite exprimări, fie din cauza faptului că natura înconjurătoare și nivelul cultural al pământului diferă fundamental de condițiile care prevalau pe corpul ceresc din care au provenit spiritele migratoare care au adus cu ele aceste elemente de limbaj.

Numai orgoliul vostru uman vă face să credeți că puteți face orice vă trece prin minte: să altoiți plantele, să ridicați animalele pe nivele superioare, dacă s-ar putea chiar pe nivelul de conștiință uman, fără să țineți cont de faptul că ceea ce am creat Eu nu poate fi perfecționat sau rafinat de voi.

În fiecare cuvânt există o profunzime atât de mare, o semnificație atât de adâncă, încât numai un om cu o inteligență foarte ascuțită îi poate percepe multitudinea de sensuri, fără a merge nici el până la capăt. Ce să mai vorbim de întregul edificiu al limbajului; dacă omul nu ar fi înzestrat cu darul spiritual înăscut al expresiei, lingviștii ar avea dificultăți reale în a denumi o acțiune în toate modificările ei posibile.

Vă asigur că nici unul din profesorii voștri nu ar fi putut reuși vreodată să creeze un verb precum „a fi”, cu toate conjugările sale.

Reflecțați la cele ce v-am spus și veți realiza cu ușurință că una este să investighezi o limbă deja existentă și cu totul altceva să inventezi o limbă nouă, fără a le imita pe cele care există. Pentru voi, oamenii, acest lucru se dovedește o imposibilitate.

De aceea am ținut să vă ofer această lectură, ca să vă dați seama cât de limitată este cunoașterea voastră și cât de stupid este orgoliul oamenilor de știință. Dacă priviți lucrurile cu discernământ, vă veți da seama că ceea ce ați realizat voi prin forțe proprii este aproape nimic, primind practic totul prin grația Mea. Aceasta este omniscientă și știe întotdeauna ce face și încotro se îndreaptă, care este momentul oportun și care sunt cele mai potrivite instrumente pentru a-și atinge țelul.

Elementul spiritual inerent naturii materiale acționează inclusiv la nivelul limbii, a cărei menire superioară este aceea de a servi cândva ca mijloc de expresie ființelor renașcute în plan spiritual.

De aceea, o limbă evoluează și se îndreaptă spre destinul ei la fel ca și omul sau celelalte ființe vii. Gramatica și structura ei sunt atât de logice, încât pentru o persoană renașcută spiritual se va găsi întotdeauna cuvântul potrivit pentru a exprima un anumit concept.

Întrucât destinul întregii umanități este acela de a renaște spiritual, pentru a popula cândva un pământ spiritualizat, limba sa trebuie să se adapteze gradat pentru a corespunde din ce în ce mai bine acestor cerințe spirituale, îmbogățindu-se cu expresii care să redea cât mai bine sentimentele din ce în ce mai exaltate ale oamenilor.

Au fost necesare milioane de lumi și milioane de ani pentru ca limbile să evolueze, pregătindu-se pentru viitor, întregi generații culeg astăzi roadele acestei evoluții, profitând de faptul că își pot exprima toate nevoile spirituale într-o limbă bine structurată din punct de vedere verbal sau scris, întru beneficiul lor, dar mai ales al descendenților lor de mâine.

Această comunicare reprezintă o nouă dovadă a dorinței Tatălui vostru de a vă reduce stupidul orgoliu uman și de a înțelege mai bine regatul cosmic spiritual în care trăiți, având ca temelie „cuvântul”. Numai cu ajutorul acestuia pot afla restul oamenilor ceea ce au trăit inițiatii individuali care au avut acces la lumea spiritelor și la grația Tatălui, care le-a arătat cum cu milioane de ani în urmă, a implantat în ei (și în restul copiilor Săi) o sămânță care a crescut între timp, dând astăzi roade bogate. Amin.

(* Interesant de văzut și [Taina de mântuire a omenirii,taina nestricăciunii](http://www.scribd.com/doc/1416549/A-doua-venire-a-Domnului-Iisus-Hristos-9Taina-de-mantuire-a-omeniriitaina-nestricaciunii) ; <http://www.scribd.com/doc/1416549/A-doua-venire-a-Domnului-Iisus-Hristos-9Taina-de-mantuire-a-omeniriitaina-nestricaciunii> n.r.)

Capitolul30

Infinitatea

(28 martie 1876)

Voi folosiți frecvent acest cuvânt, a cărui semnificație o ignorați însă cu desăvârșire. De aceea, sunt nevoit din nou să vă ofer noi revelații legate de universul Meu, de marea Mea creație și de Sinele Meu. Numai astfel veți putea înțelege ceea ce savanții și filosofii voștri nu au putut descoperi niciodată, dar care poate fi realizat cu ușurință de orice copil ghidat și dependent de iubire: că primul factor care a stat la temelia întregului univers a fost iubirea, care reprezintă simultan principiul ce susține și conduce toate ființele vii către perfecțiune!

Ca să vă pot explica acest cuvânt, „infinite”, va trebui să vă debarasați mai întâi de multe din cunoștințele voastre achiziționate prin studiu. Pentru a putea înțelege ce vă voi spune în continuare, va trebui să aprofundați semnificația acestui cuvânt nu cu rațiunea voastră, care cunoaște doar legile terestre, ci cu scânteia divină cu care v-am înzestrat, în calitate de spirite, nu de ființe limitate în gândirea lor. De altfel, nici o ființă finită, așa cum sunteți voi, nu va putea înțelege vreodată pe deplin întreaga infinite a lui Dumnezeu și a creației Sale.

Să începem așadar cu definiția acestui cuvânt, procedând, ca de obicei, pas cu pas. Dacă veți înțelege conceptul, veți putea ajunge treptat la conștientizarea adevăratei Infinități, cea Eternă.

Ce se înțelege așadar prin „infinite”? „Infinitatea” este o stare fără sfârșit.

Oricât de mult ați dilata în imaginația voastră acest concept, el va rămâne totuși un simplu concept. Aplicat creației și Sinelui Meu, acesta nu este suficient. Există un aspect asociat cu infinitea care nu poate fi înțeles de mintea umană: în calitate de ființe umane, voi aveți un început, motiv pentru care presupuneți automat că orice lucru trebuie să aibă un asemenea început. Această afirmație nu este valabilă însă pentru Mine și creația Mea. Infinitatea Mea (dar și a creației Mele) este asociată nu doar cu lipsa unui sfârșit, ci și cu lipsa unui început. Cuvântul „infinite” capătă astfel o nouă semnificație, referindu-se deopotrivă la ambele direcții: lipsa începutului și lipsa sfârșitului. Voi vă puteți imagina infinitea într-o direcție (lipsa sfârșitului), dar nu și în cealaltă.

Vă voi ajuta din nou, dar va trebui să urmați cursul gândirii Mele și să vă ridicați deasupra condiției voastre terestre, dacă doriți să vă formați o opinie cât mai aproape de realitate legată de Cel care v-a creat. Așa cum ați fost crescuți și educați voi, este imposibil să vă imaginați ceva fără un început.

Pentru a înțelege concepte precum „infinitea”, totul trebuie raportat la Spiritul divin, situat într-o cu totul altă realitate decât intelectul limitat. Chiar și propria voastră existență trebuie privită într-o altă lumină.

Omul este convins că știe foarte multe lucruri, mai ales de când cu progresul științei, dar în realitate el nu știe aproape nimic despre ceea ce îl înconjoară, despre existență și scopul suprem al acesteia.

Cu toate investigațiile sale, propria sa „viață”, sau „forța vitală” care îi permite să gândească, să simtă și să acționeze, reprezintă pentru om o enigmă. Ce să mai vorbim de restul creației, aflată în afara minusculei sale sfere de influență; el încearcă să înghesuie acest concept în micuțul său creier și să îl potrivească în funcție de ideile sale limitate!

Zadarnic efort, vă asigur! Singurul care Mă poate înțelege pe Mine și creația Mea nu poate fi decât un spirit, un descendent al Meu. Din fericire, fiecare dintre voi poartă un asemenea spirit în inima sa. Din păcate, ignorându-l și neștiind cum să-l cultive, cei mai mulți oameni ajung în lumea spiritelor cu un spirit complet nedevelopat, așa cum l-au primit de la Mine în ziua concepției lor.

Așadar, începeți prin a uita tot ce știți despre existența și cunoașterea voastră umană. Uitați de micuțul vostru glob pământesc, de soarele care vă dăruiește lumină și căldură. Uitați de materie și de univers, de stelele și planetele locuite, al căror număr nu poate fi nici măcar imaginat de voi. Ridicați-vă în spațiul infinite, în care toate aceste lumi, orbitând una în jurul celeilalte, își urmează în tăcere calea către perfecțiune! Ridicați-vă alături de Mine prin gândire, într-o sferă în care lumina și timpul nu mai sunt limitate, în care spațiul însuși nu mai poate fi conceput ca fiind limitat. Ridicați-vă alături de Mine într-o sferă în care nu mai există lumină, nici căldură, ci numai întunericul: aici se află depozitul în care sunt stocate marile elemente din care sunt create toate lumile.

Ridicați-vă până ajungeți în centrul acestui „spațiu”, așa cum v-ar apărea el. Dacă imaginația sau spiritul vă pot purta atât de departe, puteți spune că aveți în față infinitatea și pe Creatorul ei, care a conceput din ea tot ce se mișcă și trăiește în spațiu, într-o formă vizibilă sau invizibilă.

Dacă veți înțelege acest concept de infinitate, veți înțelege de asemenea că Dumnezeu, El însuși infinit, are propriul său spațiu infinit, la fel ca orice alt lucru sau ființă, care îl înconjoară ca un fel de atmosfera spirituală, ca să spunem așa. El domnește în centrul acestei atmosfere. Aici s-a născut simbolul iubirii. Din această atmosferă s-a născut lumea materială, și din propriul Său Sine a apărut lumea spirituală.

Va trebui să învățați să vă gândiți la Mine ca fiind fără un început. Dacă aș fi avut un început, ar însemna că am fost creat de un alt Dumnezeu, care a fost creat la rândul lui de un altul, și așa mai departe, fără a ajunge niciodată la un sfârșit (cam așa sună una din teoriile voastre ale creației). Așa cum v-am explicat într-o altă comunicare, atmosfera care înconjoară un obiect sau o ființă absoarbe anumite vibrații din lumea exterioară, pe care le transferă obiectului sau ființei în cauză, dar absoarbe în egală măsură și substanțele utilizate deja de obiectul sau de ființa respectivă, pe care le returnează în spațiul exterior.

Aceasta este cheia cuvântului „infinitate”.

Spațiul infinit, cu toate ființele sale, reprezintă „atmosfera” Mea la fel de infinită ca și Mine. Tot ce există în ea a ieșit din Mine, țâșnind în infinitate cu scopul de a trece prin marele proces de purificare. Simplul fapt că nu mai fac parte integrantă din Mine și că aparțin acestei atmosfere le conferă deja acestor ființe o anumită materialitate. Invers, acest spațiu infinit îmi returnează toate principiile spirituale care s-au format în el, sublimat din materie (sau eliberat de aceasta). El îmi îmbogățește astfel Ființa spirituală, înapoiindu-Mi propria Mea iubire, reflectată însă de alte ființe. Același proces se petrece și cu Spiritul Meu, care este reflectat pretutindeni în ea, în toate gradațiile cu puțință, în acest fel se naște regatul spiritual care Mă înconjoară, în care conceptul central al iubirii devine personificat în diferite forme și figuri, care perfecționează și spiritualizează moștenirea primită cândva de la Mine, rafinând-o până la desăvârșire, sub forma omului-spirit sau a ființei spirituale.

Așa cum atmosfera care vă înconjoară pe voi, aura care însoțește orice obiect sau ființă, reprezintă singura verigă ce permite legătura cu restul spațiului (cu celelalte obiecte sau ființe), permițându-vă să dăruiti înapoi universului acele vibrații de care nu mai aveți nevoie, la fel se petrec lucrurile și cu spațiul infinit, în care materia, dizolvată sub forma unor atomi minuscule, are capacitatea de a asimila orice vibrație, permițând principiilor similare să se atragă.

Atunci când în spațiul infinit a apărut lumea materială, potrivit mării legi a creației cosmice, fiecare atom al său conținea deja germenul și înclinația către transformarea continuă.

Această lege este primordială și universală, și nu există nimic în creație care să nu o urmeze.

Marele gând al creației nu a strigat „Facă-se” în spațiul infinit decât o singură dată. A fost suficient însă pentru ca totul să înceapă să se miște și pentru ca Spiritul Meu să pătrundă în haos, adică în marele conglomerat cosmic alcătuit din toate substanțele materiale. Astfel a început viața, atracția și respingerea, creația și transformarea, iar ele vor continua de-a pururi, pentru că de îndată ce un atom este returnat în spațiul eteric, el trebuie să caute noi combinații.

Contemplați marile lumi și gândiți-vă că potrivit cronologiei voastre, milioane de ani ar fi insuficienți pentru a le defini procesele de formare. Reflectați la numărul lor imens, deși au pornit de la un singur atom; prin fenomenul atracției reciproce, atomii s-au transformat în molecule, care au devenit apoi corpuri microscopice, sau celule. Saturate de atmosferele înconjurătoare, acestea au devenit din ce în ce mai solidificate, structurându-se într-un nucleu luminos și cald, în jurul căruia s-a format o crustă durabilă, care a devenit suprafața lumii respective. Energia și viața blocate în interior și-au creat o viață proprie, consumând căldura și precipitând vaporii, care s-au condensat în apă. Au apărut astfel marile oceane, atmosfera exterioară, vegetația și ființele vii.

Priviți aceste lumi; imaginați-vă numărul lor imens, începând cu cel mai mic fir de nisip și până la ființa supremă la care conduce evoluția, omul, germenul pro-creației este activ pretutindeni. Imaginați-vă de câți ani tereștri ar avea nevoie o asemenea evoluție. Gândiți-vă la toate elementele materiale și spirituale eliminate dintr-o asemenea lume în formare, care au devenit mai târziu cauza care a dus la

aparitia cometelor. Acestea trebuie să se structureze și să se dezvolte în conformitate cu aceleași legi, până când vor căpăta și ele o masă solidă în regiunea unui sistem solar, continuându-și evoluția ca planetă aflată pe o orbită de sine stătătoare.

Imaginați-vă imensitatea numărului marilor stele, pe care le descoperiți cu ochiul liber sau cu ajutorul telescoapelor. Gândiți-vă la timpul necesar pentru formarea lor, pentru existența și transformarea lor. Procesul continuă la infinit, în conformitate cu legea atracției și respingerii. Aceasta este infinitatea, care se desfășoară în fața ochiului vostru spiritual în toată măreția ei de-a pururi incomprehensibilă. Chiar și la acest nivel, legea evoluției este una singură; este aceeași lege care operează în cazul dezvoltării unei plante dintr-o sămânță sau al procreării unui infuzor. Ea afirmă că din ceva uzat trebuie să se nască ceva nou, că atomii se transformă în materie, trecând de pe un nivel pe altul. Ridicându-se pe un nivel din ce în ce mai înalt odată cu fiecare schimbare, ei sfârșesc prin a se spiritualiza, progresând de la starea neanimată la o stare animată, iar mai târziu la o viață spirituală, în acest fel, tot ce a ieșit cândva din Mine, trecând în spațiul cosmic sau eteric, trebuie să se întoarcă la Mine, la căminul său spiritual, pentru a-și primi răsplata pentru tot ce a îndurat. Ființa, trimisă în spațiul creației din iubire și devenită acum gânditoare și spirituală, se va întoarce la Mine mânăta de propria iubire, înțelegând în sfârșit omnipotența și iubirea Mea, inclusiv sensul creației Mele. Redevenită copilul Tatălui iubitor, ea se va bucura acum de beatitudinile care îi așteaptă pe toți cei care au trecut cu credință prin testul încercărilor, fără să uite de unde au plecat și care este scopul lor suprem.

Așa cum atmosfera voastră material-spirituală are rolul de a uni între ele ființele, făcându-le să se atragă reciproc pentru a cunoaște fericirea, la fel, marea forță de atracție a iubirii Mele acționează asupra tuturor ființelor care doresc să se apropie de Mine.

Așa trebuie înțeleasă „infinitatea”. Infinită este puterea care se naște din Mine și se revarsă asupra întregii vieți. Infinită este iubirea Mea, care nu va înceta niciodată, și infinit este principiul procreației, care progresează de la infim la cosmic, respectând aceeași unică lege. În acest fel trebuie să înțelegeți infinitatea lumilor și spațiului, inclusiv marele om cosmic (întregul sistem material cosmic). Și acesta este înconjurat de o atmosferă personală, care se învârteste ca un cerc cvasi-infinit în jurul soarelui central spiritual, eliminând în marele spațiu eteric tot ce a folosit și absorbind din el noi și noi substanțe care îi sunt necesare pentru a-și continua viața.

Metaforic vorbind, puteți regăsi aceeași infinitate, adică imposibilitatea de a anihila chiar și un singur atom, în procesul vieții spirituale. Fiecare gând spiritual trezește un altul, dând naștere unei idei, care va conduce apoi la crearea unei lumi. În final, cuvântul creează lucrarea, indicând astfel către Creatorul spiritual și arătând ce a dorit Acesta să exprime în planul material. **Totul este infinit, inclusiv voi! Voi nu ați început să existați atunci când v-ați născut în această lume materială, vai, nu! V-ați născut cu mult timp în urmă, la „începuturile” eternității, chiar dacă pe vremea aceea nu erăți încă ființe umane, ci materie.** Spiritul vostru s-a născut ca o scânteie din Mine, din Sinele Meu divin. El nu a putut deveni conștient de existența sa decât după unirea sa - într-o trinitate perfectă, așa cum există și în Mine - cu celelalte două principii, corpul și sufletul. În mod similar, Eu însumi sunt alcătuit din trei principii: mai întâi, tot ceea ce este creat și există în plan material (materia), în al doilea rând, regatul sufletelor, care silește materia să progreseze către un anumit țel cosmic, iar în al treilea rând, principiul etern divin, care transferă asupra primelor două universuri permanența eternă și valoarea divină.

Suntem cu toții trup, suflet și spirit; Eu la nivel macrocosmic, iar voi la nivel microcosmic, dar respectând aceleași principii. Așa se explică de ce orice substanță fizică aspiră să evolueze într-una sufletească, iar aceasta într-una spirituală. Acesta este jocul etern al infinității.

Cuvântul „anihilare” nu există în creația Mea. Singura care există este transformarea, chiar dacă uneori apare deghizată în distrugere.

„Infiniți” sunt germenii divinului; „infinit” este Creatorul însuși. De ce nu ar purta și produsele Sale aceeași amprentă? Conform conceptelor voastre umane și legilor rațiunii pure, acest gând pare de neconceput. De aceea am dorit să vă conduc în vastele spații eterice, demonstrându-vă că și la acel nivel acționează aceleași principii și legi ca și la nivelul vostru, lucru care trebuie înțeles din punct de vedere spiritual și prin analogie. Numai în acest fel Mă puteți înțelege pe Mine, îmi puteți deveni apropiați, îmi puteți realiza iubirea, sacrificiul și răbdarea pe care o am cu voi!

Vai, voi nu puteți înțelege marile gânduri creatoare, nu reușiți să vă ridicați deasupra nivelului vostru terestru, căci nu aveți putere și energie să vă înălțați acolo unde grijile lumești dispar în marele vid. Cu toate comunicările pe care vi le-am făcut personal, nu ați înțeles încă ce înseamnă să fii o „ființă umană”, ca să nu mai vorbim de conceptul de „copil al lui Dumnezeu”!

De aceea vă vorbesc atât de des, de aceea abordez subiecte atât de diverse, explicându-vă tot ce am creat, pentru a vă trezi ochii spirituali.

Eu am creat beatitudini fără număr, dar nu pentru cei orbi, ci pentru cei care doresc să vadă și să înțeleagă cine este Acela care îi ghidează și încotro vor ajunge dacă se lasă ghidați de EL

Eu îmi doresc în creația Mea oameni care văd, care îmi admiră lucrările, recunoscându-L pe Creatorul lor și învățând să-L iubească.

Doresc ca oamenii să vadă și să înțeleagă cu claritate că nu au fost creați doar pentru acest scurt interval de timp pe care voi îl numiți viață (terestră). Doresc să realizeze că prin nemurirea lor, ei poartă în sine germele divinității. Numai cultivându-l și manifestându-l vor putea înțelege ei creația Mea și pe Mine personal.

Doresc să îmi văd copiii privind, devenind conștienți de semnificația unor concepte precum „infinitate” sau „nemurire”, pentru a înțelege că sunt cetățenii întregii lumi cosmice. Adevăratul lor cămin este regatul spiritual, în care soarele nu apune niciodată, în care întreaga lumină născută din Mine iluminează până și cel mai mic atom. Preluată de spiritul uman, această lumină îl poate ajuta să înțeleagă că este o ființă infinită, creată de un Dumnezeu infinit.

De aceea, lăsați cuvintele Mele spirituale să pătrundă în inimile voastre aproape adormite, treziți-vă din visul vostru lumesc și urmăriți să înțelegeți că atunci când acest vis se va sfârși, veți pătrunde ca ființe nemuritoare în lumea pe care v-am descris-o.

V-am dăruit aceste revelații pentru alinare și o mai bună înțelegere. Sper ca ele să nu fie în zadar, căci dacă veți încălca mai departe legile divine, veți plăti scump. Nimeni nu poate trăi într-o manieră „finită” atunci când „infinitatea” este țelul său suprem. Amin.

Capitolul 31

Viața cosmică

(14 iulie 1876)

V-am vorbit pe larg despre viață, despre diferitele ei etape, despre felul în care se manifestă ea și despre semnificația ei profundă. A mai rămas însă un aspect despre care nu v-am vorbit: fiind o emanație a puterii Mele spirituale, această viață nu este altceva decât puterea voinței Mele, care se manifestă în milioane de modalități.

Pentru a înțelege mai bine această viață spirituală și diferența între materie și spirit, Mi-am propus să insist mai mult asupra acestor subiecte în această comunicare, intitulată „Viața cosmică”. Mesajul pe care doresc să vi-l transmit este că de la cel mai mic atom și până la cel mai mare spirit angelic, principiul care operează este întotdeauna același, fiind una cu Ființa Mea divină. Manifestat pe diferite nivele și în diferite forme, luptându-se pentru dezvoltare și perfecțiune, el generează progresul spiritual și devine pretutindeni vizibil sub forma vieții.

Atunci când vorbesc despre „viața cosmică”, Mă refer la conceptul clasic, dezvoltat de vechii greci, care se referă la „viața universală a întregului cosmos”. Căci tot ceea ce există trebuie să aibă la bază o idee, un motiv pentru care a fost creat, dar și o destinație finală.

Oamenii voștri de știință încearcă să descopere originile universului, mergând până la forța primordială care a pus totul în mișcare. Vă voi revela Eu acest motor suprem, temelie pe care este clădit

întregul univers, care susține și pregătește totul pentru dezvoltarea sa ulterioară. Dacă priviți cosmosul cu ochi spirituali, traversând spațiul eteric infinit cu puterea gândului, nu veți descoperi altceva în el decât „atomii eterici”, cele mai subtile elemente constituente ale universului material. Instrumentele voastre (microscopae, electro-metre, etc.) nu vor putea descoperi însă niciodată aceste elemente (care nu sunt de natură fizică).

Aceste particule eterice, extrem de subtile, au în centrul lor un nucleu spiritual, născute din Mine, parte integrantă din Ființa Mea, care le imprimă permanența și impulsul etern către dezvoltarea de sine, către prezervare și progres.

Așadar, în fiecare atom există o particulă spirituală din Mine însumi. Altfel spus, în organismul vostru există ceva care atinge până și ultimele ramificații ale sistemului vostru nervos, sub forma unor senzații la nivelul pielii. Fiind vorba de un principiu psihic, acesta nu are alt scop decât acela de a clădi, a susține și a spiritualiza corpul fizic.

La fel cum sufletul vostru este omniscient datorită fluidului subtil care penetrează trupul vostru, care vă înconjoară ca o atmosferă vapoasă, în interiorul fiecărui atom există o scânteie din Mine. Așa cum am mai afirmat într-o altă comunicare, nu există nici un punct în imensitatea spațiului vizibil și invizibil (a lumii materiale și spirituale) în care Eu să nu fiu prezent, privind și simțind tot ceea ce se petrece.

Acesta este principiul care stă la baza omniscienței și omniprezenței, care există inclusiv la nivelul trupului vostru. Din această perspectivă, singura diferență între voi și Mine constă în faptul că în cazul vostru, viața spirituală, alcătuită din suflet și spirit, clădește corpul fizic și pe cel psihic în funcție de necesitățile ei, în timp ce în cazul Meu acest lucru este imposibil, căci Eu nu văd nicăieri vreun aspect material, ci numai principii spirituale, chiar și acolo unde vouă vi se pare că vedeți substanțe elementale.

Să revenim însă la atomii eterici. Doresc să vă explic natura acestor atomi, menirea și scopul existenței lor.

Conform concepției voastre, un atom eteric este un obiect necorporal, sau, ca să folosim o expresie savantă, imponderabil. El este totuși separat ca obiect individual, căci dacă s-ar afla într-o stare nelimitată, ar fi nevoit să se dizolve, transformându-se în altceva.

Constatăm așadar că, deși minuscul, acest atom are dimensiuni, la fel ca oricare alt corp, fiind înzestrat cu caracteristicile lungimii, lățimii și înălțimii.

În interiorul atomului este închisă o scânteie născută din Mine. De vreme ce Eu am fost Acela care l-a creat, este evident că el trebuie să conțină ceva din Mine, fiind astfel înzestrat cu atributele Mele. Impulsul de a-și continua evoluția îi este inerent, în plus, fiecare atom trebuie să fie diferit de ceilalți atomi, atât din punct de vedere cantitativ cât și calitativ, astfel încât să conțină toate substanțele elementale esențiale pentru clădirea universului. Din acest motiv, în funcție de compoziția lor, între atomi a apărut atracția elementelor omogene și respingerea celor eterogene prin intermediul învelișului lor vaporos, datorită legii asimilării și asocierii (cam la fel funcționează organele senzoriale ale insectelor).

Datorită acestor mișcări, din mai mulți atomi s-au format moleculele, care au permis apoi nașterea celulelor și a cristalelor. Mai mult, au apărut procese naturale precum căldura, lumina și viața, care au accelerat formarea corpurilor superioare.

După structurarea corpurilor cerești a început viața organică, din care s-a distilat mai târziu viața spirituală, care a permis apoi revelarea divinului. Prin acest proces, numit evoluție, scânteia spirituală inerentă atomilor trebuie să se întoarcă, pas cu pas, în locul de unde s-a născut.

Este evident că dacă doream să creez ființe vii, trebuia mai întâi să le creez condițiile în care să locuiască și să le înzestrez cu impulsul de a-și urma cursul spiritual, de a avansa prin infinitate, în calitate de ființe individuale, către menirea pentru care au fost create.

Așa cum știți din toate mesajele Mele anterioare, Eu nu sunt numai un Creator, ci și Iubirea personificată. Iubirea nu dorește altceva decât să-i facă pe ceilalți fericiți, descoperindu-și propria beatitudine în fericirea celor din jur. De aceea, în această calitate de Dumnezeu al iubirii, a trebuit să creez pentru voi cămine beatifice, înzestrând aceste ființe create după chipul și asemănarea Mea cu forme care să exprime această iubire și divinitatea lor inerentă. Din acest motiv au apărut lumile, alcătuite din

micuții atomi eterici. Abia apoi am putut să dau viață materială ființelor vii, care manifestau anumite atribute ale Ființei Mele. Astfel a apărut omul, piatra unghiulară a întregii creații materiale, care, prin misiunea sa pe pământ, trebuie să pregătească următorul pas spiritual, acela de locuitor al lumii spirituale, unde nu mai pot avea loc salturi bruște, ci numai o tranziție lină, de pe un nivel pe altul, către împărăția Mea.

În acest fel au apărut lumile, clădite din imensul depozit de materiale eterice. Ele au fost puse în mișcare (întotdeauna, într-o formă orbitală), cu scopul de a crea lumină și căldură. Aceste forțe trezesc atomii din inerția lor, forțându-i să se amestece între ei și conducându-i pe traseele orbitelor lor, de-a lungul unor perioade de timp incredibil de lungi. Pe aceste trasee, substanțele uzate sunt înlocuite cu altele, noi, de regulă cu unele care nu au existat în constelațiile precedente.

Mișcarea pe orbită a lumilor, una în jurul alteia, și rotația în jurul propriei axe, au ca scop trezirea și răspândirea vieții prin intermediul acestor două mișcări. În întregul cosmos există acest impuls universal, de a nu lăsa un alt obiect ceresc singur. Tot ceea ce conține o greutate (masă) își caută în mod instinctiv un punct de odihnă, în care ar rămâne de-a pururi dacă nu ar fi amenințat fie de impulsul interior către dezintegrare, fie de influențele venite din lumea exterioară.

Mișcarea înseamnă viață. Indiferent dacă este vorba de mișcările orbitale ale corpurilor cerești sau de vibrațiile luminii și căldurii, scopul acestora este unul singur: acela de a trezi din letargie obiectul sau ființa în cauză, forțându-le să își continue dezvoltarea, să se transforme, căci nimic din ceea ce este creat nu este permanent, ci trebuie să progreseze la infinit, prin modificări continue.

În acest fel au apărut miliardele de sori și de lumi în imensitatea spațiului eteric. Inclusiv la ora actuală, cometele, primele elemente care au apărut în sistemul cosmic, continuă să se formeze și să orbiteze pe traseele lor eliptice, în jurul marelui soare central din care s-au născut. Universul aparent material poartă în el impulsul către dezvoltarea sa ulterioară, până când lumile își vor încheia ciclul, rafinându-și și spiritualizându-și toate elementele componente, și vor putea intra în alte combinații, superioare, devenind astfel locuințe pentru alte ființe, mai spirituale.

Materia dezvoltă viața care îi este inerentă, de pe un nivel pe altul, până când devine ea însăși capabilă să facă tranziția de pe nivelul grosier vizibil pe un nivel subtil și eteric. Ființele de toate felurile evoluează la rândul lor, avansând treptat către perfecțiune, căci lumea în care trăiesc trebuie să corespundă cu nivelul lor de dezvoltare.

Le-am spus odată discipolilor Mei că: „în casa Tatălui Meu există multe dimensiuni”. Vă repet acum din nou: da, există nenumărate locuințe sau cămine spirituale, în care ființele care corespund aceluși nivel se bucură de fericirile specifice constituției lor spirituale. Aceste fericiri sunt astfel structurate și aranjate încât ființele care se bucură de ele intuiesc că există și fericiri mai înalte, cu lumi spirituale corespunzătoare. Din perspectiva Mea nu poate exista oprire, întrucât oriunde te-ai afla în ierarhia evoluției vor exista întotdeauna noi lumi superioare, mai aproape de Mine, întrucât Eu sunt infinit, și creația Mea nu poate fi altfel.

Aceasta este viața cosmică. Ea începe cu viața celui mai mic dintre atomii eterici, care se luptă să iasă din materia insensibilă, și continuă până la cel mai mare dintre îngerii mei, care dispune de cunoașterea spirituală de sine și este capabil să înțeleagă, dintr-o singură privire aruncată lumii materiale, care sunt ideile Mele creatoare, dispunând inclusiv de puterea de a le transpune în realitate.

În imensitatea spațiului există nenumărate insule cosmice sub forma unor „globuri cerești”. Toate trebuie să treacă prin același proces de dezvoltare și de armonizare în marele ansamblu.

Pe fiecare dintre aceste mari lumi există ființe create, a căror formă și nivel de evoluție corespund lumii în care trăiesc. Fantezia voastră este insuficientă pentru a putea înțelege distanța și mărimea acestor lumi. Deși separate între ele de distanțe uriașe, aceste lumi se mișcă independent prin spațiul eteric, urmând aceeași lege a dezvoltării de sine, astfel încât locuitorii lor să progreseze către perfecțiune și să atingă nivele superioare de conștiință. Chiar dacă un univers material se prăbușește din când în când, această distrugere nu este permisă decât pentru ca din el să se nască un altul, mai spiritual și mai sublim.

Nu întâmplător, Scriptura spune: „în ochii Mei, o mie de ani trec ca și cum s-ar fi scurs deja!” Dar Eu vă spun: în ochii Mei, milioane de ani nu înseamnă mai mult decât o singură clipă pentru nenumăratele lumi materiale care își continuă mișcarea orbitală în imensitatea creației. Milioane de ani au

fost necesari pentru ca ele să se structureze, căpătând forma actuală, să își clădească planete și comete, și să devină astfel perfecte pentru a putea susține viața ființelor înzestrate cu simțuri.

Anii vieții voastre, revoluția pământului vostru în jurul soarelui, întreaga mișcare de rotație a sistemului vostru solar în jurul soarelui central, nu reprezintă mai mult de o secundă pe cadranul ceasului cosmic care înregistrează durata existenței creației Mele cosmice.

Așa se explică uimirea și admirația voastră atunci când îmi contemplați creația, căci voi măsurați opera lui Dumnezeu, această Ființă infinită, la scara voastră mică.

Există miriade de sisteme solare și de corpuri cerești, a căror lumină are nevoie de milioane de ani pentru a ajunge la voi. Din măreția lor infinită, la voi nu ajunge decât lumina palidă a unei stele îndepărtate. Ce calcule ar putea revela uriașele distanțe la care sunt situate ele? Ce fantezie și-ar putea imagina măreția lor sublimă?

Și totuși, copiii Mei, aceste lumi nu reprezintă frontiera creației Mele. Mult dincolo de aceste lumi îndepărtate există alte sisteme cosmice, a căror lumină nu ajunge până la voi. Când primele raze din lumina lor vor ajunge în spațiul în care existați voi, sistemul vostru solar nu va mai exista de mult.

Ridicați-vă și contemplați această măreție, chiar dacă se referă numai la universul material. Meditați asupra conceptului de omnipotență care a creat aceste minuni folosindu-se de numai câteva principii: atracția și respingerea, lumina și căldura. Avântați-vă și încercați să-L înțelegeți pe Domnul și Creatorul vostru, în ochii căruia soarele și planetele sistemului vostru solar nu par mai mult decât un fir de praf. Dacă nu ar fi Părintele vostru plin de iubire, El ar fi lăsat de mult generația voastră să se autodistrugă, căci după toate câte le-a făcut pentru voi, vă comportați în continuare ca niște copii rebeli și neascultători. Urmăriți să înțelegeți iubirea Lui, pe care El a comparat-o cândva cu căldura soarelui, „care îi încălzește în fiecare zi pe cei buni și pe cei răi, deopotrivă”, și care, în pofida tuturor aberațiilor care se spun despre divin, continuă să își reverse continuu grația sa asupra umanității!

Încercați să îl înțelegeți pe acest Dumnezeu, care și-a asumat cândva o formă umană și a coborât printre voi, ființe slabe, învățându-vă preceptele iubirii, ale toleranței și iertării. Meditați asupra măreției și puterii Lui, asupra creației Sale infinite. Simultan, urmăriți să înțelegeți dorința Lui ca voi să nu fiți copleșiți de aceste atribute ale omnipotenței Sale, ci dimpotrivă, să simțiți în El numai un Părinte preaplin de iubire, un ghid care continuă și astăzi să fie aproape de voi, încercând să vă apropie de El, să vă explice și să vă reveleze toate secretele Sinelui și creației Sale. Unica Lui dorință este ca voi să-L iubiți și să vă găsiți calea spirituală cu mai multă ușurință, lucru care nu devine posibil decât prin El.

Reflectați la toate aceste lucruri, iar în orele voastre de introspecție, când doriți să vă înălțați inimile până la El, încercați să fiți demni de El și de voi înșivă. Numai în acest fel vă puteți aștepta ca El să vă împlinească dorințele. Nu uitați ceea ce v-am spus cândva: „El este Spirit, iar cine dorește să-L adore, trebuie să-L adore într-un spirit și adevăr”.

Am rostit aceste cuvinte acum aproape 2.000 de ani, iar voi încă nu le înțelegeți; prinși în mreaja preocupărilor voastre lumești, continuați să îmi cereți tot felul de lucruri lipsite de semnificație, uitând complet că în calitatea voastră de urmași ai Mei și de viitori participanți la preafericirile cerești, aveți o misiune mai înaltă și un scop suprem, care nu au nimic de-a face cu această viață terestră trecătoare.

Așa se explică și dezamăgirile voastre, senzația de gol interior pe care o simțiți în permanență, căci nu M-ați înțeles niciodată pe Mine și creația Mea, nu ați realizat că intenția Mea pentru voi este cu totul alta, opunându-se de multe ori dorințelor voastre, căci voi confundați chestiunile lipsite de importanță cu cele esențiale.

Deși v-am oferit atâtea comunicări pe această temă, voi nu știți încă ce înseamnă „să trăiești spiritual” și ce este „viața cosmică”.

Nu aveți nici cea mai mică idee despre această viață universală, care reprezintă legea fundamentală a întregii creații și soluția tuturor întrebărilor.

Dacă ați putea înțelege cu adevărat aceste legi supreme, ați realiza că nici o ființă nu poate scăpa de sub incidența lor; de fiecare dată când încercați să le ignorați, pedeapsa devine inexorabilă. Atâta vreme cât nu veți reuși să vă însușiți ideile mărețe ale universului, veți rămâne dependenți de solul acestui pământ micuț și de orizontul său limitat, incapabili să transcendeți limitele sferei terestre în care trăiți.

Acestea sunt cuvintele Mele pentru voi, sfaturile Mele, explicațiile pe care vi le ofer. De aceea vă transmit atâtea revelații, pe multiple planuri, pentru ca voi să înțelegeți că marile realizări pot fi obținute începând cu cele mici. Dacă Mă veți urma pe Mine, veți deveni mici pe planul pământesc, dar veți crește din punct de vedere spiritual. Numai în acest fel veți putea atinge adevărata înălțime a conceptului de „uman”, care vă va permite să înțelegeți cu adevărat legile cosmice și procesul de evoluție al universului material. Numai astfel vă veți putea da seama că aceste legi, deși apar ca spirituale și infinite pentru planul material, nu pot atinge apogeul decât în perfecțiunea spirituală. Ele conduc către lumi din ce în ce mai înalte, mereu mai apropiate de Mine, până când ființa ajunge să recunoască în Mine pe Creatorul său!

Adorația și respectul inițial se transformă astfel gradat în iubire. Numai cel care și-a recunoscut Maestrul prin lucrările Sale poate înțelege cu adevărat atributele Acestuia, realizând de ce, cu toată atotputerea Sa, El preferă să își manifeste mai degrabă iubirea și blândețea!

Acceptați aceste cuvinte și primiți mâna Mea. Este mâna Tatălui, care dorește să vă tragă mai aproape de EL. Nu o respingeți, căci singurii care veți regreta veți fi tot voi! Amin.

Capitolul 32

Latura întunecată a naturii

(5 februarie 1877)

V-am vorbit de multe ori despre natura Mea în aspectele ei sublime, deopotrivă materiale și spirituale. V-am demonstrat că totul a fost creat exclusiv din iubire, pentru bucuria ființelor vii. Există totuși în natura vizibilă, în lumea animalelor și chiar a oamenilor, numeroase aspecte care par să contravină acestei afirmații. Nu sunt puțini aceia care își spun: „Dacă studiem lumea și viața de pe acest pământ, constatăm cu ușurință că nu toate lucrurile sunt atât de roze precum ar rezulta din afirmația potrivit căreia fundamentul întregii lumi este iubirea. Natura se dezlănțuie deseori cu violență, distrugând viețile oamenilor și proprietățile lor dobândite cu mari eforturi, în lumea animalelor nu putem observa decât crime și furturi, otrăvuri și tot felul de fapte abominabile, care îi afectează deopotrivă pe oameni și pe animalele însele. Chiar și oamenii devin de multe ori victime ale microorganismelor, (N. Tr, În textul original este folosit cuvântul „viermi”, dar este evident că autorul se referă la bacterii, viruși și la ceea ce astăzi numim cu toții „microorganisme”) care le atacă și le rod trupul înainte chiar ca acesta să moară. Atât ei cât și animalele mari sunt nevoiți să suporte aceste organisme minuscule și să le hrănească cu propriul lor trup. În afara parfumurilor esențiale ale plantelor, există destule mirosuri pestilențiale, iar alături de viața luxuriantă întâlnim pretutindeni descompunerea și moartea, care îngrozește toate ființele vii.

Cu siguranță, toate aceste aspecte întunecate nu sunt create pentru desfătarea nimănui, căci nimeni nu se poate bucura de ele. Ele nu îndulcesc viața și cu greu pot constitui o dovadă a mult lăudatei iubiri a Părintelui universal, Creatorul nostru”.

Evident, asemenea obiecții nu pot fi ridicate decât de acei oameni care confundă aparența cu realitatea. Incapabili să înțeleagă înțelepciunea Mea, ei nu reușesc să realizeze punctul Meu de vedere în legătură cu viața și cu creația Mea.

V-am vorbit deja într-o altă comunicare de acel savant al vostru care a exclamat, plin de dezgust: „Dacă ar exista un Dumnezeu și eu aș fi silit să-i fiu martor, mi-ar fi rușine de felul stângaci în care a creat lucrurile”.

Pentru a elimina asemenea reproșuri, care v-au stârnit tuturor îndoieli în legătură cu înțelepciunea acțiunilor Mele, doresc să vă ofer personal explicațiile legate de aceste aparente contradicții. Veți constata astfel că până și latura întunecată a naturii Mele este în realitate tot o latură luminoasă.

Înainte, este necesar însă să vă ofer mai multe explicații legate de marele Meu Cămin și de punctul Meu de vedere asupra vieții.

Fac acest lucru pentru a ne înțelege mai bine reciproc, căci în caz contrar, aceste cuvinte vor rămâne o pierdere de timp. Dacă nu veți face efortul de a Mă înțelege pe Mine, vă va fi imposibil să realizați punctul Meu de vedere în ceea ce privește creația și felul în care am aranjat lucrurile.

Metaforic vorbind, ar fi ca și cum doi oameni, unul situat în vârful muntelui, iar celălalt la câmpie, ar încerca să poarte o conversație în legătură cu un obiect situat la distanță. Evident, acest lucru nu poate deveni posibil decât dacă cei doi vor fi situați pe același nivel, căci omul situat la șes nu poate vedea ceea ce i se oferă cu claritate vederii celui situat în vârful muntelui.

De aceea, copiii Mei, dacă doriți să Mă înțelegeți, trebuie să vă ridicați până la nivelul Meu, acolo unde există lumina eternă, căci în lumea voastră nu există decât întunericul etern, sau în cel mai bun caz o semiobscuritate confuză. Pentru a înțelege rolul laturii întunecate a naturii Mele, trebuie mai întâi să realizați că Eu, Creatorul întregului univers și Domnul etern al vieții, am o viziune cu totul diferită asupra ei decât voi, sărmani copii ai pământului, care vă confrunțați cu moartea în o mie de ipostaze diferite. Din perspectiva în care Mă situez Eu nu există moarte, ci doar o transformare sau o schimbare graduală.

De aceea, toate acele orori pe care voi le identificați cu moartea nu reprezintă decât opinia voastră, nu și a Mea. În plus, va trebui să înțelegeți că pământul vostru nu reprezintă principalul obiect al creației, în care există milioane de planete la fel ca a voastră, ca să nu mai vorbim de toate sistemele solare care alcătuiesc cosmosul Meu material. Preocuparea Mea este mai degrabă legată de prezervarea acestui cosmos, în timp ce pe voi nu vă interesează decât permanența micului vostru pământ, care din perspectiva Mea apare ca o picătură infimă într-un ocean.

Trebuie să înțelegeți că lumea Mea este astfel structurată încât creația Mea poate exista la fel de ușor și fără pământul vostru, chiar și fără sistemul vostru solar, în schimb, pământul vostru nu ar putea exista fără soare, fără conexiunea cu celelalte lumi, căci toate aceste verigi sunt legate între ele ca într-un lanț, acționând împreună ca o mașinărie complicată.

Voi Mă criticați pe Mine din cauza catastrofelor naturale, care le distrug oamenilor proprietățile și le răpesc uneori și viața, dar Eu vă răspund că în întregul cosmos există o activitate eternă, o transformare continuă, o reînnoire și o eliminare a deșeurilor la scară macrocosmică.

Eterul, acest spațiu infinit, nu este niciodată liniștit. Atomii săi minusculi desfășoară o activitate permanentă, care pune totul în mișcare. Aerul vostru, acest element volatil, doar cu puțin mai dens decât eterul, nu poate scăpa acestei activități, intrând la rândul lui în mișcare și impulsivat să ia parte la marele proces de transformare. Razele calde ale soarelui afectează și ele straturile de aer; unele dintre ele se dilată, altele se contractă, provocând astfel dezechilibre continue în atmosferă, cauzate de adaptarea aerului rece la mișcările aerului cald.

Aceste dezechilibre sunt responsabile de umezeala sau uscăciunea straturilor de aer, care contribuie la formarea formațiunilor noroase și la declanșarea acelor evenimente atmosferice dăunătoare uneori pentru indivizii umani, dar extrem de benefice la scară globală.

Mai trebuie să adăugăm și faptul că din cauza lăcomiei și avariției lor, oamenii contribuie din plin la declanșarea acestor evenimente cu o frecvență mult mai mare, invitându-le pur și simplu în viața lor. Spre exemplu, prin distrugerea pădurilor ei contribuie decisiv la dezechilibrarea mediului înconjurător, care atrage după sine marile furtuni și uragane.

În marele Meu Cămin totul este calculat la zecimală, iar interferențele oamenilor nu pot atrage după sine decât pedepse pe măsură, căci ei încalcă astfel - prin orgoliul lor - calculele Mele, considerându-le mai bune pe ale lor.

Eu sunt nevoit să Mă ocup de păstrarea echilibrului la scară macrocosmică. Legile Mele operează însă într-o asemenea manieră încât dacă sunt încălcate, ele repară singure stricăciunile, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătească indivizii pentru aceste reparații.

De altfel, voi declanșați atâtea războaie, în care distrugeți fără milă proprietatea bieților săteni, le devastați câmpurile, le distrugeți recoltele și răspândiți suferința pretutindeni, și care sunt scuzele conducătorilor voștri? Ei spun: „Obiective înalte și rațiuni superioare de stat ne obligă să declanșăm acest război de dragul patriei. Interesele indivizilor nu pot fi luate în considerare în fața intereselor națiunii!”

Iar voi acceptați aceste explicații, considerându-le perfect justificate, în schimb, atunci când, în marele Meu Cămin, Eu sunt nevoit să dau drumul elementelor, de dragul prezervării ansamblului creației, voi vă grăbiți să Mă acuzați - cu judecata voastră limitată - de injustiție și de încălcarea atributelor Mele de Părinte plin de iubire!

Când este vorba de altcineva, dar mai ales de Mine, sunteți primii la judecată; în schimb, când este vorba de suferințele pe care le provocați voi înșivă, sunteți mult mai împăciuitori, deși consecințele faptelor voastre sunt adeseori mult mai dramatice, iar voi nici măcar nu le conștientizați, ca să nu mai vorbim de repararea lor!

Cât despre crimele și furturile din lumea animală, nu cred că este cazul să vorbim de acestea, când este binecunoscut faptul că cei mai mari hoți și criminali sunt chiar oamenii, care nuucid și nu fură din necesitate, ci din lăcomie, sau chiar pentru petrecerea timpului liber (cum este cazul vânătorii). De altfel, v-am mai spus că în viziunea Mea nu există moarte, ci numai un progres gradual.

Cum s-ar putea produce acest progres dacă o parte din elementele materiale ale animalelor și o parte din cele spirituale nu ar fi încorporate în sfera de influență a animalelor superioare, care au nevoie de aceste elemente și substanțe pentru a-și prezerva existența? La urma urmei, voi ce faceți? Nu consumați alimente din regatul naturii, care conțin deopotrivă elemente materiale și spirituale pe care le considerați necesare pentru susținerea trupului vostru?

Care este diferența între vânătorile voastre și comportamentul animalelor? Singura diferență constă în faptul că voi vânați animale din plictiseală, și nu din necesitate, precum leul sau tigru, care sunt nevoite să-și caute prada, în timp ce animalele acționează din instinct, în cazul vostru, ființe așa-zis raționale, sufletul se bucură de suferința animalelor, lucru complet necunoscut în lumea acestora.

Voi Mă acuzați pe Mine de cruzime, dar cei care comiteți cele mai mari cruzimi sunteți chiar voi!

Ar trebui să vă fie rușine de vânătorile pe care le organizați, căci în această privință sunteți cu mult inferiori animalelor!

Oamenii de știință v-au demonstrat studiind formațiunile crustei terestre că cu cât animalele sunt mai mici, cu atât mai mare este puterea lor de reproducere. Acest lucru este perfect adevărat. O mare parte din crusta pământului și din formațiunile muntoase este alcătuită chiar din cochiliile și scheletele acestor animale. Nu este greu să vă dați seama că atunci când am creat asemenea aranjamente, am avut în vedere alt scop decât acela de a răspândi viața pe pământ.

Încă de la primele începuturi și până la ultimul cataclism, pământul a fost binecuvântat cu o sumedenie de animale. Dacă ar mai trăi, unele dintre acestea le-ar depăși cu mult în dimensiuni pe cele existente. După cum vedeți, Eu nu am creat numai o mare mulțime de producători, ci și pe consumatorii lor, care au servit apoi drept materie - după fiecare nou mare cataclism - pentru un nou strat al crustei pământului.

Pe vremea aceea viața indivizilor nu avea mare importanță, căci întreaga natură trebuia să contribuie rapid la crearea condițiilor necesare pentru crearea pe pământ a unei locuințe permanente pentru marele locuitor ce urma să apară: omul. Vă asigur că aceste schimbări la scară globală au încetat, fenomenele și evenimentele naturale care se petrec astăzi nefiind decât palide umbre ale acelor mari procese de creație.

În acele vremuri, când pământul vostru s-a transformat dintr-o masă de vapori într-una solidă, continuându-și procesul de dezvoltare de-a lungul milioanei de ani, el nu era nici pe departe singurul corp ceresc supus unor asemenea procese creatoare. Toate planetele din sistemul vostru solar au trecut prin transformări similare. Activitatea era extrem de intensă la acea vreme. Eterul furniza elementele necesare pentru crearea atmosferei terestre, iar precipitarea acestora a condus la apariția primei pojghițe a crustei pământului. Au urmat apoi anii de adolescență, în care totul a intrat în fermentație, în care sângele a început să pulseze mai rapid prin corpul terestru, procesul de dezvoltare avansând astfel către epoca tinereții, iar apoi către cea care a permis apariția omului.

Pământul vostru se află astăzi într-o asemenea etapă a dezvoltării.

Nu întâmplător, Moise v-a vorbit în Geneza sa despre coborârea luminii pe pământ și despre separarea pământului uscat de ape.

Când apare lumina în viață? Când capătă spiritualitatea mai multă soliditate? Oare nu la vârsta senectuții? La fel s-au petrecut lucrurile cu plantele și cu animalele uriașe.

Căldura distribuită uniform de crusta terestră, enorma capacitate reproductivă a animalelor de toate felurile, cu scopul de a asigura materia primă pentru a permite crearea unor lumi noi după fiecare cataclism - toate acestea au făcut parte din anii de adolescență ai pământului, din perioada sa de înflorire. Acești ani nu au avut importanță decât pentru Mine și pentru gândurile Mele creatoare. Astăzi, savanții și oamenii de știință pot citi în straturile pământului ce am creat Eu cândva cu o mână înțeleaptă. Singura ființă căreia i-am permis să fie martora creației Mele după încetarea procesului global de fermentație și intrarea pământului într-o etapă nouă, mai liniștită, a fost omul. Scopul acestor procese este evident: acela de a permite crearea unei lumi potrivite pentru apariția omului pe pământ.

Cât despre otrăvurile și mirosurile pestilențiale care pot fi găsite pe pământul vostru alături de parfumurile fine, aceasta este o chestiune relativă. O otravă nu este otrăvitoare pentru toate ființele, iar un miros urât nu pare astfel pentru toată lumea.

De fapt, ce este otrava? Toată lumea folosește acest cuvânt, dar nimeni nu este preocupat de originile sale. O voi face Eu pentru voi, ca să ne putem înțelege mai bine. Otrava este o substanță care nu corespunde naturii personale. Spre exemplu, aproape toate medicamentele pe care le luați voi sunt otrăvuri, lucru demonstrat inclusiv de graba cu care sufletul se grăbește să scape de aceste substanțe ingerate. De altfel, multe substanțe se dovedesc otrăvitoare pentru om, dar nu și pentru animale, în cazul cărora se dovedesc remedii eficiente.

Șerpii au colți otrăvitori, dar acest lucru le servește pe de o parte pentru a se apăra, iar pe de altă parte pentru a ucide rapid animalele pe care oricum le vor consuma, astfel încât acestea să nu se chinuiască prea tare.

Cât despre otrăvurile distilate din plante și extrase din minerale prin procese chimice, acestea au un efect paralizant asupra sistemului nervos al omului sau distructiv pentru alte organe, putând provoca într-adevăr moartea. Acestea sunt însă rezultatul „intelligenței” creatoare a omului, care, în loc să se apere de asemenea substanțe, le produce el însuși.

Nu-Mi este ușor să vă explic de ce trebuie să existe asemenea substanțe în Căminul Meu. Voi nu înțelegeți încă întregul joc al creației și nu realizați că, de la primii atomi eterici și până la voi, regulile jocului sunt extrem de clare, având drept unic scop acela de a conduce ființa de pe un nivel pe altul, din ce în ce mai înalt.

Aș vrea să evoc în treacăt și criticile referitoare la microorganismele care atacă atât oamenii cât și animalele. Considerându-se întotdeauna mai presus de toate, oamenii refuză să înțeleagă de ce trebuie să fie supuși unor asemenea chinuri.

Aceste microorganisme au un anumit rol în lanțul creației, reprezentând o verigă necesară între două categorii de animale, verigă ce are nevoie de un factor superior pentru evoluție. De aceea, i s-a permis să intre inclusiv în componenta corpului uman. Când despre om, principiul fundamental al curățeniei ar trebui să-l forțeze să-și păstreze puritatea corporală, fără de care cu greu poate fi cultivată noblețea spirituală, scopul său suprem pe pământ. La urma urmei, aceasta este unica dimensiune care îl deosebește de lumea animalelor.

În această privință, doresc să menționez că națiunile care neglijează acest principiu sunt cu adevărat mult sub nivelul animalelor, care își păstrează corpul curat mânate de instinct. Există însă și excepții de la această regulă.

În ceea ce privește putrefacția și mirosul care îi este asociat, în întreaga creație s-a urmărit prevenirea consecințelor neplăcute ale acestor fenomene, de care au grijă animale precum muștele, viermii, etc. Acestea se hrănesc cu substanțele care vouă vi se par extrem de neplăcute, transformându-le în propriul lor Sine și pregătindu-și trupurile pentru a deveni hrană pentru alte animale, superioare.

Mirosul reprezintă un alt indiciu că principiul curățeniei este absolut necesar, iar voi, în calitate de ființe spirituale, nu ar trebui să tolerați în jurul vostru decât un mediu decent, ținându-vă cât mai departe de mediul material grosier. Nu întâmplător am înzestrat corpul vostru cu simțuri care să vă ajute să rămâneți ființe umane, copii ai Mei, fără a coborî vreodată sub nivelul animal.

Orice miros urât, orice formă respingătoare, orice cuvânt trivial - au scopul de a vă reaminti că trebuie să deveniți cetățeni ai lumii spirituale, și nu să vă scufundați în lumea materială, în care numai oamenii abrutizați își pot satisface nevoile primare, găsindu-și bucuria în mocirlă, la fel ca porcii.

Mă acuzați, printre altele, că trupul vostru devine încă în timpul vieții sălașul a tot felul de infuzoare. Aceasta nu este greșeala Mea, ci a voastră, fiind datorată felului în care vă alimentați, cu substanțe care le permit acestor animale minuscule să își depună ouăle. De altfel, ele nu se simt bine decât în acele corpuri supuse descompunerii, care le asigură substanțele nutritive de care au nevoie.

Atâta vreme cât veți introduce în stomacurile voastre alimente perisabile (și pe jumătate descompuse), nu trebuie să vă mirați că sângele vostru se umple de elemente similare, favorizând astfel acomodarea și procrearea acestor microorganismе, care invadează treptat până și cele mai fine vase capilare ale sistemului vostru circulator. Dacă ați renunța la asemenea alimente, sănătatea voastră s-ar îmbunătăți pe loc, iar viața vi s-ar prelungi.

Voi v-ați obișnuit însă cu această alimentație greșită, iar Eu sunt nevoit să permit declanșarea consecințelor naturale, până când o boală sau alta vă forțează să vă schimbați modul de viață, alegându-vă mai atenți hrana*.

După cum vedeți, nu tot ce pare crud și teribil în natură se dovedește a fi real, așa cum ar dori să vă convingă tot felul de apostoli mincinoși. Toate aceste fenomene au de regulă la bază o intenție superioară, care îmi aparține Mie.

Nu uitați că întreaga Mea creație este motivată de principiul suprem al prezervării de sine, potrivit căruia orice absorbție trebuie să aibă drept consecință o eliminare a deșeurilor. Dacă absorbția se referă întotdeauna la substanțele vii, procesul de eliminare nu poate avea în vedere decât substanțele moarte, sau uzate. Așa cum este normal, elementele vii au un miros plăcut, în timp ce cele moarte au un miros pestilențial. Astfel, dacă o substanță hrănitore este preluată ca hrană de către o plantă, un animal sau un om, deșeurile rezultate în urma procesului de digestie nu pot avea aceeași formă, ci una diferită. Dacă primele substanțe aveau în mod necesar o înfățișare frumoasă, cele din urmă, servind altor scopuri, nu pot avea decât o înfățișare opusă.

De altfel, descompunerea nu reprezintă altceva decât un proces de combustie care permite accelerarea tranziției necesare de la o stare la alta.

Mulți dintre cei care Mă acuză de diferitele aspecte ale laturii întunecate a naturii nu-Mi pot ierta faptul că am creat ceva atât de „inestetic” pentru ochii și simțurile lor.

Eu i-am dăruit însă omului ochii și organele de simț pentru un singur scop: acela de a-și păstra în permanență, cu ajutorul lor, demnitatea spirituală. Aceste organe sunt un fel de câini de pază, care veghează și previn propria decădere a omului, împiedicându-l să redevină un animal.

Viziunea și ideile Mele creatoare sunt mult prea înalte și mult prea profunde pentru a fi judecate sau chiar înțelese de oameni.

Înșeși concluziile științei voastre Mă favorizează din acest punct de vedere, căci savanții voștri nu au putut descoperi nicăieri vreă greșeală în întreaga natură, nici vreă dovadă că am favorizat pe cineva în detrimentul altcuiva. Tot ce au descoperit ei a fost o ordine perfectă, care poate dura o eternitate. De vreme ce descoperirile lor de până acum au condus la o asemenea concluzie, ei ar putea-o extrapola cu ușurință asupra lucrurilor pe care nu le înțeleg încă. De altfel, vă asigur că există o rațiune divină, superioară, pentru care nu le-am permis acestor oameni să elucideze încă aceste aspecte legate de latura întunecată a naturii.

Mai presus de orice, Eu doresc să cultiv toleranța în om. Din păcate, orgoliul pe care i-l trezește micuțul său intelect nu îi permite să-și cultive această calitate cu adevărat divină. Considerându-se o ființă prin excelență rațională, el este gata să acuze pe loc dacă există ceva căruia nu-i poate găsi pe loc explicația. Vă asigur că din perspectiva luminii spirituale, ceea ce cunoașteți voi este atât de insignifiant, încât nici nu merită amintit. Pe scurt, nu prea aveți cu ce să vă lăudați!

Există încă mii de miracole ascunse de ochii omului. Cele mai multe dintre ele nu îi vor putea fi niciodată revelate atâta vreme cât se va afla în acest corp fizic. De aceea, oricât de multe lucruri ar descoperi, el va trebui întotdeauna să se raporteze la Alfa.

Aceasta este cea mai bună dovadă că Eu nu sunt un Dumnezeu orgolios. Dacă aș fi, M-aș grăbi să vă revelez toate aceste miracole, dezvăluindu-vă întregul microcosmos și macrocosmos, așteptând apoi să fiu venerat în virtutea omnipotenței Mele.

Aș putea să fac cu ușurință acest lucru, dar nu o fac. De ce?

Mai întâi, pentru că voi nu puteți înțelege totul, în al doilea rând, pentru că nu toate aceste miracole vă vor convinge cu adevărat de existența Mea. Fiind spirite, voi trebuie să Mă recunoașteți mai întâi de toate în această formă spirituală, adorându-Mă (adică iubindu-Mă) apoi întru spirit și adevăr!

Aceasta este singura relație potrivită care poate exista între Mine și o creatură a Mea.

Mai întâi de toate, omul trebuie să îmi recunoască omnipotenta și omnisciența. Numai contemplându-Mi creația va putea el, treptat, să recunoască principalul factor care stă la baza susținerii ei, și anume iubirea.

Așa cum nu doresc să vă amuz prin cuvintele Mele, la fel, nu doresc nici să vă satisfac în van curiozitatea legată de minunile universului Meu.

La ce v-ar folosi vouă să cunoașteți ultima graniță dincolo de care un soare își trimite razele de lumină? Cum ați putea progresa dacă ați cunoaște toate aranjamentele pe care le-am făcut în milioanele de lumi ale creației? La ce v-ar folosi să cunoașteți primele începuturi infinitezimale ale vieții dacă ați fi incapabili să îl recunoașteți în ele pe Tatăl vostru preaplin de iubire, Creatorul întregii naturi? El nu a creat nimic pentru Sine, ci numai pentru ființele Sale spirituale, pentru ca acestea să-i poată simți bunătatea și omnipotența chiar și în cel mai minuscul atom care se rotește în spațiul eteric! Cunoașterea ca rezultat al rațiunii nu este suficientă în acest scop. Pentru a ajunge la Mine trebuie să vă implicați și inima, singura care poate intui măreția lumii spiritelor, care transcende cu mult tot ceea ce vă poate oferi materia.

Multe din lucrurile pe care nu le cunoașteți încă se află chiar în lumea în care trăiți, pe pământ. Altele vă așteaptă în lumea de dincolo, unde granița între cunoaștere și simțire este mult mai clar definită.

Voi doriți să Mă vedeți și să-Mi vorbiți atunci când veți ajunge acolo, dar Eu vă spun: în calitatea Mea de Domn al infinității este imposibil să Mă puteți privi în față, în toată omnipotența Mea. Cel creat nu-L poate înțelege niciodată pe Cel necreat și nu se poate uni niciodată pe deplin cu El! Tot ce poate face el este să se apropie din ce în ce mai mult de Creator.

Gândul la „infinite” vă dă fiori, deși mintea vă poate ajuta să vă imaginați o continuitate infinită. Ideea de a fi fără început reprezintă însă un concept de neconceput pentru voi.

De aceea, fiți recunoscători pentru informațiile pe care vi le ofer din când în când. Mulțumiți-vă cu descoperirile și invențiile pe care vă permit - în iubirea Mea - să le Faceți, cu scopul de a vă face viața materială din ce în ce mai ușoară și mai plăcută, astfel încât să aveți mai multă libertate de a investiga viața spirituală, mult mai profundă.

Nu mai căutați să aflați acele secrete care nu vă pot ajuta să avansați spiritual. Amintiți-vă de astronomii voștri, care calculează eclipsele de soare și de lună cu sute de ani înainte, calculele lor fiind exacte până la secundă.

De ei nu vă îndoiiți atunci când vă descriu distanțele fabuloase care există între diferitele stele sau alte informații legate de formarea acestora, chiar dacă, nefiind de specialitate, aceste cifre uriașe nu vă spun nimic.

Voi îi credeți pe astronomi pentru că ei se adresează intelectului vostru. Același lucru îl fac și Eu prin aceste comunicări ale Mele. Vă ofer informații care vă sunt benefice, dar nu vă revelez acele hieroglife (enigme) care nu vă pot ajuta cu nimic în evoluția voastră spirituală.

Vă asigur însă că lumea a fost creată într-o stare de perfecțiune absolută, fără nici o eroare. Toate lucrurile se află la locul care le este propriu; în plus, ele sunt interconectate, astfel încât nimic să nu poată exista de sine stătător, fără să interfereze cu restul creației.

Resorturile intime ale creației depășesc puterea intelectului uman, care rămâne perplex chiar și în fața unui infuzor. Oricât de mult ar căuta, el nu poate găsi un sfârșit, și nu va putea niciodată! Așa cum am afirmat deja de foarte multe ori, atât lumea cât și Eu, Creatorul ei, suntem infiniți, adică nu avem limite în timp sau în spațiu.

Nimeni și nimic nu poate schimba această stare de lucruri!

Urmăriți să înțelegeți aceste lucruri și pe măsură ce încrederea voastră în Mine se va amplifica, latura întunecată a naturii va deveni din ce în ce mai luminoasă pentru voi. Veți înțelege atunci că înțeleptul Creator al acestei lumi are secretele Lui, pe care nu le poate revela, așa cum un părinte nu le poate spune totul copiilor lui încă necopti, nu pentru că nu ar dori să o facă, ci pentru că aceștia nu au cum să înțeleagă.

Aveți încredere în Mine! Dacă am creat milioane de lumi macrocosmice, fiți convinși că știu ce fac inclusiv la scară mică.

Aveți încredere în iubirea Mea și nu mai criticați ceea ce nu înțelegeți. Minunați-vă în fața naturii care vă strigă în permanență:

„Cel care a creat lumea vizibilă și tot ceea ce vedeți în ea a știut cu siguranță să creeze și lumea invizibilă, la fel de perfectă și servind aceluiași scop universal”. Dacă veți avea această convingere fermă, latura întunecată a naturii va înceta să mai fie întunecată pentru voi. Ea le poate zdruncina încrederea celor care se îndoiesc deja, dar nu poate clinti o inimă credincioasă, care își cunoaște Creatorul sub forma Părintelui preaplin de iubire, fiind conștientă că El nu poate aranja altfel lucrurile decât în beneficiul tuturor ființelor create de El! Amin.

(* Vezi și: [Evanghelia Păcii a lui Ioan](#) ; <http://www.scribd.com/doc/3761032/Evanghelia-Apocrife-Evanghelia-Pcii-a-lui-Ioan> n.r.)

Capitolul 33

Latura întunecată a naturii și viața umană

(21 februarie 1877)

În ultima Mea comunicare, M-am apărat împotriva criticilor pe care Mi le aduc foarte mulți oameni, referitoare la aparentele contradicții pe care le regăsesc în natura Mea vizibilă, prin comparație cu iubirea și bunătatea pe care le-am proclamat pretutindeni, precum și cu bucuriile promise celor dăruți Mie.

Atât cât a fost cu putință, v-am explicat ce este cu această latură întunecată, insistând asupra faptului că „lucrurile ar putea fi altfel, dar trebuie să respecte anumite reguli”.

Mai trebuie să facem încă o serie de corelații cu viața umană, căci sunt destui aceia care afirmă: „Priviți viața umană - de la naștere și până la moarte ea nu este altceva decât conflict, suferință, dezamăgire, fiind aproape lipsită de bucurie și de alte lucruri promise, dacă omul nu știe cum să și le procure singur.

Ce altceva este viața pe acest pământ dacă nu o vale a plângerii, în care oamenii sunt amăgiți cu dogme religioase și cu promisiuni despre o viață care ar urma morții fizice, în care vor primi în sfârșit răsplata pentru toate suferințele pe care le-au îndurat pe pământ.

De ce m-ar preocupa însă o ipotetică viață de după moarte, despre care nu cunosc nimic sigur și în care trebuie să cred orbește?

De vreme ce lumea din jurul meu este atât de conflictuală, ce îmi garantează mie că lumea invizibilă nu va fi la fel de contradictorie ca și aceasta, așteptându-mă cu noi suferințe spirituale, în locul bucuriilor promise? Chiar dacă eforturile mele actuale vor atrage după sine o anumită răsplată, de unde să știu eu dacă aceasta îmi va aduce desfătarea mult așteptată?”

Sunt acuzat astfel, și în o mie de alte forme, că le-am făcut oamenilor tot felul de promisiuni, fără să am intenția de a le respecta cu adevărat!

Cine se limitează să contemple doar această lume fizică, fără dorința de a cunoaște viața spirituală de dincolo de cea vizibilă, are întru totul dreptate, căci el extrapolează numai ceea ce poate înțelege la ora actuală prin intermediul simțurilor lui.

Aceasta este teoria materialiştilor, care susțin că lumea vizibilă s-a născut ca urmare a amestecului aleatoriu al elementelor, care au creat inclusiv creierul uman și aspirațiile sale.

Evident, această teorie și-a găsit destui adepți, căci nu impune nici un fel de limite omului, care își poate satisface astfel toate pasiunile (atât cât le permite codul penal!), gândindu-se: „Și-așa, după această viață fizică nu va mai urma nimic, așa că ideal este să-mi ,trăiesc' (așa cum înțelege el) cât mai bine viața”.

Acești oameni traduc partea întunecată a vieții umane în termeni precum: pierderile materiale, bolile, certurile și dezamăgirile de toate felurile, care nu mai conțin.

Această comunicare își propune să demonteze aceste acuzații, demonstrându-le oamenilor că vina pentru toate aceste nenorociri le aparține în exclusivitate. Chiar și printre voi am auzit deseori asemenea acuzații, ca să nu mai vorbim de gândurile voastre cele mai ascunse! La fel ca și sufletele rătăcite, care preferă viața de plăceri, voi nu sunteți dispuși să acordați vieții spirituale decât câte o oră din când în când, atunci când nu aveți nimic altceva de făcut. Să trecem însă la explicațiile noastre.

Nici chiar Eu nu pot contesta faptul că viața voastră este departe de a fi o bucurie continuă. Dimpotrivă!

Oriunde Mi-aș întoarce privirea, nu văd decât oameni materialişti, care nu manifestă nici cel mai mic interes pentru viața spirituală. Mulți dintre voi refuză chiar să accepte existența unei Ființe superioare, care susține prin legile Sale întreaga fire.

De ce? Pentru că oamenii doresc să își construiască lumea în funcție de ideile lor limitate, refuzând să accepte că realitatea ar putea fi altfel, căci altminteri nu ar putea exista.

Dacă dorește să înțeleagă lumea în care trăiește, omul ar trebui să înceapă cu el însuși. Numai atunci când va reuși să se înțeleagă pe sine, să recunoască în el însuși trinitatea corp-suflet-spirit și să se judece corect, va putea el să tragă concluzii în legătură cu semenii săi și cu lumea în care trăiește.

Din păcate, voi nu vă cunoașteți pe voi, nu îi înțelegeți nici pe cei din jur, și încă și mai puțin lumea în care trăiți, îi judecați pe toți în funcție de criteriile voastre limitate și așteptați ca lumea să arate într-un fel care nu îi este propriu.

Așa se explică toate lamentările voastre. Atâta vreme cât veți refuza să acceptați faptul că lumea în care trăiți corespunde celor trei paliere: gândire, simțire și acțiune, nu veți descoperi în ea decât contradicții. Explicația este simplă, căci procedând în acest fel, voi puneți mai întâi de toate Sinele vostru material, uitând de cel intelectual și spiritual, care ar trebui să se înalțe mai presus de materie.

Într-adevăr, omul are o serie de necesități fizice. El are însă și nevoi spirituale, care se manifestă prin gândurile sale și îl împing să acționeze într-un anumit fel, astfel încât să exprime prin intermediul materiei ceea ce îl animă din punct de vedere spiritual.

Este normal ca acest mod de gândire să atragă după sine întrebări de genul: „Văd toate lucrurile din jurul meu, diversitatea lor, admir de multe ori - cu ajutorul științei - ordinea lor perfectă, corespunzătoare legii, frumoasele lor forme spirituale, dar nu înțeleg: ,Cine este acela care le-a aranjat astfel?”

Cei care își pun asemenea întrebări nu pot fi satisfăcuți de răspunsul materialiştilor dându-și cu ușurință seama că acesta nu este valabil în ceea ce privește ființele create. De aceea, ei fac un pas înainte și încep să caute în inima lor, unde descoperă anumite intuiții, care îi ajută să înțeleagă că se află pe calea cea dreaptă. Mulți oameni simt asemenea impulsuri interioare, care încearcă să îi ridice deasupra vieții materiale. În acest fel, începând cu sine, omul începe să înțeleagă mai bine lumea în care trăiește. La început, el observă viața fizică a propriilor sale organe. Devine conștient de felul în care gândește, raționează și trage concluziile juste, făcându-și astfel o idee despre viața intelectuală, care îi permite să își prezerve corpul fizic. Mai mult, el remarcă uneori anumite stări de spirit exaltate, care nu își au originea în pulsațiile inimii, și încă și mai puțin în manifestările reci și calculate ale intelectului, fiind mult mai subtile și mai intense decât acestea.

Treptat, el ajunge să extrapoleze aceste sentimente sau impulsuri spirituale asupra naturii înconjurătoare, în acest fel, el este condus de la creație către Creator, intrând sub incidența expresiei: „om religios”, căci își creează un cult spiritual, adică o „religie rațională”, întrucât are la bază percepțiile sale.

Așa s-au născut toate religiile, îndeosebi ultimele tradiții, care exprimă într-o manieră simbolică ceea ce nu poate fi exprimat altfel în cuvinte.

Astfel au apărut religiile oamenilor primitivi, construite în jurul conceptului de Mare Spirit, religia budistă indiană sau religiile altor popoare păgâne, cu numărul lor imens de zeități.

Consecința naturală a trezirii vieții spirituale în om a fost aceea că indivizii au început să mediteze din ce în ce mai mult asupra acestor chestiuni spirituale. Ei au pătruns astfel din ce în ce mai profund în adâncurile vieții spirituale și au început să studieze secretele naturii, dobândind treptat o altfel de perspectivă asupra materiei, care reușea să o transeandă și să includă și activitatea spirituală.

Oamenii care aveau asemenea viziuni s-au simțit datori să le împărtășească cu semenii lor. Ei le-au notat în scris și au devenit astfel profeți, vizionari și înțelepți ai popoarelor lor.

Mai târziu, acești oameni iluminați s-au unit într-o clasă preoțească, la care au aderat tot mai mulți. Nu toți erau mânați însă de aspirații spirituale, fiind destui aceia care au fost atrași de noua clasă apărută din cauza avantajelor materiale deloc de neglijat.

Ce s-a mai întâmplat mai departe cu crezurile religioase și cu adevărurile individuale puteți citi în manualele voastre de istorie.

Tot ce am dorit Eu să vă demonstrez a fost faptul că viața spirituală s-a născut spontan, izvorând din însăși natura omului, independent de educația spirituală a acestuia, neputând fi distrusă, indiferent de afirmațiile teoriilor materialiste.

Astfel au apărut cărțile sacre din India sau Vechiul Testament al evreilor, care a fost completat ulterior cu Noul Testament, în acesta din urmă, Eu, Iisus, am unificat toate indiciile referitoare la viața spirituală, răspândite prin diferite cărți, în câteva adevăruri simple, dar extrem de profunde, căci învătătura Mea va fi de-a pururi indestructibilă.

Dar să revenim la acuzațiile referitoare la latura întunecată a naturii umane. Din cele expuse mai sus, rezultă cu claritate că în afara vieții materiale și raționale mai există una, mai profundă, spirituală, care se folosește de primele două numai pentru a-și manifesta potențialul.

Oriunde își îndreaptă privirea în natură, omul vede pretutindeni numai legi stricte. Așa cum este normal, acestea există și la nivelul intelectului, ba chiar și la nivelul vieții spirituale, unde legi imuabile pedepsesc pe toți cei care încearcă să le încalce.

Pe scurt, motivul esențial al oricărei suferințe și al tuturor decepțiilor din viața umană este voința de a acționa împotriva legilor spirituale. Invers, gândirea, simțirea și acțiunea la unison cu aceste legi atrage automat după sine bucurie, alinare și mângâiere, rezultatele spirituale firești ale datoriei împlinite de către o ființă spirituală.

Oamenii care nu cred în viața spirituală, în Dumnezeu, sunt nefericiți. Nimic nu poate înlocui o pierdere dacă nu izvorăște dintr-o sursă spirituală. Așa se explică judecarea greșită a semenilor voștri și a lumii în care trăiți.

În structura ei, lumea este extrem de simplă. Materia aparentă ascunde principiul spiritual. Oricine contestă această realitate greșește, fiind nevoit să suporte consecințele amăgirii sale. Urmând exclusiv dorințele voastre materiale, voi vă faceți un dușman din propria voastră viață, așa cum v-ați aranjat-o singuri, închizând gura rațiunii și a emoțiilor inimii. Pe scurt, cine nu iubește ordinea divină eternă este predispus către atragerea pedepsei firești. Aceasta este unica explicație a tuturor suferințelor umanității, care le amărâse viața oamenilor, fără să-i afecteze neapărat pe ceilalți, și încă și mai puțin „voința Mea”!

Atunci când M-am adresat primilor oameni, spunându-le: „De acum înainte vă veți câștiga pâinea prin sudoarea frunții”, acesta a fost verdictul unui Dumnezeu clarvăzător. Eu știam foarte bine că oamenii își vor urma mai degrabă natura animală decât darurile spirituale și că, în curând, natura nu se va mai supune lor, astfel încât vor fi nevoiți să își câștige existența fizică, dar și progresul spiritual, prin efort și prin lupta cu materia.

Am prevăzut astfel că omul va fi nevoit să se nască în durerile facerii și să își câștige inclusiv pâinea prin sudoarea frunții, căci el refuza să înțeleagă atât natura cât și misiunea sa pe pământ. Am intuit

că educația lui spirituală va trebui să fie dureroasă și împotriva voinței lui, proiectându-se inclusiv în lumea de dincolo, unde luptele, temerile și disperarea acestei lumi urmau să fie continuate!

Omul și-a creat singur această soartă, înlocuind cu ea viața paradisiacă în care l-am creat, trăită în unitate și iubire, în loc să treacă dintr-o stare în alta, superioară, el este nevoit să facă eforturi și să se lupte, progresând cu greu și în mod dureros către o viață mai bună.

Oamenii se plâng de dificultățile prin care trebuie să treacă pentru a-și câștiga traiul zilnic, dar cine a creat aceste dificultăți? În nici un caz Eu, și nici lumea în care trăiesc! Ei singuri își fac greutăți unii altora!

Toți doresc să profite, fie de pe urma celor învățate prin efort personal, fie de pe urma revelațiilor primite direct. Există destui printre voi care acceptă să se îmbogățească pe seama sărăciei celorlalți, scumpind astfel și mai mult costul vieții. Din păcate, acești oameni lipsiți de conștiință au devenit astăzi majoritari, refuzând cu încăpăținare să accepte că au o misiune divină și să creadă în Dumnezeu sau în nemurirea sufletului; din cauza lor, toți încearcă să profite de pe urma celorlalți și nimeni nu își, mai arată adevărata față și adevărata natură. Educația artificială pe care le-o dați copiilor voștri contribuie și ea la acest haos moral, învățându-i de mici să își ascundă viciile în spatele unei măști!

Întreaga voastră lume a devenit astăzi-un fel de bal mascat, în majoritatea cazurilor masca revelând o realitate complet diferită de cea din spatele ei (de natura celui care o poartă).

Ori de câte ori se plâng despre răutatea lumii în care trăiesc, Eu îi întreb: „Cine a făcut-o atât de rea? Eu sau voi?”

De aceea, nu Mă mai acuzați pe Mine. Mult am avut de suferit de pe urma voastră, dar Eu sunt un Dumnezeu plin de răbdare, care îi ascult pe toți, de la cei mai de jos până la cei mai de sus, încercând să le fac tuturor dreptate.

Un alt mare viciu care animă astăzi umanitatea este dorința de putere. Avizi, conducătorii voștri sunt oricând gata să își strivească supușii numai pentru a-și satisface această dorință.

Degeaba am predicat în timpul vieții Mele despre iubire, toleranță, iertare, degeaba v-am recomandat să vă iubiți chiar și dușmanii, încă de pe atunci, oamenii Mi-au întors spatele, refuzând să accepte această dorință a Mea. Și astăzi, cum procedați? Susțineți cu toții, la unison, că trăiți într-o epocă luminată, dar acționează cineva altfel decât cei care trăiau pe vremea întrupării Mele?

Dacă ați fi manifestat calitățile recomandate de Mine, popoarele ar fi trăit astăzi în pace. Din păcate, oamenii au preferat să manifeste mai degrabă pasiunile lor animalice, transformând astfel pământul - această sursă din care ar trebui să vă hrăniți cu toții în egală măsură - într-un iad din care nu mai știu cum să scape. Eu însumi sunt pus în încurcătură, fiind nevoit să intervin în mod repetat, pentru a nu lăsa umanitatea pradă declinului total (înapoi în materie).

Din această viață a exceselor și pasiunilor animalice, în care fiecare dorește să se bucure la maximum de ceea ce îi oferă simțurile, au rezultat - la fel ca dintr-o cutie a Pandorei - tot felul de boli, care de care mai cumplite, care schilodesc copilul încă din pântecul matern, silindu-l să plătească pentru greșelile părinților săi, la care le va adăuga mai târziu și pe ale sale.

Priviți cum arată universul. El este perfect, neavând nevoie de adăugiri sau de eliminări. Cum puteți crede atunci că Eu am creat ultima verigă a lanțului evolutiv pe pământ într-o manieră eronată?!

În structura sa, omul este el însuși perfect. Dacă ținem cont de forma și de alcătuirea sa fizică, dar și de calitățile spirituale, putem spune că el a fost înzestrat pentru a fi de-a pururi „Domnul acestui pământ”.

Iubirea fiind însă principalul Meu atribut, Eu am înțeles termenul de „Domn” după chipul și asemănarea Mea, nu așa cum doriți voi, să stăpâniți această lume prin distrugere și devastare.

Imensul Meu univers îmi este întru totul supus, întreaga creație îmi ascultă legile (iubirii), plină de smerenie și cu mare bucurie. Singur omul dorește să supună natura prin forță. Aceasta ascultă însă de legea superioară, așa că i-a opus rezistență, revoltându-se și sfârșind chiar prin a transforma omul în sclavul ei.

A existat o vreme când omul porunca liber elementelor naturii și întregii materii. Astăzi, acestea s-au transformat în dușmanii lui. Elementele nu-l mai ascultă și aproape toate animalele îi sunt dușmani.

Explicația este simplă: acțiunile omului nu mai sunt motivate de iubire sau de grija față de ceilalți, ci numai de lăcomie și de invidie!

Lumea s-a transformat astfel din paradisul inițial în iadul de astăzi. Omul a renunțat astfel de bunăvoie la viața confortabilă care i-a fost oferită și la darurile spirituale care i-ar fi facilitat enorm viața materială, făcând din mediul în care trăiește un câmp de război în care domnesc crimele și furturile, și în care fiecare își urmărește interesul numai în detrimentul celor din jur.

Vai vouă, orbilor! Ce ați făcut voi din pământul Meu, ce ați făcut cu Sinele vostru, pe care Eu l-am creat după chipul și asemănarea Mea, făcând din voi cetățeni ai două lumi, cea fizică și cea spirituală?

Așa cum i-am alungat cândva pe vânzătorii din Templu, strigându-le: „Ce, doriți să transformați Templul Meu într-un cuib de tâlhari?”¹, la fel ar trebui să procedez și astăzi, ștergând pur și simplu această generație de pe suprafața pământului. Căci ei au transformat întregul pământ într-un cuib de tâlhari, în care crimele și furturile abundă, având efecte dezastruoase nu numai în planul fizic, ci și în cel spiritual!

Așa ar trebui să acționez în calitatea Mea de Domn al universului și de Dumnezeu al creației Mele. Dar Eu sunt un Dumnezeu al iubirii, care le-am acordat ființelor Mele spirituale libertatea de a alege, căci am dorit să cresc „copii ai iubirii”, nu sclavi!

De aceea, vă mai las încă să vă bateți joc de legile Mele, făcându-vă singuri din viață un iad, până când măsura se va umple și vă veți sufoca singuri în mlaștina propriilor voastre pasiuni inferioare.

Eu îmi rezerv întotdeauna dreptul de a folosi chiar și abuzurile pentru scopurile Mele.

Cine refuză să caute drumul către Mine pe calea blândă a iubirii va fi nevoit să accepte cărarea spinoasă a greutăților și nenorocirilor.

În cazul celor mai mulți dintre oameni, cuvintele sunt în zadar. Singurul lucru care îi mai poate îmblânzi sunt accidentele de tot felul, bolile cronice și sacrificiile nedorite. Abia când totul ajunge să li se pară lipsit de orice speranță, când întreaga lume le întoarce spatele, când trupul lor refuză să mai funcționeze normal, când nici o dogmă religioasă nu îi mai poate ajuta, abia atunci încep ei să reflecteze mai serios la Sinele lor, la eventuala misiune pe care o au pe acest pământ, adică în lumea materială, devenind astfel preocupați de ceea ce va urma după această viață.

Ei nu pot accepta un adevăr mai serios și mai durabil decât după ce își golesc complet cupa plăcerilor materiale, umplând-o până la refuz cu experiențe triste și dezamăgiri.

În acest fel sunt nevoit să educ lumea și umanitatea, care este proprietatea Mea și a cărei scânteie spirituală ruptă din Mine trebuie să se întoarcă la Mine. Oamenii trebuie să-și atingă menirea pentru care i-am predestinat, chiar dacă au luat-o pe calea greșită. De aceea, toate nenorocirile care se abat asupra lor (și pe care și le-au creat singuri) sunt într-un total justificate, nefiind altceva decât consecințele naturale ale faptelor lor.

Așa cum am afirmat în comunicarea anterioară, nimic nu este atât de negru cum vi se pare vouă. Totul este perfect și așa cum ar trebui să fie. De vreme ce ordinea există și domină lumea animală, inclusiv în întregul regat al vieții telurice, în care fiecare ființă avansează către menirea pentru care am creat-o, latura întunecată a vieții materiale se va dovedi cândva exact opusul ei. Acolo, viața este limitată și instinctivă; în cazul vostru, viața este liberă, dar voi nu ați urmat calea indicată de Mine. De aceea, trebuie să suportați consecințele faptelor pe care le-ați ales singuri.

În toate națiunile voastre, nu poți să deschizi un ziar fără să te lovești la tot pasul de expresii precum „progres” sau „deschidere intelectuală”.

Din păcate, așa cum voi nu înțelegeți libertatea pe care v-am acordat-o Eu, nici națiunile voastre nu înțeleg enorma diferență care există între libertatea absolută și libertatea conform legii. Șarlatanii din ziarele voastre solicită mereu „mai multă libertate”, dorindu-și să nu mai existe nici un fel de restricții sau de legi. Acești imbecili nu își dau seama că oricât de multă libertate ar avea, ei tot nu ar fi satisfăcuți, căci ei nu cunosc și nu apreciază spiritul cu care i-am înzestrat.

Această libertate pe care o caută cu atâta disperare oamenii transcende materia. Ea nu poate fi deplină decât în acele regiuni în care domnește și trăiește spiritul liber.

Această libertate de gândire și de acțiune este tocmai acel impuls etern care împinge toate lucrurile către progres și perfecțiune, care nu își recunoaște viața și menirea decât în aceste două principii.

Orbilor, cum puteți crede că Eu, marele Spirit fără un început sau un sfârșit, Domnul întregii creații infinite, v-am dăruit această scânteie din Mine numai pentru această viață limitată și de scurtă durată, în care cei mai mulți dintre oameni nu știu cum au ajuns și cum o vor părăsi? Cum puteți crede că Spiritul este satisfăcut cu micile voastre realizări terestre, sau că aspirația lui va fi potolită spontan, de îndată ce sufletul vostru va ajunge în lumea de dincolo? La ce ar mai folosi viața eternă, dacă un scurt moment petrecut pe pământ și alte câteva clipe petrecute în sferile spirituale ar fi de ajuns?

O, nu. Impulsul către eliberare, voința liberă cu care am înzestrat toate spiritele Mele, au o semnificație infinit mai profundă. Trebuie să acceptați însă această libertate ca fiind subordonată voinței Mele, care animă și ghidează toate spiritele, nu prin forță, ci prin convingerea că progresul nu devine posibil decât prin intermediul ei.

Căci Eu sunt un Spirit perfect, și oricare din ființele născute din Mine trebuie să poarte amprenta ordinii.

Libertatea spirituală nu are limite în ceea ce privește sfera sa de acțiune. Ea explică deopotrivă ceea ce se petrece în întregul univers și de ce am creat omul după chipul și asemănarea Mea. Voi aveți datoria să înțelegeți aceste lucruri, să reflectați asupra lor și să le integrați în ființa voastră, în acest fel, dincolo de dificultățile de moment ale vieții voastre sociale, veți pătrunde într-o altă sferă, în care spiritul vostru va primi consacrarea autentică a adevărului. Veți înțelege atunci că până și suferințele voastre de până atunci au avut rostul lor, căci în Casa Domnului, nimic nu se poate petrece fără a servi progresului universal.

De aceea, nu vă mai plângeți de nenorocirile voastre, ci urmați exemplul Meu. Eu Mă folosesc de fiecare atom din univers pentru permanența marelui Meu regat spiritual. Echivalentul acestuia pentru voi este sufletul vostru, complexitatea Sinelui de care dispuneți.

Așa cum v-am explicat, voi sunteți singurii vinovați pentru toate nenorocirile de care aveți parte pe pământ. Folosiți-vă de această școală și treziți-vă la viața spirituală. Nu veți găsi alinarea și liniștea decât pătrunzând în acele regiuni ale spiritului în care durerea nu are acces. Așa cum le spuneam odată discipolilor Mei, „acolo, puteți mânca otravă și trăi printre vipere fără, a fi răniți”. Dacă veți realiza această stare de grație, veți învăța inclusiv să extrageți o lecție spirituală din orice eveniment trist. Vi se va întări astfel convingerea că această viață este prea scurtă pentru a putea cuprinde întreaga bogăție spirituală a sufletului vostru și că adevărata libertate de acțiune, cea absolută, nu vă va fi permisă decât în lumea de dincolo, pe care nu o puteți înțelege încă.

Orice întâmplare prin care treceți este o lecție. Deși multe sunt amare, ele își ating perfect scopul, învățându-vă anumite lucruri esențiale pentru progresul vostru, în acest fel, ele vă îndepărtează de lumea exterioară și vă îndeamnă să urcați mai sus. Nu vă împotriviți acestui impuls, căci el nu vă aduce decât beneficii spirituale.

Abia când veți părăsi această lume veți realiza cât de ridicolă este importanța excesivă pe care ați atribuit-o lucrurilor și evenimentelor, care nu ar fi meritat să vă ocupe atenția nici măcar un minut. Ori de câte ori priviți cu tristețe viitorul, neștiind ce vă rezervă, consolați-vă cu aceste cuvinte ale Mele.

Nu este vina Mea că nici un om nu mai respectă astăzi porunca: „Iubește-ți aproapele la fel de mult ca pe tine însuși” și că toată lumea se iubește numai pe sine. Toate suferințele care derivă din încălcarea acestei legi nu-Mi pot fi atribuite Mie, ci oamenilor.

De aceea, nu vă mai plângeți Mie, ci semenilor voștri. Rugați-i să aplice această lege simplă, cel puțin în mediul restrâns în care se învârt. Dacă veți avea un succes cât de mic, realizarea că ați contribuit la această victorie a binelui va fi o mare sursă de pace și alinare. Veți cunoaște astfel o liniște pe care cei care continuă să vă facă rău, pentru a-și satisface interesele egoiste, nu o vor cunoaște.

Cultivați-vă noblețea spirituală și lăsați restul lucrurilor în seama Mea! Eu îi conduc pe toți către o destinație benefică. De aceea vă vorbesc atât de des, ca să vă arăt calea în hățișul evenimentelor lumești, pentru a vă salva sufletul și pentru a nu întina scânteia spirituală pe care v-am dăruit-o. Amin.

Capitolul 34

Sfinții din Ziua Judecății

(Graz, 24 noiembrie 1840)

Întrebare: Doamne, ce ne poți spune despre acea sectă din Marea Britanie, autointitulată „Sfinții din Ziua Judecății”, ai cărei membri (despre care se spune că ar avea puteri miraculoase) emigrează în marea lor majoritate în America?

Răspuns: În ceea ce privește respectiva sectă, autointitulată „Sfinții din Ziua Judecății”, nu trebuie să credeți tot ce auziți despre ea. Membrii ei se numesc „sfinți”, dar numai Eu sunt sfânt. Chiar dacă cineva este sanctificat în numele Meu, el nu devine sfânt. Chiar dacă se unește pe deplin cu Mine, prin iubirea cea mai pură, el nu devine sfânt decât într-un sens general, fiind sanctificat prin imaginea Mea vie, care trăiește în el.

Vedeți voi, cine se pretinde sfânt, chiar și în numele Meu, nu Mă slăvește pe Mine, ci o face de regulă pentru ca numele său să fie slăvit prin intermediul Meu. Chiar dacă îmi slăvește numele, o face numai pentru a obține onoruri și considerațiune, adică pentru ca o parte din această slavă să se reverse asupra numelui său.

Mie nu îmi plac asemenea sfinți! De altfel, în locul vostru Mi-aș pune întrebarea: unde este scris că, de dragul mântuirii, cineva trebuie să emigreze în America, pentru a trăi acolo mai confortabil și mai liber, dată fiind lipsa unor legi atât de severe ca în Europa? Eu am afirmat întotdeauna că „împărăția lui Dumnezeu este una a forței! Cine nu o ia în posesiune prin forță nu o poate avea deloc!” Nu am spus niciodată că „împărăția lui Dumnezeu este una a confortului. Cine nu o primește cu ușurință nu va avea parte de ea!”

Cine dorește să vină la Mine nu trebuie să meargă mai întâi în America. Este suficient să se scufunde în inima sa. Dacă și-o va purifica prin iubirea adevărată și prin credința vie, poate fi sigur că Mă va găsi, fără a mai bate pentru aceasta drumul până în America.

Vă asigur că cei care cred că M-au găsit și care se autointitulează „sfinți”, ducându-se în America pentru a Mă păstra mai bine, ca să spun așa, nu dispun de prea multă stabilitate, și nu vor găsi ceea ce caută nici măcar în America. Cum ar putea un om care se teme că instabilitatea din patria sa îl poate îndepărta de cele spirituale din cauza influențelor lumești să găsească liniștea pe care o caută într-o țară nouă, în care îl vor întâmpina o mie de curiozități și în care va avea parte de tot felul de necesități noi?

De aceea, această „sectă sfântă” nu este nici pe departe ceea ce credeți. Membrii ei nu reușesc să cultive obediința nici măcar față de propria lor stăpânire. De aceea, ei doresc să emigreze în America, unde nu există monarhie. O republică este o oroare în ochii Mei, căci în ea aproape toată lumea dorește să conducă, dar nimeni nu dorește să asculte. O republică seamănă mai mult sau mai puțin cu iadul. De altfel, în sensul său cel mai strict, iadul chiar este o republică.

Cât despre titulatura pe care și-au asumat-o, vorbind de „Ziua Judecății”, au dreptate, căci de îndată ce vor pune piciorul în America, pentru ei va veni Ziua Judecății. Eu voi fi întotdeauna un Părinte pentru cei drepti, indiferent de calea pe care au apucat, cu condiția ca această cale să îi conducă direct la Mine, în căminul spiritual, nu în America. Evident, nu doresc să afirm prin asta că nu sunt în egală măsură și Părintele americanilor, dar nimeni nu are nevoie să călătorească până acolo pentru a Mă găsi pe Mine, căci Eu sunt mult mai aproape de inima sa decât America!

Orice om trăiește deja în Ziua Judecății, iar odată ajuns în eternitate, timpul va dispărea complet pentru el. În funcție de felul în care și-a trăit viața pe pământ, el va cunoaște acolo fie moartea eternă, fie viața veșnică în împărăția celor Drepti. Cât despre un sfârșit al lumii, acesta iese din discuție. El va avea loc, dar nimeni din întreaga creație, în afara Mea, nu știe când, și nici nu trebuie să știe. Căci cel care la sfârșitul timpurilor va fi viu, va continua să trăiască în poala Tatălui, la fel ca și până atunci; dar cel care va fi mort, va rămâne mort de-a pururi.

SECRETELE VIEȚII

De aceea, nu trebuie să fiți preocupați de sfârșitul timpurilor, ci numai de momentul prezent. Aceasta este Ziua Judecării* pentru voi toți. De aceea, conștientizați cât mai plenar acest moment, trăiți în iubire, astfel încât să puteți trăi de-a pururi. Amin.

Vă spun din nou, Eu, Cel Sfânt, amin, amin, amin.

(* Interesant de văzut: [Judecata](http://www.scribd.com/doc/1418170/A-doua-venire-a-Domnului-Iisus-Hristos-10Judecata) ; <http://www.scribd.com/doc/1418170/A-doua-venire-a-Domnului-Iisus-Hristos-10Judecata> n.r.)

